JOHN LESCROART

JUSTIȚIE exemplară

John T. Lescroart este autorul a treisprezece romane de succes în care este urmărit destinul lui Dismas Hardy, un avocat din San Francisco. Specialitatea lui Lescroart este redarea spectacolului sălii de judecată şi a dramelor care îl însoţesc; revista *People* îl consideră maestrul incontestabil al genului. Autorul, împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi, locuiesc în Davis, California.

JOHN LESCROART

JUSTIȚIE

exemplară

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LESCROAT, JOHN T.
Justiţie exemplară / John T. Lescroat;
trad.: Liviu Radu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-567-702-3

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN T. LESCROART
A Certain Justice
© 1995 by John T. Lescroart

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

aprilie 2005

ISBN 973-576-702-3

Pentru Alan Heit şi Lisa Marie Sawyer –
datorită lor Dumnezeu a făcut California.

Mulțumiri

MAI MULȚI COLEGI talentați și generoși mi-au dovedit că lumea asta nu-i chiar atît de rea. Trebuie să o menționez în mod deosebit pe Karen Kijewski, un izvor continuu de inspirație, sprijin și idei, atunci cînd fîntîna seacă sau cînd pîrîul pare că nu va mai curge vreodată. Karen este o mare scriitoare și o prietenă extraordinară.

De asemenea, mulțumiri lui Dale Brown și lui Bill Wood, pentru că m-au temperat, atunci cînd a fost nevoie; lui Dick și lui Sheila Herman; lui Dennis Lynds și lui Gayle Stone; lui Brian Garfield, pentru că nu s-a tuns prea devreme; lui Rick Patterson și lui Jon Kellerman, pentru că amîndoi au găsit în carte ceva care le-a plăcut și au avut amabilitatea să mi-o spună.

Sînt îndatorat acelor persoane din San Francisco care și-au irosit timpul și priceperea verificînd dacă această poveste se menține între granițele ficțiunii bazate pe realitate. Acestea sînt: procurorii adjuncți de district Bill Fazio și Jim Costello; inspectorul Kevin Shelley (și subordonații săi, Mindy Linetsky și Eric Merten); John L. Taylor, funcționar la Consiliul Supervizor.

Celor a căror contribuție este continuă – surori, frați, rude prin alianță, Al Giannini, Don Matheson, Mike Hamilburg, Joanie Socola și, în mod special, lui Justine Rose și Jack Sawyer – sprijinul vostru este neprețuit. Mulțumesc.

În cele din urmă, mulţumesc plin de recunoştinţă, pentru eforturile lor neobosite, lui Don Fine, Carole Baron, Leslie Schnur, Dave Nelson, Mike Geoghegan, Bernie Kurman, Bob Gales, Jason Poston, Fred Huber şi dragului meu prieten Jackie Cantor. Ce echipă grozavă!

„Am impresia că înaintarea noastră
spre degenerare este destul de iute."
ABRAHAM LINCOLN

„Oamenii albi care au idei
preconcepute să treacă peste ele!"
MARION BÉRRY

„Durerea ajunge la inimă cu viteza luminii,
dar adevărul se mişcă spre inimă încet,
ca un gheţar."
BARBARA KINGSOLVER

19 – 28 IUNIE

1

PE LA ORA OPT şi zece, într-o seară de luni neobişnuit de caldă şi de înăbuşitoare, cu două săptămîni înainte de 4 Iulie, Michael Mullen, un contabil alb, de treizeci şi nouă de ani, cu nevastă şi trei copii – toţi sub opt ani – îşi oprise Honda Prelude cea nouă, neagră, la intersecţia 19th Street cu Dolores, în cartierul mărginaş Noe Valley, din San Francisco. Dolores este o stradă cu două sensuri despărţite de un scuar larg, cu iarbă şi copaci rari, ce se întinde între aleile din nord şi din sud.

Conform declaraţiilor martorilor, în momentul în care Mullen s-a oprit la semnul de stop de la colţul cu 19th Street, pe scuar mergea un tînăr bărbat negru. Şoferul din urma contabilului, un adolescent numit Josh Cane, a remarcat că Mullen ţinea fereastra de lîngă el deschisă, din cauza căldurii, şi stătea cu un cot scos în afară.

Tînărul de pe scuar, care mergea spre nord, în aceeaşi direcţie cu Mullen şi Cane, a parcurs distanţa dintre el şi Mullen din două salturi atletice, „de parcă sărise peste o băltoacă sau ceva de genul ăsta“ (Rayanne Jonas, cincizeci şi şase de ani, îngrijitoare, afro-americană, care se întorcea acasă pe jos, de la serviciu). „Am văzut că ţinea ceva în mînă, mi s-a părut în momentul ăla că-i o ţeavă, apoi mi-am dat seama...“

S-a dovedit că era vorba de un pistol, pe care individul l-a pus la tîmpla lui Mullen, după care a apăsat pe trăgaci.

Detunătura a fost suficient de puternică, încît Cane – care se afla în maşina sa, cu fereastra închisă şi cu instalaţia de aer condiţionat în funcţiune – a auzit-o „ca bubuitul unui tunet".

Singurul martor care avusese posibilitatea să se mişte în următoarele secunde, să încerce să facă ceva, fusese un hispanic de cincisprezece ani, numit Luis Santillo, care se îndrepta spre casă, de la slujba de după orele de şcoală, la un fast-food, aflat la colţul 16th Street cu Guerrero. Şi el îl văzuse pe bărbatul atletic făcînd salturile, îndreptînd arma şi trăgînd.

– Hei! strigase el. Ce naiba...

Şi fugise către maşina lui Mullen.

Între timp, ignorîndu-i pe Luis şi pe toţi ceilalţi, agresorul deschisese portiera, urcase în maşină, îl împinsese pe Mullen afară, îi luase portofelul şi lăsase cadavrul să cadă pe stradă.

Luis, care se afla la şase metri în faţa maşinii şi se apropia de aceasta, ţipînd, îngheţase cînd vehiculul accelerase, cu portiera din partea şoferului întredeschisă. Maşina derapase uşor pe pavaj, se îndreptase, apoi ţîşnise către intersecţie; bara de protecţie îl lovise pe Luis cu partea stîngă, aruncîndu-l pe capotă şi parbriz, apoi azvîrlindu-l vreo douăzeci de metri, într-un tufiş de ienupăr, aflat în scuar, tufiş ce i-a salvat viaţa, deşi acele înfipte în şold îl vor împiedica, probabil, să sară vreodată atletic, asemenea celui care-l împuşcase pe contabil.

Căpătînd viteză, maşina „a pornit ca o rachetă, a mers pînă cînd n-am mai văzut-o" (Riley Willson, mecanic auto, din propriul atelier, Riley's Garage, situat în colţul din nord-est al intersecţiei dintre 19th Street şi Dolores).

În ziua de 19 iunie, maşina – sau ceea ce mai rămăsese din ea – a fost găsită. Portierele dispăruseră, la fel ca anvelopele. Caroseria fusese acoperită cu inscripţii, probabil de toţi puştii din cartier care aveau un spray cu vopsea. Automobilul fusese abandonat pe Moscow Street, lîngă terenul de

joacă Crocker-Amazon, un maidan obişnuit la sud de Autostrada 280, aproape de marginea oraşului.

În afară de urme de cocaină, seminţe de marijuana, gîndaci, cutii de bere şi de alte resturi, în maşină s-a găsit şi o amprentă minunată – imprimată în sînge – pe partea din spate a volanului, amprentă atît de bine conservată, încît Shawanda Mboto, specialista în aceste probleme a Departamentului de Poliţie din San Francisco, a scos un ţipăt de entuziasm în timp ce o privea la microscop.

A durat mai puţin de o zi ca să se verifice că sîngele era al lui Michael Mullen. Amprenta îi aparţinea unui delincvent de profesie, afro-american, numit Jerohm Reese.

Jerohm Reese avea douăzeci de ani. Ajunsese prima oară la Centrul pentru Îndrumarea Tinerilor la vîrsta de paisprezece ani. Nu avea un domiciliu stabil şi fusese condamnat de tribunalul pentru delincvenţi juvenili pentru că furase o pereche de tenişi Air Jordan de la Ronda Predeaux, după ce îl bătuse.

„Complicele" său la acest delict – băiatul care îl ţinuse pe Ronda la pămînt, stînd cu genunchii pe braţele lui şi lovindu-l în faţă în timp ce i se scoteau pantofii – fusese alt tînăr, Wesley Ames, cunoscut sub numele de Tooth („Dinte"), pentru că-i rămăsese doar un dinte, chiar în faţă, pe maxilarul de sus.

În următorii patru ani, Jerohm Reese ajunsese să aibă cazier de delincvent juvenil, săvîrşind în principal furturi şi – cînd era nevoie – unele violenţe minore, de obicei cu pumnii, deşi odată folosise o ţeavă din metal, iar altă dată o piatră.

Îşi petrecuse ziua în care împlinea optsprezece ani la tribunal. Deşi nu avusese această vîrstă atunci cînd jefuise magazinul de băuturi Portrola de pe Ocean Street, de data aceea avusese cu el un pistol. Spusese, în timpul arestării, că fusese de jucărie. (Jucăria lui Jerohm – care n-a fost găsită niciodată – îi provocase o contuzie lui Meyer Goldsmih, proprietarul magazinului.)

Pledoaria pentru îngăduinţă a avocatei din oficiu a lui Reese, Gina Roake, avusese cîştig de cauză, pentru că ea

susţinuse că, din punct de vedere juridic, acesta fusese primul delict săvîrşit de Jerohm *(ca adult)*. Fie că fusese convins de acest argument, fie că obosise după o zi lungă petrecută la tribunal, judecătorul Curţii Municipale, Thomas Langan, îl trimisese pe Jerohm la închisoarea districtuală, pentru un an. Din cauza aglomeraţiei din puşcărie, tînărul efectuase doar cinci luni şi douăzeci şi una de zile.

Între optsprezece ani şi jumătate – cînd a ieşit din închisoare, după ce îşi executase pedeapsa pentru jaful de la Portola – şi douăzeci de ani, cînd amprenta sa însîngerată a fost identificată pe volanul maşinii lui Michael Mullen, Jerohm nu se remarcase prin nimic şi, deşi fusese adus la sediul poliţiei şi interogat de mai multe ori, nu fusese acuzat de noi delicte.

Cu toate că Reese locuia şi acţiona, de obicei, în cartierul Bay View, între Hunter's Point şi Candlestick Park – una dintre zonele cele mai reci şi mai neospitaliere din stat –, a fost găsit şi arestat pe la miezul nopţii dintre 21 şi 22 iunie, de un sergent afro-american de la departamentul Criminalistică, pe nume Ridley Banks, pe cînd Jerohm ieşea din Kit Kat Klub, un local situat la nord de Laguna, adică departe de Candlestick, după ce prezenţa sa fusese anunţată de proprietarul restaurantului, Mo-Mo House, care avea un soi de înţelegere cu sergentul Banks. Fiind obişnuit cu procedura, Jerohm n-a opus rezistenţă.

Percheziţia făcută la adresa dată de Jerohm – un apartament pe care-l împărţea cu Carryl Joyner, o coafeză şomeră, de optsprezece ani, şi cu fiul acesteia de doi ani, Damien – a dus la găsirea unei cărţi de credit a lui Michael Mullen.

Reese pretinsese că nu ştie cum de-a ajuns cartea de credit între pernele canapelei sale şi a presupus că, poate, căzuse din buzunarul prietenului său, Tooth, în timpul vizitei acestuia. Din nefericire, Tooth murise cu doar cîteva zile în urmă, cînd îşi făcuse un amestec de cocaină cu heroină cafenie mexicană, extrapură. „Probabil că aşa ajunsese amprenta sa pe volan", găsise o explicaţie Jerohm. Trebuise să-l ducă pe Tooth

acasă, în noaptea aceea – individului i se făcuse rău de tot, iar nevastă-sa avea să-l omoare, dacă lipsea iarăşi de acasă peste noapte. Crezuse că-i maşina lui Tooth şi nu observase sîngele – probabil că fusese pe scaun sau altundeva şi ajunsese pe degetul său.

La două zile după arestarea sa, într-o vineri, Jerohm a participat la patru şedinţe diferite de identificare. În spatele oglinzii au stat Josh Cane, şoferul care se aflase în urma lui Michael Mullen; Rayanne Jonas, îngrijitoarea; Luis Santillo, încă în ghips şi cu un bandaj în jurul capului, şi Riley Willson, de la Riley's Garage.

Toţi martorii l-au indicat pe Jerohm Reese ca fiind cel care semăna cel mai mult cu criminalul. Totuşi, nici unul dintre ei nu era sigur, sută la sută, că el fusese agresorul. Omul care furase maşina lui Michael Mullen era înalt, la fel ca Jerohm, păruse a fi musculos şi atletic, precum Jerohm. Dar individul avea barbă, în timp ce Jerohm era ras. (Se rădea de luni de zile, afirmase el.) Mai mult, individul purta o jachetă fără mîneci, care ar fi putut să-l facă să pară mai solid decît era în realitate. În cele din urmă, după ora opt a serii înăbuşitoare de iunie, perspectivele nu păreau prea încurajatoare. Nici unul dintre martori nu putea fi sigur.

Chiar dacă nu exista un martor ocular, raportul despre incident şi dosarul arestării au fost trimise imediat la biroul procurorului districtual. Inspectorul Banks le punea întrebări altor potenţiali martori, care puteau să-şi amintească, de exemplu, dacă Jerohm purtase barbă de curînd, oameni care puteau să-l plaseze pe Tooth în alt loc, în momentul crimei – muncă de poliţie obişnuită, tenace, conform procedurii.

În marţea următoare, adică în ziua de 28 iunie, procurorul Christopher Locke a anunţat că biroul său a refuzat să-l acuze pe Jerohm Reese de furtul maşinii lui Michael Mullen şi de uciderea acestuia. A mai spus că acuzaţia nu putea fi dovedită fără o declaraţie corespunzătoare a martorilor. Cartea de credit şi amprenta erau probe ce puteau fi explicate, mai ales că locuinţa lui Tooth se afla la trei cvartale de terenul

de joacă Crocker-Amazon, iar amprentele acestuia se aflau peste tot pe scaunul din față al mașinii, alături de cele ale altor zece indivizi.

Jerohm a fost eliberat din închisoare marți după-amiază, la ora 14.28. A așteptat pînă cînd s-a servit prînzul.

MARȚI, 28 IUNIE

2

O MULŢIME DE beţivi se strînseseră în Taverna Caverna, un bar pentru muncitori, aflat în cartierul Richmond din San Francisco. Victima lui Jerohm Reese, Michael Mullen, fusese un obişnuit al Cavernei – se ocupase de contabilitatea localului –, iar în ziua de 28 iunie şi-ar fi sărbătorit împlinirea a patruzeci de ani. Conducerea cîrciumii decisese că aveau să-şi ia rămas-bun de la Mike în felul ei – organizînd o petrecere.

Brandon, fratele mai mic al lui Mike, care avea treizeci şi cinci de ani şi era depanator de telefoane, îşi luase o zi liberă. Vărul şi prietenul său cel mai bun, Peter McKay, aflat pentru moment între două slujbe, nu reuşise s-o aducă la Cavernă pe Paula, văduva lui Mullen. Aceasta îşi îndeplinise norma de priveghiuri irlandeze, de ritualuri de înmormîntare şi de băut. Era sătulă de atîta jale şi dorea să revină la o viaţă normală, împreună cu copiii ei. Începuse însă să se teamă că acest lucru nu se va întîmpla niciodată.

Brandon Mullen şi Peter McKay erau suficient de deprimaţi din cauza morţii lipsite de sens a lui Mike, iar refuzul Paulei de a-i însoţi la ceremonia de pomenire de la Cavernă îi indispusese şi mai mult. Propria nevastă a lui Mike să fie în stare de aşa ceva!

Pe peretele pe care se afla ţinta pentru săgeţi fusese prinsă o fotografie uriaşă a lui Mike. Vederea ei le întări sentimentul de pierdere. Fratele şi prietenul lor dispăruse... „La naiba, toarnă-ne nişte whisky!“

Barul oval al Cavernei ocupa centrul încăperii, iar Jamie O'Toole nu lăsa nici un obişnuit al localului să-şi plătească băutura. Avea loc priveghiul organizat de Cavernă, iar localul plănuise să iasă în pierdere în noaptea aceea. Măcar atîta să facă pentru Mikey...

La nouă fără un sfert, în bar se strînseseră vreo şaizeci de oameni – gata să se îmbete, după ce cinaseră alături de neveste şi copii, sau care apăruseră încinşi, transpiraţi şi însetaţi, venind direct de la slujba de pe şantiere de construcţii, de la ateliere de reparat maşini sau de la întreţinerea drumurilor. Jamie O'Toole turna, iar ei închinau paharele către fotografia de mărimea unui afiş, în care se vedea mutra zîmbitoare a lui Mike Mullen.

Melodia *War of Man* a lui Neil Young răsuna la tonomat, puternic, ritmic, insistent. Cineva o punea încontinuu, iar Jamie O'Toole păstra volumul dat la maximum. Oamenii începură să se legene, umăr lîngă umăr, înghesuindu-se unii în alţii, transpirînd, vărsîndu-şi berea pe jos.

Kevin Shea, licenţiat în istorie la Universitatea de Stat din San Francisco, în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, cu obrajii lui roşii perfect bărbieriţi, se putea considera norocos dacă arăta măcar de douăzeci de ani. Avea părul des, aproape negru, un rînjet sardonic, pe care îi plăcea să-l afişeze din cînd în cînd, şi căpătase recent o predilecţie pentru băutură, pe care credea că o controla cum se cuvine.

Se rezemă de perete, lîngă tonomat, după a treia halbă gratuită de bere Harp. Nu-l cunoscuse pe Mike Mullen, nu venise aici special pentru pomenire – deşi probabil că auzise de acest lucru, din moment ce venea la Cavernă în fiecare zi.

Neil Young îl călca pe nervi. Cînd acordurile de început ale melodiei răsunară pentru a cincisprezecea oară la rînd, Kevin izbi cu şoldul latura tonomatului, făcîndu-l să scoată un sunet strident, ce se auzi în toată încăperea.

– Fii atent!

În local se aşternu tăcerea. Irlandezii numesc un asemenea moment „cel în care trece un înger". Dacă se întîmplase

aşa ceva, îngerul nu rămăsese prea mult prin preajmă. În timpul acelei pauze pline de tăcere, Peter McKay privi din întîmplare la televizor – care brusc păru că răcnea din răsputeri. Peter îl apucă pe Brandon Mullen de umăr, făcîndu-l să-şi verse pe mînă berea din pahar.

– Ia uită-te! răcni el. Acolo sus! Nu-i negroteiul care l-a omorît pe Mikey?

Toţi ochii se aţintiră asupra reporterei, care stătea, ţinîndu-şi microfonul, pe scările Tribunalului din San Francisco. În jurul ei pluteau ambalaje de mîncare şi alte resturi, mînate de vîntul sfîrşitului de după-amiază. „Ştiri locale", spunea femeia (Jamie O'Toole dăduse sonorul tot atît de tare cît îl dăduse şi pe Neil Young). „Jerohm Reese, arestat săptămîna trecută în legătură cu jefuirea în plină zi a unui bărbat, în cartierul Mission, a fost eliberat astăzi, fără a fi acuzat. Conform biroului procuraturii, nu există suficiente dovezi..."

Brandon Mullen, fratele victimei, îşi trînti paharul cu bere de bar şi răcni la ştiristă din fundul plămînilor, de parcă aceasta ar fi fost de faţă:

– Ce spui, cucoană? Au fost patru martori oculari!

Cineva, din spatele lui Kevin Shea, îi ţinu isonul:

– Avea cartea de credit a lui Mikey, nu-i aşa?

– Avea şi pistolul ăla afurisit!

– Ce le mai trebuie ca să aresteze pe cineva?

– Negroteiul ăla blestemat scapă, după ce a săvîrşit o crimă...

– Mai mult, cu toate dovezile...

Peter McKay îşi terminase berea. O ajută să se ducă pe gît cu o duşcă de Bushmills – al patrulea. Stînd pe scaunul înalt de bar, lovi cu păhărelul gol de patru ori în tejghea – *poc, poc, poc, poc* – şi zise:

– Să vă spun eu de ce au ăia nevoie. Să vă spun eu de ce avem *noi* nevoie. Avem nevoie de ceva dreptate!

McKay avea o voce de orator, profundă şi răsunătoare, la care adăugase acum şi autoritatea unei răguşeli pline de patimă.

Nu avea nevoie să-şi argumenteze spusele. Toţi erau de partea lui. El reprezenta vocea lor. Se sui în picioare pe bar:

– Indivizii au nevoie de un mesaj. O să le transmitem mesajul ăla!

– La naiba!

– Are dreptate!

Oamenii se băteau pe umăr, pe burtă, încurajîndu-se reciproc.

3

CHIAR ÎN CLIPA aceea, Arthur Wade se considera foarte norocos. Găsise pe Geary Street, chiar în faţa Cavernei, un loc de parcare, la două uşi de spălătorie, de unde urma să ridice hainele. Prima uşă era a unui magazin de fierărie, care era închis peste noapte. Nu poţi să găseşti un loc bun de parcare în San Francisco atunci cînd ai nevoie. Iar el avea la dispoziţie doar zece minute, pentru că spălătoria închidea la nouă. Avea să izbutească să-şi ia hainele. Era un semn bun.

Karin nu avusese timp să-i ia cămăşile. Cei doi gemeni sufereau de ceea ce părea a fi un ciclu nesfîrşit de indispoziţii ale copilăriei, iar soţia sa nu reuşise să iasă din casă în ziua aceea. Stătea tot timpul închisă, de-o apuca nebunia. Aşa că el îi spusese să nu se agite, că o să ia el rufele, în drum spre casă.

Se străduia din răsputeri să-şi îndeplinească partea din treburile casnice, dar, cînd eşti un negru cu o slujbă de expert, prima ta prioritate este să nu-i dai şefului tău vreun motiv să creadă că nu ai tot timpul un randament de o sută cincizeci la sută. Iar Arthur Wade, avocat asociat de patru ani la firma Rand & Jackman, avea un asemenea randament. Nu conta că Jess Rand şi Clarence Jackman erau şi ei afro-americani. Se apucaseră să concureze cu cele mai bune firme, alcătuite numai din albi, lucrau pentru corporaţii importante din toată ţara, iar asociaţii lor puteau deveni

parteneri, dacă îşi dedicau fiecare minut din timpul lor muncii, vreme de opt ani, şi erau străluciţi, neobosiţi şi binecuvîntaţi cu spirit antreprenorial.

Din fericire, Arthur Wade era astfel.

Ieşi din BMW-ul său şi trînti uşa, grăbit, cu mintea preocupată de munca sa. Se cutremură din cauza şocului căldurii şi-şi dădu seama că toată ziua aceea fusese ferit de vremea de afară – zece ore de depoziţii istovitoare. Din fericire, mărturiile îi dăduseră gata pe toţi. De aceea avusese timp s-o ajute pe Karin. Ziua în care termina treaba înainte de ora opt însemna un fel de vacanţă.

Închisese portiera maşinii, dar nu avea de gînd să meargă nici măcar cincisprezece metri cu haina pe el. O scoase şi căută cheile maşinii în buzunarul pantalonilor ca să-şi pună haina pe spătarul scaunului. Cheile nu erau în buzunar. Rămăseseră în contact.

Şi uşa se încuiase.

Izbi cu palma, supărat, în capota automobilului, iar gestul lui declanşă alarma stridentă, pătrunzătoare, cu două note. *EEEE-eeee! EEEE-eeee! EEEE-eeee!*

Peter McKay stătea încă pe bar şi era în mijlocul discursului său împotriva eliberării lui Jerohm Reese, a felului nedrept în care negrii pot să scape după ce înfăptuiesc crime, cînd auzi tărăboiul alarmei maşinii şi-l văzu pe Arthur Wade, în faţa ferestrei restaurantului, făcînd ceva unui BMW frumos, nou-nouţ. Se gîndi că ticălosul ăla negru voia să fure automobilul.

– Hei, ia uitaţi-vă aici! strigă el. Nu-mi vine să *cred!*

Kevin Shea îşi spunea că în viitorul apropiat se va concentra, îşi va termina teza aia afurisită şi-şi va da doctoratul. Poate că după aceea va primi o slujbă de profesor sau ceva asemănător, care să-i lase timp de băut şi pentru care să nu i se ceară să-şi vîndă sufletul. Nu voia să cedeze nici o bucăţică din sufletul său.

Dar, pentru moment, chestiile astea implicau prea multe de făcut. Implicau schimbări. Relaţii. Unde se ducea, ce

făcea... Tot felul de frecuşuri. Mai bine renunţa. Era mai uşor să bea. Să nu ia nimic în serios.

Dar nu-i plăcea asta.

Bine, scăpase de Neil Young, dar indivizii deveniseră antipatici. Negrotei în sus, negrotei în jos... Nu-i plăcea cuvîntul. Îl auzise de prea multe ori cînd fusese copil. Atmosfera de aici devenise înfricoşătoare. Nu credea că mai existau indivizi care să răcnească asemenea chestii în San Francisco-ul din zilele noastre. Iar individul de pe bar înnebunise.

Se săturase. Kevin Shea avea de gînd să plece, să se care de aici.

EEEE-eeee! EEEE-eeee! EEEE-eeee!

Alarma maşinii trîmbiţa de zor.

McKay sări de la bar şi străbătu mulţimea. Bărbaţii – vărul său Mullen, toţi ceilalţi – se luară după el. Chiar şi barmanul Jamie O'Toole.

Apoi McKay ajunse la uşa din faţă, o împinse şi o deschise, după care ieşi în strada slab luminată.

Arthur Wade, stînjenit, se întoarse spre ei, cu mîinile întinse într-un gest de ce-pot-să-fac'? încercînd să fie auzit prin zgomotul alarmei. McKay ajunse lîngă el şi, înainte ca Wade să-şi dea seama, se împinse în el, îndepărtîndu-l de maşină.

– Ce naiba faci aici?

– Hei!

Wade nu răspunse îmbrîncelii. Nu-i plăcuse gestul, dar se vedea clar că era vorba de o neînţelegere. Avea să-i explice individului ăstuia înfierbîntat şi avea să lămurească lucrurile.

– E maşina mea. Uşa s-a încuiat şi am rămas afară...

McKay îl împinse din nou, cu amîndouă mîinile, într-un camion parcat lîngă el:

– Pe dracu' e maşina ta!

Apoi se întoarse şi strigă, acoperind zgomotul:

– Negroteiul spune că e proprietarul BMW-ului! Eu i-am spus că pe dracu'!

Alarma continua să urle.

– Eu zic că *fura* maşina!

Wade se îndreptă, se concentră. Din bar ieşiseră vreo zece oameni şi continuau să iasă. La fel ca individul cel beat, veneau drept spre el. Ăsta era un semn rău. Arthur Wade nu era încîntat. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să plece şi să se întoarcă după ce lucrurile se potoleau.

– Hei! Unde te duci? Unde crezi că te duci?

Un pas înapoi. Doi paşi. Mîinile sus, în timp ce se îndepărta...

– Uite ce-i, eu plec. Nu vreau necazuri...

Beţivul se ţinea după el:

– Dacă nu vrei necazuri, nu trebuia să încerci să furi maşini.

După care se repezi la el şi-l împinse din nou. Apoi cineva apăru din spate, blocîndu-i trecerea.

– Hei, oameni buni...

EEEE-eeee!

Un brînci din spate, din cealaltă direcţie. Beţivul din faţa lui răcni:

– Indivizii ca tine scapă nepedepsiţi pentru crimă! Faceţi tot ce vreţi...

Apoi un alt zgomot, chiar mai puternic decît răcnetul alarmei – vitrina magazinului de fierărie explodă într-o ploaie de cioburi. Jamie O'Toole aruncase cu o halbă grea, de la Cavernă, în fereastra prăvăliei. Barmanul ajunse în zona din faţă – unde erau expuse mărfurile, printre maşini de tuns gazonul şi scule electrice, colaci de frînghie pentru rufe şi baroase – răcnind ceva.

Violenţa zgomotului, larma asurzitoare, vitrina cea uriaşă făcută ţăndări, alcoolul şi testosteronul schimbau totul, pas cu pas...

EEEE-eeee! EEEE-eeee! EEEE-eeee!

O'Toole pătrunse în vitrina magazinului de fierărie şi înhăţă ceva care atîrna pe perete. Ce era aia, o funie?

O funie grea, galbenă, din nailon.

Kevin Shea auzi ţipetele şi răcnetul strident al alarmei. Ce se întîmpla acolo? Indiferent ce era, marea de oameni din bar continua să se scurgă afară, de parcă ar fi fost scos un dop.

Shea, care se îndrepta spre uşă, ca să plece, fu prins în curent. Oamenii din spate îl împingeau, îl obligau să meargă, răcnind:

– Mergeţi, mişcaţi-vă, toţi, acum, *mişcaţi-vă!*

Apoi, din stradă, de undeva, din afara cîmpului vizual al lui Shea, se auzi un strigăt care-i îngheţă sîngele în vene:

– Ţineţi-l! Nu-l lăsaţi să scape!

Arthur Wade era puternic şi agil. Se antrena de cîte ori putea, cel puţin de trei ori pe săptămînă, la aparatele Nautilus montate la etajul superior al firmei Rand & Jackman. Avea un procentaj al grăsimii trupului de paisprezece la sută. Cîntărea tot nouăzeci şi unu de kilograme, ca pe vremea cînd juca fotbal la Universitatea Northwestern.

Dar lucrurile se desfăşuraseră prea iute, fusese luat prin surprindere. Ceva îl izbi – puternic – în cap, în spatele urechii, făcîndu-l să cadă pe asfalt, lîngă camioneta alături de care parcase, lovindu-se în cealaltă parte a capului:

– Hei!

Cineva se izbi de el cu putere. Apoi altcineva. Primi pumni în coaste.

Ce se întîmpla? Nu avea timp să-şi imagineze. Îl lovi cu un cot pe un om, apoi pe un altul, îl aruncă într-o parte pe al treilea.

Dar indivizii continuau să vină. Zece. Douăzeci. Mai mulţi.

Unul dintre indivizii pe care-i lovise se întoarse, îl izbi jos, nimerindu-l în testicule, iar Arthur se îndoi. Bărbatul se întoarse şi îl lovi cu genunchiul în falcă. Arthur îi trase individului un şut, apoi fugi pe stradă.

Însă oamenii înconjuraseră parcarea, se împrăştiaseră pe trotuare. În stradă, maşinile claxonau, dar ocoleau mulţimea, nu oprea nici una. Se repezi drept în primul individ care-i ieşi în cale, dar tipul era solid şi nu se prăbuşi. Cineva îl prinse de partea din spate a gulerului şi trase, strangulîndu-l:

– L-am prins! Ţineţi-l!

Îl loviră în picioare. Îl atacau din ambele părţi, între maşina sa şi camionetă. Se întoarse, trase de braţul care-l ţinea de gît, auzi un pocnet. Strînsoarea slăbi, pentru un moment.

Propti un picior de marginea camionetei şi se rostogoli peste capota automobilului său. Căzu şi se lovi de pavaj. Îşi suci glezna. Rahat!

Văzu un spaţiu liber. Putea să scape pe acolo. Lovi cu pumnul pe cineva, se luptă din nou şi scăpă. Doi paşi, glezna ceda, dar o forţă. Trebuia s-o forţeze. Apoi, o maşină apărută din senin, ce cotise de pe Second Avenue, îi blocă trecerea.

Se izbi de ea – din nou claxoane şi scrîşnet de frîne – oare o să-l ajute cineva? Împleticindu-se, o luă spre stînga, pe Second Avenue, dar mulţimea se împrăştiase pe stradă, răcnind:

– Prindeţi-l!

Simţi o lovitură zdrobitoare într-o latură a genunchiului – din partea cuiva care fusese antrenat să faulteze – şi se prăbuşi, alunecînd doi metri pe pavaj, sfîşiindu-şi cracul pantalonului şi pielea piciorului. O ceată de bărbaţi care puteau a bere îi ţintuiau mîinile şi picioarele, încît nu putea să facă nici o mişcare.

Cu groază, dar nevenindu-i să creadă, îşi dădu seama că cineva îi trăgea peste cap laţul unei funii.

Kevin Shea, care se afla la marginea mulţimii, decise că nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

Tîmpitul, nebunul ăla de la bar – presupuse că el era – aruncase capătul unei funii galbene – care părea luminoasă, din cauza strălucirii ei – peste braţul primului felinar de pe Second Avenue. Acum unii dintre bărbaţi săreau sub capătul funiei, încercînd să-l prindă, pe cînd ceilalţi scandau:

– Trageţi-l sus, spînzuraţi-l!

Trebuia să intervină.

Îşi propti umărul şi împinse. Fu respins, dar atenţia tuturor rămăsese aţintită asupra învălmăşelii din stradă. Continuă să se împingă în mulţimea înghesuită.

Continuă să se apropie. Aproape ritmic. Împingîndu-se către centru.

Ridică privirea. Cineva se suise pe umerii celorlalţi şi, în timp ce Shea privea, prinse funia şi trase de ea. Ambele părţi, care atîrnaseră pînă atunci, se întinseră. Se încordară.

– Da! Faceţi-o! *Acum!*

Balamucul incredibil creştea în jurul lui Shea, care îşi folosea genunchii şi coatele, împingea, reuşind să ajungă la trei metri. Putu să-l vadă pentru prima oară pe omul acela – îi curgea sînge din nas şi se zbătea încă, îmbrăcat în ceea ce părea o cămaşă albă şi o cravată.

Shea îşi croi drum cu coatele şi cineva îl împinse înapoi. Izbi cu dosul palmei în figura individului, din răsputeri, şi se aruncă înainte:

– Hei!

Răcni din fundul plămînilor:

– Aşteptaţi o clipă! Nu faceţi asta!

Dar spusele lui se pierdură în zgomotul din jur.

Fu lovit din nou. Şi încă o dată. În gură. În coaste.

Continuă să împingă. Scoase şi deschise briceagul – pe care îl avea întotdeauna la el. Îi spintecă picioarele omului din faţa sa, iar acesta se prăbuşi, ţipînd. Shea păşi peste el şi trecu mai departe.

Dar nu se apropiase mai mult. Gloata care îl ţinea pe negru se trăsese mai aproape de stîlp, ceilalţi dîndu-se la o parte din faţa lor.

Zgomotul, zgomotul... Shea nu auzise, nici nu-şi imaginase ceva asemănător. Un fel de geamăt continuu, într-o tensiune paroxistică, la fel ca în ultimul minut al unui meci de baschet cu scorul strîns. Numai că era ceva neomenesc, animalic. Lîngă el, în lumina becului străzii, stătea un tip, cu balele curgîndu-i din gură şi răcnind ceva ininteligibil. Alţii începuseră să mugească, aşa cum făcuseră odată pe coridoarele liceului. Şi, în continuare, sunetul strident al alarmei, care te scotea din minţi şi care le acoperea pe toate celelalte.

Continuă să lupte, folosindu-se de curent, apropiindu-se, avînd cuţitul pregătit. Împunse din nou, la întîmplare, în faţa lui, împingînd cu cealaltă mînă, dînd la o parte oamenii din calea sa.

Dar nu reuşi să înlăture suficient de mulţi.

Brusc, tensiunea se descărcă prin ceva ce semăna a ovaţii. Negrul, aflat doar la un metru în faţa lui, fusese ridicat de

funia întinsă deasupra solului, deasupra mulţimii. Vreo şase oameni trăgeau de celălalt capăt al frînghiei, ridicîndu-l şi mai mult – mijlocul lui ajunsese la nivelul capului lui Shea.

Spînzuratul întinse mîna deasupra capului şi se prinse de funie. O amînare de-o secundă. Poate de un minut. Cît timp putea să reziste? Cineva îi strigă lui Shea să-l apuce pe negru de picioare şi să tragă de ele.

Doamne! Erau nişte animale.

Deodată, în timp ce împingea, Shea ajunse chiar la picioarele omului. Acesta se ţinea încă de funie, deasupra capului, cu ambele mîini. Shea îi apucă picioarele şi i le ridică, încercînd să reducă apăsarea frînghiei.

După care ridică mîna dreaptă în sus, strigînd:

– Cuţitul! *Ia cuţitul!*

Poate omul o să reuşească să taie funia. Părea că-l auzise. Simţi o modificare a greutăţii individului, iar cuţitul îi fu luat din mînă. Văzu nişte fulgerări de lumină. Cineva făcea fotografii? Picături de lichid picară pe haina sa.

Cineva din mulţime strigă:

– Asta e, trageţi-l jos! Trageţi-l!

Mulţimea preluă cuvîntul, repetîndu-l într-o incantaţie:

– Trageţi, trageţi, trageţi...

Spînzuratul se zbătea, încercînd să taie funia cu cuţitul, dar folosea doar o mînă şi, cu tot ajutorul lui Shea, avea nevoie de un efort imens şi continuu. Nu reuşi să-l facă.

4

CEL CARE FĂCUSE fotografii era Paul Westberg.

Era un ziarist independent, de douăzeci şi trei de ani, care încerca să-şi publice fotografiile în reviste mărunte, în presa independentă, în suplimente de scandal, furnizînd de vreo două ori pe săptămînă fotografii din intimitatea unor gospodine. Mergea către est, în partea de nord a Geary Street, aproape de Second Avenue, făcînd „fotografii artistice" la întîmplare, la cîteva cvartale de casa lui, cînd întunericul se spulberase brusc în urma sa. Lumina era impresionantă, aruncînd o strălucire puternică peste oraş.

Apoi auzise mulţimea, al cărei zgomot era mai puternic decît cel al traficului pe şase benzi de pe Geary. Ştiri! Iar chestia cea mai uluitoare: el era de faţă! Pregătit să fotografieze! Ura!

Dar lumina – lumina aceea fantastică – se schimbase. Soarele ajunsese sub orizont şi el trebuia să folosească blitul pe strada aflată pe direcţia nord-sud, unde avea loc acţiunea. Trebuia să-l monteze, să-i modifice expunerea. Făcu totul cu gesturi aproape mecanice, dar tot avu nevoie de timp.

Făcuse totul înainte să traverseze în partea de sud. Ceva se întîmpla acolo, era un miting sau ceva asemănător. Se grăbi către locul acela, traversînd în fugă spre est, aşteptă un pic pe spaţiul verde din centru, apoi se repezi înainte.

Pe banda din dreapta, maşinile se opreau şi ocoleau, îngreunînd traficul. Făcu o fotografie, gîndindu-se că iroseşte filmul degeaba, şi ajunse în partea cealaltă. Nu avea nici o şansă

să vadă ceva prin mulţime, aşa că se urcă pe capota maşinii celei mai apropiate. Trebuie să-ţi încerci norocul, dacă vrei să ajungi în faţă.

În cele din urmă, văzu ce se întîmplă.

Gloata din jurul lui se împingea înainte şi înapoi, legănînd maşina pe care stătea, apoi îndepărtîndu-se. Nu ştia cît timp avea la dispoziţie. Dacă îl observa cineva...

Văzu un individ, care ţinea în braţe un om *spînzurat*, îndreptînd un cuţit la gîtul acestuia. Doamne, ce pozăl Poza vieţii lui!

Îi tremurau mîinile, dar trebuia să regleze focalizarea, trebuia să aibă răbdare.

Acum! Una!

Pac! Alta.

Cineva de jos îl înhăţă, răcnind:

– Hei! Prindeţi-l pe individ!

Lovi cu piciorul, sări în spatele maşinii şi fugi cît de iute putu. Ajunse acasă în trei minute.

5

MULŢIMEA SE STRÎNSE în jurul lui. Cineva îl lovi pe Shea în genunchi. Cuţitul căzu, zăngănind, pe stradă. Auzi deasupra lui un trosnet şi un sunet gutural – un *hhhh* profund – cînd funia preluă din nou întreaga greutate a omului.

Bărbaţii care ţineau de celălalt capăt a funiei veneau către Shea. Acesta văzu, pentru prima dată, un hidrant pentru incendii. Oamenii înfăşurară funia în jurul lui.

Shea înhăţă cuţitul de pe jos, se repezi la primul bărbat şi-l tăie pe braţul cu care ţinea frînghia. Omul ţipă şi dădu drumul funiei, pentru moment.

Cineva îl lovi din nou pe Shea. Cu pumnii. Acesta ripostă cu cuţitul, dar cineva i-l zbură din mînă, cu un şut. Shea auzi zăngănitul armei pe caldarîm. Un şut în cap. Apoi încă unul. După aceea, beznă.

Agitaţie din cauza vaietului îndepărtat al primei sirene, plus alarma din apropiere, care urla de-o jumătate de eternitate. Gloata se risipi după colţ, pe Geary Street, înspre Second Avenue, şi se răspîndi prin alei şi ganguri, sărind peste tomberoane şi peste gardurile din fundul curţilor. Shea auzi apropiindu-se voci cuprinse de panică, zgomot de paşi, oameni care alergau.

Se ridică în genunchi şi încercă să-şi limpezească vederea. Cel care îl lovise făcuse prăpăd – pe faţă avea sînge închegat, simţea că i se rupseseră cîteva coaste, poate şi

braţul stîng. Încercă să-l ridice, dar acesta atîrna inert pe lîngă trup.

Frînghia era încă acolo, legată de hidrant.

Se uită în sus şi-l văzu pe omul spînzurat, care părea mort. Se strădui să se ducă spre hidrant. Poate că mai exista o şansă să-i salveze viaţa, dacă îl cobora de acolo. Încercă să desfacă mulţimea de noduri cu care era legată frînghia de hidrant, dar nu avea nici o şansă cu o singură mînă, mai ales că greutatea omului de la celălalt capăt al funiei o ţinea întinsă. Nodurile nu se desfăceau.

Braţul lui stîng devenise o povară inutilă, chinuitoare. Încercă totuşi să-l folosească, să apese pe funie cu mîna cea bună şi să se servească de cea rănită ca să desfacă unul dintre noduri. Sau să facă ceva.

Trebuia să facă ceva.

Trase. O senzaţie nouă apăru în braţul lui şi, fără să vrea, Shea ţipă şi, pentru o secundă, i se făcu negru în faţa ochilor şi căzu într-un genunchi. Îşi lăsă capul în jos, scrîşnind din dinţi din cauza durerii, şi auzi ceva.

Două faruri apărură de după colţ, pe Geary, iar anvelopele scrîşniră, îndreptîndu-se spre el. Camioneta se opri în faţa lui, portiera se deschise şi doi oameni săriră din spate, iar altul coborî din cabină:

– Slavă Domnului! Trebuie...

Dar indivizii nu-l ascultară. Unul îl apucă de braţul rănit şi trase. Altul îl apucă de picior şi-l ridică.

– Hei! Ce faceţi?

Cei trei îl prinseră de ambele picioare şi-l urcară în camionetă, apoi îl trîntiră jos.

– L-aţi urcat? răcni şoferul şi, fără să aştepte vreun răspuns, porni, iar anvelopele scrîşniră din nou.

Unul dintre bărbaţii care-l ridicaseră îl dădu pe Shea cu capul de podeaua din metal:

– Nu ştii nimic! Dacă spui ceva cuiva, eşti mort! O să te găsim noi!

Maşina luase viteză, cotise după un colţ, apoi după altul. Shea fusese răsucit, ţinut la podea. Încerca să descopere

vreun semn, pentru orientare. Cei trei gîfîiau, ţintuindu-l de platforma maşinii.

Apoi – în urma unui semnal sau din alt motiv – camioneta se opri brusc, cu scrîşnet de frîne. Cei trei îl mai avertizară o dată că îl vor omorî dacă scoate un cuvînt, îl aruncară din maşină şi dispărură, împrăştiind în urmă pietriş şi miros de cauciuc încins.

MIERCURI, 29 IUNIE

6

– Despre ce-i vorba, Chris?
– E război civil, Elaine. Ai televizorul pornit?
– Nu-l pornesc aproape niciodată.
– Uită-te! Acum! Aştept.
– Ce canal?
– Oricare.

Elaine Wager adormise. O trezise telefonul primit de la şeful şi mentorul ei, Christopher Locke, procurorul districtului San Francisco, care manifesta un interes aparte pentru ea.

Elaine era de culoare, la fel ca Locke. Mai era şi inteligentă şi, cu toate că abia împlinise douăzeci şi opt de ani, ajunsese un avocat bun şi un procuror tenace. La toate acestea se adăuga farmecul ei fizic remarcabil – o piele de culoarea cafelei, cu pori fini, ca marmura italiană, un trup cu mijloc subţire şi picioare lungi, o figură asiriană. Pentru Chris Locke, aceste calităţi contau mai puţin decît faptul că mama lui Elaine, Loretta Wager, era senator al Statelor Unite şi primul afro-american, indiferent de sex, care fusese ales în această funcţie în California.

Elaine Wager îşi puse picioarele goale pe podea. Purta un tricou bărbătesc, cu emblema Warriors. Trezindu-se din mers, deveni vag conştientă de concertul sirenelor ce se auzeau dinspre oraş. Ceasul digital de pe noptieră arăta ora 12.14. Apartamentul ei cu un singur dormitor, de la etajul al doisprezecelea, se afla puţin la nord de Geary Street, pe

Franklin Street, lîngă parcul Lafayette. Aruncă o privire afară, pe fereastră. Se părea că izbucniseră mai multe incendii, la cîteva cvartale distanţă, în Western Addition. Şi spre sud cerul lucea portocaliu.

Ţinînd telefonul în mînă, străbătu iute camera de zi, puţin mobilată:

– Ce se întîmplă, Chris?

Televizorul mic, portabil, era pe masa din bucătărie. Îl porni.

– A izbucnit o răzmeriţă, Elaine. Cartierele noi sînt în flăcări. În noaptea asta a fost linşat un frate.

Elaine se aşează pe unul dintre scaunele de lîngă masa de bucătărie.

– Arthur Wade.

– Ce-i cu Arthur? întrebă ea, prosteşte.

– Îl cunoşti?

– Sigur că-l cunosc. Am urmat cursurile la Boalt, amîndoi. Ce-i cu el?

Urmă o pauză, apoi Locke spuse:

– Elaine, Arthur Wade e mort. A fost linşat de o gloată.

– Cum adică, *linşat?*

Femeia se bîlbîia, încercînd să găsească un context, o explicaţie pentru ceva inexplicabil.

La televizor, imagini familiare de acum: mulţimi strînse deja în stradă, vitrinele magazinelor sparte, clădiri în flăcări... Nu se mai uită la ecran şi privi oraşul pe fereastră:

– Chris?

– Sînt aici. Mă întrebam dacă ai vreo veste de la mama ta.

– Nu, încă nu. Dar sînt convinsă că o să primesc. Între timp, ce-ar trebui să facem?

– Eşti încă în faţa televizorului?

– Da.

– Uită-te acum!

Pe ecran apăruse o fotografie care avea să devină, în zilele următoare, la fel de celebră precum videocasetele cu Rodney King. Arthur Wade era spînzurat de un felinar, iar sub el se afla un bărbat alb, care îl ţinea în braţe, părînd că-l trage de

picioare, ca să-i rupă gîtul. Wade, îl ultimele sale clipe, se ţinea de funie cu o mînă, deasupra capului, iar cu cealaltă părea că încearcă să-l lovească pe individul care-l trăgea de picioare, ca să-l îndepărteze şi să cîştige alte cîteva secunde de viaţă.

Elaine privea, încremenită, grozăvia scenei. Nu se aşteptase niciodată să mai vadă aşa ceva în timpul vieţii, mai ales aici, în San Francisco-ul considerat liberal.

Se sili să se uite din nou – negrul spînzurat, înconjurat de gloata de albi. Toate figurile erau estompate, cu excepţia celor două din centru, perfect focalizate. Arthur Wade şi omul care-l spînzurase, indiferent cine era acesta.

Chris Locke spuse, cu o voce aspră, fără vlagă:

– Trebuie să acţionăm ca nişte profesionişti, Elaine. Omul ăla trebuie găsit. Şi, după ce-o să-l găsim, o să-l răstignim. Poţi să vii la sediu?

– Acum?

– Ieri, Elaine!

7

SHEA MERGEA CĂTRE casă.

Avusese nevoie de mai mult de două ore ca să ajungă, pe străduţe lăturalnice, din locul în care fusese aruncat, pe spaţiul verde care despărţea sensurile de mers de pe Park Presidio Boulevard, la apartamentul său din Green Street, lîngă Webster.

Continua să-şi amintească amănunte. Negrul care se zbătea. Care se întindea spre el. Greutatea omului pe umerii săi, în timp ce acesta mai era încă în viaţă...

Poate că, îşi spunea Shea, n-ar fi trebuit să se repeadă la individul de lîngă hidrant, poate că ar fi trebuit să rămînă şi să-l susţină pe negru, poate că lucrurile ar fi stat altfel...

Linşajul nu i se părea încă ceva real.

Şchiopătă, se opri, se sprijini de ceva, fiind doar vag conştient de sunetul sirenelor, de cerul luminat în dreapta sa, acum în depărtare. Pentru moment, nu făcea nici o legătură între ele.

În clădirea cu trei etaje se găseau şase apartamente, trei în faţă şi trei în spate. Trebuia să meargă în spatele blocului, apoi să urce. Nu era convins că poate să facă aşa ceva.

Ar trebui să se ducă imediat la un doctor. Poate ar trebui să sune la poliţie, dar poliţiştii erau deja la locul faptei, probabil că ajunseseră deja la Cavernă. Totuşi...

În cele din urmă ajunse, scoase cheile şi intră, încuind uşa în urma sa. Doamne, braţul îl omora! Coastele... Îl durea tot trupul.

Luă din dulap o sticlă de votcă, turnă într-un pahar, adăugă două cuburi de gheaţă şi o lingură de suc concentrat de portocale. Bău şi se duse în baie, cu paharul în mînă. Termină de băut înainte ca duşul să devină fierbinte şi înainte să reuşească să-şi scoată cămaşa.

Se privi în oglindă. Îşi spuse că n-ar trebui să bea acum. Ar trebui să sune la poliţie, la un doctor, la cineva. Dar, în primul rînd, acum avea nevoie de o băutură. Cine o să-l condamne, după cele prin care trecuse? Să-şi facă duş, să se spele de sînge, să vadă ce răni avea. Apoi o să mai bea ceva înainte de culcare, ca să estompeze lucrurile un pic, să potolească durerea... Tot nu putea să facă nimic în noaptea asta...

Sărmanul om...

8

PE LA TREI dimineaţa, fuseseră mobilizate unităţi ale poliţiei, ale pompierilor şi ambulanţele din oraş şi din districtul San Francisco. Primarul, Conrad Aiken (nu avea nici o legătură cu poetul cu acelaşi nume) telefonase şi la biroul guvernatorului, din Sacramento, cerînd să fie chemată Garda Naţională şi să fie declarată legea marţială. Existau deja nouăsprezece incendii, iar distrugerile de proprietăţi creşteau mai repede decît datoria naţională.

Acum, în toiul nopţii, Aiken îşi părăsise biroul împodobit din primărie, în favoarea Palatului Justiţiei, de la intersecţia Seventh Street cu Bryant, sediul poliţiei, al procuraturii şi al închisorii districtuale. Rechiziţionase secretariatul procurorului Chris Locke şi stătea la biroul folosit, de obicei, de o secretară.

Primarul avea o figură impunătoare, în ciuda handicapului fizic care-l dezavantaja ca politician (avea o înălţime de doar un metru şaizeci şi şapte de centimetri şi era atît de slab, încît se spunea că, dacă stă întors în profil, nu-l poţi vedea pînă nu scoate limba). Mai era şi chel pe deasupra şi avea o pată de culoarea vinului de Porto, mare cît o monedă de-o jumătate de dolar, de sub ochiul stîng pînă la jumătatea nasului acvilin, cu o protuberanţă la mijloc.

Mulţi oameni îl credeau mai tînăr cu un deceniu decît era în realitate – adică de şaizeci şi doi de ani. Avea un mers vioi, o energie reţinută şi ochi pătrunzători, de-un albastru cenuşiu.

Dantura îi rămăsese întreagă, cu dinţii de-un alb sidefiu, deşi în momentul acela nu se zărea nici urmă de zîmbet pe chipul lui.

În birou, împreună cu el, mai erau Locke, procurorul adjunct, Elaine Wager, şeful poliţiei, Dan Rigby, adjunctul său, Frank Batiste, Dale Boles (numele său se pronunţă Bolus), şeriful districtului care răspundea de închisoare şi de deţinuţi, asistentul administrativ al lui Aiken, un tînăr numit Donald, şi locotenentul Abraham Glitsky, un mulatru evreu, de patruzeci şi patru de ani, care conducea departamentul Criminalistică din San Francisco.

Aiken începuse prin a-i cere şefului poliţiei, Rigby, un raport despre stadiul revoltelor – zonele afectate, măsurile luate, numărul poliţiştilor aflaţi în stradă etc.

– ... În această fază, stăm în expectativă. Nu putem spera să controlăm lucrurile cu adevărat dacă nu avem mai mulţi oameni în stradă şi, bineînţeles, vom avea de-a face cu jafurile obişnuite...

– Nu vreau aşa ceva, zise primarul. Vreau să transmiţi că nu vom tolera jafuri. Aici nu-i Los Angeles.

Se uită în încăpere, să vadă efectul vorbelor sale, iar pata de culoarea vinului de Porto lucea.

– Aici nu-i Los Angeles, repetă el.

– Nu, domnule, îi răspunse şeful poliţiei, dar cum să oprim jafurile?

– Eu sînt în favoarea împuşcării celor care jefuiesc.

Rigby păru şocat. Încîntat, dar şocat.

– Nu putem să facem aşa ceva, răspunse el.

– De ce? Nu se procedează aşa în Vestul Mijlociu, după tornade? O să facem şi noi asta, aici. De ce nu? N-o să permit jafuri în San Francisco!

Chris Locke făcu un pas în faţă. Era un bărbat solid, cu vreo treizeci de kilograme mai greu decît primarul. Şi singurul dintre cei prezenţi care venise în costum de culoare închisă.

– Domnule, singurii oameni care vor fi împuşcaţi vor fi negrii. E o chestie rasistă.

Lui Aiken nu-i plăcu intervenţia lui:

– Chris, eu nu-s rasist. Singurii oameni care vor fi împuşcaţi vor fi hoţii. Nu-mi pasă de-s negri, albi sau stacojii.

– Domnule, singurii care s-au răzvrătit pînă acum sînt afro-americani, aşa cum a fost şi în Los Angeles, zise Elaine Wager.

– Există multă furie, adăugă Locke.

– Nu vreau să aud asemenea rahaturi. Nu vreau să aud despre furie. Furia nu reprezintă un mod de rezolvare şi, în mod sigur, nu-i o scuză. Acum discutăm despre respectarea legii.

– E răzmeriţă, zise Rigby. Poliţiştii negri nu-i vor împuşca pe hoţii negri.

Locotenentul Glitsky ar fi vrut să intervină pentru prima oară şi să spună că el i-ar împuşca – el însuşi fiind jumătate negru şi jumătate alb. Nu-i plăcea postura şi scuzele fiecărei părţi. Dar, pentru moment, îşi ţinu gura.

– De ce? întrebă Aiken. Poliţiştii negri nu arestează în fiecare zi negri care încalcă legea?

– Nu-i acelaşi lucru, replică Rigby, clătinînd din cap.

Primarul nu-i acceptă opinia:

– Uite ce-i! Eu vorbesc despre apărarea oraşului, despre protejarea tuturor cetăţenilor săi. Să nu transformăm asta într-un război rasial.

– Dar despre asta e vorba, interveni Elaine Wager. Asta-i problema. Un negru a fost linşat... domnule.

– La naiba! Ştiu *asta!* Dar acum, în clipa aceasta, discutăm despre ceva care nu-i o problemă rasială. Discutăm despre *oameni care încalcă legea.* Despre stăpînirea răzmeriţei.

Rigby repetă că nu poate să-i împuşte pe hoţi.

Aiken ridică mîna:

– Nu vreau să discutăm despre împuşcarea celor care jefuiesc. Nici nu ştiu dacă în faza asta avem jafuri. Nu vreau ca acestea să fie tolerate. Cred că trebuie să ne impunem. Nu vreau să stăm şi să ne uităm la ei. Vreau să fie acuzaţi...

– Unde o să-i punem?

Intervenise Dale Boles. Închisoarea aflată la etaj era plină ochi. Dacă Aiken voia ca poliţia să înceapă să-i

aresteze pe tîlhari, atunci responsabilitatea pentru găzduirea acestora îi revenea lui.

Aiken se uită la el, preferă să nu-i răspundă şi se întoarse spre Glitsky:

– Ce-ai aflat despre linşaj? A fost întîmplător sau e vorba de altceva? Poate o să aflăm cum putem opri revoltele astea mai iute, dacă o să descoperim ce le-a declanşat.

Glitsky, îmbrăcat într-o haină de pilot, din catifea şi piele, stătea pe un dulăpior din spatele încăperii. Avea un nas acvilin şi o cicatrice veche, peste buze, de parcă ar fi suferit o operaţie la cerul gurii. Pielea îi era ciocolatiu-deschis, purta părul tuns scurt şi avea ochii uimitor de albaştri. Îi răspunse lui Aiken, fixîndu-l însă cu o privire inexpresivă pe Chris Locke.

– Jerohm Reese, zise el. Nu că asta ar fi o scuză...

Primarul îşi înclină capul spre el:

– Cine-i Jerohm Reese?

– Abe, ce legătură are Reese cu asta? întrebă Locke.

– Am întrebat cine-i Reese, repetă Aiken.

Glitsky se ridică şi povesti iute totul. Furtul maşinii. Uciderea lui Mike Mullen. Eliberarea. Glitsky se uită la ceas, apoi – cu dispreţ – spre Locke:

– Reese a fost eliberat cu mai puţin de treisprezece ore în urmă. Avem doi martori, nu de la linşaj, dar se pare că gloata a ieşit de la Caverna, o cîrciumă de la intersecţia dintre Second Avenue şi Geary.

– Bine, zise Aiken. Şi?

– Am fost acolo. Am intrat eu însumi la Caverna. Localul era gol, cu excepţia unui barman, numit Jamie O'Toole, care mi-a spus că toată noaptea a fost linişte. Cea mai liniştită noapte pe care au avut-o vreodată. A auzit gloata de afară, dar s-a speriat şi n-a ieşit să vadă despre ce-i vorba...

Locke îl întrerupse:

– Abe, spune ce legătură are cu Jerohm Reese.

Cicatricea de pe buzele lui Glitsky deveni aproape albă. Probabil că zîmbea:

– Pe peretele din spate al Cavernei era o fotografie uriaşă a unui tip. L-am întrebat pe O'Toole a cui este şi mi-a spus că-i

a lui Mike Mullen. Fusese contabilul restaurantului. Şi că, fiind poliţist la Omucideri, probabil că auzisem ce i se întîmplase.

În încăpere se aşternu tăcerea, pe care, în cele din urmă, o întrerupse Elaine Wager:

– Vrei să spui că din cauza eliberării lui Jerohm Reese...

Chris Locke le răspunse tuturor:

– L-am eliberat pe Jerohm Reese pentru că nu putea fi condamnat.

Glitsky se uită la el şi-i replică:

– Domnule, se pare că unii dintre oamenii aceia au luat treaba asta în nume de rău...

Aiken îşi trecu o mînă peste faţă:

– Vrei să-mi spui că gloata aceea s-a strîns din cauză că Jerohm Reese a fost eliberat?

– Da, domnule – după cum văd eu lucrurile. Exact aşa cum unii oameni au luat în nume de rău eliberarea poliţiştilor care l-au bătut pe Rodney King.

Făcu o pauză, după care adăugă:

– Asta s-a întîmplat tot în Los Angeles.

Locke voia să revină la detalii tehnice:

– Am identificat pe cineva din gloată?

– Nu, domnule, încă nu. Ne străduim, dar în jurul Cavernei parcă-i o redută...

– Avem unul, interveni Elaine Wager, care simţea că poate vorbi oricînd vrea – iar Glitsky îşi spuse că trebuie să fie grozav să ai o mamă senator al Statelor Unite. Aţi văzut ştirile din noaptea asta?

Glitsky dădu din cap spre ea:

– Da. Lucrăm şi la treaba aia. Din greu.

9

ÎNTORCÎNDU-SE PESTE braţul rănit, Shea se trezi. Afară era încă întuneric. Cam atunci se termina, de obicei, efectul de somnifer al alcoolului. Avea gura uscată. Spre deosebire de majoritatea dimineţilor, cînd în cap simţea o pulsaţie surdă, insistentă, în dimineaţa aceasta rămase în pat, imobilizat de durere.

Loviturile ciocanului pneumatic din craniul său îl făcură să-i fie teamă să-şi înalţe capul de pe pernă. Îl dureau coastele, braţele, şoldurile. Un moment, se întrebă dacă fusese grav rănit. Îşi zise că nu era vorba de mahmureală. Mahmureala nu provoca asemenea senzaţii. (În multe dimineţi îşi spunea că nu era mahmur, era sigur că nu băuse destul ca să fie mahmur, ci nu dormise suficient.)

Se răsuci pe-o parte şi simţi în gură gustul de fiere. Bîjbîi prin întuneric, se împletici pe cele cinci trepte pînă la baie, reuşi să ajungă şi se încovrigă pe podea, agăţîndu-se de dulap.

În cele din urmă, se ridică şi urină. Ciocanul pneumatic nu înceta. Se străduí să ajungă din nou în pat, să doarmă un pic. Trebuia să cheme un medic.

Lumina din baie fu echivalentul unei explozii care aproape că-l dărîmă, dar trebuia să se spele pe faţă şi pe dinţi. În oglindă vedea două imagini ale sale, nu reuşea să se concentreze asupra uneia.

Îşi dădu cu apă rece pe faţă. Îşi spălă sîngele închegat, din urma bătăii. Vedea tot două figuri, ambele umflate, tăiate...

Înapoi în pat, camera se învîrtea încă.

Zăngănitul telefonului chiar lîngă urechea lui aproape că-l făcu să sară din pat. Se săltă, simţind că braţul şi coastele îi erau smulse din lăcaşurile lor, din încheieturi sau cum se numea ceea ce le prindea.

Ridică receptorul la jumătatea celui de-al doilea apel.

– Kevin?

O fată. Melanie. Nu, nu putea fi ea. Se despărţiseră – de fapt, el o părăsise – cu trei săptămîni în urmă. Shea se prăvăli în pat, cu telefonul apăsat pe ureche.

– Ce oră e? mormăi el.

O pauză, în care fata analiză bolboroseala lui. Shea nu era sigur că asta se întîmpla. Acum, conform tradiţiei, urmau două minute de reproşuri.

Bine, era beat. Vrea să-i facă scandal pe chestia asta? Iarăşi? „Nu, drăguţo, nu în noaptea asta. Mă doare capul.“ Se pregătea să închidă telefonul, cînd o auzi spunînd:

– E cinci şi cincisprezece.

Nu-l surprinse ora. În timpul facultăţii, cînd ieşeau încă împreună, Melanie îşi punea întotdeauna deşteptătorul să sune la ora cinci, ca să înveţe şi să-şi pregătească treburile pentru ziua respectivă. Acesta fusese un alt motiv pentru care se despărţiseră.

– Melanie...

– Doamne! Kevin, cum ai putut să faci aşa ceva?

– Ce să fac?

Atunci fata îi spuse.

10

BECURILE DE PE stîlpi luminau strada, ce părea umedă. Zona – o fundătură de lîngă Presidio – era pustie, întunecată, respingătoare. Ferestrele dinspre stradă luceau ici, colo, ca nişte fantome care zburau iute prin faţa clădirilor.

Abe Glitsky remarcă aceste lucruri şi-şi spuse că nu gîndea aşa de obicei. I se întîmpla doar de cînd murise Flo. *Doar.* Sigur, *doar. Doar* nouă luni de luptă a ei împotriva cancerului ovarian ce o ucisese foarte iute, în ciuda chimioterapiei şi a altor atrocităţi la care fusese supusă, pentru a întîrzia inevitabilul. Nouă luni cu Glitsky alături, în fiecare moment, ambii luptînd împotriva nevoii de a se lăsa pradă disperării şi – poate ceva mai greu – a apariţiei sporadice a dorinţei iraţionale de a spera. Apoi, după ce ea dispăruse, el încercase să păstreze aparenţele în aceste ultime cincisprezece luni – să nu arate durere, nici chiar cînd o simţea la fel de profundă cum fusese la început (deşi îl chinuia groaznic atunci cînd se întîmpla aşa ceva).

Cincisprezece luni. *Doar* cincisprezece luni. Dumnezeule!

Ca niciodată, vremea era foarte caldă în orele întunecate, de dinaintea zorilor. Din moment ce apartamentul său duplex nu avea garaj, îşi parcă maşina în locul cel mai apropiat – la patru cvartale de casă –, iar cînd ajunse la blocul său, aproape că tremura de oboseală. Însă nu se grăbea să ajungă acasă. Nu avea să se mai grăbească niciodată.

Printre copacii de pe Presidio se vedea o felie de lună. În dimineaţa aceea era o linişte mormîntală, iar zgomotul

paşilor săi răsuna cu ecou. Îşi dădu seama că nu auzise nici o sirenă de cînd începuse să meargă pe jos. Acest lucru nu-i dădu speranţe. Ştia ce înseamnă asta, ce înseamnă speranţele false şi nu mai avea de gînd să se mai lase în voia lor. Astăzi o să fie o zi mai fierbinte ca ieri, astăzi se vor dezlănţui toate.

În timp ce urca pe trotuar, în spatele său auzi un autobuz zăngănind pe Lake Street. Se întoarse şi văzu că maşina era goală, cu excepţia şoferului şi a unui pasager care stătea singur, în spate.

Soţia lui, Flo, îşi dorise o casă adevărată. Plănuiseră ca Flo să stea acasă, avînd grijă de copii, pînă cînd băiatul cel mic, Orel, începea gimnaziul, ceea ce urma să se petreacă în următorul septembrie. Atunci Flo avea să-şi reia slujba de profesor şi, cu ceea ce vor fi economisit în vreo doi ani, urmau să se mute din oraş, vor putea să aibă casa lor...

Aveau, urmau...

Întîrziind cît se putea, rămase în faţa scării din ciment care ducea la primul etaj. Becul de deasupra uşii se arsese sau Rita, menajera lui, care locuia acolo, uitase să-l aprindă. Urmau douăsprezece trepte lungi pînă la palier. Acesta era programul său zilnic de întreţinere fizică.

Înăuntru, totul era plin de amintiri vechi ale simţurilor – mirosuri familiare, umbre. Un bec slab ardea deasupra maşinii de gătit din bucătărie. Îşi aminti în linişte de toate. Cînd se mutaseră aici, cu unsprezece ani în urmă, el şi Flo nu fuseseră în stare să se acomodeze cu mărimea apartamentului: două dormitoare, birou, cameră de zi, sufragerie, bucătărie. Pe atunci îi aveau doar pe cei doi băieţi mai mari – Isaac şi Jacob –, pe care-i plasaseră într-un dormitor; pe celălalt îl folosiseră ei înşişi şi păstraseră o cameră, în care ţineau dosare, scriau cecuri şi a cărei uşă o încuiau cînd plecau de acasă. După ce apăruse Orel (pe atunci îi spuneau O.J., apoi renunţaseră la poreclă), băieţii mai mari împărţiseră un pat supraetajat, pînă cînd părinţii acceptaseră ideea că nu aveau destul loc toţi trei – cu paturile şi toate lucrurile lor – într-o cameră de trei metri pe patru. Îi dăduseră băiatului mai mare, Isaac, biroul, drept dormitor propriu.

Acum, de cînd Rita locuia în casă, spaţiul devenise o problemă. Jumătate din camera de zi, zona din jurul canapelei, despărţită de restul încăperii printr-un paravan, era a Ritei. Singurul loc unde puteai să stai era la masa din bucătărie. Fotoliul preferat al lui Glitsky se afla acolo unde fusese întotdeauna, în camera de zi, dar se simţea ciudat să stea acolo, în timp ce Rita se pregătea de culcare, în cealaltă parte a încăperii.

Aşa că se duse şi se aşeză la masa din bucătărie, îşi făcu ceai şi-l bău, simţind fantomele din jur.

De obicei, Glitsky purta pistol, chiar şi acasă, dar în noaptea aceea, cînd se dusese la şedinţă, îşi lăsase tocul atîrnat în dulapul din dormitor, aşa că, atunci cînd auzi un trosnet, apucă un cuţit de bucătărie din setul de pe chiuvetă şi aprinse lumina din holul care ducea spre camera lui Isaac.

Peste tot era linişte.

Rămase în cadrul uşii, întărîtat, răsuflînd cu greutate. După cele prin care trecuse în noaptea aceea, se simţea gata să explodeze. Dacă cineva se atingea de casa lui...

Singura lumină venea de pe coridor, dar camera lui Isaac nu era mai mare decît o cutie pentru pîine şi se vedea tot interiorul ei. Fiul său era acoperit complet de pătură – Glitsky o vedea ridicîndu-se şi coborînd.

Uşa din spate era încuiată. Îşi spuse că fusese, probabil, un raton care scotocea prin gunoi şi răsturnase capacul lăzii pe ciment. Oamenii sînt surprinşi cînd aud asta, dar există o mulţime de ratoni în oraş, mari şi netemători, ca buldogii, care se înmulţesc precum iepurii în tufişurile din Presidio.

Cînd trecu prin faţa uşii lui Isaac, Glitsky decise să se mai uite o dată. Băiatul era tot acoperit de cearşafuri. Pe vremuri, de fiecare dată cînd era acasă, verifica, înainte să se culce, cum dorm băieţii. Nu că ar fi fost nevoie. Căpătase acest obicei – să meargă la paturile lor, să se uite la figurile lor, să le asculte respiraţia, să fie sigur că-s înveliţi cu pătura. Treburi de tată.

Din trei paşi, ajunse lîngă pat. Se aplecă, plănuind să tragă încet pătura de pe capul băiatului, cînd văzu pantofii ieşind de sub cuvertură. Ike nu dormea, de obicei, încălţat cu pantofii.

– Hei, şopti el, aşezîndu-se la marginea patului şi punînd mîna pe umărul fiului său. Bună încercare!

Timp de cîteva clipe, silueta rămase nemişcată. Glitsky oftă şi puse cuţitul pe masă, îşi încrucişă mîinile şi-şi propti coatele de genunchi.

Pătura se mişcă. Glitsky o trase în jos. Fiul său cel mare – împlinea şaptesprezece ani peste o lună – plîngea. Era complet îmbrăcat.

Locotenentul încercă să-l tragă pe băiat spre el, să-l ia în braţe şi să-l strîngă la piept:

– Vino la mine...

Ike se trase într-o parte:

– Lasă-mă în pace!

Prima dată cînd Glitsky auzise cuvintele astea de la fiul lui, simţise că îi fusese zdrobită ultima bucăţică rămasă întreagă din sufletul lui. Încă nu se obişnuise cu asemenea vorbe, dar le auzise de atîtea ori, încît îşi pierduseră o parte din puterea de a-l răni.

– Bine, zise el cu o voce care părea stăpînită, nepăsătoare. Ai fost afară?

Nici un răspuns.

– Fă-mi o favoare. Nu ieşi din casă. Afară e de rău.

Nici de data asta nu primi un răspuns.

– Ai auzit sirenele? În noaptea asta a fost linşat un negru, la mai puţin de zece cvartale de casa noastră. Nu-i sigur să ieşi din casă.

Isaac era doar pe sfert negru, avea pielea deschisă la culoare şi părul creţ al tatălui său. Dar oricine avea un strop vizibil de sînge negru ştia care-i realitatea: eşti alb sau nu eşti alb. Adică eşti negru.

Glitsky se uită drept în ochii fiului său, care se străduia să-i evite privirea. Vedea în fiecare zi, la sediul poliţiei, asemenea gesturi. Nu voia să-şi piardă fiul, nici pe fraţii acestuia. Dar credea că pentru a păstra respectul oamenilor trebuie ca ei înşişi să-şi păstreze un oarecare respect faţă de sine. Zise:

– Comitetul de conducere a ţinut o şedinţă şi eu n-am fost invitat?

– Comitetul de conducere e o glumă.

Comitetul de conducere era ceva inventat de Glitsky în primele luni în care el şi băieţii fuseseră obligaţi să supravieţuiască după moartea lui Flo. Era valabil pentru toţi, inclusiv pentru Rita, menajera. Adulţii aveau două voturi, băieţii cîte unul şi trebuia ca aceştia să fie de acord în unanimitate dacă voiau să depăşească votul lui Glitsky sau al Ritei.

Cu ajutorul lui navigaseră pe mări agitate – atunci cînd băieţii simţiseră că nu mai exista ordine, că viaţa în sine era nesigură. Glitsky credea că acest comitet le dăduse sentimentul că deţin cumva controlul. Provocase şi o serie de certuri – dar cearta era ceva pozitiv. Locotenentul putea înfrunta cearta. Doar să nu i se răspundă prin tăcere.

Ceea ce se întîmpla acum.

Se ridică:

– Uită-te la mine, Ike! Uită-te la mine!

Fiul său se trase din lumină, astfel încît să nu fie în bătaia becului de pe coridor. Îndreptă spre el ochii roşii.

– N-ai fost acasă. Cînd am auzit că pleci...

– E o urgenţă în oraş, Ike. În tot oraşul. M-au chemat. A trebuit să mă duc.

– Întotdeauna trebuie să te duci!

Glitsky îşi trecu o mînă prin păr.

– Ştiu, zise el, simţindu-se prea obosit ca să-l contrazică.

Era adevărat, dar ce dacă era adevărat?

– Nu vreau să ieşi, Isaac! Vreo două zile.

– Mă pedepseşti să nu ies din casă? În mijlocul verii?

– Am spus că nu vreau să ieşiţi afară.

– Cît timp?

– Nu ştiu. Poate o zi, poate două. Nu ştiu. Nu sînteţi în siguranţă afară.

– Şi tu eşti în siguranţă?

Lui Glitsky nu-i plăcea ce trebuia să facă, dar era casa lui, iar fiul său trebuia să se supună regulilor sale.

– Nu-mi face necazuri, Ike. Putem discuta mîine dimineaţă.

Simţi nevoia de a-şi lua fiul în braţe, de a îndulci într-un fel lucrurile, de a-i explica, dar nu îndrăzni să încerce.

N-ar face decît să amplifice problemele, ca întotdeauna. Se ridică şi zise:

– Somn uşor.

Ieşi închizînd uşa după el.

Rita dormea. Glitsky auzi şuieratul regulat al respiraţiei ei de cealaltă parte a paravanului, în timp ce se aşeza pe fotoliul vechi din partea „lui" a camerei de zi.

Închise ochii, iar evenimentele nopţii îi reveniră în goană în minte – de la Isaac şi Taverna Caverna, la întîlnirea cu primarul şi cu şefimea. Apoi îşi aminti brusc de Elaine Wager. Ce căuta *ea* acolo?

Oh, da. Din cauza mamei sale.

Loretta Wager.

Uimit de claritatea neaşteptată a amintirilor, deschise ochii. O cameră liniştită. Întuneric profund. Asta era tot. Brusc, mintea îi obosi, iar emoţiile i se risipiră – probabil că aţipise, la apariţia luminii zorilor –, căci o văzu din nou pe Loretta Wager, aşa cum fusese pe vremuri, pe cînd începuse cursurile la colegiu, o văzu în apartamentul ei, cu scaunul Huey Newton şi cu posterele uriaşe de pe perete: *Soul On Ice* de Eldridge Cleaver, *Songs of the Key of Life* al lui Stevie Wonder şi figura lui Martin Luther King, cu visul său şi cu mulţimea suprapusă în faţă.

Îl invitase pe Glitsky la ea ca să studieze nişte liste cu echipe din San Jose şi să aleagă candidaţii posibili care puteau fi recrutaţi în Black Students Union[1]. Glitsky se prefăcuse că era vorba de ceva nevinovat – sperînd că nu va fi, dar fără să îndrăznească să recunoască acest lucru. Erau în dormitorul ei, uitîndu-se pe liste, cînd fata se scuză pentru o clipă şi ieşi să aducă o Coca-Cola sau altceva. Apoi îl strigase.

La douăzeci şi doi de ani, avea forme aproape perfecte, o zeiţă goală, cu picioarele depărtate, pe canapeaua din camera ei de zi, în bătaia razelor piezişe ale soarelui după-amiezei,

[1] Sindicatul Studenţilor Negri (n.tr.)

mîngîindu-se, întrebîndu-l dacă îl sperie, dacă el o doreşte şi are curajul s-o ia...

Locotenentul se ridică şi deschise ochii. „Amintirea acestei întîlniri din adolescenţă e o prostie plină de patetism", îşi spuse el, cu sîngele înfierbîntat, cufundat în fotoliul din camera în care dormea menajera fiilor săi şi în timp ce oraşul ardea.

Dezgustat de el însuşi, se sculă din fotoliu şi se duse în dormitor. Pe noptieră se afla fotografia lui Flo, zîmbindu-i. Stinse lumina, se dezbrăcă în semiîntuneric şi se prăbuşi pe pat.

Nu voia s-o vadă pe Flo zîmbind. Nici să aibă fantezii despre un trecut romanţat cu Loretta Wager. Şi, mai ales, nu voia să se gîndească la ceea ce se va întîmpla peste cîteva ore, cînd soarele se va ridica din nou, ca întotdeauna.

Încercă să se silească să doarmă, să uite, să ignore.

Era încă excitat.

11

DUPĂ CE, ÎN cele din urmă, reuşi să se dea jos din pat, la o oră după răsăritul soarelui, Kevin Shea rămase lîngă fereastra cea mai largă din spatele casei, privind peisajul. Nimic din ceea ce vedea nu semăna a zonă ce lupta cu sărăcia. Apartamentul său din Green Street avea în spate Cow Hollow, a cărei arteră era Union, strada tinerilor specialişti prosperi din San Francisco. Dincolo de Union se întindeau cartierele Fort Mason şi Marina, zone de lux. În dreapta lui Shea, spre est, se putea zări un pic din Russian Hill şi golful strălucitor de dincolo de el. În stînga, întinderea verde a parcului Presidio alcătuia un fond luxuriant pentru spirele roşii ale podului Golden Gate.

În dimineaţa aceea, şapte coloane distincte de fum se ridicau spre cer, alcătuind un semicerc. Cînd deschise fereastra un pic, ca să se uite în jur, Shea auzi vaietul constant al sirenelor, mai aproape, apoi mai departe, pe străzile de sub el. Închise fereastra şi coborî jaluzelele, făcînd întuneric în camera de zi.

Scotoci în bucătărie, după boabe de cafea. Risipi jumătate din ele înainte să le pună în rîşniţa electrică. Puse apă la fiert, pe unul dintre ochiurile aragazului, apoi porni televizorul.

Începuse să spere că braţul era doar dislocat, căci acesta îşi recîştigase oarecum mobilitatea şi, în anumite poziţii, nu-l durea atît de tare. Se gîndi că, de-ar fi fost rupt, nu s-ar fi întîmplat aşa ceva. Pe de altă parte, coastele îl dureau ca naiba, indiferent cum stătea.

Umplu cu cafea o halbă, pe care o folosea, de obicei, pentru bere. Se întinse aproape orizontal pe un scaun tapiţat cu piele artificială, veche, galbenă, care trosnea. Se afla prea jos ca să vadă ceva pe fereastră şi, oricum, trăsese jaluzelele.

Melanie începuse discuţia la telefon, fiind convinsă că tot ceea ce se spunea la televizor despre rolul său în evenimentele din noaptea trecută era adevărat. Asta îl îngrijora cu adevărat. Melanie chiar îşi închipuia că el fusese conducătorul găştii care săvîrşise linşajul? Ar fi trebuit să ştie că nu era capabil de aşa ceva. Dar dacă şi *ea* crezuse că fusese implicat însemna că avea probleme mai mari decît cîteva coaste rupte.

În starea sa de ameţeală, reuşise s-o întrebe cum de gîndea că era posibil să facă lucrurile de care-l acuza.

– Ar trebui să vezi poza, îi spusese ea şi închisese telefonul.

Televizorul îşi împrăştia lucirea-i palidă în încăperea cufundată în semiîntuneric. Shea, ghemuit în scaun ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacat, sorbea din cafea. Pe ecran apăru, în prim-plan, un comentator şi începu difuzarea ştirilor de dimineaţă.

„Subiectul principal aici şi în toată ţara este linşarea unui avocat negru, de o gloată alcătuită numai din albi. Crima a avut loc noaptea trecută aici, în San Francisco, iar creşterea devastatoare a violenţelor şi a răzmeriţelor care au cuprins Zona Golfului a avut efecte şi în alte oraşe importante: New York, Chicago, Atlanta, Detroit, Washington, DC şi Los Angeles. Aici, în San Francisco, primarul Conrad Aiken a instituit restricţii de circulaţie pe timpul nopţii şi i-a cerut guvernatorului să declare stare de urgenţă în oraş şi în district. Pagubele aduse proprietăţilor sînt estimate deja la circa două sute cincizeci de milioane de dolari şi se crede că această valoare va creşte, ajungînd probabil la miliarde de dolari. Crucea Roşie şi alte organizaţii umanitare au ridicat corturi şi au înfiinţat centre medicale de urgenţă în parcurile Golden Gate, Dolores şi Marina, precum şi în alte locuri din jurul oraşului, pentru cei care au nevoie de adăpost şi de asistenţă medicală. Chiar la această oră matinală, oamenii se înghesuie

spre acele zone. Echipa noastră de ştiri ne-a anunţat că există încă nouăsprezece incendii în mai multe zone din oraş, inclusiv la locul linşajului. Acum vă vom transmite de acolo, în direct..."

Shea uitase de cafea. Incendiul pe care-l vedea la televizor era pe cale să mistuie aproape tot cvartalul mărginit de Geary Street (şi de Taverna Caverna) şi de Clement Street, între intersecţiile cu Second şi Third Avenue. O zonă cu birouri şi cu apartamente pentru locuit.

Comentatorul vorbea cu un corespondent de la faţa locului, în timp ce pe fundal se vedea imaginea flăcărilor:

– Terri, am înţeles că autorităţile sînt preocupate în principal de localizarea acestui foc...

– Aşa este, Mark. Se pare că e vorba de o reacţie foarte diferită de cea de frustrare şi de furie, pe care am văzut-o în Los Angeles, după verdictul din cazul Rodney King. După cum ştii, acesta nu-i ghetou, iar poliţia a fost aici devreme în dimineaţa aceasta, cînd totul a debutat cu un fel de atac cu bombe incendiare aruncate din maşini, atac îndreptat asupra a ceea ce a fost Taverna Caverna, unde se spune că s-ar fi declanşat activitatea gloatei ucigaşe...

– Un atac?

– Exact. Martorii ne-au spus că mai multe maşini s-au îndreptat simultan spre local, au trecut de baricadele poliţiei, iar ocupanţii lor au început să arunce cu cocteiluri Molotov. Din fericire, pe stradă nu erau mulţi oameni, altfel situaţia ar fi fost mult mai dramatică. Din maşini s-a tras asupra poliţiştilor din stradă şi doi au fost răniţi. Aşadar, a fost mai degrabă un raid plănuit, decît o explozie spontană de furie.

– Adică avem de-a face cu o mobilizare? Cu începutul războiului civil?

Terri clătină din cap şi răspunse:

– Să sperăm că nu-i aşa, Mark, dar s-ar putea să fie, cu siguranţă că s-ar putea să fie vorba de aşa ceva.

Apoi, deodată, Shea văzu fotografia sa – *propria fotografie* – şi auzi vocea comentatorului:

– Iată cum a început totul. Şeful poliţiei, Dan Rigby, este de părere că a avut loc o ceremonie de pomenire a unui bărbat

numit Michael Mullen, ucis prin împuşcare în timpul furtului unei maşini, cu două săptămîni în urmă. Cel arestat pentru delict a fost un afro-american numit Jerohm Reese, iar acesta...

Operatorii ţineau fotografia pe ecran, iar figura lui era singurul lucru ce se vedea clar. Lui i se părea că arăta ceea ce făcuse de fapt: îl ţinuse pe tip, încercase să-i dea cuţitul, ca să-şi taie funia. Atenţia îi fu atrasă din nou de televizor: „... Primarul îi cere acestui bărbat, încă neidentificat, să iasă la iveală..."

Primarul se afla undeva pe stradă, doar în cămaşă. Arăta neîngrijit. În spatele său, ardea un foc.

– Nu trebuie să lăsăm acest lucru să ne dezbine, zicea el. Nu trebuie ca negrii să fie împotriva albilor. A fost vorba de un mic grup de indivizi, de oameni albi rău îndrumaţi, care au încălcat legea şi care vor fi pedepsiţi. Toate persoanele de bună credinţă din San Francisco, adică majoritatea zdrobitoare dintre noi, vor ca acest grup – şi în primul rînd conducătorul acestuia – să fie adus în faţa justiţiei.

Shea privea şi asculta, nevenindu-i să creadă. Loretta Wager, senator al Statelor Unite, sosise în timpul nopţii şi reporterii o prinseseră la coborîrea din avion, pe aeroport.

– Cu siguranţă că primul pas care trebuie făcut, înainte de a putea vorbi despre vindecarea acestor răni, zicea ea, ar fi dovada de bună-credinţă a autorităţilor din San Francisco adusă prin capturarea acestor ucigaşi, pentru a demonstra comunităţii minoritare, nouă tuturor, că nu va fi tolerată fărădelegea bazată pe ură. Acest lucru nu poate fi făcut prin vorbe, ci doar prin rezultate. Ne-am săturat de vorbe. Dacă primarul şi şeful poliţiei vor să credem că sînt cu adevărat preocupaţi de soarta comunităţii negrilor şi a cetăţenilor oneşti, atunci omul din fotografie şi ceilalţi indivizi trebuie găsiţi şi judecaţi. Repede. Le vom permite să beneficieze de justiţia de care l-au lipsit pe Arthur Wade. Iar dacă vor fi găsiţi vinovaţi, să li se dea pedeapsa potrivită delictului înfăptuit.

Cafeaua era rece. Tot aşa era şi sudoarea lui. Shea nu mai simţea durerea din coaste sau din braţ, atunci cînd ştirile se întrerupseră pentru reclame, iar de afară se auzi altă sirenă.

12

LOCOTENENTUL ABE GLITSKY stătea la biroul său, din departamentul Criminalistică, de la etajul al patrulea al Palatului de Justiţie din San Francisco. După o oră în care nu reuşise să adoarmă, se sculase şi se dusese în oraş. Era la serviciu de la şapte şi cincisprezece minute, încercînd să pună capăt nebuniei, să coordoneze eforturile departamentului său, care deja era ocupat pînă peste cap, înaintea incidentului petrecut în ziua anterioară, cu crime provocate de violenţele casnice, accidente rutiere, droguri, crime prosteşti, lipsite de sens – recolta obişnuită de pe străzile unui oraş.

Acum, cînd ziua de lucru nu începuse încă din punct de vedere oficial, pe lîngă cazul lui Arthur Wade şi cel „nerezolvat" al lui Mike Mullen, avea deja încă două omucideri confirmate. Victime ale violenţei stradale. Un copil alb de trei ani, care arsese într-unul dintre apartamentele incendiate după atacul cu cocteiluri Molotov de la Caverna, şi un corean, proprietarul unei prăvălii, care fusese lovit cu o cărămidă în cap, în timp ce încerca să-şi apere magazinul cu fructe proaspete şi zarzavaturi, în zona rău famată a cartierului Fillmore.

Dacă cineva ar fi spus că Glitsky folosea la serviciu politica uşilor deschise, ar fi greşit, pentru că biroul său nu avea uşă. Avusese una, care fusese luată într-o zi, ca să fie lăcuită sau vopsită, şi nu mai fusese adusă înapoi. Aşadar, oricine dorea să intre în audienţă la locotenent păşea în încăperea cea mare, în care se aflau cele douăsprezece birouri ale

departamentului Omucideri, cotea la stînga şi pătrundea pe domeniul personal al acestuia, o zonă de patru metri şi jumătate pe cinci metri şi un sfert, delimitată de pereţi de rigips.

Camera avea două ferestre. De la biroul său, spre dreapta, se zărea uşa dublă de la intrarea în biroul departamentului, ce reprezenta un sistem primitiv de avertizare, care-l anunţa – dacă se uita în direcţia aceea – cine putea să-i intre pe uşă în următoarele clipe. În faţa sa, peisajul nu semăna cu acela pe care-l vedeau turiştii pe cărţile poştale din Bagdad. Înaintea ochilor avea birourile vechi şi jerpelite ale detectivilor din echipa de la Omucideri, o coloană din ciment nezugrăvită, acoperită cu anunţuri oficiale ale departamentului, afişe cu persoane căutate de poliţie, faxuri cu glume care făcuseră ocolul birourilor, poze cu oameni care se prostituau – femei sau bărbaţi –, fotografii de la morgă, articole îngălbenite din ziare... coloana aceea era avizierul neoficial al echipei.

Dincolo de birouri şi de coloană, se găsea o fereastră de doi metri pătraţi, cu geamurile acoperite de-un strat gros de murdărie, prin care se vedea – atunci cînd ceaţa permitea – Autostrada 101, plină de viaţă. Iar dincolo de ea se zăreau acoperişurile clădirilor de la sud de Market. În zilele senine, la distanţă lucea Nob Hill-ul, cu hotelurile, arhitectura şi istoria lui legendară.

Acum – la fel ca în ultimii doi ani – imaginea ce se vedea prin geamurile mînjite era cea a unei părţi din etajele al doilea, al treilea şi al patrulea ale noii închisori, un loc cu adevărat hidos, al cărui exterior rotunjit, din sticlă şi crom, era de aşteptat să se potrivească, din punct de vedere estetic, cu clădirea cenuşie, imensă, a Palatului de Justiţie.

Chiar la intrarea în birou se afla un mic secretariat, care nu avea personal de vreo patru ani, din cauza reducerilor bugetare, aşa că toţi cei care primiseră vreo notificare trebuiau să intre direct în biroul comun, apoi în biroul personal al lui Glitsky.

Lui Glitsky îi plăceau serialele de la televizor, în care telefonul suna, locotenentul răspundea, iar secretara – de obicei o tipă trăsnet de vreo douăzeci de ani, fardată şi fără uniformă – îl informa că primarul, sau procurorul districtului,

sau domnul Flocksmith venise pentru o discuţie, iar locotenentul ofta şi răspundea: „Fierbe-l o clipă, Marcia, apoi spune-i să intre!“ Îi plăceau cu adevărat astfel de scene...

Chris Locke apăru în uşă, intră şi rămase în faţa biroului lui Glitsky, cu mîinile pe tăblie, aşteptînd. Toate astea înainte ca locotenentul să apuce să ridice privirea.

– Abe, vreau să schimbăm cîteva cuvinte, dacă ai un minut liber.

– Intră, Chris. Simte-te ca acasă!

Locke era singur. Asta era ceva neobişnuit. Glitsky se întrebă dacă procurorul apucase să treacă pe acasă, să tragă un pui de somn. Era îmbrăcat în costum şi purta cravată, aşa cum fusese la miezul nopţii.

Locotenentul se rezemă de speteaza scaunului, privind în sus spre procuror. Avu impresia că lui Locke îi plăcea ca oamenii să fie într-o asemenea poziţie faţă de el, aşa că se ridică. Locke era un om solid, dar Glitsky îl depăşea în înălţime cu vreo trei centimetri.

– O cafea? Un ceai?

Locke n-avea chef de ospitalitate. Zise:

– Abe, sînt derutat.

– Şi eu, Chris. Tot timpul. Dar am încetat să-mi fac griji.

Locke îşi luă mîinile de pe masă. Locotenentul îşi spuse că procurorului nu-i plăcea să stea nesprijinit. Şi, într-adevăr, imediat ce se îndreptă de spate, se răsuci pe jumătate şi se rezemă cu fundul de birou.

Glitsky adoptă poziţia în care se simţea cel mai bine: cu mîinile încrucişate la spate.

– Am crezut întotdeauna că ne înţelegem bine, începu Locke. Apoi, azi-noapte, ai trîntit tîmpenia aia despre Jerohm Reese. Înţeleg că n-ai fost de acord cu decizia mea de a-i da drumul, chiar dacă nu exista nici o şansă să fie condamnat.

– Poate.

– Ce vrei să spui?

– Un cuvînt de cinci litere care înseamnă „probabil“. Cred că te-ai cam grăbit să-i dai drumul lui Jerohm, după ce ne-am chinuit să-l găsim, să-l arestăm, să-i facem dosar şi toate cele.

Locke luă o bucată de bandă adezivă de pe birou şi o răsuci între degete:

– Asta are legătură cu chestia cu gradul de locotenent, nu-i aşa?

Se referea la testul propus de municipalitate – şi pe care Glitsky îl dăduse cu un an în urmă – pentru a se stabili persoanele care puteau fi promovate la gradul de locotenent. În timp ce candidaţii aşteptau rezultatul, Locke îl invitase pe Glitsky în biroul său şi-i spusese că avea să tragă sforile în favoarea lui, chiar dacă pica la test. Începuse să-i explice că „oamenii de culoare" erau discriminaţi prin procedurile de testare, că Glitsky era un poliţist bun şi că merita să fie promovat, chiar dacă nu era prea şcolit.

Glitsky se simţise insultat de presupunerea că n-ar putea trece testul (obţinuse nouăzeci şi şapte de puncte, al doilea punctaj dintre toţi candidaţii). Nu-i plăcuse nici politica evidentă a individului – un amestec între discriminare pozitivă şi intenţia de a pricopsi poliţia cu locotenenţi care erau datori procuraturii.

– Doar un pic, răspunse Glitsky. Are mai multă legătură cu Jerohm Reese. Iar acum, sigur, are legătură şi cu restul, adăugă el, făcînd semn din cap spre lumea de afară.

Locke oftă, tot răsucind banda între degete:

– Ne poate ajuta acum dacă facem ceva în privinţa lui Reese?

– Adică să-l arestăm din nou? Mă îndoiesc că ne-ar servi la ceva. Dar m-am gîndit că primarului i-ar fi fost de folos dacă ar fi înţeles ce-a declanşat toată povestea asta.

– Povestea asta, Abe, a fost declanşată de linşarea lui Arthur Wade. Şi se va sfîrşi dacă îl vom găsi pe individul care a condus gloata.

– Chiar crezi?

– Da, Abe. Şi alţii cred la fel.

Glitsky trase adînc aer în piept. Era nou în aşa-zisa sa funcţie de conducere şi rămăsese în adîncul sufletului tot un poliţist de stradă, un apărător al victimelor, un om care strîngea dovezi, care făcea arestări. Toată pregătirea şi experienţa

lui aveau ca scop să aplice legea şi politicile legale, nu să facă legi sau să le interpreteze. Dar acum, ca şef de departament, simţea o adiere de schimbare care nu-i mirosea a bine.

– Chris, după cum am menţionat azi-noapte, facem investigaţii.

Locke se trase mai aproape şi se aplecă peste birou:

– Nu ştiu dacă asta trebuie să faci, Abe. Nu ştiu dacă asta va fi suficient.

13

SHEA PUSE MÎNA pe telefon.

Ridicase două dintre jaluzele, ca să poată vedea ce se întîmplă afară. Televizorul rămăsese pornit.

Decisese că-i rămăsese un singur lucru de făcut: să sune la poliţie şi să se predea, să spună ce se întîmplase de fapt. Cu cît lăsa mai mult lucrurile de capul lor, cu atît mai mult interpretările nebuneşti urmau să fie considerate ca fiind adevărate. Trebuia să pună capăt *imediat* acestei stări de lucruri. Ridică receptorul.

Figura lui Philip Mohandas umplu ecranul televizorului. Mohandas era conducătorul Mişcării Naţiunii Africane şi întruchiparea vocii separatismului afro-american. Shea scrisese un capitol întreg din teza sa – „De la segregaţie la integrare şi înapoi" – despre el, de aceea figura de la televizor îi atrase atenţia. Mohandas vorbea în direct, din stradă, aşa cum vorbise şi primarul. Părea a fi în faţa unei clădiri din cartierele noi din San Francisco.

– ... Nu *credem* că guvernul oamenilor albi nu ştie cine a condus gloata care l-a asasinat pe Arthur Wade. Nu *acceptăm* minciunile lor. Nu *credem* că există vreo intenţie ca vinovatul să fie pedepsit. Adevărul este că legea omului alb nu-l pedepseşte pe omul alb. Dacă vrem dreptate, trebuie să ne-o facem singuri. Dacă vrem să ne luăm străzile înapoi, trebuie să ni le luăm!

Figura lucitoare se întoarse. Mohandas părea că intuieşte unde se afla camera de luat vederi.

– Eşti acolo, zise el, arătînd spre Shea, din televizor. Ştim că eşti. Te vom găsi. Şi vei plăti.

Imaginea lui Mohandas dispăru, iar Shea văzu din nou pe ecran fotografia sa, într-un prim-plan estompat. Apoi imaginea se îndepărtă şi se auzi vocea comentatorului, care explica ceea ce Shea nu dorea să audă explicîndu-se. Figura lui se afla în mijlocul unui afiş cu anunţul că-i o persoană căutată de poliţie şi că se oferă o recompensă de o sută de mii de dolari.

Brusc, Shea conştientiză spusele comentatorului:

– ...Neagă că s-ar fi oferit un contract pentru uciderea individului, nu-i aşa, Karen?

– Adevărat, Mark, dar pe străzi se spune că banii au fost oferiţi pentru uciderea individului. Chiar dacă va fi omorît după ce va fi arestat, chiar dacă va fi deja la închisoare...

Shea puse telefonul la loc în furcă. Acum i se părea o idee proastă să sune la poliţie şi să se predea.

Melanie Sinclair nu făcuse niciodată ceva rău pînă-l întîlnise pe Kevin Shea, iar acum i se părea că *tot* ce făcuse se dovedise a fi greşit. Nu-şi dorea să-l înfurie din nou, să-l acuze de ceva, să-l pună într-o postură defensivă. Era convinsă că-l pierduse tocmai din cauză că procedase astfel.

Însă văzuse la televizor ceea ce făcuse Kevin noaptea trecută – sau ceea ce păruse că face. Nu putea să creadă aşa ceva, nu se potrivea cu firea lui Kevin. Dar ce să creadă?

Înainte să-l fi întîlnit pe Kevin Shea, Melanie făcuse întotdeauna ceea ce se cuvenea. Luase numai note maxime în şcoală. Îşi ţinuse pantofii frumos aranjaţi în dulap, sub umeraşele sortate după culori, pe care atîrnau, în ordine, rochii, cămăşi, pantaloni, bluze, haine, pulovere, veste. Îşi peria părul de o sută de ori în fiecare seară, zîmbea des, fără afectare, era un membru dedicat al fiecărei organizaţii din care se decidea să facă parte. Îşi iubea părinţii, fratele şi sora mai mică, iar ei simţeau acelaşi lucru pentru ea.

Pînă acum, la vîrsta de douăzeci şi unu de ani, avusese parte de o singură cută în pînza netedă a vieţii sale: Kevin Shea, care nu era nici un pic din ceea ce încerca ea să fie.

Relaţia lor ar fi trebuit să meargă. Kevin era de vîrsta potrivită, nu avea nici o legătură şi avea o aură de sofisticare ce sugera experienţă... Cît despre defectele lui, nici unul nu era prea grav – putea să-l ajute să scape de ele şi, prin asta, să-i cîştige aprecierea şi dragostea. *În plus*, trebuia să recunoască, era foarte atrasă de el, din punct de vedere fizic. Iar Melanie ştia că acest lucru este important.

Nu ştia însă cît de important, din moment ce era încă virgină. Ea decisese că Shea va fi bărbatul care o va deflora şi cu care se va căsători. Melanie Sinclair credea cu adevărat în valorile şi în virtuţile de altădată.

Cîteva luni, relaţia lor mersese bine. Melanie avea gene bune, păr roşcat, lucitor, sîni frumoşi, picioare lungi. Era considerată un trofeu de valoare şi ştia acest lucru. Ea îl alesese pe Kevin Shea şi se lăsase cucerită. Apoi, la cinci luni după prima lor întîlnire, la două luni după ce făcuseră dragoste – aşadar cu trei săptămîni în urmă –, el îi spusese adio.

Din senin.

Regreta, dar nu o iubea şi nu voia să se schimbe. De exemplu, nu voia să înceteze să bea. Sau să rîdă zgomotos. De fapt, îi spusese că *ea* ar trebui să se gîndească să se schimbe – s-o lase ceva mai moale. Oamenii ar trebui să încerce să fie mai buni, nu să fie perfecţi, pentru că perfecţiunea este imposibilă, în timp ce, uneori, poţi să devii mai bun. Adică este ceva pentru care merită să te zbaţi.

Să-l ia naiba! Asta fusese reacţia ei iniţială. Dacă individul nu crede în *încercarea* de a fi perfect, atunci n-are cum să ajungă să fie mai bun. Iar diferenţa pe care o făcea el n-avea nici un sens.

Însă o duruse. Doamne, şi cît de mult o doare încă!

Iar acum înrăutăţise şi mai mult lucrurile. Îi spusese ce-i spusese... tocmai cînd ar fi putut să-l ajute cu ceva.

Nu se putuse împiedica să nu-i vorbească pe un ton acuzator. De ce făcuse asta? Îl iubea. *Ştia* că nu făcuse ceea ce se spunea că ar fi făcut, dar încercase un pic să facă pe avocatul diavolului, ca să-l facă să înţeleagă faptul că-i vorba de ceva *serios*. Ştia şi el, nu trebuia să-i explice ea.

Putea să-şi închipuie şi singur cum stau lucrurile. Dar Melanie – proasta de Melanie – nu putea să-l lase în pace. Iar acum îl pierduse...

Lui Kevin nu-i plăcea de Cindy. Cindy Taylor, prietena ei cea mai bună. Asta fusese încă o problemă gravă.

– Te manevrează, îi spusese el. Te foloseşte, Mel, iar tu o duci în spate. Fii atentă, este geloasă şi se foloseşte de tine.

(Alt motiv de neînţelegere – îi spunea Mel. Nimeni nu-i spusese vreodată Mel şi-l tot corectase, pînă se despărţise de ea.)

– Cum se foloseşte de mine?

– Te trage în spate, ca să iasă ea în evidenţă, să fie ea cea grozavă, cea atrăgătoare. Şi nu arată ca Madonna.

Kevin îi spusese că Cindy se dăduse la el, ceea ce nu putea să fie adevărat, pentru că Cindy îi spusese că nu avea o părere prea bună despre Kevin. Acum, dacă se gîndea bine, Cindy *fusese* cea care-l remarcase la cursuri şi încercase să-i atragă atenţia.

Nu mai conta, totul se terminase. Iar Cindy, bună sau rea, îi rămăsese încă prietena cea mai apropiată. Trebuia să discute cu cineva. Iar lacrimile nu voiau să se oprească... O să înnebunească de-a binelea.

– Doamne, ăsta-i Kevin!

Telefonul o trezise pe Cindy, dar aceasta era obişnuită cu aşa ceva:

– Ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu. L-am sunat. Era... vru să spună că era mahmur, dar se opri.

– El ce-a zis?

– Nu l-am lăsat să spună prea multe. L-am întrebat de ce.

– Şi ce-a zis?

– N-a zis nimic.

– N-a negat?

Melanie pusese acest lucru pe seama şocului, dar, într-adevăr, Kevin nu negase nimic.

– Nu...

– *Ştiam* eu că-i capabil de aşa ceva!

Modul în care spuse cuvintele o făcu pe Melanie să se simtă stînjenită, aşa cum o făcea Kevin să se simtă. Era o reacţie exagerată. Dar nu putea să se gîndească la aşa ceva în acel moment.

O pauză. Melanie auzea televizorul lui Cindy. Aceasta zise, în cele din urmă:

– Crainicul spune că oricine poate să-l identifice trebuie să anunţe poliţia.

– Eu n-o să fac aşa ceva.

– Melanie, nu ştiu dacă-i bine.

– Cindy, fii serioasă! Discutăm despre Kevin. Indiferent cum par lucrurile, el n-ar putea...

– Dar aşa pare, nu? Dacă a făcut-o, atunci poliţia...

– N-a făcut nimic! Ştiu că n-a făcut!

– Eu nu ştiu.

– Cindy!

Greşise cînd o sunase. Tot ce făcea se dovedea a fi greşit.

– Cindy, să nu faci nimic, bine?

Tăcere.

Strîngînd tot calmul de care era în stare, Melanie zise:

– Promite-mi că n-o să faci nimic! *Îmi promiţi?*

O pauză lungă. Apoi Cindy răspunse:

– O să încerc.

14

– KEVIN SHEA. ERA acasă, acum o oră. Denunţătorul ne-a dat şi adresa.

Lui Glitsky nu-i plăcea că se accentua vinovăţia unui singur om. La urma urmei, fusese o gloată şi, chiar dacă individul fusese conducătorul ei – după cum păreau să stea lucrurile –, nu era singurul vinovat. În oraş existau între douăzeci şi şaizeci de oameni care luaseră parte la linşaj. Glitsky trimisese o echipă să discute cu Jamie O'Toole – barmanul de la Caverna – şi să-l convingă să vină la sediul poliţiei înainte de amiază, ca să răspundă la cîteva întrebări. Mai aranjase o discuţie şi cu Paul Westberg, fotograful, a cărui identitate abia o aflase.

Dar acum nu avea altceva de făcut, doar să se ducă după Kevin Shea. Glitsky dădu ordin ca un echipaj să meargă la adresa pe care o primise. Apoi, după ce se gîndi mai bine, mai luă două decizii: să trimită încă două maşini la locuinţa lui Shea, ca să ajute primul echipaj, şi să se ducă în biroul şefului său, ca un funcţionar înţelept, ca să-l informeze cum stau lucrurile.

– Sincer vorbind, locotenente, nu ştiu ce să zic. Asta ar fi problema care mă preocupă cel mai puţin.

Dan Rigby, şeful poliţiei, stătea în fotoliul său de piele, din spatele biroului. Glitsky era conducător de departament de mai puţin de un an, iar cei doi nu se întîlniseră niciodată în

afara serviciului. Dar cînd locotenentul ceruse să discute cu şeful său, fusese primit imediat. Acum, Glitsky stătea pe un covor iranian şi se uita peste întinderea lucitoare a biroului din mahon, care-l despărţea de Rigby. Se întrebă dacă biroul ăla ar fi încăput în camera în care lucra el, apoi decise că i-ar lua cam mult să-l ocolească.

– Domnule, tehnic vorbind, nu prea avem dovezi, dacă vrem să-l acuzăm...

– Dar fotografia? întrebă Rigby, privindu-l pe Glitsky plin de speranţă, dar ştiind la fel de bine ca locotenentul că, în mod normal, o fotografie ca aceea a lui Westberg ar fi trebuit să treacă printr-o mulţime de teste de autenticitate, înainte de a fi acceptată de tribunal ca o dovadă admisibilă.

Glitsky rămase impasibil, ca şi cum s-ar fi gîndit la cuvintele şefului său:

– Da, domnule, zise el, în cele din urmă. Dar să acuzi pe cineva de asasinat înainte ca Marele Juriu[1] să aibă şansa de a analiza dovezile...

– Locotenente, mi s-a spus că trebuie să găsim ceva, orice, dar imediat, dacă vrem să avem vreo şansă să potolim lucrurile.

– Domnul Locke a venit azi-dimineaţă în biroul meu şi mi-a transmis acelaşi mesaj. Sincer vorbind, nu mi-a picat bine. De aceea am venit aici, să discut cu dumneavoastră. Nu ştiu exact cum să procedez...

– Ce-i greu de înţeles? O să-l arestăm pe individ, o să-i facem dosar, o să i-l dăm lui Locke. Toată lumea o să respire uşurată, poate cei de pe stradă se vor potoli... Ai vreo îndoială în legătură cu tipul ăla? Cum îl cheamă... parcă Shea...

– Nu, domnule, dar nu asta-i problema. Vreau să spun că nu avem un caz obişnuit, în care facem o arestare. O să avem o grămadă de probleme. În vremuri normale, nu ne-am grăbi să-l arestăm.

– Astea nu-s vremuri normale.

---

[1] Marele Juriu este instanţa judecătorească din dreptul anglo-saxon care stabileşte ce acuzaţii i se aduc învinuitului, iar acesta are ocazia să pledeze vinovat sau nevinovat; abia după aceea poate să înceapă procesul. (n.tr.)

– Nu, domnule, nu sînt. Dar mi-ar plăcea să am un martor ocular. Să am nişte informaţii ca să fac arestarea mai... uşor de susţinut.

– Asta avem.

Glitsky rămase în aşteptare.

– Fotograful este la etajul trei, este interogat chiar acum.

– De către procuratură? Cum s-a întîmplat aşa ceva?

Amîndoi ştiau că acest lucru încălca procedura obişnuită, că, de obicei, poliţia îi interoga pe toţi cei care aveau vreo legătură cu delictul, iar procurorul nu se băga, măcar pînă cînd se strîngeau destule dovezi ca să se prezinte cazul Marelui Juriu.

– Locke mi-a spus – ca o dovadă de amabilitate – că discută cu el. Ca o dovadă de amabilitate, repetă Rigby. Îşi clădesc cazul pe acuzaţiile aduse lui Shea.

– Înainte să ştie cine-i vinovatul?

– Abe, *au decis* deja cine este.

– Cine a făcut asta? Locke?

Rigby dădu din cap:

– Locke. Primarul. Doamna senator.

– Doamna senator?

– Loretta Wager, în carne şi oase. A venit cu avionul, azi-noapte. Pun pariu că ea i-a plasat ideea primarului – să-l sacrifice pe Shea. Asta n-ai auzit-o de la mine! Să se concentreze toată atenţia asupra lui, apoi să fie arestat, ca să se recîştige încrederea comunităţii de culoare şi să se egaleze scorul. Apoi justiţia să fie lăsată să-şi urmeze cursul. Iar acum mi-ai spus că l-am prins pe Shea, nu-i aşa?

– Am trimis nişte maşini să-l înhaţe. O să ne ocupăm mai tîrziu de mandat.

– Bine, înseamnă că noi ne-am făcut treaba.

Glitsky îşi muşcă buzele, surprins că şeful îi acordase atît de mult timp şi că îi făcuse confidenţe.

– Şi dacă treaba nu merge? întrebă el.

– Ce să nu meargă? Crezi că n-o să reuşim să-l arestăm?

– Nu-i vorba de asta. Dar dacă punem mîna pe Shea, şi tulburările continuă?

– Loretta Wager spune că nu vor continua. Primarul pune pariu că nu vor continua. Şi Chris Locke îşi pune la bătaie postul, susţinînd că problemele vor înceta.

Nu fusese chiar un răspuns, dar probabil nici nu exista vreunul. Glitsky dădu din cap şi spuse:

– Mi-ar plăcea să discut cu fotograful.

– E jos. Poţi s-o faci.

După ce developase fotografia în camera obscură şi o dusese la studiourile KPIX, Paul Westberg nu se putuse hotărî să se întoarcă acasă. N-ar fi reuşit să adoarmă.

I se oferiseră cinci sute de dolari pentru fotografie şi toate drepturile, dar el studiase ce se întîmplase cu caseta video în cazul Rodney King – visul oricărui fotograf – şi îşi închipuise ce-ar face dacă ar avea şi el un asemenea noroc. I se întîmplase. Ceruse două mii cinci sute de dolari, păstrîndu-şi drepturile de difuzare la nivel mondial a fotografiei.

Dăduse telefoane la miez de noapte, din subsolul studioului, şi vînduse licenţe pentru difuzarea fotografiei posturilor CNN, Fox şi altor reţele importante, numai pentru emisiunile proprii de ştiri. În ultimele şaisprezece ore, cîştigase circa douăzeci şi patru de mii de dolari. În jurul lui se învîrteau trei impresari şi doi avocaţi. Nici nu apucase să treacă pe acasă, dar îl şi găsiseră.

Nu se gîndise însă la poliţie. La urma urmei, nu era doar fotograf, ci şi martor. Era singurul care nu putea nega că văzuse totul. *Fusese* acolo – reversul faimei şi al gloriei sale.

Cei doi poliţişti fuseseră politicoşi, dar fermi. Trebuia să meargă cu ei la sediu, pentru a răspunde la întrebări. Sigur, putea să vină cu maşina proprie. Ei îl vor urma.

Nu-l duseseră sus, la secţia de poliţie, ci pe coridorul procuraturii, de la etajul al treilea din Palatul de Justiţie. Îl lăsaseră să stea singur, să transpire într-o încăpere micuţă, nepăzit şi părăsit de toţi. Încetase să se simtă norocos. De fapt, îl cuprinsese o teamă nedefinită – avea un gust acru în gură, ochii îi erau umflaţi, îşi dorea să fie acasă şi să se ghemuiască în pat.

În cele din urmă, uşa grea din lemn scîrţîise şi se deschisese, iar în faţa lui apăru o tînără negresă foarte frumoasă, într-un costum sobru, de culoare închisă, care îi zîmbi şi se prezentă a fi procurorul-adjunct Wager. După ce îl asigură că nu-i suspect în cazul de linşaj, îl întrebă dacă vrea ca la discuţie să asiste şi avocatul său. Westberg sorbise din cafeaua excelentă (tînăra îi adusese o cană cu cafea proaspăt făcută). Spuse că nu voia avocat, la ce i-ar fi folosit? Nu făcuse nimic rău sau ilegal.

Tînăra parcurse împreună cu el evenimentele din noaptea trecută şi-l ajută să reconstituie adevărul, aşa cum şi-l amintea el. Cum se plimbase pe Geary Street şi auzise tărăboiul, se uitase într-acolo şi crezuse că s-ar putea să fie ceva demn de-o ştire. În cele din urmă, ajungînd la momentul în care făcuse fotografia, povesti cum răcnea mulţimea „Trage-l! Trage-l!", iar individul acela tocmai asta făcuse. Nu, nu avea nici o îndoială. Sigur, va depune mărturie. *Văzuse.* Aşa se petrecuseră lucrurile.

Apoi în încăpere năvăli un mulatru cu figură acvilină, cu haină de aviator şi cu o cicatrice pe buze. Îl sperie de moarte şi preluă discuţia. Domnişoara Wager rămase calmă, dar se purta ca o persoană care fusese prinsă făcînd ceva rău.

Individul, care se recomandase locotenentul Glitsky, şeful departamentului Omucideri, îi propusese să urce la sediul poliţiei, ca să continue discuţia. Fiind convins că nu avea de ales, Westberg se dusese cu el.

– Sînt locotenent-inspector Abraham Glitsky, număr de insignă 1144. Mă aflu în camera de interogatorii din Palatul de Justiţie, Bryant Street numărul 880, din San Francisco. Împreună cu mine se află un domn care s-a identificat drept Paul Westberg, fotograf de presă independent, bărbat alb, născut la 4 martie 1971. Acest interogatoriu are legătură cu investigaţiile în cazul numărul 950867731. Astăzi este miercuri 29 iunie, ora 8.25 a.m.

Glitsky trebuia să facă totul ca la carte, ca în cazul unui interogatoriu din timpul investigării unei crime. Se aşeză în

faţa lui Westberg, la o măsuţă rablagită din lemn. După ce termină setul standard de întrebări şi trecură în revistă faptele pe care Westberg pretindea că le văzuse în noaptea anterioară, ajunseră la momentul crucial:

Î: Aşadar mulţimea striga: „Trage-l! Trage-l!". Ceva de felul ăsta. Ce s-a întîmplat atunci?

R: Individul a tras de el, s-a atîrnat de el, ca în fotografie.

Î: Trăgea de omul spînzurat, trăgea de el în jos?

R: Da.

Î: De unde ştiţi?

R: (Pauză) Era evident.

Î: V-am întrebat ceva, domnule Westberg! De ce era evident? Uitaţi-vă la fotografie! (Glitsky avea ultima ediţie, cea de dimineaţă, a ziarului *Chronicle.)* Bărbatul ţine un braţ în jurul victimei, iar cu cealaltă ridică în sus ceva care seamănă cu un cuţit.

R: *Era* un cuţit. L-a dus la gîtul victimei.

Î: Bine. Apoi?

R: Apoi ce?

Î: Ce s-a întîmplat?

R: Am făcut fotografia. Am făcut două.

Î: În succesiune rapidă?

R: Da.

Î: Aţi văzut cealaltă fotografie?

R: Da, sigur. Le-am developat pe amîndouă. N-a ieşit la fel de bună.

Î: Vreţi să spuneţi că nu-i la fel de dramatică sau că a existat o problemă tehnică – focalizare, lumină etc.?

R: Nu, n-a fost nici o problemă tehnică. A fost făcută cam la două secunde după aceasta. În ansamblu, e aceeaşi fotografie, dar nu la fel de bună.

Î: Bine, să continuăm. După ce-aţi făcut fotografiile, ce s-a întîmplat?

R: Am fugit. Mulţimea a reacţionat cînd a văzut blitul. Vreo doi indivizi s-au luat după mine. Am crezut că au de gînd să facă praf aparatul – poate şi pe mine –, aşa că am fugit.

Î: Aţi folosit un blit?

R: Da. Pe stradă era întuneric, soarele apunea sau apusese deja...

Î: Cît timp aţi stat acolo şi aţi fost martor la toate acestea?

R: Nu ştiu. Un minut, nouăzeci de secunde, ceva de felul ăsta... A fost îngrozitor, ceva nebunesc.

Î: Înainte să fotografiaţi, l-aţi remarcat pe omul despre care spuneţi că trăgea de victimă?

R: Chiar *trăgea* de victimă. Uite ce-i, aşa mi-a spus şi doamna de sus. Mi-a zis să nu-mi schimb povestea. Credeam că voi doi faceţi parte din aceeaşi tabără.

Î: Doamna de sus, adică domnişoara Wager?

R: Da.

Î: Ţi-a spus să nu-ţi schimbi povestea? Ce poveste?

R: Că individul îl trăgea în jos pe tip...

Î: E vorba de o poveste sau de ceea ce s-a întîmplat?

R: (Pauză.) Este ceea ce s-a întîmplat. Este ceea ce am văzut. În pozã se vede foarte clar – uitaţi-vă!

Î: (Pauză.) Dacă s-ar fi prins cu ambele mîini, iar tălpile lui n-ar fi fost pe pămînt... dar spuneţi că l-aţi *văzut* trăgînd în jos. Depuneţi mărturie pentru asta?

R: Ce altceva ar fi putut fi? Individul făcea parte din gloată... (Pauză.) Da, depun mărturie.

15

MELANIE PLÎNGEA:

– Cindy le-a spus.

– Melanie, *ce* le-a spus Cindy?

– Cine eşti.

– *Ce?* De ce? De ce a făcut asta?

Ştia motivul:

– Cum de-a aflat?

– Kevin, eu am sunat-o. Doamne, aveam nevoie să discut cu *cineva...*

– Ţi-am spus de o sută de ori că nu ţi-e prietenă.

Oricum, discutau tîmpenii.

– Mulţumesc că m-ai anunţat.

– Kevin, să nu...

– Să nu-mi spui mie ce să nu fac!

Fata plîngea. Kevin simţea că i se rupe sufletul. Îşi dădu seama că ţinea la ea, că nu voia s-o rănească, dar acum făcuse prostia...

– Kevin, îmi pare rău. Te iubesc, încă te iubesc şi pot să te ajut. Poţi să vii să stai aici...

– De ce ar trebui să stau acolo, Melanie?

– Cindy... le-a spus unde locuieşti.

Kevin îşi îndepărtă receptorul de ureche şi se uită la el. Ce chestie bizară!

„S-o ia naiba pe Cindy", îşi spuse Kevin. Uite unde te duce sexul! Noaptea aceea petrecută cu ea – înainte să se combine

cu Melanie – se dovedise a fi cea mai mare greşeală din viaţa lui. Şi nu fusese decît o întîlnire obişnuită, de-o noapte, nimic care să semene cu ceea ce fusese între el şi Melanie.

Puse receptorul jos, lîngă telefon, şi se duse la fereastră şi privi acoperişurile caselor. Ieşi pe scara de incendiu, se căţără pe treptele de oţel, ţinîndu-se cu mîna sănătoasă de balustradă, şi urcă spre acoperiş. Doamne, ce zăpuşeală era! Niciodată nu fusese o asemenea căldură în San Francisco!

Capul îi bubuia şi, de data asta, fu de acord că o parte din necazul său se datora mahmurelii. Purta o pereche veche de blugi Levi 501, pantofi de sport şi un tricou UCLA. Merse ghemuit pînă la partea din faţă a clădirii şi se uită peste marginea acoperişului, pe Green Street. Două maşini de poliţie trăseseră lîngă trotuar. Văzu şase bărbaţi vorbind între ei.

Nu-i venea să creadă. Nu putea să i se întîmple aşa ceva! Naiba s-o ia pe Cindy!

Poliţiştii se despărţiră, doi se duseră către uşa din faţă, ceilalţi se împărţiră în perechi care ocoliră cele două laturi ale clădirii...

Îl înconjuraseră.

16

GLITSKY ŞTIA CĂ e nervos – iar asta era un semn rău. Molfăia un cub de gheaţă, în timp ce stătea la birou, uitîndu-se urît la intruşii care-i apăreau în prag.

Nu se purta ca un profesionist. Folosea acel limbaj al gesturilor pe care-l utiliza uneori cînd era sergent şi voia să fie lăsat în pace, dar acum lăsa impresia că se dă mare, pentru că era şef...

„Să-i ia naiba pe toţi!“, îşi zise el. Lucrurile începuseră s-o ia razna şi, ca de obicei în situaţii de criză, ştia că totul avea să i se spargă în cap, însă nu ştia de unde o să pornească tăvălugul şi cît de tare o să-l lovească. Răspunsul se întrevedea: de pretutindeni şi foarte tare.

Poate că suferea din cauza lipsei de somn, poate că avea bioritmul scăzut. Poate că de vină erau Isaac, Flo şi toată familia Wager. Evenimentele îl surprinseseră însă nepregătit şi se străduia să se stăpînească.

Poliţiştii din patrule nu fuseseră în stare să-l aresteze pe Kevin Shea. Suspectul plecase, cînd au ajuns ei – părăsise subit domiciliul. Administratorul blocului cooperase, îi lăsase pe poliţişti să intre în apartament. Găsiseră fereastra din spate deschisă. Pe masă se afla o cană de cafea, caldă încă. Televizorul rămăsese pornit. Telefonul fusese ridicat din furcă, receptorul era aşezat pe pat. Cineva îl avertizase pe Shea, iar acesta nu pierduse nici o secundă.

La proasta dispoziţie a lui Glitsky mai contribuia şi impresia că ratase interogatoriul lui Paul Westberg, că discuţia lui

Elaine Wager cu individul influenţase mărturia fotografului. Mai exista o altă cauză, mai importantă, pentru care simţise nevoia de a-i face o vizită lui Rigby, în dimineaţa aceea: procuratura părea că optează – poate la îndemnul doamnei senator Loretta Wager – pentru o soluţie politică a problemelor, iar asta putea să provoace mai multe necazuri decît dorea să-şi imagineze locotenentul. Procuratura clădea un caz împotriva lui Shea, fără să ia în consideraţie faptul că putea fi nevinovat.

Pe baza a ceea ce cunoştea, Glitsky nu credea că Shea era nevinovat. Însă nu-i plăcea să ia parte la ceva care semăna a vînătoare de vrăjitoare. Pentru că asta declanşaseră întrebările lui Elaine Wager (şi răspunsurile lui Westberg).

Se vedea că toţi cei de la putere deciseseră că Shea era, în esenţă, un rasist alb, iar a-l face ţapul ispăşitor reprezenta cel mai bun răspuns la întrebările complicate cărora trebuiau să le facă faţă. Faptul că această reacţie era una tipică nu-l făcea pe Glitsky să se simtă mai bine.

El ştia – pentru că era implicat – că, în timp ce toţi birocraţii din ţară foloseau procente care susţineau din punct de vedere statistic faptul că naţiunea făcea mari progrese pe drumul spre integrare şi armonie rasială, în realitate polarizarea rasială se adîncea cu fiecare zi. Glitsky umbla mult pe străzi şi vedea ce se întîmplă.

Rasismul se afla peste tot. Albii cu mintea „luminată" care lucrau în Palatul de Justiţie se refereau întotdeauna la negri spunîndu-le „canadieni"; părinţii negri de la şcoala unde învăţau copiii lui nu-şi lăsau odraslele să se joace cu copiii albi.

La suprafaţă, totul părea în regulă. Oamenii erau politicoşi, cuviincioşi, prietenoşi. Acum nu era la modă să recunoşti profunzimea problemei – iar în San Francisco, cel mai grav delict era să fii demodat. Probleme rasiale? N-am rezolvat totul în anii şaizeci? Mai bine să ne prefacem că nici n-au existat. În San Francisco, nici nu-i un subiect de dispută. Acum, toată lumea acceptă pe toată lumea. Aşa e în anii nouăzeci. Am rezolvat problemele de felul ăsta cu ani în urmă. Să fim serioşi!

Apoi, într-o seară de vară, a fost linşat un negru numit Arthur Wade.

Şi asta îl aduse la ultimul motiv ce-l făcea să mestece gheaţă – singura persoană care spunea că boala asta afectase întregul sistem, adică Philip Mohandas, renunţase la speranţa înţelegerii, pentru că împingea lucrurile mult prea departe. Putea să facă multe alte lucruri constructive. Putea fi responsabil. Putea să ceară stăpînire de sine. Sau dialog.

Mohandas ştia că nimeni n-o să aresteze un conducător afro-american în zilele acelea încinse şi că va fi *iertat* pentru că nu face ceea ce este corect. Avea motive: era o victimă a propriei furii. Legile de modă veche nu contau, dacă aveai motive întemeiate. Întrebaţi-i pe fraţii Menendez[1].

Pe Glitsky îl enerva cel mai mult atunci cînd conducătorii care pretindeau că îi reprezintă pe toţi negrii cădeau în această ispită, iar greşeala lor era folosită de albi ca o justificare pentru a nu avea încredere în cauzele şi aspiraţiile legitime ale negrilor. Aşa simţea şi partea albă a locotenentului.

Acum Mohandas încălca evident legea, chemînd deschis la dreptate prin mijloace proprii. În plus, i se permitea – ba chiar era încurajat – să declare ce-i trecea prin minte. Iar prezenţa sa, cuvintele sale agitau spiritele.

Glitsky simţea că nu are nici un rost ca individul să fie lăsat să pună paie pe foc, dar nimeni nu părea că are chef să încerce să-l oprească. Locotenentul ştia cu ce ar putea capta atenţia lui Mohandas, dar asta nu era treaba lui. Treaba lui era să rezolve crimele. Iar tîmpeniile alea politice exact asta erau – doar tîmpenii.

Însă asemenea gînduri de bun-simţ nu-i făceau dispoziţia mai bună. Continuă să ronţăie gheaţa, privind în gol.

Sună telefonul. Secretara fiind aceeaşi persoană cu aceea care păzea uşa – adică nimeni –, locotenentul ridică receptorul şi zise, cu un glas mai prost dispus ca de obicei:

– Glitsky. Criminalistică.

---

[1] Fraţii Menendez, în vîrstă de 19 şi 21 de ani, şi-au ucis părinţii cu sînge rece din dorinţa de a moşteni o avere de circa 4,5 milioane de dolari. (n.red.)

La celălalt capăt al firului cineva oftă uşor, după care spuse:

– Abe Glitsky...

Poate că locotenentul îşi imagina, dar avu impresia că din cuvinte răzbătea un sentiment de uşurare, ca şi cum persoana respectivă depăşise, printr-un efort considerabil, o anumită barieră psihică. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama a cui era vocea:

– Loretta...

– Ai spus un singur cuvînt, dar pari neschimbat.

Adrenalina alerga prin venele lui Glitsky, care răspunse:

– Nu. M-am schimbat mult. Te-ar surprinde să vezi cît.

Vorbele lui păreau mai ostile decît ar fi vrut, dar le spusese deja, fără să se gîndească. Probabil că oglindeau în parte adevărul...

– Sigur, răspunse Loretta Wager, cu rîsul ei gutural. Toţi sîntem altfel, toţi ne-am schimbat. Dar, în adîncul nostru, sîntem aceiaşi.

Un început de discuţie ciudat, pe care nu şi l-ar fi imaginat, cu o fostă iubită, ajunsă acum senator al Statelor Unite, care pălăvrăgea cu el de parcă s-ar fi întîlnit ultima oară – poate chiar intim – doar cu două zile în urmă.

Luă paharul de plastic, în care mai era un strop de apă cu gheaţă, o bău, ca să cîştige ceva timp şi să se decidă cum să se poarte, apoi o întrebă cu ce o putea ajuta. Îşi imagina că telefonase în legătură cu Elaine.

– Eram în biroul primarului, răspunse Loretta. Cînd a menţionat... nu-s mulţi Abe Glitsky...

– Sînt în cartea de telefon, Loretta, am fost întotdeauna.

Femeia păru că ezită, apoi continuă, ca şi cum nu i-ar fi auzit răspunsul:

– Cînd Conrad a amintit de tine... a spus că eşti locotenent...

Brusc, Glitsky se enervă şi mai tare. Loretta căuta pe cineva care să răspundă curiozităţii ei. Nu avea de gînd s-o ajute:

– Ţi-ai zis să mă suni şi să povestim ce-am mai făcut?

De data asta, ezitarea fu şi mai pronunţată:

– Încă mai eşti supărat pe mine? După atîţia ani?

– Loretta, nu sînt supărat.

– Din cauza a ceea ce-am făcut?

– Nu-s convins că ştiu ce-ai făcut sau de ce. Şi n-a fost mare lucru ce s-a întîmplat cu douăzeci de ani în urmă. Am o familie...

Vocea i se pierdu.

– Îmi pare rău pentru soţia ta.

Lui Glitsky îi amorţiseră degetele cu care strîngea telefonul. Le desfăcu, apoi le strînse. Unul dintre inspectori, Carl Griffin, ciocăni în tocul uşii. Îi făcu semn să revină mai tîrziu.

– Abe, brusc, mi-a venit cheful să-ţi aud vocea. Să văd dacă o duci bine, să aflu ce faci. Ţi se pare ciudat?

Nu-i răspunse. O auzi oftînd.

– Bine, Abe. Îmi pare rău că te-am deranjat!

Femeia se pregătea să închidă telefonul. Nu dorise să o repeadă. Ar fi trebuit...

– Loretta!

Dar legătura se întrerupsese.

17

KEVIN SHEA NU VOIA să se gîndească la saltul pe care-l făcuse pe acoperişul alăturat. Părea că e doar la maximum trei metri, dar avusese impresia că se afla la şapte metri – într-o zi, dacă viaţa lui va reveni vreodată la normal, o să se întoarcă şi o să măsoare distanţa aceea. Nu voia *într-adevăr* să se gîndească acum cît de mare era distanţa *pînă jos*. Era suficient de mare.

Din fericire, acoperişul era plat şi avea o margine joasă, la fel ca a blocului său. După ce aterizase, rostogolindu-se peste braţul rănit şi peste coastele care-l dureau, se tîrîse pînă la margine şi se întinsese în umbra lată, făcută de soarele dimineţii. Îi auzise pe poliţişti pe acoperişul alăturat, cel pe care abia îl părăsise. Apoi îi auzise coborînd.

După zece minute nesfîrşite, îndrăznise să arunce o privire. Da, plecaseră cu adevărat. Se părea că-i în siguranţă. O siguranţă relativă.

Uşa de la acoperiş era neîncuiată, iar Shea coborî cele patru etaje, fără să întîlnească pe nimeni. Maşinile poliţiei dispăruseră de pe Green Street. Shea o luă la dreapta şi începu să meargă, cît de firesc putea, îndepărtîndu-se de locuinţa sa.

Shea crescuse în suburbiile din Houston, urmase Universitatea Rice şi-şi luase licenţa în economie, intenţionînd să ocupe o funcţie de conducere în compania tatălui său.

Numele de fată al mamei sale era Janine Robitaille. Se trăgea din familia Robitaille din New Orleans. O frumuseţe

sudică statuară, care purtase coafură înaltă mult timp după ce aceasta nu mai era la modă. Numai că la ea coafura aceea nu păruse niciciînd demodată – coama de păr negru, deasupra albului figurii ei, cu trăsături fără cusur, o făcea să pară mai înaltă decît soţul ei, Daniel.

Tatăl lui – Daniel Shea – era coproprietar, împreună cu Fred Bronin, al firmei Flexitech, o companie care producea accesorii şi echipamente sportive – mănuşi pentru base-ball sau de golf, benzi elastice pentru încheieturi, extensoare, mingi mici, tari, din cauciuc („Flexit"), pe care le strîngi în mînă, ca să-ţi întăreşti degetele.

Pe cînd Kevin avea douăzeci şi doi de ani şi terminase colegiul, Daniel s-a întors într-o zi acasă, după o îndelungată călătorie de afaceri, şi şi-a găsit minunata soţie Janine în pat cu cel mai bun prieten al său – şi partener de afaceri – Fred Bronin.

Fiind un om de modă veche, poate că reacţia lui Daniel ar fi trebuit să fie aceea de a lua cea mai apropiată armă ca să-i împuşte pe amîndoi. Tatăl lui Kevin dovedise întotdeauna o oarecare lipsă de siguranţă şi o tendinţă spre melancolie. Cu toate că avea o familie frumoasă (doi băieţi şi o fată) şi avusese – într-un fel – succes în viaţă, nu crezuse niciodată că tot ceea ce înfăptuise valora ceva. Iar dubla trădare a soţiei şi a celui mai bun prieten îl zdruncinase. Aşa că a îndreptat arma asupra sa.

După aceea, lumea lui Shea s-a prăbuşit, cu tot ce fusese în ea. Janine şi Fred Bronin nu s-au căsătorit, nici n-au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. S-au încleştat într-o bătălie aprigă – legală şi personală – pentru Flexitech, pe care Fred a pierdut-o, pentru că a făcut infarct în mijlocul conflictului, lăsînd-o pe Janine proprietara *de facto* a companiei. Aceasta, care nu se ocupase nici o clipă din viaţa ei de afaceri, a condus compania spre faliment, în mai puţin de doi ani.

Între timp, Kevin Shea şi fratele lui mai mic, Joey, îşi îngroziseră mama, aşa cum intenţionaseră, înrolîndu-se în armată. În timpul celor trei ani de serviciu militar, băieţii au fost instruiţi să supravieţuiască, să folosească armele, au primit noţiuni de

strategie, apoi au fost trimişi separat în operaţiunea Furtună în Deşert. Kevin a mărşăluit mult şi a transpirat din plin, dar n-a participat la lupte. Fratele lui, Joey, se afla într-un buncăr care a fost distrus de o rachetă Scud a irakienilor. A fost ucis. Mama şi Patsy, sora lor mai mică, l-au acuzat pe Kevin că-l convinsese pe Joey să se înroleze, apoi i-au transmis că nu va fi niciodată binevenit în Texas – nu că acesta ar fi avut de gînd să se mai ducă acolo.

Kevin Shea era complet singur. Uneori, simţea că merită asta.

Kevin îşi făcuse un singur prieten de cînd părăsise armata şi decisese să se stabilească în San Francisco şi să urmeze studii postuniversitare, pe baza fondurilor plătite de armată. Întîlnise la Universitatea de Stat San Francisco un individ ceva mai în vîrstă – avea, probabil, spre cincizeci de ani – numit Wes Farrell. Băuseră împreună, discutaseră, serioşi doar pe jumătate, despre viaţă. Farrell fusese avocat, avusese familie, apoi se întîmplase ceva – Kevin nu ştia ce – şi părăsise totul. Nu mai credea în lege. Nici în justiţie. Nici în majoritatea oamenilor.

Amîndoi înclinaseră să studieze istoria. Li se părea mai acceptabil să înveţe despre ceva care se afla în trecut şi – probabil – nu mai putea afecta pe nimeni.

Făcuseră, într-un fel, o echipă bună. Şi le plăcea amîndurora să bea, ceea ce-i ajutase să se înţeleagă.

Shea vorbea de la un telefon public, de pe terenul de sport Julius Hahn, aflat la marginea de sud a zonei Presidio. Pretutindeni în aerul fierbinte se simţea miros de fum, chiar şi acolo, la umbra chiparoşilor. Auzea sirene şi vedea spirale de fum ce se ridicau în stînga, unde presupuse că se afla cartierul Fillmore, dar şi în dreapta, peste colina imensă, din zona în care trebuia să fie Clement.

– Wes? Sînt Kevin.

Nu ştia la ce să se aştepte – ca Wes să închidă telefonul, să ţipe la el, să fie uimit că-l sunase. Se aştepta la orice.

– Salut, Kevin. Ce s-a întîmplat?

Kevin rămase tăcut un timp. Mai mult ca sigur că Wes ştia totul despre problema lui, despre tragedia lui Arthur Wade, despre ce se întîmpla în oraş. Probabil că glumea.

– Aşadar, ce s-a întîmplat? întrebă el. Ce zici de căldura asta?

Sau poate că nu...

18

Primarul avusese grijă ca Loretta Wager să primească un birou temporar, în cadrul primăriei – la urma urmei, era senator al Statelor Unite. Un birou la etajul al doilea, pe un coridor larg, cu o uşă anonimă. Lorettei îi convenea de minune.

O chinuiau picioarele. Din cine ştie ce cauză, întotdeauna o dureau picioarele după ce zbura cu avionul. Cînd o să ajungă preşedinte, o să schimbe ceva în Air Force One...

Zîmbi şi se apucă să-şi frece picioarele goale. Îşi scosese pantofii şi-i pusese sub birou. Se lăsă pe speteaza scaunului şi se uită la ceas. Douăsprezece şi cincisprezece. Elaine trebuia să sosească în orice moment.

Nu-şi dădea seama dacă o bucura faptul că fiica ei se implicase atît de mult. Pe de o parte era bine să fii în mijlocul evenimentelor, controlînd rezultatul. Elaine avusese noroc, mulţumită lui Chris Locke. Se părea că se ocupa singură de acuzarea lui Kevin Shea. Iar mama ei avea impresia că face o treabă foarte bună. Partea proastă era că Elaine ar avea şi ea o parte de vină, dacă lucrurile ar merge prost. Un asemenea incident, la început de carieră, putea să-i facă mult rău. Dar Loretta îşi zise că ăsta-i preţul pe care trebuie să-l plăteşti cînd te joci cu băieţii cei mari...

Senatoarea îi lăsase un mesaj fiicei sale, cînd plecase din Washington, noaptea trecută, iar fata o sunase după două ore, o contactase prin Airfone şi o pusese la curent cu evoluţia evenimentelor, astfel că, atunci cînd Loretta aterizase, nu

numai că pricepuse ce se întîmpla, dar avusese timp să le dea şi o interpretare adecvată ziariştilor care se strînseseră s-o întîmpine la aeroport.

Spusese că Shea era simbolul a tot ce-i rău nu numai aici, în San Francisco, ci în toată America. Faptul că nu fusese încă prins şi arestat – nici măcar localizat – dovedea că sistemul albilor nu funcţiona. Nu funcţiona pentru negri.

Planul ei era simplu: criza apăruse într-un moment în care o putea folosi pentru obţinerea de avantaje politice. Dacă ar reuşi să îndrepte atenţia tuturor asupra prinderii lui Shea, Loretta ar putea să atragă aprecierea multor oameni şi ar face un pas important către Biroul Oval. Şi fără zîmbete ironice de data asta.

Nu era un vis aiurea. Avea vîrsta potrivită, doar patruzeci şi şapte de ani, şi arăta încă tînără. Loretta era convinsă că în următorii şaisprezece ani o femeie va candida la preşedinţie. Şi ştia că va exista şi un candidat negru. Iar dacă aceştia erau una şi aceeaşi persoană...

Acum se apropia de sfîrşitul primului ei mandat de senator şi avea de rezolvat o problemă interesantă şi, într-un fel, cam ironică. Instinctul îi spusese, de îndată ce apăruse criza, că aceasta putea fi soluţia căutată, dacă o folosea aşa cum trebuie. Loretta Wager îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimilor şase ani învăţînd lecţia istorică a supravieţuirii în politica americană: compromisul. Dacă voiai să ajungi în frunte, mai ales în acel club al bărbaţilor albi, care era Senatul, trebuia să te expui foarte puţin.

Loretta reuşise foarte bine acest lucru. Se pricepuse întotdeauna să-i manipuleze pe oameni. Din nefericire, sondajele dinaintea campaniei electorale păreau să confirme ceea ce începuse să bănuiască – în timp ce îşi menţinuse, ba chiar îşi sporise fondurile electorale, faptul că era considerată o persoană moderată dusese la pierderea aşa-numitului electorat „natural“ afro-american. Acest lucru trebuia corectat, altfel avea să piardă tot ce realizase.

În ultima ei campanie, obţinuse voturile a optzeci şi şapte la sută dintre afro-americani. Iar acum, sondajele îi atribuiau doar între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci la sută. Chiar dacă obţinuse, în schimb, un procent, două în plus din partea

votanţilor albi, nu avea nici o şansă de cîştig. Trebuia ca alegătorii să simtă că refăcuse legăturile cu propria comunitate.

Iar Kevin Shea era modalitatea de a realiza acest lucru.

– Unde ţi-e echipa?

Fiica ei zîmbi cu timiditate, închise uşa în urma ei şi puse jos o pungă din hîrtie. Elaine arăta obosită. Pe figura ei slabă se citea grijă, lipsă de somn şi încă ceva – ceva ce Loretta nu reuşi să identifice.

Dar doamna senator renunţă să-şi pună întrebări şi veni, ocolind biroul desculţă, cu braţele larg întinse, lăsîndu-se cuprinsă în îmbrăţişarea fiicei sale. Elaine era mai înaltă cu vreo zece centimetri decît mama ei.

După ce se strînseră în braţe mult timp, se despărţiră şi se priviră. Amîndouă oftară. Elaine spuse:

– Salut!

Şi zîmbi, cumva stînjenită – un zîmbet pe care Loretta simţi, din nou, că nu-l pricepe.

– Salut, scumpo! Cum te descurci?

– Cred că sînt speriată. Şi mai sînt şi alte lucruri... Îl cunoşteam pe Arthur Wade. Am fost împreună la Boalt...

– Asta face lucrurile şi mai greu de îndurat... Ai dormit vreun pic?

– Încă nu. Am cumpărat ceva de mîncare.

– Mi-e foame. În Washington e aproape patru dimineaţa. Ce ai luat?

Cînd erau singure, rădăcinile Lorettei puteau fi sesizate vag în cadenţa gesturilor lor. Elaine scoase din pungă şi deschise diferite cutii cu mîncare: pîine de mălai, friptură de vită, piure de cartofi, legume, Coca-Cola dietetică.

În cele din urmă, Loretta întrebă:

– Altceva?

– Oh, doar probleme de birou. Chris... începu Elaine, după ce sorbi o gură de Coca-Cola.

– Toată lumea plecase acasă. Şi eu mă pregăteam să plec. Îţi dădusem telefon, îţi aminteşti? În avion.

Loretta dădu din cap. Avea faţa ca o mască. Îşi ţinea mîinile pe birou, în faţa ei. Uitase de picioarele care o dureau.

Fiica ei continuă:

– ... Dar Chris voia să rămîn. Spunea că vrea să-l ajut, să ne lămurim cum vom rezolva lucrurile. I-am răspuns că-i tîrziu. Eram prea obosită ca să-l pot ajuta, ţinînd seama şi de cum avea să fie ziua de azi. Iar el mi-a spus că nu de un asemenea ajutor avea nevoie.

Loretta bănuia ce va urma şi închise ochii. Oftă adînc şi zise:

– Avea nevoie de tine, personal.

– Mamă, nu-l mai văzusem niciodată aşa. Este şeful meu, sîntem amîndoi avocaţi, cunoaştem legile despre hărţuire sexuală, aşa că avem grijă cum ne purtăm. Şi e mai bătrîn, e însurat, ştiu asta. Dar n-a fost vorba de sex sau n-a fost numai sex. Mamă?

Loretta deschise ochii:

– Sînt aici, copilă. Cît de departe a mers?

Elaine se uită în podea.

– Cît de departe se poate, şopti ea şi oftă din greu.

– Vrei să spui că ai făcut dragoste cu Chris Locke în biroul lui, noaptea trecută?

– Nu te supăra pe mine...

Loretta ridică mîna, oprind-o. Pe figura ei se citea o furie rece:

– Nu sînt supărată pe *tine*, copilă. Nu-i vina ta.

Oftă la rîndul ei:

– Dar eşti copilul *meu*. Cum a putut...

– N-a fost numai vina lui... Cred că eu...

– Ştiu, ştiu, zise Loretta, uitîndu-se la fiica sa cea frumoasă. Ştiu cum se întîmplă lucrurile astea. L-au apucat căldurile, nu-i aşa?

– Fusese întotdeauna distant. Bun, amabil, un adevărat mentor, dar distant. Ştiu că te-a ajutat, politic... Nu ştiu ce să zic, dar a fost ca şi cum toată povestea asta – linşajul şi toate celelalte – l-a dat peste cap. Chiar avea nevoie de mine, mamă, insistă Elaine să fie înţeleasă.

– Te cred, scumpo. Aşadar, acum cum stau lucrurile?

– Nu ştiu, mărturisi fata, cu capul în jos. N-am dormit. Mă simt vinovată. Zăpăcită. Nu ştiu ce a însemnat, ce înseamnă...

– Iar el?

Elaine oftă şi spuse:

– S-a întors la treabă, dar la ce mă puteam aştepta, cu tot ce-i în jur?

– Crezi că îl iubeşti?

– Nu ştiu.

Cele două se priviră în ochi, iar Loretta îşi dădu seama că fiica ei nu-i spunea adevărul, ca să se apere. Dumnezeu s-o ajute, fata era îndrăgostită de şeful ei.

Loretta muşcă din mîncarea care i se părea acum fără nici un gust şi sorbi din Coca-Cola:

– Vreau să ştii un lucru, draga mea. Nu te acuz de nimic. Dar dacă tu consideri că şeful tău s-a dat la tine într-un moment în care nu puteai să te opui...

– Nu m-a silit cu nimic, mamă.

– Nu spun că ar fi făcut-o. Spun că erai secătuită emoţional – un vechi coleg de şcoală fusese ucis. Nu dormiseşi toată noaptea. Oraşul ardea, iar tu fuseseşi promovată mîna dreaptă a şefului tău. Erai foarte vulnerabilă, în timp ce şeful tău, *domnul* Locke, nu avea nimic de pierdut.

– N-a fost aşa...

– Te-am întrebat doar ca să fiu sigură că n-a fost. Pentru că ar fi putut să fie.

– N-a fost.

Loretta întinse mîna, într-un gest împăciuitor. Elaine se uită la ea o clipă, apoi îşi puse mîna peste cea a mamei sale, aflată la jumătatea distanţei dintre ele, pe birou.

– Te cred, zise Loretta. Vreau doar să nu fii rănită. Nu eşti suficient de mare pentru asta, îşi îmblînzi ea spusele, cu un zîmbet. Acum povesteşte-mi despre Kevin Shea. Ce ai aflat?

19

PLECÎNDU-SE ÎN FAŢA presiunii exercitate de procuratură, de primar şi ca urmare a vizitei senatorului Statelor Unite pentru California, Marele Juriu se reuni într-o şedinţă specială, îşi modifică agenda de lucru şi avu nevoie doar de trei ore de deliberări pentru a emite o acuzaţie împotriva lui Kevin Shea, învinovăţindu-l de uciderea lui Arthur Wade.

Acest lucru avu un dublu efect asupra echipei lui Glitsky: pe de-o parte, nu mai avea responsabilitatea de a decide dacă trebuie să-l aresteze pe Shea; pe de altă parte, munca lor de identificare a altor membri ai gloatei, care puteau fi acuzaţi la fel de bine, se încadra acum în procedura normală, avînd teoretic o prioritate foarte ridicată – dar practic una destul de redusă.

– Eu sînt... am fost fratele lui Mike Mullen.

Brandon Mullen încercase să se facă prezentabil – haine decente, păr aproape pieptănat –, dar dăduse greş. Glitsky credea că individul din faţa lui arăta ca naiba, cu buzele umflate şi crăpate, cu ochii roşii. Prin bandajul pe care-l avea la braţul drept se infiltrase sînge.

Locotenentul organizase interogatoriile: Jamie O'Toole jos în hol, cu Marcel Lanier; Brandon Mullen, aici, în sala A de la Criminalistică, împreună cu inspectorul afro-american Ridley Banks; iar Peter McKay în sala B, cu Carl Griffin.

După aceea, inspectorii urmau să se strîngă la un loc şi să vadă dacă pot să scoată ceva din poveştile indivizilor, să vadă

în ce fel se legau şi unde nu se potriveau, iar Glitsky plănuise ca după aceea, dacă avea timp, să citească toate transcrierile, poate chiar să vadă înregistrările video. Pentru moment, încerca să-şi facă o impresie, trecînd pe la unul, pe la altul.

Nu se făcuse încă ora unu. În Zona Golfului, ardeau Oakland, Richmond şi East Palo Alto. În oraşul propriu-zis, existau încă tulburări civice – Conrad Aiken, atent la terminologie, chiar şi în situaţii de criză, decretase că răzmeriţele trebuie numite tulburări civice, prin asta pierzîndu-şi, într-un fel, din violenţă – în Tenderloin, Hunter's Point, Western Addition şi în jurul Colegiului Municipal. Numărul de morţi din San Francisco crescuse de la doi la patru, poate la cinci: un trăgător izolat omorîse un negru care se suia în maşină pe Fulton, iar doi adolescenţi albi fuseseră scoşi din maşina decapotabilă cînd opriseră la stopul de la intersecţia Third Street cu Palou. Unul din ei trăia încă, dar se afla într-o stare critică.

Glitsky sunase acasă de patru ori, dîndu-i ordin Ritei să nu-i lase pe băieţi să iasă din casă, indiferent de mijloacele folosite. Urma să-i ducă undeva, într-un loc sigur, de îndată ce va putea.

Acum stătea în camera martorilor, lîngă uşă, în spatele lui Ridley Banks, şi se uita la Brandon Mullen, la braţul lui rănit şi la buzele-i crăpate. Îl repartizase pe Banks să discute cu Mullen pentru că, în urmă cu o săptămînă, atunci cînd *Mike* Mullen fusese victima nevinovată, Ridley răspunsese de cazul acela şi vizitase familia îndurerată. Urma să fie un anchetator plin de înţelegere, de partea lui Brandon.

Glitsky trebuia să intervină şi să joace rolul poliţistului dur. Avea dispoziţia potrivită pentru asta.

– Mda, a început acolo, spunea Brandon Mullen.

– În Cavernă?

Glitsky ştia acest lucru. Obţinuse numele indivizilor de la Jamie O'Toole, în noaptea trecută. De aceea se aflau aici şi erau interogaţi.

– Da, în Cavernă. Adică eu şi Petey...

– Cine-i Petey?

– Vărul meu, Pete McKay, eram împreună, aşa că...

– Aţi băut ceva. Şi te-ai tăiat la mînă cu un pahar de vin?

Asta nu ţinea de rolul de poliţist dur, era agresiune, iar Glitsky îşi dădea seama. Mullen se trase înapoi pe scaun, cu capul într-o parte, devenind ostil:

– Uite ce-i, am venit aici de bunăvoie, crezînd că pot ajuta cu ceva. N-am venit cu avocat, pentru că n-are de ce să-mi fie frică. Vreţi să mă ascultaţi, să mă hărţuiţi sau vreţi să mă acuzaţi de ceva? Voi alegeţi.

Ridley, poliţistul cel bun, spuse că nu plănuiseră să-l acuze de ceva:

– Încercăm să înţelegem ce s-a întîmplat.

Apoi îi făcu semn lui Glitsky să se calmeze.

– Păi, asta încercam să vă spun.

– Bine, continuă!

– Mi-am zis că trebuie să mă duc. Organizaseră un fel de pomenire, aşa că eu şi Petey am considerat că-i cazul să mergem şi să bem ceva. Pentru Mikey. Ce impresie am fi lăsat, dacă nu ne-am fi dus?

– La ce oră a fost asta?

– Pe la şapte, şapte şi jumătate...

– Bine.

– Aşadar am băut cîteva beri...

– Localul se umpluse? întrebă Glitsky, cu un ton mai calm, stînd rezemat de uşă, cu braţele încrucişate.

– Nu ştiu. Probabil că barul era plin pe jumătate. Cincisprezece, douăzeci de oameni, împrăştiaţi prin sală.

Banks se aplecă spre el:

– Kevin Shea era acolo?

– N-am observat.

Glitsky întrebă din nou:

– Îl cunoşti pe Shea?

Mullen se uită cînd la Glitsky, cînd la Banks, apoi răspunse:

– Ne salutam.

– Apoi? întrebă Banks.

– După aceea, i-am mulţumit lui Jamie şi am plecat.

– V-aţi dus acasă?

– La Petey. Să facem un priveghi doar al nostru, zise el, întinzîndu-şi mîinile în lături, într-un gest de sinceritate. Ştiam că ne pilisem şi nu voiam să conducem. Poţi să mă crezi sau nu, adăugă Mullen, uitîndu-se la Glitsky.

Locotenentul dădu din umeri şi întrebă:

– Ce-ai păţit la braţ?

– M-am certat cu Petey...

– Din ce cauză?

Mîinile lui Mullen se aflau încă pe masă. Le întoarse, stînjenit un pic:

– Cine mai ştie? Eram beţi, îl jelisem pe Mikey. Cred că am trecut printr-o uşă glisantă...

Glitsky veni lîngă masă şi-i şopti la ureche lui Banks, suficient de tare ca să fie auzit:

– Faimosul ritual irlandez sparge-uşa-glisantă, pentru odihna celor morţi.

– Aşa s-a întîmplat, indiferent dacă vă place sau nu.

Locotenentul puse o mînă pe umărul inspectorului, după care se întoarse şi ieşi, fără să arunce vreo privire spre martor.

20

WES FARRELL TREBUIA să-l întîlnească pe Kevin Shea la biserica Saint Ignatius, din campusul Universităţii San Francisco, iar de acolo aveau să meargă cu maşina lui Farrell la apartamentul acestuia din Junipero Serra, lîngă Stonestown, unde urmau să încerce să stabilească o strategie.

Numai că, pentru a ajunge la universitate, Kevin – care mergea pe jos – trebuia mai întîi să urce cea de-a doua colină din oraş, renumită pentru faptul că era abruptă, apoi să străbată Western Addition, care era în flăcări. Nu ţinuse cont de aceste detalii cînd sugerase universitatea ca loc de întîlnire, detalii care se dovedeau a fi foare importante.

Temperatura ajunsese incredibilă pentru San Francisco: atinsese patruzeci de grade Celsius. Aerul mirosea a foc. Cerul arăta ca o farfurie din cositor, cu margini albe, care apăsa ceea ce se afla sub el. Kevin urca şchiopătînd povîrnişul Divisadero, respirînd cu greu din cauza coastelor rănite, încercînd să ignore durerea din braţul pe care nu-l putea folosi. Avea ochii împăienjeniţi de rămăşiţele alcoolului băut cu o zi în urmă. Vedea dublu şi trebuia să se odihnească după ce trecea de trei, patru case. Apoi, decis să continue, mai urca vreo şapte metri pe colină.

Trebuia să bea ceva fără alcool, să-şi vîre ceva în stomac, altfel nu putea să ajungă unde voia. Dar, cînd în cele din urmă ajunse pe culmea colinei, acolo nu se afla nimic care să semene a local fast-food. Dacă ar fi fost în stare să gîndească,

ar fi trebuit să ştie. Zona aceea – cu peisajul şi cu briza răcoritoare de obicei – reprezenta un cartier de locuinţe de lux, plin de ambasade şi de vile. Shea ştia că aici locuiau primarul şi unul dintre senatori.

Un loc nepotrivit, dacă te apucau nevoile.

Rămase un minut pe creastă, respirînd greu, privind spre nord – spre peisajul de-un milion de dolari de la Pacific, la Berkeley. Golden Gate. Presidio. Alcatraz. Astăzi nu strălucea nimic, aerul era prea încărcat. Apa avea culoarea plumbului – arăta otrăvită şi netedă.

În apropiere răsună o sirenă, iar Kevin se întoarse prea iute, provocîndu-şi un alt val de ameţeală. Se prăbuşi peste un strat de rozmarin şi se rezemă de gardul viu care-l înconjura. Maşina poliţiei trecu pe lîngă el, merse încet peste culme, apoi coborî în viteză.

Se uitaseră poliţiştii la el? Uitase că putea fi văzut de oricine. Se sili să se ridice, merse un cvartal spre vest, apoi coti spre sud, pe o stradă mărginită de copaci. Din fericire, aici era umbră... Vedea, pe sub crengile copacilor şi pe deasupra clădirilor joase din Western Addition, turla bisericii Saint Ignatius, la mai puţin de un kilometru de el, în linie dreaptă.

Dar între el şi biserică se ridicau spre cer mai multe fuioare de fum. Iar direct în faţa sa, pe California, văzu un automobil răsturnat şi trupe ale armatei, răspîndite în formaţie pe trotuare.

Apoi apăru o altă maşină a poliţiei – sau era tot aceea? – care coti în stradă şi veni către el. Pentru o clipă, se gîndi să-i iasă în întîmpinare, să se predea şi să-i roage să-i dea o celulă izolată. Poliţia putea să-l apere, nu?

Numai că şi aici se vedea, lipit pe un copac, un afiş din care-l privea propria faţă, strîmbîndu-se din cauza efortului de a-l ţine pe Arthur Wade. Sau – îşi dădu Kevin seama, privind pentru prima oară poza cu obiectivitate – contorsionată din cauza urii.

În partea de jos a afişului erau tipărite cifre. O sută de mii de dolari. Şi mai înfiorătoare erau cuvintele scrise cu litere de mînă: „Viu sau Mort".

Sperînd că umbra îl ascundea, Kevin coti pe prima alee, o cărăruie din cărămizi pe o pajişte bine întreţinută, ce ducea către un conac victorian, cu portic acoperit şi cu un panou mare, din sticlă şlefuită, la uşa din faţă. Kevin se înghesui în firidă.

Maşina poliţiei trecu din nou, încet. Kevin nu îndrăzni să se uite în urmă.

Becul de deasupra sa se aprinse, iar uşa casei se deschise. Apăru o femeie bine îmbrăcată, de vreo cincizeci şi cinci de ani. În spatele ei se auzeau ştirile, la televizor.

– Pot să vă ajut cu ceva? Oh!

Îl recunoscuse. Probabil că stătuse lipită de televizor toată dimineaţa. Femeia se trase înapoi şi împinse uşa, să fie ceva între ei. Şopti, prin deschizătura rămasă:

– *Eşti Kevin Shea!*

Apoi începu să se roage de el, îngrozită:

– Te rog să pleci, nu vreau necazuri!

Femeia închise uşa şi trase zăvorul.

21

CÎND NU LUCRA pe stradă, Philip Mohandas îşi conducea operaţiunile dintr-o fostă prăvălie cu două încăperi, din cartierul Bayview, la vreo doi kilometri la nord de Hunter's Point, la cîteva cvartale de blocul pe care Jerohm Reese îl considera casa lui.

Fusese pe baricade de la miezul nopţii pînă aproape de amiază şi acum se odihnea pe o canapea joasă, în camera întunecoasă din spatele magazinului. Haina costumului său de culoare închisă atîrna pe speteaza unui scaun pliant. Stătea întins, respirînd uşor, cu cravata desfăcută un pic, permiţînd proeminentului său măr al lui Adam să treacă liniştit pe sub guler, cînd înghiţea în sec. Avea ochii închişi, iar pe frunte îşi pusese un prosop umed, împăturit. Ţinea mîinile pe piept, într-o atitudine care sugera rugăciunea.

Philip Mohandas nu dormea prea mult. Uneori nu dormea zile la rînd, mulţumindu-se să moţăie. Avea doi asistenţi personali – Allicey Tobain şi Jonas, al cărui nume de familie, dificil de pronunţat, era N'doum – care călătoreau întotdeauna cu el, planificîndu-i timpul şi apărîndu-i intimitatea. Acum stăteau dincolo de uşă, pe propriile scaune pliante.

În cealaltă cameră se aflau copii ale afişului lui Kevin Shea, care împărţeau spaţiul de pe perete cu diferite postere în culori ale lui Mohandas, în timpul unui discurs, ţinînd în toate ridicat pumnul strîns – acesta era emblema sa.

Soarele după-amiezei începuse să pătrundă prin ferestrele din sticlă. Pe podea şi pe pervazul lat al ferestrelor erau

răspîndite ziare. O masă lungă, pliantă, aşezată lîngă un perete, se încovoia sub greutatea literaturii Naţiunii Africane şi a baxurilor cu apă îmbuteliată. Prin uşa care dădea în stradă se scurgeau reporteri, cîte o echipă de operatori de televiziune, activişti de profesie şi cetăţeni îngrijoraţi. Majoritatea vorbeau în şoaptă.

În stradă, un Plymouth verde, ultimul model, trase lîngă trotuar şi opri. O negresă atrăgătoare, mignonă, care avea, probabil, vreo patruzeci de ani, deschise uşa automobilului, privi faţada magazinului şi se apropie, ocolind maşina.

Unul dintre reporteri o recunoscu:

– Doamne, e senatorul Wager!

În camera din spate, Allicey Tobain ciocăni o dată şi deschise uşa pe care o păzea.

– Ce caută femeia aia aici? întrebă Mohandas, sărind în picioare, ştergîndu-şi iute faţa cu prosopul umed şi lăsînd-o pe Allicey să-i aranjeze haina. N-am nimic să-i spun. Şi-a ales greşit tabăra.

Asistenta sa îl pieptănă iute şi, fără să scoată o vorbă, îi dădu două pastile de Tic-Tac, pentru împrospătarea respiraţiei.

Mohandas se încrunta, părînd că încearcă să găsească un avantaj în vizita aceea:

– A telefonat?

– Nu, răspunse Allicey, înlăturînd o scamă imaginară de pe haina lui. N-a transmis nici un mesaj. Îşi face jocul.

– Cu ce scop?

Asistenta ieşi pe uşă şi apăsă pe comutator. Era o femeie înaltă, osoasă, cu pielea ca abanosul şi cu un bust enorm, cu părul împletit în şuviţe. Purta pantaloni negri, sandale şi un *dashiki* colorat în negru, roşu şi galben, prins la mijloc cu o curea aurie.

Îi aranjă din nou haina şi-i trecu un deget pe obraz:

– Vrea voturi. Nu uita, Philip. Vrea voturi.

– Doamnă senator, ce mai faceţi? Ce surpriză plăcută! Bine aţi venit!

Mohandas nu era înalt, dar vocea sa puternică acoperea pălăvrăgeala celorlalţi. Veni cu braţele întinse, flancat de

Allicey şi de Jonas. Mulţimea din birou se dădu la o parte, camerele de luat vederi ale televiziunilor porniră, iar cei doi conducători se îmbrăţişară. Fură întrerupţi de un reporter:

– Doamnă senator, ce vă aduce aici? Nu-i o vizită neaşteptată?

– O *plăcere* neaşteptată, îl întrerupse Mohandas, care o ţinea pe Loretta de mînă.

Cei doi întoarseră capetele spre cameră.

– Am venit să ajut. Dacă pot. În orice fel pot.

– Amin! zise Mohandas.

– Comunitatea a suferit pierderea tragică a uneia dintre stelele sale strălucitoare şi a îndurat nu numai insulta unei crime oribile, ci şi profunda abandonare de către structurile de putere. Cele cu care noi ne străduim să colaborăm, în ciuda tuturor dovezilor potrivnice.

Loretta aşteptă un moment, privi mulţimea, apoi ridică mîna lui Mohandas, într-o imitare conştientă a gestului emblematic al acestuia.

– A venit timpul – şi cred că Philip este de acord – ca afro-americanii şi toţi oamenii de culoare să se unească nu numai în furie justificată, dar şi pentru a crea din acest haos spiritul speranţei şi al reînoirii, sentimentul că acum vom face schimbări semnificative în modul nostru de viaţă, în felul în care sîntem trataţi, în opinia pe care o avem despre felul cum sînt făcute lucrurile!

I se răspunse printr-un cor de „amin" şi „aşa este!", iar doamna senator se îndreptă, împreună cu Mohandas, către uşa din spate, acesta fiind din nou flancat – ca printr-o vrajă – de Allicey şi de Jonas.

Cei doi închiseră uşa în urma lor.

– Philip, vrei doar să faci scandal sau vrei să faci ceva aici?

Mohandas, singur cu ea în cămăruţa încinsă, nu avea chef să asculte discursuri:

– *Eu* am făcut multe, doamnă senator. Şi n-am trădat pe nimeni. Cei de afară sînt oamenii mei. Au auzit destule minciuni şi ştiu cine nu-i minte. Eu nu-i mint, doamnă senator, *eu*...

– N-am minţit pe nimeni, Philip. Şi n-am trădat pe nimeni.

Mohandas rînji, apoi se trase de guler. Avantajul său consta în siguranţă. Avea dreptate şi aşa stăteau lucrurile.

– Se pare că nu prea mulţi dintre noi cred asta.

– Atunci greşiţi.

Venise aici ca să rezolve tocmai această problemă. Şi nu avea să cîştige înfruntîndu-l pe Mohandas, certîndu-se cu el. El nu juca pe terenul ei, aşa că nu putea să înţeleagă cum stau lucrurile. Ea avea mai multe cunoştinţe şi trebuia să le folosească.

– Aşteaptă, zise ea, trăgîndu-se mai aproape de el. Acum n-a fost vorba de nici o minciună. Am venit să ajut, dacă pot. Şi cred că pot, Philip. Pot să te ajut.

– Ascult.

– Mai bine mi-ai spune ce vrei.

Loretta ştia că sosise momentul culminant. Dacă reuşea să-l scoată din generalităţile care constituiau agenda lui de lucru, dacă-l făcea să renunţe la declaraţiile retorice...

– Ştiţi ce vrem, doamnă senator.

– Philip, ce-ar fi să-mi spui Loretta? Loretta, nu doamnă senator. Şi nu ştiu ce vrei. Nu ştiu detalii. Dacă ai putea să obţii tot ce ai vrea, ce anume ţi-ai dori? Ascultă-mă bine, acum este momentul cînd poţi să obţii orice.

Mohandas încetă să se plimbe prin încăperea micuţă, se trase din nou de guler, apoi se aşează pe scaunul pliant, făcîndu-i semn Lorettei să stea pe canapeaua pe care moţăise el, ceva mai înainte.

– Platforma Naţiunii Africane este clară.

– Philip, spui că vrei să fii auzit, vrei reprezentare, vrei sfîrşitul opresiunii, vrei aplicarea corectă a legilor. Cine nu vrea aceleaşi lucruri? Apoi spui că vrei un sistem separat, iar aşa ceva n-are cum să meargă. Nu vezi? Nu dispui de un număr mare de oameni, iar numărul este cel care produce dolari. Vrei să preiei un stat? Să muţi oamenii înapoi în

Africa'? Vrei un Israel negru pe o bucată de deşert din Africa'? Asta vrei'?

Mohandas transpira, din cauza căldurii din cameră. Îşi ţinea coatele pe genunchi:

– Vrem să avem un sistem aici. Putem să-l avem aici.

– Spune-mi cum!

– Vorbesc de egalitate în faţa legii, vorbesc de *drepturile* noastre...

Loretta clătină din cap, enervată, şi se trezi ridicînd glasul:

– *Eu* vorbesc de bani, Philip. De fonduri federale. Acum, aici. Pentru o cauză bună. Situaţia asta poate să ne aducă bani, să-ţi aducă bani...

Mohandas se duse la uşa dulapului, ascultă prin acesta, apoi se întoarse în faţa Lorettei:

– Bine, doamnă senator. Vorbiţi-mi despre bani.

22

KEVIN ŞTIA CĂ n-o să reuşească să-l întîlnească pe Wes Farrell la Univesitatea San Francisco.

Îşi dăduse seama după ce traversase California Street şi ieşise dintre copaci. Acum nu mai avea unde să se ascundă căci nu erau decît blocuri de o parte şi de alta a singurei străzi din zonă ce rămăsese liniştită în acele momente. O maşină de poliţie coti de după colţ şi veni către el.

Se înghesui în holişorul de la intrarea unui bloc şi se uită în direcţia din care venise. Altă maşină de poliţie. Două pe aceeaşi stradă, la fiecare capăt.

Uşa de la intrare era încuiată. Văzu şase cutii poştale şi apăsă pe toate butoanele de sub acestea. Uşa scoase un bîzîit, iar el o deschise, în timp ce maşinile treceau prin spatele lui.

– Cine-i acolo? răsună o voce bărbătească, răguşită, din susul scărilor.

– Îmi pare rău, am greşit adresa.

Kevin deschise din nou uşa şi o trînti cu putere, să se audă. Dar rămase în interiorul clădirii, în hol, întrebîndu-se ce să facă în continuare.

Apartamentul 3, aflat la parter, în spate, avea cutia poştală plină cu plicuri. Locatarii aveau foarte multe cunoştinţe sau erau în concediu. Kevin spera că-i vorba de a doua situaţie. Încercă vechiul truc cu cartea-de-credit-vîrîtă-în-crăpătura-uşii şi, culmea, funcţionă. Îi veni să rîdă, pentru prima oară în ziua

aceea. Poate că nu-l părăsise chiar de tot norocul, dar îşi zise că mai avea un drum lung, pînă ca lucrurile să se revină la normal.

În primul rînd încercă să-l sune pe Wes. Lăsă telefonul să sune de zece ori. Nu-i răspunse nimeni. Probabil că Wes îl aştepta, la vreo doi kilometri de locul în care se afla acum. Poate că ar trebui să cheme un taxi şi să se ducă la locul de întîlnire. Ce şanse erau ca un taximetrist oarecare să ştie cu cine avea de-a face? Nu putea risca, trebuia să fie prudent. O sută de mii de dolari erau o grămadă de bani pentru un taximetrist. Şi pentru alţii. Se plimba prin încăpere, şchiopătînd uşor, încercînd să se hotărască. Paşii lui răsunau puternic pe podeaua din lemn.

Îngheţă, auzind un ciocănit în uşă.

– Dave? Dave, te-ai întors? E cineva aici?

Presupunea că în trupul său existau locuri care nu-l dureau, dar nu ştia care sînt acelea. Abia îndrăznea să respire.

Umbra picioarelor se vedea încă prin crăpătura de sub uşă. Kevin încercă să-şi stăpînească fluxul de adrenalină, durerea, lipsa de oxigen, teama. Nu-şi putea permite să leşine, deşi simţea că abia mai rezista. Vecinul era încăpăţînat. Auzise ceva – poate paşii lui Kevin – şi voia să fie sigur. Stătea şi asculta.

Doamne, se ruga Kevin, Doamne, te rog, fă să nu aibă vreo cheie!

Vecinul plecase. Kevin aşteptă încă cinci minute, încercînd să aducă un pic de uşurare muşchilor care-l ardeau, apoi se duse în vîrful picioarelor în cealaltă parte a camerei şi se lăsă pe un fotoliu capitonat – canapeaua se afla mai aproape de locul în care înlemnise, dar era convins că ar fi scîrţîit dacă s-ar fi aşezat pe ea. În plus, telefonul se afla pe o măsuţă, lîngă fotoliu.

Cu o grijă infinită, ridică receptorul şi formă numărul. Poate Wes renunţase şi se întorsese acasă.

Nimic.

Puse capul jos şi închise ochii.

23

ERA MIJLOCUL DUPĂ-AMIEZEI.

– Cum stăm?

Glitsky se afla într-un separeu, cu trei dintre inspectorii săi – Carl Griffin, Ridley Banks şi Marcel Lanier. Ţineau o şedinţă neoficială la cîrciuma lui Lou Grecul, refugiul poliţiştilor şi al procurorilor, aflat vizavi de Palatul de Justiţie. Se ajungea acolo fie printr-o alee şi pe o uşă fără firmă, fie pe o scară cu un covor pătat, de culoare închisă, ca să nu-ţi dai seama de ce pute în halul ăla.

Cîrciuma era aşa cum era, dar puteai să bei pe bani puţini. Mîncarea avea, de obicei, un gust bun, era din belşug şi părea să fie hrănitoare. Nevasta lui Lou era chinezoaică, Lou era grec, aşa că ofereau deseori un prînz special de genul supă *avgolemo*[1] cu *won-ton* sau musaca de pui *Kung-pao.* Aveau de ani de zile un fel aparte, numit „castronul de lut cu miel" şi nimeni nu ştia ce conţine.

Dar avantajul principal al localului lui Lou consta în faptul că se afla aproape de Palatul de Justiţie, puteai să stai acolo fără să te deranjeze nimeni, nu se vedeau prea mulţi oameni pe acolo, iar reporterii şi alţi membri ai mass-media nu se bucurau de aceeaşi atenţie din partea lui Lou ca oamenii legii – o chestie greu de explicat, care ţinea de firea lui.

– Au fost toţi acolo, zise Ridley Banks.

---

[1] Specialitate grecească, asemănătoare cu perişoarele. (n.red.)

Glitsky şi oamenii lui erau aproape singuri în restaurant. Locotenentul se străduia să-şi păstreze calmul. Sigur că ei – martorii pe care îi interogaseră – fuseseră cu toţii acolo. *Măcar atît* recunoscuseră. Dar nu că fuseseră *acolo* în timpul linşării. Inspectorii trebuiau să dovedească faptul că se aflaseră în stradă *în timpul* violenţelor, iar Glitsky nu avea impresia că vor reuşi acest lucru în viitorul apropiat.

– Eu zic să-i arestăm şi să-i strîngem puţin cu uşa, zise Carl Griffin, inspectorul cel mai puţin sofisticat din poliţie – asta nu însemna că avea numai idei rele.

– Sînt nişte probleme legate de arestări, mormăi locotenentul.

– Ce probleme? se interesă Lanier, zîmbind sardonic; era îmbrăcat cu jacheta sa de aviator şi bea un pahar de vin roşu.

– Nu mai e spaţiu, răspunse Glitsky şi sorbi din ceai. Boles spune că-i plin. Vrea să-l convingă pe Rigby să fie de acord să dea citaţii pentru orice fel de delict, inclusiv jaf armat.

Griffin se uită la el, cu ochii roşii:

– Vorbeşti serios?

Griffin nu avea pic de umor, aşa că locotenentul îi explică fără grabă că exagerase un pic, dar nu prea mult, doar în chestia cu jaful armat.

– Discutăm aici despre 187, interveni Ridley Banks.

Secţiunea 187 din Codul Penal al Californiei se referă la asasinat.

– Dacă indivizii aceia au participat la acţiune, au comis un asasinat.

Glitsky îşi supse dinţii, apoi spuse:

– Mai e ceva. De aceea ne-am strîns aici, nu în luxosul meu birou. Nu vreau să fiu interpretat greşit...

Subordonaţii săi rămaseră în aşteptare.

– Poate că aţi observat că avem de-a face şi cu o situaţie cu substrat politic.

Lanier sorbi din vin şi desenă cu degetul pe masă mici spirale, cu stropii căzuţi:

– Chestia cu Kevin Shea.

Glitsky dădu din cap şi continuă:

– Versiunea oficială este că el ar fi singurul făptaş.

Banks, tînărul care se încingea uşor, sări în sus:

– Dar acolo... adică... a fost o gloată!

– Avem vreun martor care să spună asta?

– O'Toole. Nu-i aşa? întrebă Banks, uitîndu-se la Lanier, care clătină din cap:

– O'Toole n-a ieşit afară. A stat în bar. A turnat băutură. Iar cei doi clovni, Mullen şi McKay, s-au dus acasă înainte să înceapă toată povestea. Nu-i aşa, Abe?

– Aste-s faptele pe care le cunoaştem.

– Fotograful... cum îl cheamă? întrebă Griffin.

Locotenentul îşi înclină capul un pic şi zise:

– Bine, e un tip, Westberg. Poanta e că gloata e ceva prea greu de definit. Şeful mi-a zis în mare secret că-l vor pe Shea şi numai pe Shea. E un simbol sau ceva în genul ăsta. Primarul îl vrea, Rigby e de partea lui, Locke conduce atacul. O să-l prindem pe Shea şi o să rezolvăm întreaga problemă.

Lanier îşi continua mîzgăleala:

– Bine, o să îl aducem pe Shea.

– Nu-l găsim. Dacă individul are vreun pic de minte, atunci a dispărut de mult timp, zise Glitsky. Problema este că trebuie să găsim dovezi serioase că măscăricii ăia – McKay, O'Toole şi alţii – au făcut parte din mulţime, pentru că nu vreau să las lucrurile aşa şi doresc să ştiţi asta cu toţii. Cînd lucrurile se vor potoli, spuse el privindu-i pe inspectorii săi, *după ce* lucrurile se vor potoli, nu am chef să fim luaţi la întrebări că nu am realizat ancheta cu toată grija. Tipul ăsta de... – făcu o pauză, căutînd cuvîntul potrivit, apoi continuă – maşinaţiuni politice se întorc împotriva ta la un moment dat şi am vrut doar să prezint exact modul în care stau lucrurile. Bine?

Lanier ridică un deget:

– Nu crezi că Shea are vreun amestec?

– Nu spun asta. N-am nici un motiv să cred aşa ceva. Am văzut şi eu fotografia. Numai că atunci cînd lucrurile se aranjează de la sine...

Dădu din umeri, iar ceilalţi înţeleseră ce voia să spună.

– Probabil că treaba au făcut-o el şi ceilalţi. Aşadar, va trebui să-l facem să vorbească şi o să-i prindem şi pe ceilalţi. Mă îngrijorează faptul că nici unul dintre tipii pe care i-am interogat nu par să-l cunoască.

– Mullen a spus că se salutau, îl contrazise Banks.

Cicatricea lui Glitsky i se văzu mai bine pe buze cînd zîmbi:

– Rid, am auzit şi eu ce-a spus individul. Nu m-aş baza pe vorbele lui. După ziua de azi, tot oraşul îl cunoaşte. Voi, băieţi, zise el, făcînd semn către Banks şi Griffin, vreţi să vedeţi ce-i cu tăieturile lui Mullen şi McKay? Ar trebui să discutaţi cu doctorul lor. Poate vă duceţi la McKay acasă, să vedeţi ce-i cu uşa aia glisantă.

Lanier dădu pe gît restul de vin:

– Abe, vrei să-i prindem pe indivizii ăia. Altceva?

– Cred că există cel puţin zece oameni care sînt complici la linşaj. Mi-ar plăcea să găsim măcar doi dintre ei.

– Şi Shea? întrebă Griffin.

– Sigur, să-l găsim şi pe Shea. Ne vedem sus.

24

ÎN CELE DIN URMĂ, vîntul reîncepu să bată, ceaţa se întinse pe Bryant Street, iar vremea redeveni cea obişnuită, adică rece. Glitsky îşi strînse haina în jurul trupului, ca să nu i-o sufle vîntul. Avea ochii roşii de oboseală şi-şi simţea capul greu.

Şeriful Boles înfiinţase în holul Palatului de Justiţie un birou temporar pentru formalităţile de arestare. De fapt, aici se distribuiau citaţii – ca biletele de parcare – unora dintre cei arestaţi în timpul tulburărilor civice începute în ziua anterioară, pentru jaf, mutilare, violare de proprietate, acte de violenţă etc. Boles îl convinsese pe Dan Rigby, şeful poliţiei, să-l lase pe el să cerceteze dacă arestaţii erau urmăriţi pentru alte delicte, iar dacă persoana acuzată nu mai fusese învinovăţită şi de altceva, atunci să i se înmîneze o citaţie şi să fie eliberată.

În hol era un adevărat balamuc, iar Glitsky lăsă capul în jos şi se grăbi să ajungă la lift. Voia să urce în biroul său, s-o sune pe Rita şi să controleze ce fac băieţii. Trebuia şi să doarmă. Nu avea idee cînd va reuşi asta, dar ştia că începuse să nu se mai stăpînească şi că, în curînd, şi judecata îi va fi afectată. Oboseala îl dobora.

Ascensorul se opri, iar în faţa lui apăru Elaine Wager:

– Abe, te-am căutat în birou. Nimeni nu ştia unde eşti.

Îi făcea un reproş? Îl avertiza? Îl urmărea cineva?

– Ai un minut disponibil? îl întrebă ea. Putem urca împreună.

– Sigur că am.

Nu avea rost să se certe cu ea. O să facă mai tîrziu ceea ce simţea că trebuia neapărat să facă în acel moment. N-o să-şi sune fiii. Trebuia să meargă atunci cînd i se ordona. Asta era slujba lui...

Se strecură lîngă ea, în înghesuiala obişnuită a cabinei de mai puţin de trei metri pătraţi – probabil că se aflau acolo douăzeci de oameni, de toate rasele, reprezentînd o variantă redusă a oraşului de afară. Uşile se închiseră, iar sunetele din hol dispărură, accentuînd tăcerea din lift. În spaţiul închis se simţea o tensiune palpabilă, se simţea suspiciune şi neîncredere, care făcuseră să dispară pălăvrăgeala obişnuită.

Cînd uşa se deschise la etajul al treilea, Elaine îl invită să vină în biroul ei. Glitsky crezuse că vor merge la etajul al patrulea, în biroul lui, dar fusese invitat de procuroare şi o urmă, supus.

Camera ei avea înfăţişarea standard a celor folosite de adjuncţii procurorului – două birouri, dulapuri vechi, o cafetieră, două ferestre murdare. Elaine aşteptă lîngă uşă, pînă cînd inspectorul intră, apoi o închise în urma lui.

Glitsky se aşează cu fundul pe biroul de lîngă cel al procuroarei. Cel care lucra, de obicei, la biroul acela nu era de faţă. Elaine se întoarse, oftînd uşor. Ca să se calmeze, Abe se trezi întrebînd-o dacă se distrase la fel de mult ca el în timp ce urcau cu liftul.

Elaine îi zîmbi fără vlagă. Şi ea era epuizată, iar oboseala începea să se vadă.

– Toată povestea asta pare ireală, zise ea. În San Francisco nu există asemenea probleme.

– Ştii cîte sindicate există în poliţie? Îţi spun eu: trei. Unul pentru poliţiştii albi, unul pentru femeile poliţiste şi unul pentru poliţiştii negri. Chiar în clipa asta, poliţiştii homosexuali cer propria organizaţie.

– Dar lucraţi împreună. Aşa cum facem noi doi. Oamenii se înţeleg, colaborează, nu-i aşa?

– În general. Uneori, lucrurile se mai încurcă.

– Dar nu în halul ăsta!

– Avem de-a face cu o amplificare destul de logică. Oamenii încetează să fie în primul rînd oameni... zise Glitsky şi dădu din umeri, apoi se ridică. Presupun că nu m-ai căutat ca să discutăm despre asta.

Elaine oftă. Pentru un moment, Glitsky avu impresia că vede ochii mamei ei, că zăreşte ceva foarte familiar în expresia fetei, în forma feţei ei. Se frecă la ochi, în timp ce procuroarea îi spunea că avea dreptate, nu-l chemase ca să discute despre situaţia generală. Apoi se opri şi se gîndi un pic, după care îl întrebă:

– Putem vorbi ceva care să rămînă doar între noi?

– Despre ce?

Glitsky îşi dădea oarecum seama că avea o reputaţie de dur. Presupunea că nu era nejustificată, din moment ce îşi făcuse un titlu de onoare din a fi direct cu oamenii. Nu îndulcea lucrurile, nu disimula nimic, dar ştia să spună cui trebuie că o iubeşte şi că îi pasă de ea, chiar în felul lui rece şi direct. Aşa se întîmplase cu Flo.

Dar Elaine era mai puţin sensibilă decît crezuse. Se uită la el, încercînd să-i zîmbească mai călduros. În cele din urmă, locotenentul dădu din cap:

– Bine, rămîne între noi. Despre ce-i vorba?

– Mama mea... începu fata, apoi se opri. Nu, nu ea... Nu vreau s-o bag în asta.

Îşi muşcă buzele, privind în gol pe fereastră.

– Nu-i băgată deja?

– Nu chiar. Dar nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Ci despre întreaga poveste.

Glitsky dădu iarăşi din cap şi spuse:

– Recunosc că-i ceva neobişnuit.

– E vorba despre cariera mea.

– S-ar putea să fie. Cred că ai dreptate.

– Vreau să ştiu dacă există un caz.

– Elaine, tu eşti cea care instrumentează cazul.

– Ştiu. Aşa ar trebui să fie. Eu strîng faptele.

Urmă un moment de tăcere:

– Vreau doar să deschid o cale de comunicare între noi.

Inspectorul oftă şi se duse la fereastră. Ceaţa nu era deasă şi văzu nişte spirale de fum ce se ridicau dincolo de golf, în Oakland, probabil, şi în Richmond. Brusc, sesizînd direcţia în care bătea Elaine, simţi că-l cuprinde din nou furia, de parcă ar fi fiert la foc mic şi era gata să dea în clocot oricînd.

– Ştii, Elaine, zise el, întorcîndu-se spre ea, eşti încîntătoare şi probabil că încerci să faci ceea ce trebuie, dar nu-mi place să mi să spună baliverne, iar astăzi nu mă simt în stare să suport aşa ceva.

– Dar eu... începu ea, uluită.

– Vrei să-ţi aperi spatele, ştiu, dar între noi fie vorba, eu am fost întotdeauna deschis şi nu trebuie să facem înţelegeri speciale ca să comunicăm.

– Nu-i vorba de vreo înţelegere specială.

– Nu? Atunci ce căutăm într-o cameră încuiată, discutînd lucruri care să rămînă doar între noi?

– Nu voiam să fim întrerupţi. Nu vreau să afle Chris...

– Abia *acum* aflu ceva! zise inspectorul, îndreptînd un deget spre ea. Nu vrei să afle Chris?

– E şeful meu. El îmi stabileşte atribuţiile.

– Atunci fă ce-ţi spune! Dar nu încerca să joci în două tabere. Ori eşti de partea lui – poate şi mama ta este, nu ştiu cum stau lucrurile –, ori eşti un procuror corect. Tu eşti singura care poate să aleagă.

– Nu vreau să greşesc, Abe. *Nu pot!*

Cicatricea lui Glitsky lucea, albă, pe buzele lui:

– Eu n-aş fi îngrijorat. Greşesc mereu. O să-ţi spun ceva, să-ţi facă viaţa mai uşoară.

– Ce?

– Fă lucrurile în ordine! Cred că, de vei proceda aşa, nu vei face pe nimeni să-şi piardă timpul.

Glitsky se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi zise:

– Să ştii că nu mi se rupe sufletul de mila lui Kevin Shea. Însă mă simt mai bine să fac lucrurile ca la carte. Dacă procedezi altfel, o să vezi prea mulţi tipi răi plimbîndu-se liniştiţi, după ce dispare fumul.

– Crezi că e vinovat? întrebă Elaine, părînd a avea sufletul împăcat.

Inspectorul puse mîna pe umărul fetei şi o lăsă acolo un timp, riscînd să fie acuzat de atac, hărţuire sexuală şi comportare incorectă:

– Nu încerc să-l scap. Vreau ceea ce vrei şi tu: să aibă un caz corect. Iar uşa mea e întotdeauna deschisă pentru tine. Punct.

25

– EŞTI CU CINEVA?

– Kevin, tu eşti? Poţi să vorbeşti ceva mai tare?

– Da, eu sînt. Nu, nu pot să vorbesc mai tare. Mă auzi?

– Suficient de bine. Unde eşti? Eşti bine?

– Te-am întrebat dacă eşti cu cineva.

– Nu sînt.

– Eşti sigură?

– Kevin...

– Am nevoie de ajutor, Melanie! Am nevoie de ajutor şi nu vreau ca Cindy Taylor sau altcineva... fir-ar să fie!

– Ce s-a întîmplat?

Kevin şopti:

– E un individ pe scări. Dă iar tîrcoale. Am auzit uşa închizîndu-se.

– Ce spui?

– Aşteaptă. Ai răbdare. Nu pot să vorbesc. Stai un minut.

Auzi paşii apropiindu-se, văzu pe sub uşă umbra slabă a picioarelor. Vecinul de sus era, fără îndoială, un cetăţean model – păzea apartamentele goale cînd oamenii plecau în concediu. Se auzi iarăşi un ciocănit în uşă:

– Hei, e cineva aici?

Vocea lui Melanie răsună în receptor:

– Kevin?

Bărbatul nu îndrăznea să respire. Se putea ca Melanie să închidă telefonul. Îi spusese să aştepte. Poate că va aştepta...

În cele din urmă, după vreo două minute, umbra de sub uşă dispăru şi Kevin auzi paşii îndepărtîndu-se. Mai aşteptă zece secunde, ca să fie sigur, şi şopti în telefon:

– Mai eşti acolo?

– Da. Kevin, ce se întîmplă?

– Poţi să vii să mă iei?

După o pauză, fata îi răspunse:

– Sigur. Unde eşti?

Numai că nu ştia unde este. Pe masă, în faţa canapelei, se aflau două reviste. Riscă şi făcu vreo doi paşi. Zgomotul uşor pe care-l făcu – un arc sări în scaun, podeaua scîrţîi – i se păru ca explozia unei bombe. Citi adresa de pe una dintre reviste şi spuse:

– Collins Street 148, apartamentul trei. Ştii unde este?

– Nu.

Grozav!

– În Western Addition. La un cvartal sau două de California, spre sud. Să fii atentă. Sînt pe aici nişte tipi din Garda Naţională...

– Bine, o să mă descurc. O să te găsesc.

Fata îl surprinsese. Era calmă, fără pic de panică în glas. Cine era această Melanie? Ea repetă adresa.

Se auziră iarăşi ciocănituri, de data asta în spatele lui. Kevin se întoarse, cu telefonul în mînă. La trei metri de el se afla cineva, care-l privea prin fereastră. Probabil vecinul cel grijuliu, de sus. Bătea în fereastră şi ţipa.

– Mel!

Slavă Domnului, nu închisese.

– Uită ce ţi-am spus! Nu pleca! Stai acasă pînă te sun! Nu vorbi cu nimeni!

– Kevin, ce...

– Stai acasă şi aşteaptă, Mel! M-au găsit din nou.

Se întreba de unde venea frigul ăla. Nu reuşise să înţeleagă cum de în San Francisco putea fi vreme frumoasă, însorită, senină, iar peste zece minute – sau la distanţă de trei cvartale – îngheţai. Brusc, temperatura coborîse la vreo zece grade, iar vîntul împrăştia ceaţa printre şirurile de blocuri de locuit.

Pe strada aceea – nu-i ştia numele – arseseră trei clădiri adiacente, iar fumul acru îl izbea la fiecare pală de vînt, făcîndu-l să tuşească – ceea ce îi producea dureri în coastele lui rănite.

Nu ştia cît fugise – vreo cinci cvartale, sărise trei garduri. Vecinul cel grijuliu nu voia să renunţe la urmărire, dar în cele din urmă Kevin avu impresia că reuşise să scape de el. Goana aceea avusese ca efect faptul că ajunsese mai aproape de Universitatea de Stat California, după ce parcursese partea cea mai periculoasă din Addition.

Şi la ce-i folosea?

Se îndoia că Wes Farrell îl aşteptase toată după-amiaza acolo – dar o să verifice. Nu se întorsese acasă. Îl sunase, după ce intrase în apartamentul acela – pe la ora cinci. Nu-i răspunsese nimeni, nici măcar robotul.

Care va să zică rămînea Melanie.

Apelase la ea în ultima instanţă, dar Kevin ştia că ar fi venit să-l caute dacă ar fi rămas în apartament şi ar fi aşteptat-o. Ăsta era semn bun. Se părea că nu chiar întreaga lume îi era împotrivă.

Plămînii îl dureau din cauza goanei îndelungate şi-l făceau să tuşească. Se întrebă dacă avea vreo coastă ruptă. O coastă ruptă putea perfora plămînul, un plămîn perforat se putea sfîşia brusc, aducîndu-l în stare de comă...

Ajunse la o intersecţie mai mare, plină de maşini. Geary? În oraşul ăsta exista şi viaţă normală? Nu-i venea să creadă, dar avea dovada în faţa ochilor.

Traversă strada la semaforul de la Masonic, împleticindu-se şi tuşind. Găsi alt telefon şi o sună din nou pe Melanie. Îi spuse unde se afla: la două cvartale de Saint Ignatius. Fata cunoştea locul. Urma să-l întîlnească peste cincisprezece minute.

În biserică, se aşeză într-o stranã din spate, prefăcîndu-se că se roagă. Nu prea se rugase în ultimii cinci ani, de cînd dioceza din Houston refuzase să-l înmormînteze pe tatăl lui sinucigaş pe parcela în care fusese îngropat tatăl său – bunicul lui Kevin. Credinţa lui Kevin, care nu fusese niciodată prea

puternică, slăbise după aceea. Dispăruse cu desăvîrşire în timpul serviciului militar, în Kuweit, după moartea lui Joey.

Acum ţinea mîinile împreunate şi stătea în genunchi. Un preot veni pe culoarul central, îi făcu semn din cap – din fericire, fără să-l recunoască –, apoi se opri, păru că vrea să-i spună ceva, se răzgîndi şi plecă mai departe. Kevin oftă uşurat.

Uşa se deschise din nou. „Doamne, te rog, fă să nu fie tot preotul!“ Se simţea prea obosit ca să fugă mai departe.

Melanie Sinclair se strecură lîngă el. Aspectul ei îl făcu să tresară. Cu excepţia grijii şi a fricii care i se citeau în ochi, fata arătă radioasă, vie, minunată. Chiar îi dăduse papucii? Probabil că fusese ţicnit. Dar fusese sau i se *păruse* că este o adevărată belea. Îşi amintea asta, însă adevărul e că nu se bucurase niciodată atît de mult să vadă pe cineva.

Niciodată.

– Cred că ar trebui să pleci de aici.

Melanie conducea maşina, iar el se ghemuise pe scaun, cu faţa sub nivelul ferestrei.

– Ar trebui...

– Kevin, *trebuie să pleci!*

Se uită la ea, cu o privire pe care ea o recunoscu:

– Haide să nu-l mai folosim atît pe „trebuie“, Mel. Ce zici?

Fata îşi muşcă buzele şi, instinctiv, îi veni să-l corecteze spunîndu-i că numele ei era Melanie. Nu Mel. Îşi dădu însă seama că nu-i păsa cum îi spune, putea să-i zică Dulcea Sue. Zîmbi la un asemenea gînd; era cît pe ce să îi spună şi lui, dar se imaginä zicînd: „Kevin, de ce nu-mi spui Dulce Sue?“

– Ce te amuză? întrebă el.

– Nimic.

Bărbatul nu insistă, dar Melanie dorea să fie sigură că atmosfera se limpezise.

– Kevin, n-am spus că *trebuie* pentru că aşa ştiu eu, ci pentru că mi se pare o idee bună să pleci pînă se potolesc lucrurile. Poţi fi văzut foarte uşor. Am putea pleca acum. Aş continua să conduc mai departe.

– Ai face asta?

Fata se uită la el şi-şi muşcă iar buzele:

– Da.

– Atunci aş fi un fugar. Dacă aş fi prins...

– Dar şi acum eşti un fugar.

– E adevărat.

Se opriră la un semafor stricat. Un poliţist dirija circulaţia.

– Nu te lăsa prea jos, îi zise Melanie.

Se vedeau mulţi soldaţi din Garda Naţională, camioane vopsite în culori de camuflaj se înşirau pe stradă, traficul se desfăşura pe o singură bandă.

Kevin se înălţă un pic.

– Ai dreptate, zise el, făcîndu-le soldaţilor semn cu mîna şi zîmbindu-le. Să ne distrăm...

– Te rog, nu exagera!

Bărbatul se întoarse spre ea şi o întrebă:

– Îl ţii minte pe Farrell?

– Da.

Wes, alt petrecăreţ, constituise un subiect de ceartă între ei.

– Îmi imaginez că singurul lucru decent pe care-l pot face e să-i povestesc ce s-a întîmplat cu adevărat. Orice altceva – să fug, să mă predau – n-ar folosi la nimic şi aş încurca-o, cînd m-ar prinde.

– Şi ce poate să facă Wes?

– E avocat. Ştie ce să facă.

– Nu mai e avocat.

– Ba este. Cunoaşte mecanismul. Ştie ce să facă.

– Dar vrea?

– Cu siguranţă.

– Şi ce-o să rezolvi?

– O să am o şansă. Mel, tu ştii că n-am făcut nimic.

Fata se întinse şi-şi puse mîna pe a lui, apoi şi-o retrase. Nu voia să-l oblige la nimic. Doar să-l ajute. Kevin nu avea nevoie de nici o complicaţie.

– Nu ştiu ce să zic. Mi se pare că rişti foarte mult.

– În faza asta, orice fac înseamnă să risc, răspunse el, dînd din umeri. Toată povestea a scăpat de sub control. Şi dacă fug... oricum, nu mai *vreau* să fug.

– Ar părea că recunoşti că tu ai fost autorul crimei?

– Da. Însă mai mult din cauză că pare că am făcut ceva rău. Eu ştiu adevărul. Ştiu ce s-a întîmplat. Am fost acolo, Mel. Lucrurile trebuie să iasă la iveală. Să se ştie ce s-a întîmplat în realitate. Nu-i vorba doar de mine...

– Şi crezi că Wes Farrell e omul potrivit să te aducă în poziţia de a lămuri lucrurile?

– Cred că Wes Farrell e un om destul de bun, pentru un avocat.

Melanie nu se putu stăpîni:

– Un avocat care bea prea mult şi care are o părere jalnică despre viaţă, inclusiv despre a lui.

Kevin vru să riposteze, dar se stăpîni. Nu era momentul să se certe cu ea. Venise să-l ajute. Era ceva mai important decît asta? Îi luă mîna dreaptă de pe volan şi o puse pe scaun, lîngă el. Fata se uită la el, zîmbi şi îi strînse mîna.

– Nu aici, zise Kevin.

Se duseseră acasă la Wes Farrell, iar „omul destul de bun pentru un avocat" nu era acolo. Melanie era de părere că se dusese undeva să bea, iar Kevin nu putea s-o contrazică. Încercă să glumească:

– Asta nu înseamnă că Wes nu-i o persoană drăguţă...

Melanie însă nu avea chef de glume. Dacă n-ar fi fost vorba de o reacţie de apărare împotriva stresului, nici Kevin n-ar fi avut chef de aşa ceva.

Nu era de mirare că nu putea scăpa de obsesia că îl urmărea întregul oraş. Doamna aceea în vîrstă, în porticul casei căreia se ascunsese, îl recunoscuse. Se părea că şi poliţiştii pe lîngă care trecuse. Poate şi vecinul apartamentului în care pătrunsese.

Cazuri izolate? Poate că da, poate că nu. Lucrurile alea i se întîmplaseră *lui*. Nu se punea problema că *ar putea* să-l recunoască cineva. Fusese recunoscut *deja*, din întîmplare, de persoane dezinteresate.

Melanie ieşi de pe şosea şi trase în faţa unui local cu hamburgeri, de pe 19th Avenue.

– Nu aici! zise el. Ce faci?

– Trebuie să mîncăm ceva, îi răspunse fata. N-o să intrăm.

– Nu intratul mă îngrijorează. Trebuie să...

Dar era prea tîrziu să dea înapoi. Cineva îşi trăsese maşina în spatele lor. Acum nu-i rămînea decît să stea în automobilul lui Melanie sau să iasă şi să fugă. Însă, unde să fugă? Şi ce şanse avea să nu fie recunoscut pe stradă? Era mai bine decît să stea pe loc, ca o ţintă fixă? Putea să parieze că n-o să se întîmple nimic? Putea să pună pariu pe viaţa lui? Şi a ei?

Nu se întunecase încă. Dar vizibilitatea nu conta, ci faptul că n-ar fi rezistat să alerge nici măcar două cvartale.

Întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă, şi văzu un şir nesfîrşit de feţe – în maşina din faţă (indivizii de pe bancheta din spate se întorseseră spre ei – de ce?), în spate, traversînd intersecţia, mergînd în sus şi în jos pe trotuar. Toate erau aţintite asupra lui.

Priviri obişnuite sau atente. Toate îndreptate spre el. Melanie alesese un local frecventat de multă lume, pe o stradă aglomerată, la ora mesei. Era doar o problemă de timp pînă-l va recunoaşte cineva.

Se lăsă cît mai jos pe scaun. Melanie coborî geamul din dreptul ei.

– Ce vrei să mănînci? îl întrebă ea.

– Vreau să plecăm de aici, asta vreau.

Fata se uită în oglinda retrovizoare şi-i spuse:

– Nu-i posibil. Care-i cea de-a doua opţiune a ta?

Fereastra ei rămăsese deschisă.

– Ştii, Melanie, aş vrea să mănînc, dar nu pot să mă simt în largul meu...

– Trebuie să mănînci. Nu se uită nimeni la tine într-un asemenea loc.

– Toată lumea se uită la mine.

Şoferul din urma lor claxonă, iar Melanie, împăciuitoare, făcu semn cu mîna scoasă pe fereastră. Apoi comandă doi cheeseburgeri dubli, cartofi prăjiţi şi îngheţată. După care porni maşina.

– Înţeleg că ai această senzaţie, dar nu se uită nimeni la tine.

Stăteau încă la coadă. Maşinile înaintau încet. Aveau să treacă cel puţin cinci minute pînă cînd ocoleau localul ca să ajungă la fereastra unde urmau să fie serviţi.

– Mă impresionează că gîndeşti aşa, Melanie, dar, dacă greşeşti, sînt un om mort.

– Nu greşesc. Trebuie să ai încredere în mine.

– Mă încred în instinctele mele. Datorită lor am scăpat pînă acum.

Fata se uită la el şi-i zise:

– Între noi fie vorba, ai scăpat pînă acum şi datorită mie. Te înţeleg, ai văzut un om linşat astă-noapte. Cine n-ar fi speriat? *Eu* sînt. Dar cred că eu văd lucrurile mai limpede.

Kevin fu silit să recunoască faptul că se lăsase cuprins de panică, în timp ce ea era înfiorător de calmă.

– Poate că ai dreptate, dar...

– Sînt sigură că aici sîntem într-un loc în care eşti în pericol, ca în oricare alt loc din oraş, dar tu eşti cel care vrea să rămînă aici şi să se apere, aşa că te sfătuiesc să te obişnuieşti cu atmosfera.

Mai înaintară un pic. Din spatele lor se auzeau claxoane, oamenii vorbeau tare, rîdeau, ţipau. Nimeni nu se îndrepta spre ei. Kevin privi în jos şi-şi duse mîna la frunte.

– Cum o să ieşim din situaţia asta? întrebă el.

– Situaţia o să pară mai bună, dacă o să avem stomacul plin.

Melanie nu se înşelase. Avusese un rol important în aducerea lui în locul în care se aflau... nimeni nu-l recunoscuse, alegerea localului fusese inspirată, iar lucrurile aveau să arate mai bine cu stomacul plin. Se uită atent la femeia de lîngă el şi fu cuprins de o recunoştinţă intensă.

Cel mai important lucru era că îl credea, că avea încredere în el.

Bănuise întotdeauna că în ea era ceva mai mult decît văzuse el pe cînd se întîlneau, dar firea ei sau propriul simţămînt de vină – ori ambele – făcuseră ca, în final, acest lucru să nu însemne nimic. Relaţia nu mersese pe baza regulilor pe care le stabiliseră în mod tacit, aşa că decisese să o părăsească.

Acum, situaţia lui îngrozitoare echilibrase balanţa. Erau parteneri, erau egali. Dîndu-şi seama de acest lucru, simţi că se purtase ca un escroc. Nu fusese corect cu Melanie, pentru că nu-i spusese că, înainte de a fi împreună, se culcase o dată – o singură dată, într-o singură noapte – cu prietena ei, Cindy Taylor. Simţea că-i e dator lui Melanie să-i spună adevărul – atît despre el, cît şi despre aşa-zisa ei prietenă.

Aşa că îi spuse.

Iar Melanie, care îndurase cu un calm plin de stoicism fuga şi atacul lui de panică, îşi sprijini de volan paharul pe jumătate plin cu îngheţată şi plînse în tăcere. Soarele începutului de seară se strecura prin stratul gros de nori, luminîndu-i cu roşu părul negru şi umezeala lucitoare a obrajilor.

– Nu cred, zise ea. *Cindy?*

– Am crezut că trebuie să-ţi spun.

– Nu-mi dau seama de ce n-ai simţit că-i cazul să-mi spui înainte, cînd eram... cînd credeam că sîntem împreună.

– *Am fost* împreună, Melanie.

Fata izbucni în rîs:

– Bineînţeles! Doamne, cît de proastă am fost! Probabil că aţi rîs de mine tot timpul.

– Nu. Eu şi Cindy n-am fost un întreg. S-a întîmplat o singură dată, înainte să fii cu mine.

– Dar ea spunea... mi-a zis...

– Te-a minţit, Mel.

Fata se întoarse către el:

– *Tu* de ce nu mi-ai spus?

– Mel, la ce-ar fi folosit, în afară de faptul că te-ar fi durut? Mi-am imaginat că Cindy ţi-a spus, că ştii şi că n-ai considerat că-i ceva important.

Melanie îl privi îndelung şi replică:

– Frumoasă încercare, Kevin...

– Da, cred că nu asta ar fi fost reacţia ta.

– Cred că nu.

Geamul era coborît cam un centimetru, iar vîntul şuiera prin deschizătură.

– Te doream, mărturisi Kevin. M-am gîndit că n-am nici o şansă dacă ţi-aş fi povestit despre Cindy...

Fata se uită din nou la el, neştiind prea bine ce să creadă.

– Poate că doreai o femeie, nu pe mine anume...

– Dacă aş fi dorit doar un trup, puteam să rămîn cu Cindy sau cu altcineva, mai uşor de suportat.

– Oh, ce amabil eşti! Mulţumesc!

Kevin se întoarse către ea:

– Mel, ce vrei să spun? Mi s-a părut că eşti grozavă. Crezi că am simţit *ceva* pentru Cindy? Absolut nimic. Chiar dacă lucrurile n-au mers între noi doi, nu înseamnă că nu am fost cinstit. Eu m-am străduit, amîndoi ne-am străduit, dar nu ne-am potrivit.

– Ba eu cred că ne-am potrivit. Am fi putut să ne potrivim, zise Melanie, izbindu-se cu pumnul în coapsă. De ce naiba îmi spui toate astea acum?

Kevin se aplecă spre ea, strîmbîndu-se din cauza durerii din coaste, şi o mîngîie pe umăr:

– Pentru că acum eşti *aici*, Mel. Nu cred că acum şase luni ai fi fost.

– Nu-i adevărat. Aş fi...

– Nu. N-ai fi crezut că n-am luat parte la nebunia aia. N-ai fi pus sub semnul întrebării ceea ce ai văzut cu ochii tăi. M-ai fi descris ca pe un individ care nu ia nimic în serios. Dar acum ştii totul despre caracterul meu insuportabil. Eşti aici, în ciuda faptului că am rămas acelaşi. *Asta-i* diferenţa.

Kevin luă paharul de îngheţată de pe volan, iar Melanie zîmbi. El îşi dădu seama că avea nevoie de zîmbetul ei.

– Cred că ar fi mai bine să lăsăm toate astea – pe Cindy şi celelalte. Nu-i nici o surpriză, sînt cel dintotdeauna. Dacă lucrurile se vor linişti vreodată, poate că am putea să ne întîlnim...

Melanie îşi muşcă uşor buza de jos, apoi spuse că o să se gîndească la propunerea lui.

26

GLITSKY AJUNSESE acasă cu puţin înainte de ora cinci şi dormise aproape patru ore. Rita îl trezise pentru cină, după cum îi ceruse. Băieţii erau furioşi, înnebuniţi şi fără astîmpăr, după o zi lungă, petrecută în casă; voiau răspunsuri şi credeau că tatăl lor era paranoic, pentru că fusese poliţist prea mult timp, şi băieţii mai mari chiar îi spuseseră asta.

După terminarea cinei, băieţii rămaseră în faţa lui, la masa din bucătărie, unul lîngă altul, uniţi (ceea ce era bine) împotriva tatălui lor (ceea ce nu era prea bine). Chiar şi Orel, pe care Glitsky îl ţinuse în braţe şi cu care se jucase cu doar şase luni în urmă, îşi exersa varianta sa – de copil de unsprezece ani – de privire urîtă. Nu ajunsese în acest domeniu la performanţele fraţilor săi, Jake şi Ike (*ave atque vale*[1] Jacob şi Isaac). Orel semăna cel mai mult cu Flo, de aceea privirea sa aspră îl afecta cel mai mult pe Abe. Asta nu însemna că suporta mai uşor atitudinea băieţilor mai mari.

Rita, încruntată, îşi ţinea braţele încrucişate în faţa pieptului ei generos. Glitsky se încrunta şi el. Ferestrele bucătăriei erau acoperite de condens. Avuseseră spaghete la cină, iar afară se întunecase. Farfuriile rămăseseră pe masă.

Problema care trebuia discutată în seara aceea (de parcă n-ar fi fost nici un fel de răzmeriţă, de parcă viaţa de dincolo de ferestre şi-ar fi urmat cursul paşnic) era următoarea:

---

[1] „Să trăieşti şi să fii sănătos!" latină, în original. (n.red).

în timpul primăverii, Glitsky plănuise o excursie cu cortul în Yosemite, pentru week-end-ul următor. Familia lor mersese întotdeauna cu cortul, era un obicei al lor. Lui Flo îi plăcuseră locurile sălbatice; îşi îndeplineau cu toţii sarcinile care le reveneau în tabără, iar băieţii (chiar şi Orel) excelau în anumite treburi, precum ridicatul cortului, aprinsul focului, pescuitul, împachetatul lucrurilor, găsirea de plante comestibile sau gătitul. Aşadar, dăduseră telefon, îşi rezervaseră un loc şi trimiseseră avansul.

Dar unul dintre prietenii lui Isaac îl invitase (şi pe Jake, dacă voia să vină) pentru cîteva zile la o cabană lîngă un lac, în munţii Sierra, exact în perioada respectivă. Glitsky aflase de invitaţie abia acum şi-i spuse lui Isaac să se ducă în alt week-end. Ike venise cu o contrapropunere: să nu anuleze excursia familiei. El o să se ducă la prietenul său, iar ceilalţi puteau să meargă în Yosemite.

Glitsky nu fusese de acord.

Aşa că ţineau o întrunire a comitetului de conducere, pentru că şi Jake avea ceva de spus: ar fi vrut să se ducă să practice schiul nautic cu băieţii mai mari, în loc să transpire, să se caţăre şi să se uite la cascade în munţi. Ajunseseră la adevărata problemă: dacă fiii mai mari nu mergeau în Yosemite, de ce s-ar fi dus Orel, singur, cu tatăl său?

– Băieţi, zise Glitsky, am rezervat un loc. Am făcut o înţelegere.

– Cui îi pasă? zise Isaac.

– O să ne amendeze cineva sau o să ne facă ceva dacă nu ne arătăm acolo?

Ăsta fusese Jacob.

Simţindu-se mai bătrîn decît Matusalem, Glitsky insistă:

– Din cauza înţelegerii, cei cu care am vorbit vor refuza alţi oameni.

– Şi vor accepta pe cineva în ultima clipă. Mare brînză! Aşa fac întotdeauna.

Isaac conducea atacul împotriva lui, iar Glitsky se gîndi să-l contracareze mai întîi pe el.

– Ike, am plătit. Am făgăduit că vom fi acolo. Şi cu asta am terminat. Mulţumeşte-i prietenului tău şi spune-i că o să te duci în alt week-end. O înţelegere rămîne o înţelegere.

Jake îşi făcu de lucru cu nişte spaghete, în farfuria sa, şi mormăi:

– Mama ne-ar fi lăsat...

Fusese o lovitură sub centură.

– Mama nu-i aici, Jake. Noi sîntem. Ce-ar fi să votăm şi să încheiem discuţia?

Isaac îşi trase scaunul înapoi şi zise:

– Mai e ceva.

– Ce anume?

Rita vorbi, pentru prima oară:

– Nu vor să votez.

– Nu-i vorba de asta, Rita, interveni Isaac. Numai că nu-i corect.

Lui Glitsky nu-i plăcea expresia „nu-i corect". Mai ales în ziua aceea, nu suporta oamenii care îi condamnau pe alţii – nu şi pe ei înşişi – pentru ceea ce mergea rău în lume, pentru necazurile pe care le aveau. Faptul că descoperea programul politic al lui Philip Mohandas la copiii lui îl scotea din minţi. Fitilul fusese aprins, dar Glitsky îşi stăpîni furia din glas:

– Ce nu-i corect, Ike?

Băiatul se întoarse spre el, de lîngă frigider:

– Rita este liberă în week-end, orice s-ar întîmpla, nu-i aşa? Adică, nu de asta stabilim zilele în care să facem anumite lucruri? Pentru ca ea să dispună de timpul ei liber? Ea nu vine nicăieri cu noi.

– Da. Şi ce-i cu asta?

Jake ripostă imediat. Se vedea că-şi stabiliseră strategia dinainte:

– Ea nu-i implicată...

– Atunci, de ce să voteze? încheie Ike fraza.

Iar Orel îi ţinu isonul:

– Aşa e!

Glitsky privi, cu coada ochiului, spre Rita. Aceasta rămăsese încruntată.

– Au dreptate, zise ea. Nu-s implicată.

Nu-i plăcea situaţia, dar era o femeie cinstită şi corectă. De aceea îi plăcea locotenentului. În general.

Isaac profită de răspunsul ei:

– Vezi?

Glitsky se uită şi el urît. Fusese învins şi ştia.

– Bine, admise el, Rita nu va vota, de data asta.

Se trecu la vot. Nici o surpriză, trei la unu, băieţii fiind contra tatălui. Glitsky pierdu.

Auzi telefonul sunînd. Îi răspunse robotul lui Dismas Hardy, cel mai bun prieten al său. Se gîndi că avea nevoie de cîteva minute de pălăvrăgeală cu un prieten, cu cineva cu care putea să vorbească şi care îl înţelegea, altfel îşi pierdea minţile.

Televizorul din camera de zi zumzăia. Alte ştiri despre incendii, despre răzmeriţe, despre Kevin Shea. „Unde este Shea? se întrebă el, cu mintea în altă parte. A fugit din zona noastră de jurisdicţie?“

Dismas Hardy, prietenul lui Abe, îi anunţa pe cei care-l sunau că plecase cu familia în Ashland, Oregon, pe durata week-end-ului, ca să asiste la Festivalul Shakespeare, unde nu putea fi apelat. Să i se dea telefon din nou luni.

Îşi aminti că familiile Glitsky şi Hardy fuseseră în Ashland împreună, de două ori în ultimii patru ani. Cu cortul. Frannie, soţia lui Hardy, îl rugase pe Abe să îi ia pe băieţi şi să meargă cu ei şi anul ăsta. Dar, fără Flo, Abe nu avusese nici un chef. Îi spusese lui Frannie că Ashland fusese o atracţie mai mult pentru Flo, deşi nu era adevărat. Lui Glitsky îi plăcea Shakespeare, îi plăcea teatrul, fusese o dată la operă şi considerase că-i ceva fascinant. Îndurase o mulţime de ironii la serviciu din cauza asta – se presupunea că poliţiştii nu-s interesaţi de asemenea lucruri –, dar se simţea bine aşa cum era.

Oricum, îi spusese lui Frannie că nu puteau merge anul acesta. Iar familia Hardy se afla acum în Ashland, iar el rămăsese într-un oraş care ardea, şi pierdea la vot în faţa copiilor săi, la şedinţa comitetului de conducere.

Glitsky lăsă mesajul obişnuit, se sili să se ridice şi se întoarse în bucătărie. Ceilalţi se strînseseră în dormitorul mai spaţios al celor doi fraţi mai mici, uitîndu-se la celălalt televizor, la o aiureală cu rîsete înregistrate. Isaac şi Jacob stăteau întinşi pe podea, Orel dormea cu gura căscată, sprijinind-se de Rita, care dormea şi ea.

– Salut, tipilor, zise el, iar băieţii mai mari se uitară la el, răspunseră „salut", apoi rămaseră în aşteptare, deranjaţi de venirea sa.

– Nu vreau nimic, am venit doar să văd ce faceţi.

Băieţii dădură din umeri şi continuară să se uite la televizor. Glitsky făcu efortul de a se duce în dormitorul lui, unde se prăbuşi îmbrăcat pe pat.

Isaac îl zgîlţîia:

– Tati, tati, vino!

Locotenentul se sili să ridice o pleoapă, care cîntărea parcă o tonă:

– Ce s-a întîmplat?

– Telefonul.

Fiul său părea serios preocupat de lipsa lui de reacţie.

– Ike, telefonul nu sună.

Glitsky nu auzise telefonul, deşi acesta se afla chiar lîngă pat. Auzea *întotdeauna* telefonul. Acesta reprezenta principalul mod de a fi trezit. Se întoarse pe o parte şi închise ochii. Fu gata să adoarmă din nou.

– Tati!

Doamne, de ce nu-l lăsa copilul ăsta să se odihnească?

– Ce vrei?

– Telefonul. E ceva urgent. Au nevoie de tine. Un senator sau ceva de genul ăsta.

Cuvintele îi ajunseră la minte. Fu străbătut de un flux de adrenalină. Fiul său îi întinse receptorul.

– Glitsky.

Ascultă un moment. Marcel Lanier îi spuse ultimele noutăţi. Avea nevoie de el la sediu. Imediat sau şi mai curînd. Infernul reîncepuse. Chris Locke, procurorul districtual, fusese

împuşcat. Ucis. Cineva dintr-o altă gloată. Senatoarea Wager, care se afla în aceeaşi maşină, abia reuşise să scape. Se afla acum în Palatul de Justiţie, într-una dintre camerele de interogatoriu, şi cerea să discute cu Glitsky.

Locotenentul îşi duse mîna la capul care îl durea şi gemu:

– Dumnezeule!

Isaac rămăsese lîngă el şi îl privea:

– Ce s-a întîmplat, tati?

– Vin imediat, Marcel, răspunse Glitsky la telefon. Vezi dacă e vreo maşină de poliţie prin apropiere şi trimite-o să mă ia. Dacă nu găseşti nimic, sună-mă!

Legătura se întrerupse. Abe puse receptorul în furcă şi-l văzu pe Isaac, cu o mutră pe care scria nu-mi-vine-să-cred.

– N-o să pleci iar! exclamă băiatul.

– Trebuie, îi răspunse tatăl lui, sărind din pat, dar cu o voce mai blîndă, apoi îşi trase fiul lîngă el.

– Ce trebuie să facem acum, tati? Cînd o să te întorci acasă?

Glitsky se uită la ceas. Zece şi cîteva minute. Probabil că dormise ca mort, de îndată ce atinsese patul. Se întrebă la ce oră fusese ucis Locke... şi atunci îşi dădu seama de situaţie.

Iisuse! Chris Locke *era mort*.

Isaac se uita în continuare la el, respirînd greu, din cauza emoţiei. Mintea lui Glitsky funcţiona cu viteză maximă, încercînd să înţeleagă prea multe şi pierzînd din vedere propria situaţie. Încercă să se concentreze asupra fiului său:

– Îmi pare rău, Ike, ce voiai?

Ochii lui Isaac se umplură de lacrimi, din cauza furiei. Băiatul îşi şterse ochii, se întoarse, înjură şi fugi din cameră.

– Isaac!

Locotenentul se luă după el, dar, înainte să apuce să iasă, auzi uşa camerei lui Isaac trîntindu-se în cealaltă parte a casei. Rita, cu părul ciufulit, abia trezită, apăru în uşa bucătăriei.

– Trebuie să plec, îi spuse el. Te rog să-i ţii în casă. Nu-mi pasă ce o să zică.

Femeia clătină din cap, cu figura încruntată:

– Nu ştiu ce să spun, Abe! Pe Orel pot să-l ţin, dar pe ceilalţi... Cum să-i conving?

Rita avea dreptate, iar acest lucru îl îngrozea. Îşi dădu seama că băieţii erau suficient de mari şi, în ciuda tulburărilor de pe stradă, puteau să nu se supună, să iasă din casă, iar Rita nu avea cum să-i oprească.

Dădu din cap şi zise:

– O să vorbesc eu cu ei.

Iar băieţii o să se supună sau o să iasă pe stradă. Asta-i problema cu autoritatea: ori o ai, ori n-o ai. Avea să afle imediat care-i realitatea.

Îi zîmbi fără vlagă Ritei şi se duse către dormitoarele din spate.

27

ALT BAR IRLANDEZ – Little Shamrock, cel mai vechi din oraş – într-o noapte liniştită de miercuri. Nu ieşea nimeni din casă. Străzile erau întunecate. În jumătate de oraş existau restricţii de circulaţie, iar în restul oamenii se mulţumeau să stea acasă, ceea ce era, probabil, o dovadă de înţelepciune.

Wes ar fi trebuit să fie la el acasă. Probabil că o să se ducă, după alte două pahare, dar era plăcut să stea acolo. Băuse nişte Sambuca şi-şi amintise de zilele petrecute în Italia, ca student, de nopţile petrecute sub stele cu Lydia, pe vremea cînd aceasta îl iubea.

Sambuca Romana. Ceva în genul Pernod-ului sau al ouzo-ului din Grecia – care se bea cu gheaţă în toată Europa – băutura limpede ce devine lăptoasă dacă se toarnă apă şi gheaţă în ea. Îi ceruse lui Moses McGuire să-i aducă Sambuca şi gheaţă, iar acesta ezitase o secundă înainte să accepte.

McGuire avea cam aceeaşi vîrstă cu Wes, era un tip simpatic, dar puţin cam purist în privinţa băuturilor pe care le servea. Un lucru bun. Wes se considera şi el un fel de purist în privinţa băuturilor. Dacă nu aveau alcool, nu le bea. Aşadar, între ei exista o legătură.

Zîmbi, sorbi din băutură, se uită la televizor, ceea ce nu se întîmpla de obicei cînd venea în acest bar. Dar seara era cu adevărat liniştită, în local se aflau doar Wes, doi indivizi care jucau *darts* şi McGuire, barmanul. În afară de asta, toată lumea din ţară se uita la televizor fără încetare, după evenimentele

din noaptea trecută. Nu-l condamna pe McGuire. Ţara se făcea praf şi toţi doreau să vadă asta în direct.

Wes ratase împuşcăturile de la început, linşajul, primele răzmeriţe, incendiile, chestia cu Kevin. Dormise mult, ca în fiecare dimineaţă. Noaptea trecută fusese în North Beach, la Brasilia Club, dansase cha-cha şi tango, iar partea pe care şi-o amintea fusese amuzantă. Se trezise acasă, pe canapeaua din camera de zi, simţind că are un creier de două ori mai mare decît craniul.

Băuse nişte votcă şi suc de portocale. Nu prea multă votcă – doar un deget. Apoi Kevin îl sunase, înainte să apuce să citească ziarul – lucru pe care continua să-l facă dintr-o convingere greşită că peste noapte se putea întîmpla ceva care să reprezinte ceva diferit sau care să aibă un sens. Cu patru luni în urmă, se decisese să nu se tundă pînă cînd ceva va avea sens – coama îi ajunsese pe umeri, căruntă, dar deasă în creştet. Din cînd în cînd, o lega într-o coadă de cal, dar, de obicei, o lăsa să atîrne liber, ca în seara aceea.

Îl aşteptase pe Kevin o oră la biserica de la universitate. Acesta nu apăruse, iar Wes traversase parcul Golden Gate, băuse o bere, apoi trăsese un pui de somn în Shakespeare Garden, ţinîndu-se departe de corturile ridicate pe un spaţiu mai mare decît un teren de *softball*. Îşi făcuse cinste cu un prînz cu piroşti, la un local de pe 9th Street, înainte să apară la barul Shamrock, cu puţin înainte de ora şapte. Era îmbrăcat lejer, cu un tricou şi un şort larg, kaki, evident nepotrivite acum, după ce coborîse ceaţa. O să-i îngheţe ouăle în drum spre casă, dacă o să fie ghinionist şi o să trebuiască să se ducă acasă. Pe tricou scria: „Întreabă pe cineva căruia îi pasă".

Wes Farrell avea cincizeci şi trei de ani. Sorbi din Sambuca şi bătu uşor în bar, ca să-i atragă atenţia lui McGuire. Postul de televiziune îşi întrerupse emisiunea de ştiri cu o intervenţie de ultimă oră:

– Am primit confirmarea unei ştiri conform căreia, în tulburările civile de la sud de Mission, procurorul Christopher Locke şi-a pierdut viaţa. Informaţiile anterioare, conform cărora şi doamna senator Loretta Wager ar fi fost împuşcată –

poate ucisă – s-au dovedit false. Cei doi mergeau cu maşina în zonă, pentru a analiza situaţia la faţa locului. Atît Locke, cît şi Wager sînt afro-americani, iar o mulţime alcătuită din albi era în plină răzmeriţă, înainte de sosirea lor. În acest moment nu avem amănunte, dar se pare că, în timp ce maşina se îndepărta, au fost trase mai multe focuri de armă. Dăm legătura în direct lui Karen Wallace, care lucrează fără încetare de două zile. Cît de rău e acolo, Karen?

– E destul de rău, Tom...

Lucrurile arătau cu adevărat rău. În spatele lui Karen se vedeau incendii, vîntul se înteţise, iar locul arăta ca un infern. Majoritatea oamenilor dispăruseră; din cînd în cînd, în spatele reporterului, se zărea cîte o umbră trecînd în fugă. Camera de luat vederi arătă cîţiva soldaţi din Garda Naţională, gata de acţiune, înaintînd pe străzile luminate. Deasupra lor se vedeau mai multe clădiri învecinate, care ardeau.

– Mai vrei una?

Wes îşi întoarse privirea de la televizor. Procurorul Locke fusese ucis! Eh, nu era treaba lui. Nici Kevin nu era treaba lui. Individul nu apăruse după ce-l sunase. Wes îi făcu semn din cap barmanului. Venea în mod regulat la Shamrock, de vreun an de zile, iar el şi McGuire deveniseră aproape prieteni.

– Sigur. Vrei şi tu ceva, Mose?

Wes îşi golise buzunarele pe bar – bancnote, mărunţiş, chei. Împinse grămada către McGuire.

Barmanul răspunse că n-ar refuza un McCallan, iar Wes îi zise să-şi toarne unul mare. Apoi arătă spre ecran.

– Ai văzut? L-au ucis pe procuror!

McGuire se opri din turnat şi ascultă un moment. Clătină din cap şi-şi dezvălui gîndurile:

– N-ar fi trebuit să fac copii. Cum să creşti un copil în lumea asta?

– Cîţi ani are copilul tău?

– Trei luni.

Wes nu găsi nimic de spus. Poate că erau aproape prieteni, dar nu schimbaseră zece vorbe despre vieţile lor personale. Wes îşi închipuise că McGuire era tatăl unui adolescent,

ţinînd cont de vîrsta lui. Dar un prunc de trei luni! Barmanul se uita la televizor:

– Crezi că treaba asta se va extinde?

Farrell dădu din cap şi zise:

– Aşa cred. Ştii, primul meu copil s-a născut în 1968. Îţi aminteşti anul 1968, Mose? Martin Luther King, Bobby Kennedy, Chicago, Războiul din Vietnam, alegerea lui Nixon... Cel mai rău an din istoria Americii. Am dreptate?

– Am fost în Vietnam. Am ratat multe dintre cele petrecute acasă.

– Crede-mă, a fost un adevărat rahat. Îmi aduc aminte că eu şi Lyd ne-am întrebat acelaşi lucru: „Cum să aduci un copil într-o asemenea lume?" Şi am ajuns în situaţia în care copiii mei, care au vreo douăzeci şi cinci de ani, fac acelaşi lucru. Toţi fac la fel. După ce o să ajungă la trei, patru ani, n-o să te mai întrebi. Dar la trei luni...

Wes nu voia să spună că atunci cînd copiii au douăzeci şi cinci de ani grijile au dispărut, mai ales cînd copiii nu prea au ce să-ţi spună. Dar acesta era încă un lucru la care nu se mai gîndea. Venise aici să se distreze – aceasta era misiunea sa, ţelul său, căutarea sa. Dar McGuire îşi continua propriile ideii.

– Acum, că un alt negru a fost ucis, lucrurile o s-o ia razna şi mai rău. Ar trebui să închid şi să mă duc acasă, la nevastă şi copil, zise el, sorbind din scotch. Dacă greşesc, corectează-mă, dar negrii omoară albi în fiecare zi şi nu are loc nici o răzmeriţă.

– Da, dar nu cred că-i linşează.

Wes nu-şi dezvoltă ideea. În oraş exista prea multă ură, nu voia să-şi aducă şi el contribuţia.

– Ai dreptate. Auzi cum vorbesc, ajung să mă transform într-un bigot. O să ajung chiar să doresc să-l găsească pe amărîtul ăla de Shea şi să-l linşeze.

– Cred că asta plănuiesc. Aşa am auzit.

– Dacă el a făcut-o, n-am nimic împotrivă.

– *Dacă?*

– Aşa am zis, deşi nu cred că există vreo îndoială.

Farrell îşi duse paharul la gură, apoi mormăi:

– Întotdeauna există o îndoială...

– Ai văzut poza?

– Da, zise Wes, dînd din cap. Dar îl cunosc pe Kevin Shea. A fost aici, l-ai văzut. Nu l-a omorît el.

McGuire încercă să înţeleagă:

– Atunci cine a făcut-o?

– Nu ştiu.

Doi dintre jucătorii de *darts* veniră şi mai cerură bere, dar McGuire le spuse că închide mai devreme. Reveni la Wes şi se sprijini de bar:

– Să-ţi chem un taxi?

– Nu, am maşina după colţ.

Wes se întoarse şi rămase locului, uluit. Paharul lui dispăruse de pe bar, din faţa sa; la fel şi cheile de la automobil.

– Îţi chem un taxi. O să plătesc eu, zise McGuire, ridicînd paharul cu Sambuca din spatele tejghelei şi punîndu-l la loc pe bar. Eu o s-o încurc, dacă dai de necaz. Trăim într-o epocă a litigiilor. Să-ţi priască băutura! Chem un taxi.

– McGuire, pot să conduc.

– Ştiu, Wes. Eu însumi ţi-am turnat de şapte ori băutură, în mai puţin de trei ore. Din punct de vedere legal, eşti beat. În mod obişnuit, nu te-aş băga în seamă. Dar seara asta pare a fi cu ghinion pentru cei care conduc sub influenţa alcoolului. Taxiul soseşte în zece minute.

Apoi strigă, în încăperea mică:

– Gata, băieţi, daţi-le pe gît, închidem!

Taxiul nu sosi nici peste douăzeci de minute. McGuire sună din nou şi află că nu puteau să-l ducă pe Wes la adresa indicată, pentru că drumul trecea printr-o zonă cu restricţii de circulaţie.

– Atunci dă-mi cheile şi o s-o iau pe o rută ocolitoare.

McGuire nu avea de gînd să facă aşa ceva. Decisese deja.

– Poţi să dormi la mine, pe canapea. Stau la două cvartale de aici. O să-ţi iei maşina mîine dimineaţă.

– McGuire, mă simt bine!

– Da, aşa e cînd se întîmplă nenorocirea!

28

ÎN CELE DIN URMĂ renunţaseră să aştepte întoarcerea lui Wes Farrell şi căzuseră de acord că apartamentul lui Kevin era, probabil, supravegheat. Lexi, colega de cameră a lui Melanie, îşi luase o slujbă de vară, într-o tabără, ceea ce făcuse ca apartamentul cu două dormitoare să-i rămînă în întregime lui Melanie, pe durata verii. Era locul cel mai logic în care să se ascundă, mai ales că nu se afla departe de locuinţa lui Wes Farrell.

În timp ce se duceau acolo – pe Cecilia Street, către San Francisco State, între cartierele Sunset şi Parkside –, au dat peste un filtru al Gărzii Naţionale şi l-au ocolit, mergînd pînă la plajă şi înapoi. Din cauza traficului, drumul a durat aproape o oră. Melanie conducea cu grijă, uitîndu-se uneori la Kevin, care stătea rezemat de speteaza scaunului, cu braţele încrucişate şi cu ochii închişi. Avea figura rigidă, pentru că îl durea tot trupul şi nu voia să se trădeze, deşi fiecare zguduitură îl dădea de gol.

Melanie era afectată din cauza lui Cindy.

Cindy! Kevin fusese cu Cindy, iar aşa-zisa ei prietenă o minţise tot timpul – totuşi Kevin recunoscuse că avusese legătura cu Cindy înainte ca între ei să fie ceva. Ce-ar fi trebuit Kevin să facă, să-i povestească în amănunt despre toate tipele cu care se culcase în viaţa lui? Ea nu se aşteptase ca el să facă asta, nici nu-şi dorise. Poate Kevin încercase s-o menajeze. Poate că tot ceea ce făcuse el cu Cindy nu conta

pentru el, deşi Melanie nu-şi imagina că poţi să te culci cu cineva şi să nu conteze.

Era posibil ca al doilea motiv de care îi vorbise să fi fost cel adevărat – că ar fi pierdut orice şansă să fie împreună, dacă ea ar fi aflat că avusese o legătură cu Cindy. Da, la vremea aceea aşa s-ar fi întîmplat.

Conduse maşina pe 19th Street, care aproape întotdeauna era intens circulată, dar nu şi în seara aceea – majoritatea celorlalte automobilre folosiseră alte rute. Străzile erau aproape pustii. Blocul în care locuia Melanie se afla în lumina becurilor stradale şi, de obicei, nu aveai unde să parchezi.

Din fericire, observă o maşină care pleca. Nu aprinsese încă poziţiile, dar cineva stătea pe scaunul şoferului.

– Am ajuns? întrebă Kevin, ridicîndu-se un pic.

– Vreau să-l întreb pe tipul ăla dacă pleacă...

Melanie opri maşina şi se întinse, ca să coboare geamul din partea lui Kevin.

– Scuzaţi-mă, zise ea, nu cumva...

Geamul din dreptul individului era coborît, iar Melanie şi Kevin se treziră, deodată, cu o lumină în ochi. Kevin îşi duse mîna la faţă, apărîndu-şi ochii sau încercînd să-şi ascundă figura, dar fata nu avu timp să reacţioneze, înainte să audă o ciocănitură puternică în fereastra din partea ei. Acolo se afla un bărbat, care le arătă o insignă de poliţist.

– Kevin!

– Iisuse! Dă-i drumul!

– Nu ştiu...

– *Melanie!*

Fata apăsă pe acceleraţie, iar Geo Sport-ul ei mic ţîşni pe strada acoperită de ceaţă, scrîşnind din roţi:

– Ce-am făcut? Nu pot face aşa ceva...

– Ai făcut-o. Condu mai departe!

Kevin se întoarse şi privi în urma lor. Melanie observă în oglinda retrovizoare că maşina parcată îşi aprinde farurile, văzu apoi girofarul roşu şi albastru al poliţiei... Asta îi aminti ceva lui Kevin.

– Stinge luminile!

Cvartalul era scurt, iar cînd coti, la capătul acestuia, fata întrezări cum maşina poliţiei porneşte, auzi scrîşnet de anvelope, apoi sunetul sirenei. Nu se mai uită în spate. Avea ceva avans şi trebuia să cotească iarăşi înainte ca poliţiştii să vadă încotro o luase:

– Ale naibii lumini stradale...

– Nu reduce viteza!

– Ştiu, ştiu...

Urmăritorii trebuiau să încetinească la colţ, ca să vadă unde erau. Melanie coti, o luă spre Santiago, apoi urcă pe Hoover Junior High.

– Încotro s-o luăm? Mai sînt în urma noastră?

– Nu-i nimeni. Ba da, vin.

– Rahat, rahat, rahat!

Kevin se uită la ea, încîntat şi surprins:

– Tu ştii ce spui?

– Taci din gură, Kevin! Unde sînt poliţiştii?

Aceştia cotiseră pe o altă străduţă. Cît timp erau într-o zonă cu cvartale scurte, mai aveau o şansă, pentru că urmăritorii nu puteau mări viteza prea mult, dar arealul nu era prea mare. Taraval era o arteră principală ce ducea către Twin Peaks, iar dacă o luau pe acolo, ceilalţi îi ajungeau în mai puţin de două minute.

Însă nu aveau de ales. Nu puteau merge drept înainte, nu puteau să se întoarcă de unde veniseră. Melanie coti la stînga, în beznă:

– *Fii atentă!*

Un camion fu gata s-o lovească, claxonă, frînă. Melanie coti din nou la stînga, într-o fundătură ce ducea la intrarea într-o şcoală, o alee pentru pietoni, care avea în mijloc un stîlp de metal, înalt de un metru, iar în laturi cîte un spaţiu de nici doi metri lăţime, mărginit de garduri. Melanie se îndreptă exact într-acolo.

Kevin se întoarse spre ea:

– Ce faci?

– Stai jos! răcni Melanie. Scap de ei.

– Rahat!

– Sînt în urma noastră?

– Încă nu.

– Bine. *Acum.*

Fata îşi zise că nu aveau să reuşească.

Dar era singura soluţie. Îndreptă maşina către spaţiul liber şi apăsă pe pedală. Nu-şi dădu seama că ţipătul pe care-l auzise era al ei.

Oglinda laterală se rupse cu un pocnet. Ajunseră pe asfaltul terenului de joacă al şcolii. Melanie trase de volan spre stînga, cît de tare putu, sperînd că nu se vedeau din stradă:

– Au apărut?

– Nu.

Continuă să conducă de-a lungul gardului, strecurîndu-se spre coridorul dintre clădirile joase, iar în cele din urmă îndrăzni să frîneze – chiar dacă se aprindeau luminile, tot trebuia să stea locului –, apoi opri motorul.

Rămaseră amîndoi pe scaune, gîfîind. Atenţia lui Kevin rămase concentrată asupra porţii prin care intraseră.

Trecură zece secunde.

Douăzeci.

Poliţiştii le pierduseră urma.

– De unde ştiau unde locuieşti? De la Cindy?

– Probabil.

Aşteptară două minute în ascunzătoarea lor, dintre clădirile şcolii, apoi aprinseră luminile şi ieşiră în parcarea de la intrare, după care se întoarseră pe 19th Street şi o luară spre sud, îndepărtîndu-se de oraş.

Melanie îşi exprimă clar gîndurile:

– Cindy trebuie să fi spus poliţiei despre noi şi că s-ar putea să iei legătura cu mine.

– E o dulceaţă. Ce-ai zice să ne ducem acasă la ea şi s-o omorîm?

Melanie clătină din cap. Pentru un moment, păru că îl ia în serios.

– Cred că mai întîi ar trebui să-i spargem rotulele, zise ea.

Kevin chicoti şi-i continuă ideea:

– Oricum are genunchi urîţi.

– E urîtă în totalitate.

– Hidoasă. Grotescă. Cea mai urîtă femeie de pe planetă. Te-ai descurcat bine.

– Pentru că-s mai frumoasă decît ea. Dacă arăţi ca ea, nu poţi să conduci bine maşina.

Kevin întinse mîna şi-i mîngîie părul:

– Nimic din tine nu-i atît de urît precum cea mai frumoasă parte a ei.

Melanie îşi puse mîna peste a lui. El o întrebă:

– Ce crezi că ar trebui să facem acum?

– Cred că ar trebui să plecăm din oraş, măcar pentru un timp.

Kevin se gîndi puţin, apoi dădu din cap:

– Bine, doar pentru o noapte. Hotărăşti tu unde, te descurci mai bine decît mine.

Trecuse cu puţin de ora unsprezece. Melanie coti spre Brisbane, apoi merse mai departe. Dincolo de Cow Palace se afla un şir de moteluri, iar Melanie îl alese pe al treilea din dreapta, numit Star, pentru că avea o curte interioară ce nu se vedea din stradă. Kevin aşteptă, în timp ce ea se duse la recepţie. Rămase nemişcat, cu umerii lăsaţi. Îl dureau coastele.

– Ştii că n-am mai făcut asta niciodată?

– Ce anume?

– Să-mi iau o cameră la un motel. I-am spus recepţionerului că sînt singură. Cred că a încercat să mă agaţe.

Melanie vorbea în şoaptă. Pornise televizorul, să existe un zgomot de fond, şi trecu de pe un canal pe altul, ca să evite emisiunile de ştiri, pînă cînd găsi o reluare a *Planetei giganţilor* şi rămase acolo, dînd sonorul încet.

Kevin se ridicase din poziţia sa ghemuită abia după ce fata parcase maşina chiar în faţa uşii camerei. Acum se asigură că draperiile erau trase. Se întoarse, se aşează pe patul dublu şi se uită la Melanie, care stătea picior peste picior pe singurul scaun din încăpere, unul tapiţat, verzui.

Bărbatul îşi spuse că, deşi îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei într-o tensiune teribilă, conducînd maşina, Melanie era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse recepţionerul în zilele acelea. Nu-l mira că încercase s-o agaţe, după cum ar fi făcut oricine cu o tînără liberă, singură într-un asemenea loc.

În lumina slabă a încăperii, părul ei negru reuşea totuşi să strălucească. Purta o cămaşă albă, bărbătească, vîrîtă într-o pereche de blugi ce i se potriveau perfect. Cămaşa arăta proaspăt călcată, cu cei trei nasturi de sus descheiaţi, încît se vedea un pic din piept, o urmă de sutien alb, cu margine brodată. Kevin nu avea idee cum de reuşise să-şi păstreze prospeţimea în condiţiile acelea. Înainte l-ar fi enervat faptul că arăta perfect. Acum îşi zise că nu era ceva chiar atît de rău.

Fata păru brusc ostenită şi oftă uşor. Apoi întrebă:

– Eşti bine?

– Nu ştiu, răspunse el, făcînd un efort ca să vorbească. Cred că ar trebui să-l sun din nou pe Wes.

Se împletici pînă la telefon şi-l lăsă să sune de opt ori, înainte să închidă. Nu o întrebă pe Melanie unde credea că-i Wes – ştia ce o să spună şi-i era teamă că are dreptate, că Wes se îmbătase pe undeva.

Se chinui să ajungă la scaun, închise ochii, lăsîndu-şi bărbia să cadă în piept, apoi ridică din nou capul, cu o expresie chinuită.

– Continuu să-l văd, zise el. Închid ochii şi continuu să-l văd.

– Pe Arthur Wade...

– Mă gîndesc că, dacă aş fi *ştiut*... Adică dacă aş fi crezut că vor merge atît de departe, poate că aş fi....

– Kevin, ai făcut tot ce-ai putut.

Bărbatul clătină din cap:

– Nu, n-a fost suficient. Dacă...

– Ce puteai să faci?

– Nu-ţi dai seama? Puteam să fac ceva. *Trebuia* să-mi dau seama de la început. Am gîndit prea încet.

– Dar *ai ajuns* pînă la el.

– Da. Apoi ceilalţi au tăbărît pe mine.

– Nu-i vina ta.

Kevin clătină din nou din cap:

– Am continuat să cred că se vor opri. După ce am ajuns la el, trebuia să-i potolesc. Nu voiam să-i lovesc, să-i înjunghii pe toţi cei din jur şi să ţip. Cu cinci minute înainte băusem împreună cu tipii ăia. Am crezut că, din clipa în care l-am ridicat pe Wade, ceilalţi îşi vor da seama şi se vor gîndi: „Staţi un pic, am mers prea departe, nu putem face asta". Nu s-a întîmplat aşa. Nu mă aşteptam la atîta *ură*. I-am lăsat să mă bată, iar Wade a fost ucis. Acum s-ar putea să fiu ucis şi eu, şi tu...

Melanie veni lîngă pat şi se aşează în genunchi, în faţa lui:

– Ştii ce se întîmplă? Asta-i oboseală, epuizare totală. Nu are de ce să-ţi fie ruşine.

– Continuu să-l văd...

– Probabil că asta se va întîmpla mult timp de acum încolo. Ai încercat să-l salvezi, *asta* contează.

– N-am reuşit.

– Kevin, multe lucruri nu ne ies în viaţă. Asta nu înseamnă că nu merită să încerci.

Bărbatul oftă şi se uită la tavanul întunecat:

– Şi dacă nu merge *nimic?* Niciodată? Ce zici de asta?

Fata îi strînse mîna, pînă cînd Kevin o privi în ochi.

– Ar fi greu de îndurat, zise ea, dar ţie n-o să ţi se întîmple aşa ceva.

Melanie se duse la baie. Cînd se întoarse, Kevin stătea întins pe pat, respirînd cu greutate. Fata se aşează pe marginea patului, iar el deschise ochii şi-i zise:

– Mulţumesc.

Tînăra îi trecu un deget pe obraz şi întrebă:

– Cît de rău te dor coastele? Lasă-mă să văd!

– Ţi-o arăt pe a mea, dacă mai întîi mi-o arăţi pe a ta.

Melanie ignoră gluma şi începu să-i scoată tricoul.

– Încet, *încet!* gemu el. Nu ştiu dacă o să reuşeşti.

– Poţi să ridici braţele?

– Un pic.

Le ridică atît cît putu, iar Melanie trase încet de tricou.

– Doamne! exclamă ea.

Partea dreaptă a pieptului lui Kevin părea înconjurată de un şir de echimoze negre, roşii, vinete. Pielea îi era sfîşiaţă în vreo şase locuri şi părea infectată.

– Trebuie să te duc la un doctor.

– Nu mi se pare o idee bună.

– Şi ce-o să facem?

– Cred că trebuie să dormim şi o să ne gîndim mîine dimineaţă la ce avem de făcut. Nu cred că avem prea multe opţiuni.

– Bine, culcă-te, zise Melanie, prinzîndu-l de umeri şi ajutîndu-l să se întindă pe pat. Aşa, pune capul pe pernă, îl îndrumă ea.

După ce se aşeză, Kevin păru mai uşurat, trupul i se relaxă. Melanie îl înveli pînă la mijloc cu o pătură subţire, apoi se duse în baie, luă o cîrpă şi o udă cu apă caldă.

Cînd se întoarse – poate după un minut –, Kevin dormea.

Melanie încercă şervetul ud pe braţul ei, apoi şterse vînătăile de pe pieptul lui, cu multă grijă, uscîndu-le cu un prosop de baie. După aceea îi trase pătura pînă la gît. Ocoli patul, închise televizorul şi stinse lumina, apoi îşi scoase pantofii. Se strecură îmbrăcată lîngă el, se întinse pe spate, cu mîinile lîngă trup, abia îndrăznind să respire.

Cineva ciocăni în fereastră şi întrebă:

– Domnişoara Sinclair? Melanie?

Cine putea să fie? Nimeni nu ştia că-i acolo, cu excepţia...

Trase draperia cîţiva centimetri şi văzu figura recepţionerului. Nu era tînăr, iar vocea lui profundă părea că face geamul să vibreze.

– M-am gîndit că te simţi singură, că doreşti puţină companie...

Privirea individului o înfioră. Melanie se uită iute la lanţul care, teoretic, ar fi trebuit s-o protejeze.

Lăsă draperia să cadă şi se trase înapoi. Auzi alt ciocănit.

– Domnişoară Sinclar?

Urmă o pauză.

– Bine, fără supărare.

Tînăra aşteptă un timp, apoi trase din nou draperiile şi se uită afară. Individul plecase.

Se vîrî din nou în pat, trase plapuma în jurul ei, dar după cîteva minue o dădu la o parte şi se ridică.

Ocoli patul, ridică receptorul şi formă un număr. Trecuse de ora zece şi îşi impusese să nu sune niciodată după ora aceea, dar acum avea de gînd să facă o excepţie.

Îi răspunse o voce obosită:

– Alo'? Cît e ceasul'?

– Cindy'?

– Melanie! Unde eşti'? Eşti bine'?

– Sînt bine. Vreau să-ţi spun ceva.

– Sigur, poţi să-mi ceri orice!

– Du-te dracului, Cindy!

Şi puse receptorul în furcă.

29

GLITSKY SE DUSE DIRECT la departamentul Criminalistică, dar Marcel Lanier, inspectorul care era de serviciu cînd fusese adusă Loretta Wager, decisese că ar fi înţelept ca doamna senator să nu aibă de-a face cu tot circul pe care urma să-l facă presa şi alesese un loc despre care crezuse că va fi probabil nefolosit în următoarele zile – adică biroul lui Chris Locke. Chemase doi poliţişti în uniformă şi le ceruse să stea de pază în secretariatul procurorului, pînă la sosirea lui Glitsky. Inspectorul nu ştia pînă unde aveau să meargă lucrurile – doamna senator fusese cît pe-aci să fie ucisă, iar Lanier nu voia ca aceasta să păţească ceva cît timp era el de serviciu.

Glitsky îi trimise la treburile lor pe cei doi din secretariat, închise uşa în urma sa şi – pentru prima oară după aproape douăzeci şi cinci de ani – rămase singur în cameră cu Loretta Wager.

Aceasta îşi înălţă capul. Stătea cu spatele drept, cu un picior sub ea, pe una dintre canapelele din biroul lui Locke. Nu-şi întoarse privirea spre el. Glitsky rămase o clipă lîngă uşă, uluit de autocontrolul pe care atitudinea ei îl emana şi de vulnerabilitatea neaşteptată pe care i-o citi pe chip.

– Bună, Loretta, zise el, apropiindu-se. Te simţi bine?

Vocea ei răsună mecanic, arătînd că era în stare de şoc:

– Nu ştiu cum mă simt. Mi s-a spus că un glonţ a trecut la zece centimetri de mine.

Îşi întinse piciorul, se ridică şi se opri în faţa lui. Era desculţă şi părea mai scundă decît îşi amintea – avea doar un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri. Pantofii şi poşeta, asortate cu costumul albastru, se aflau pe podea, la capătul canapelei.

– Dar Chris... zise ea, clătinînd din cap obosită, după care tăcu un timp. Nu aşa aş fi vrut să te revăd, adăugă ea, renunţînd la pozăă, cu umerii uşor căzuţi. Dar tu ai preferat să nu mă vezi deloc.

Glitsky îi ignoră spusele, rămînînd lîngă uşă:

– Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

Femeia îşi lăsă capul într-o parte, aşteptînd. Locotenentul simţi că trebuia să spună ceva, să se justifice, deşi nu ştia din ce motiv.

– Conduc departamentul Criminalistică. Uciderea lui Chris Locke este o crimă extrem de gravă. Eşti singurul martor pe care-l avem. Aş vrea să aflu cîte ceva.

Loretta închise ochii şi oftă. Glitsky ştia prin ce trecuse în noaptea aceea.

– Mi-am spus povestea sus mai multor poliţişti, care au înregistrat-o. Sînt convinsă că acum o pun pe hîrtie.

– Şi eu sînt convins.

– Dar vrei s-o mai auzi o dată?

Glitsky dădu din umeri. Nu înţelegea de ce Loretta voise să discute cu el, dar ştia de ce Lanier îi făcuse pe plac.

– Dacă vrei să mi-o spui, ţi-aş fi recunoscător. Mi s-a comunicat că ai cerut să vorbeşti cu mine. Şi am venit.

Un început de zîmbet îi înflori pe buze, dar locotenentul nu-i pricepu înţelesul.

– Pentru că ţi s-a cerut.

– Aşa sînt eu, Loretta. Încerc să-mi fac treaba. Ştii prea bine.

După o pauză, ea îi răspunse:

– Îmi amintesc.

Pe neaşteptate – ajunsese acum lîngă ea –, Loretta întinse mîna şi i-o puse pe obraz. Dar, de îndată ce-l atinse, şi-o trase înapoi.

– Bine, spuse ea, dar sînt atît de obosită...

Glitsky dădu din cap:

– Ştiu cum e să fii obosit. Nu vrei să stai jos?

– Să stau? zise ea, cu glas lipsit de vlagă. Dragule, aş vrea să zac! Glumeam, domnule locotenent, spuse ea, revenind la atitudinea senatorială. Să ne aşezăm.

Glitsky porni reportofonul şi o lăsă să vorbească.

– Cinasem cu Chris, împreună cu Philip Mohandas şi cîţiva dintre oamenii lui – încerc să coordonez eforturile noastre, încît să ne concentrăm în acelaşi fel asupra soluţionării acestor probleme şi să nu ne călcăm pe picioare. Philip nu vedea lucrurile exact aşa cum le vedea Chris Locke. Nici cum le văd eu, de altfel. Am încercat să-l conving că separatismul nu duce nicăieri. Că segregaţia nu-i calea pe care trebuie s-o urmăm. Trebuie să colaborăm cu toţii. Poate că-s naivă, dar am crezut că eu şi Chris, doi negri care lucrează şi fac nişte lucruri în interiorul sistemului, am putea să-l determinăm cumva pe Philip să vadă cum stau lucrurile, să devină ceva mai *moderat,* şi atunci am avea şanse mai bune să aducem oraşul sub control. Philip părea că nu poate să nu vadă în aceste... tragedii... ceva ce poate fi *folosit.* Considera că-i momentul potrivit să cerem concesii exagerate. Aşa că, în cea mai mare parte a serii, ne-a expus *poziţia* sa, după cum insistă el s-o numească. Devenise plictisitor. Ştiam că va trebui să lămuresc multe lucruri cu Philip, să încerc să-l luminez un pic, aşa că i-am făcut semn pe sub masă lui Chris şi i-am amintit – „nu mai ţine minte?" – că am plănuit să ne ducem la tabăra de corturi din parcul Dolores, pe care un geniu a decis s-o segregheze. Poate ai aflat şi tu. Cu intenţia de a menţine tensiunile la minimum. Doamne, cît de proşti sînt birocraţii! Chris nu ştia ce puteam să facem acolo. I-am spus că eu credeam – şi cred încă – în faptul că era o ocazie în care poţi să pui în aplicare unele idei politice şi să faci bine, în acelaşi timp. Probabil că argumentul l-a convins pe Chris Locke. Cînd am ajuns acolo, lucrurile o luaseră razna. Presupun că s-a aflat că tabăra fusese ridicată la două cvartale de locul în care fusese împuşcat Michael Mullen. Bănuiesc că nici unul dintre cei din conducerea oraşului nu s-a gîndit la implicaţii. Aşa că jumătatea

albă a taberei – poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, jumătatea albă! – a decis să se numească Mullentown şi, pentru ca lucrurile să fie clare, au pus o pancartă în cealaltă zonă – aşa-zisa zonă africană –, numind-o Jerohm Reese City. Îţi imaginezi că pancarta a rezistat doar cinci minute.

– Iar oamenii şi-au apucat iar de incendieri.

Loretta se lăsă pe speteaza canapelei şi închise ochii, oftînd. Se ridică şi-şi îndreptă spatele, străduindu-se vizibil să continue. Avea ochii roşii. Îi întîlni privirea lui Abe şi-i zîmbi fără vlagă.

– Sîntem atît de orbi, zise ea. Al naibii de orbi!

Glitsky opri casetofonul şi o întrebă:

– Chiar îţi pasă atît de mult?

Întrebarea păru s-o îndurereze, dar se mulţumi să repete ceea ce spusese el mai devreme:

– Aşa sînt, Abe. Mă străduiesc să-mi fac treaba.

Cicatricea de pe buzele lui Glitsky deveni ceva mai albă, pentru o clipă, iar el privi în jos.

Femeia nu folosi acest moment. Oftă şi făcu semn spre casetofon. Bărbatul apăsă pe buton, iar Loretta reveni la parcul Dolores.

– Chris băuse nişte vin la cină, de aceea conduceam eu. Am oprit, dar n-am ieşit din maşină. Răzmeriţa se întindea pe străzi. Oamenii răsturnaseră o maşină a poliţiei şi-i dăduseră foc. Începuse să se întunece. Apoi lucrurile s-au întîmplat brusc, nici nu ştiu cum, totul a fost foarte iute. N-am fost atentă, dar în spatele nostru, pe maşină, s-au suit nişte indivizi. Chris mi-a spus să ridic geamurile şi să plecăm. Nu aveam pe unde să plecăm – gloata a apărut subit în faţă, blocînd strada, oamenii din spate au încercat să ne răstoarne automobilul, aşa că am băgat în marşarier şi am încercat să scăpăm aşa. Mergeam cu spatele prin mulţime, oamenii izbeau în ferestre şi ţipau la noi. Maşina a fost lovită cu pietre, nu mai ştiu cu ce, continuam să conduc, nu prea repede, nu voiam să calc pe nimeni, dar trebuia să ieşim de acolo... Şi am trecut printre ei – sau am crezut că am trecut. Mergeam în marşarier, dar mai iute, pentru că nu mai era nimeni în drum. Cînd am ajuns la capătul cvartalului, am

oprit, închipuindu-mi că pot să merg normal. Chris se uita în spate, să fie sigur că am scăpat, şi atunci fereastra din dreptul lui a explodat, am văzut un om care îndrepta arma spre mine, am apăsat pe acceleraţie înainte să tragă din nou şi am cotit pe Guerrero. Chris se prăvălise în faţă. După aceea... nu ştiu ce-a mai fost. Am condus pînă am văzut o maşină de poliţie şi am oprit.

Glitsky se aşează pe canapea, cu o figură impasibilă:

– Poţi să-l identifici pe omul care a tras?

Loretta se gîndi un timp, apoi clătină din cap:

– Nu cred, Abe. Era întuneric şi m-am uitat la armă. Era alb, probabil sub treizeci de ani.

– Ai observat ce haine purta?

– Un fel de jachetă – era descheiată, am observat că flutura – poate un tricou, blugi, nimic distinctiv.

– Părul, barba?

Femeia clătină din nou din cap:

– Am spus toate astea inspectorului de sus, Abe. Poliţiştii au zis că vor căuta, că se vor strădui. Că vor încerca să găsească arma, să vadă dacă se potriveşte cu gloanţele. Dar omul... poate să fie oricine.

Urmă o tăcere îndelungată. Loretta Wager se ghemui în curbura canapelei. Glitsky rămase aplecat, cu palmele prinse între genunchi, cu ochii aţintiţi în podea. Apoi opri casetofonul.

Cînd, în cele din urmă, vorbi, avea glasul răguşit şi marcat de oboseală, cam aşa cum fusese cînd vorbise cu fiii săi. Nu semăna cu glasul lui de poliţist:

– N-am vrut să fiu necioplit. Cînd ai sunat, voiam să-mi cer scuze, dar ai închis.

– Eu... ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să mă amestec.

Femeia păru că se trage înapoi, îndepărtîndu-se de el, aşteptînd, voind să-i ghicească gesturile.

Privirile li se întîlniră. Amîndoi se uitară brusc în altă parte.

Locotenentul se ridicase, se dusese la fereastră şi începuse să deruleze banda. După aceea nu se mai mişcase. Timpul trecea. Ea îl întrebă, din cealaltă parte a încăperii, atît de încet, încît abia o auzi:

– N-ai spus nimic despre soţia ta. N-ai spus nimănui...

Nu-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Altcuiva – chiar şi Lorettei, în alt moment – i-ar fi dat un astfel de răspuns răstit, că ar fi încetat cu asemenea curiozităţi legate de intimitatea sa. Dar în clipa aceea era secătuit, golit, fără puterea de a-şi ridica garda.

Femeia observase ceva la el. Iar el putea măcar să-i explice de ce nu voia să vorbească:

– Nu-i ceva de discutat.

Nu vorbise cu nimeni după ce aflase diagnosticul. Rolul lui fusese s-o sprijine pe Flo în lupta ei, să aibă grijă de băieţi, să nu clacheze...

– Bine, răspunse Loretta.

Dacă ar fi forţat nota, el s-ar fi închis în sine. Locotenentul nu se întoarse, vorbi către imaginea lui oglindită în fereastră cu un glas egal, lipsit de intonaţie.

– A avut cancer ovarian. Cînd a fost descoperit, nu se mai putea face nimic. A mai trăit nouă luni.

– Oh! Îmi pare rău.

– Şi cîte planuri ne-am făcut, adică ne-am pregătit, astfel încît Flo să nu se simtă ca şi cum ne-ar fi abandonat! Ne convinsesem reciproc că făceam ceva util. Dar apoi... după ce ea n-a mai fost... m-am uitat pe listele pe care le-am făcut, la toate lucrurile pe care trebuia să le ţin minte în legătură cu băieţii, la toată... *activitatea* pe care trebuia s-o facă cineva, să ţină într-un fel cîrma... n-am mai avut nici un fir după care să mă ţin...

Glitsky îşi ridică încet capul, inspiră adînc şi se uită în bezna de afară.

– Cîţi băieţi ai? îl întrebă Loretta.

– Trei.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă?

– Sîmbătă se împlinesc şaizeci şi patru de săptămîni. Nu ştiu de ce, zise el, uitîndu-se la ea, îmi amintesc asta în săptămîni, de parcă n-aş vrea să recunosc că au trecut luni sau un an. Ai impresia că poţi să înduri o săptămînă. O săptămînă nu-i prea lungă. Dar simt că a trecut mai puţin de atît. Uneori mi se pare... că Flo a fost aici acum o oră. Că a plecat acum

o oră şi că se va întoarce. E o prostie. O negare a realităţii. Doar un mod de a suporta adevărul.

– Nu-i o prostie.

– De fapt, zise el, dînd din umeri, fugi de realitate, de faptul că nimic nu mai e la fel, că totul s-a schimbat. Totul e altfel în legătură cu copiii, cu felul în care merg lucrurile cu ei. Sau cu tine însuţi. Îmi pare rău, m-am cam ambalat.

– Nu se poate spune asta.

– Ei bine...

Loretta se ridică de pe canapea şi veni spre el.

– Eu am avut mai mult noroc cu Dana. El a murit pe cînd Elaine avea aproape şaptesprezece ani. Era mult mai în vîrstă decît soţia ta. Îşi trăise viaţa. Cu toate astea, am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin, zise ea, privindu-l.

Apoi îl luă de braţ:

– Abraham, vrei să mă duci acasă? Chiar sînt epuizată.

Fusese adus la Palatul de Justiţie cu o maşină a poliţiei, aşa că fu nevoit să ia un alt vehicul al primăriei, acelaşi model ca maşina condusă de Loretta cînd fusese cu Chris Locke, în aceeaşi noapte, ceva mai devreme. Nu mai discutară în vreme ce Abe completă actele maşinii sau în timpul cît coborîră pe scările exterioare, ca se evite ziariştii strînşi în holul Palatului de Justiţie.

Pînă cînd ieşiră din parcare, femeia rămase nemişcată pe scaunul de lîngă el, lipită de fereastră, tăcută. Discuţia intimă de la etaj devenise acum o barieră între ei.

Glitsky stătea cu ochii la drum. Şoferul care condusese vehiculul înaintea lui lăsase radioul pe un post în care un DJ cu glas vesel le spunea ascultătorilor pe care mai putea să-i aibă într-un oraş traumatizat că era exact miezul nopţii, că era prima oră a zilei de joi, 30 iunie. Încă o zi pînă la începutul oficial al week-end-ului lung, de 4 Iulie, la mulţi ani, America! O să ne distrăm cu siguranţă, dacă o să avem grijă să procurăm bere, hot dog şi...

Abe se întinse şi închise radioul:

– Individul ăsta transmite de pe Marte?

– Toţi fac la fel, oftă Loretta.

JOI, 30 IUNIE

30

AJUNSESERĂ PE ALEEA circulară, din cărămizi, din faţa vilei albe, cu coloane, aflate într-unul dintre punctele cele mai înalte ale oraşului, în Pacific Heights, de unde priveai de sus întreaga lume. Clădirea se afla la doar două cvartale de locul în care Kevin Shea se odihnise pe culme, după ce urcase din greu în dimineaţa zilei precedente. Peisajul din jurul casei Lorettei fusese creat cu mult înainte de naşterea ei sau a lui Glitsky, iar arţarii maiestuoşi îşi întindeau acum ramurile deasupra lor, închizînd spaţiul şi asigurînd intimitatea.

Călătoriseră în tăcere şi încordare, sub povara lucrurilor rămase nespuse. Glitsky era supărat pe el pentru ceea ce considera a fi fost un semn de autocompătimire. Şi, fără nici un rost, se supărase şi pe ea, pentru că-l făcuse să fie astfel. Iar cînd văzu unde locuia Loretta, făcu fără să vrea o comparaţie cu propria locuinţă, cu apartamentul acela strîmt, şi furia îi mai crescu un pic.

Din cauza oboselii şi a şuvoiului de emoţii nefamiliare, era într-o dispoziţie periculoasă. Ar fi trebuit să-i deschidă uşa, s-o ajute să coboare şi să-i ureze noapte bună. Dar nu făcu asta, pentru că voia să lămurească nişte lucruri. Aşteptase destul pînă să aibă o asemenea ocazie.

– Se pare că te-ai măritat cu omul potrivit, nu-i aşa?

Loretta îi aruncă o privire şi-l întrebă:

– Vrei să-ţi povestesc despre Dana?

Glitsky preferă să nu spună nimic.

– Ştiu că n-ai înţeles. Nu-s convinsă că eu am înţeles.

Cuvintele îi ţîşniră din gură de la sine:

– Ce era de înţeles? Te-ai dus cu el. Foarte bine. Dacă n-ai fi făcut-o, eu n-aş fi întîlnit-o pe Flo, aşadar, totul a fost bine. Lucrurile astea s-au întîmplat demult, nu mai contează acum.

– Ba contează, Abe.

Brusc, locotenentul izbi cu palma în volan şi exclamă:

– Iisuse! *Individul* avea patruzeci şi cinci de ani! Ce te-a atras la el? Asta n-am înţeles niciodată.

Femeia dădu din cap. Înţelesese întrebarea, esenţa ei. Vocea ei – ca aceea a lui Abe, ceva mai devreme – rămase inexpresivă:

– Avea *bani*, Abe. Avea prestigiu, putere şi era *aici*. Nu muncea ca să aibă din ce să trăiască, cum făceam noi. Nu avea speranţe. Totul era aici, făcea parte din pachet. Iar eu puteam să fac parte din lumea asta. El *dorea* să fac parte din ea.

– *Oricine* te dorea pe atunci. Probabil că aşa-i şi acum. De ce crezi că ai fost aleasă? Oamenii te plac, atît cei de aproape, cît şi cei de departe. Aşa eşti tu. Mă gîndeam doar că noi doi, atunci...

Lăsă vorbele în aer şi în maşină se aşternu tăcerea.

– Te-am iubit cu adevărat, Abe.

Bărbatul strînse volanul cu putere, simţind nevoia să se ţină de ceva:

– M-ai părăsit, Loretta. Ai fi putut să te osteneşti să-mi spui măcar la revedere.

Ea nu putu să-l contrazică, pentru că avea dreptate. Îşi ascunsese faţă de ea însăşi acest lucru, timp de douăzeci şi cinci de ani.

– Eu... nu puteam să mă decid. Te-am întrebat, mai ţii minte?

– Ce m-ai întrebat?

– Dacă te simţi pregătit, dacă vrei să...

– Şi ţi-am răspuns că am nevoie de puţin timp, nu am spus nu. Ce naiba, nu împlinisem încă douăzeci de ani, nu terminasem şcoala. Nu tu mă speriai, ci ideea în sine. Căsătorie? Poate după cîteva luni. Aş fi fost...

– Nu dispuneam de cîteva luni, zise ea, cu ochii sclipind. Dana era pregătit *chiar atunci*. Nu înţelegi? Mă ceruse de soţie şi avea să *plece* mai departe, dacă nu mă hotăram.

– Puteai să decizi să nu te măriţi.

– Nu, nu puteam. Nu fără tine. Nu puteam să renunţ la ceea ce avea Dana, dacă nu te aveam pe tine în schimb.

– Am fi putut...

– Nu-mi pasă ce am fi putut! Dana a fost şansa mea şi am profitat de ea. El avea ceea ce eu aş fi obţinut în ani de zile.

Aşadar, acesta era răspunsul. Mai avea o întrebare, poate cea mai importantă:

– L-ai iubit?

– Am ajuns să...

Glitsky lovi din nou volanul cu palma, acompaniindu-şi cuvintele:

– L-ai iubit? Ne-ai dus de nas pe amîndoi, simultan?

– *Dus de nas?*

– Ştii ce vreau să spun, Loretta! Te-ai culcat cu amîndoi în acelaşi timp?

Întrebarea păru s-o zguduie:

– Nu, Abe. N-am făcut asta. Te-am părăsit înainte să... oh, Doamne, *asta* ai crezut tu despre mine în tot timpul ăsta? N-aş fi făcut niciodată aşa ceva!

– Nu mai conta. Conta doar că m-ai părăsit.

– Ştiu. Nu ştiu dacă am greşit. Eram tînără. N-am simţit că am de ales.

– Ai avut de ales şi ai ales. Nu poţi să alegi dacă n-ai opţiuni.

– N-am fost suficient de deşteaptă sau de înţeleaptă ca să-mi dau seama de asta. Atunci credeam că totul e uşor, că va fi uşor. Că totul va merge bine, iar Dana reprezenta garanţia că aşa va fi.

– Şi a mers bine, nu?

Loretta nu-i răspunse, ci rămase uitîndu-se la el. Văzu multă amărăciune şi multă supărare. De unde apăruseră? Le provocase ea?

Abe o privi şi aproape că văzu întrebarea scrisă pe faţa ei.

– Da, zise Loretta, a mers, dar cu ce preţ!

Se întinse, îi luă mîna şi o strînse uşor, apoi o trase spre ea şi o ţinu în poala ei.

Trecură de la Dana la Elaine. Discutară douăzeci şi cinci de minute, poate chiar mai mult. Nu mai ţineau socoteala timpului. Mîna lui rămase în poala ei. Frigul le pătrunsese pînă la oase. Nu se ştie cum, ajunseseră să vorbească despre Kevin Shea şi de planul Lorettei de a linişti oraşul.

Glitsky consideră că trebuie să-i prezinte reţinerile sale, nu atît în privinţa vinovăţiei lui Shea, cît în privinţa modului de acţiune, să arate că, dacă începi să încurci lucrurile, atunci compromiţi întreaga idee de apărare a legii, iar apărarea legii era meseria şi pasiunea sa.

Nu era copil şi nu se amăgea – erau amîndoi prea obosiţi pentru a emite idei filozofice. Şi, indiferent ce credea, atmosfera era plină de semnificaţii – se întîmpla ceva cu ei. Loretta îl întrebă dacă voia să intre, să bea ceva înainte de culcare. Abe nu bea decît de patru, cinci ori pe an, dar îşi zise, minţindu-se singur, că o să vorbească despre Kevin Shea, despre munca sa.

Se aflau într-o încăpere cu pereţii acoperiţi de cărţi. Glitsky stătea pe un fotoliu din piele roşie, cu picioarele pe un covor persan. Loretta turna în pahare un lichid chihlimbariu, la o măsuţă lîngă foc.

– Dacă inviţi pe cineva la o băutură, trebuie să-i torni ceva de băut!

Femeia îşi scosese haina de la costum. Purta o bluză de mătase purpurie. Glitsky renunţase la jacheta din piele şi o atîrnase într-un cuier de pe hol, din apropierea uşii.

Acum stătea ca vrăjit de ceea ce vedea, în timp ce ea se aplecă, aprinse un chibrit şi-l puse deasupra arzătorului cu gaz, din cămin. Abe privea silueta prin bluza subţire. Fu cuprins de amintiri. Trebuia să plece de acolo.

Loretta stinse celelalte lumini din cameră şi aduse paharele, îi întinse unul, apoi îi desfăcu genunchii şi îngenunche

între ei. Cei doi ciocniră paharele – cristalul scoase un sunet limpede de clopoţel – şi băură. Femeia îşi puse antebraţul pe coapsa lui şi-i şopti:

– Ţine-mi paharul!

El, vrăjit, i-l luă.

Degetele ei îi atinseră cureaua. Loretta se uită în sus, spre el, plină de încredere, privindu-l drept în ochi. Încet, cureaua fu desfăcută, fermoarul tras. Mîini fierbinţi îl atinseră, prin pînză.

Femeia se aplecă în faţă, peste el, ţinîndu-l cu mîinile împreunate, de parcă s-ar fi rugat.

Iar Abe cedă momentului, atingerii, extazului.

31

CARRIE, PRIETENA LUI Jerohm Reese, nu voia să-l lase să iasă din casă. Nu acum, nu atît de curînd după eliberarea lui din închisoare. Dar Carrie era tînără. Spre deosebire de Jerohm, nu avea o înţelegere intuitivă a felului în care merg lucrurile. Jerohm ştia că faci ceea ce faci din două motive: sau eşti obligat, sau e ceva uşor. Iar în noaptea asta avea să fie uşor.

Momentele în care făceai ceva obligat erau cele în care existau mari şanse să fii prins. Asta se întîmplă cînd nu plănuieşti, cînd nu te gîndeşti bine. Aşa cum se întîmplase în cazul lui Mike Mullen.

Jerohm făcea trafic de droguri de aproape trei ani, ducea o viaţă frumoasă, cu un venit sigur şi avea parte ocazional de femei. Învăţase că acţiunile spontane sînt periculoase şi încercase să le evite, pe cît se putea. Dar în cazul lui Mike Mullen simţise subit că trebuie să acţioneze, şi încă imediat. Nu avusese timp de gîndire, nu avusese de ales.

Îl apucase aşa, din senin.

Furnizorul şi partenerul său, Carlos, îl aştepta pe furnizorul *lui* – Richard – care trebuia să-i livreze trei kilograme de heroină albă, chinezească, sosită – zice-se – recent în oraş. Carlos aranjase să-şi vîndă marfa proprietarului unui bar – un tip pe nume Mo-Mo House –, care urma s-o plaseze prin canalele obişnuite.

Aşa procedaseră în trecut. Dar în ziua în care trebuia să aibă loc livrarea – cu o zi înainte de cea în care a murit

Mike Mullen – Richard n-a apărut. Aşa că nu exista marfă. Ca urmare, toţi au devenit mai nervoşi decît ar fi trebuit să fie – Carlos, Jerohm, Mo-Mo – şi se uitau peste umăr, bănuindu-şi chiar şi mamele că ar fi poliţişti sub acoperire de la Narcotice.

Mo-Mo, care lucrase mult timp împreună cu Carlos, i-a mai dat o şansă, cu condiţia că, dacă heroina nu va fi livrată la localul lui Mo – Kit Kat Klub – pînă la apus în ziua următoare, înţelegerea cade. Mo-Mo o să se aprovizioneze de la altcineva.

Asta nu era o problemă – doar un pic de strădanie pentru a restabili încrederea lui Mo-Mo în sursa Carlos/Jerohm. După cum s-a dovedit, Richard a apărut spre sfîrşitul zilei, pe cînd soarele apunea. Carlos stabilise că avea să cumpere drogurile, dar dacă nu i le vindea lui Mo-Mo, nu avea cu ce să-l plătească pe Richard, iar cel care nu-l plătea pe Richard nu mai apuca multe dimineţi.

Jerohm îşi imaginase – pînă să apară Richard – că nu avea nimic de făcut în ziua aceea, că nu trebuia să se ducă la Kit Kat, aşadar, s-a servit cu un pic de PCP[1] şi l-a apucat subit pofta să fure o maşină din stradă. Sub influenţa drogului şi paranoic din cauza lui Carlos, a lui Richard şi a multor altora, Jerohm şi-a luat pistolul de calibrul 38 din locul în care îl ascunsese, sub scări.

Nu văzuse nici o maşină pe stradă. Nimeni nu parcase, lăsînd cheile înăuntru, deci nu avusese cum să urce la volan. Iar Jerohm intrase în criză de timp.

Ăsta s-a dovedit a fi ghinionul lui Mike Mullen, care coborîse geamul de la maşină şi se legăna în ritmul unei melodii. Lui Jerohm nu-i venea să creadă că fusese nevoit să meargă pe jos pînă la Dolores Street, care părea la rîndul ei că se întinde pe jumătate din oraş. Trebuia să acţioneze. Soarele apunea şi era mort dacă nu punea mîna pe o maşină.

Aşa că-l împuşcase pe Mike Mullen, îl trăsese afară din maşină şi luase automobilul. Nu avusese remuşcări, nu se gîndise la nimic deosebit, nici atunci, nici mai tîrziu. Jerohm considera că fiecăruia îi fusese stabilit momentul morţii şi că

[1] Fenciclidină, un anestezic folosit ca drog halucinogen. (n.tr.)

atunci venise cel al lui Mullen. Putea să fi fost altul în locul lui. Nu era ceva personal. El, Jerohm, fusese doar mîna sorţii.

Luase maşina, se întorsese la Carlos şi îi dusese heroina lui Mo-Mo. Toată lumea fusese fericită.

Chiar dacă episodul se terminase cu bine din punctul de vedere al lui Jerohm, se vedea clar că fusese silit să facă ceea ce făcuse şi că urmau necazuri.

Pe de altă parte, voia să iasă în seara asta pentru că era ceva uşor.

Jerohm purta pantaloni groşi din nailon, negri; un tricou negru sub un pulover de aceeaşi culoare şi o pereche de tenişi, tot negri. În timpul zilei, ceva mai devreme, avuseseră loc tulburări, nu prea departe de casa lui – pe Silver Avenue – şi, seara tîrziu, în cartierul Mission, în parcul Dolores. Jerohm socotise că Garda Naţională va fi retrasă din zona Silver, lăsînd-o pustie. Spera că majoritatea oamenilor vor sta în casă, din cauza restricţiilor de circulaţie.

Îi veni să rîdă. Cetăţenii sînt atît de neajutoraţi!

Se simţea în formă. Cele cîteva zile petrecute în închisoare nu-l afectaseră. Putea să dea o raită pe Silver, dar avea nevoie de ceva în care să ducă marfa. Se gîndi că ar trebui să mai aştepte un timp, înainte să încerce să fure altă maşină. Ultima oară nu-i mersese prea bine.

Aşadar, părăsi apartamentul puţin după ora unu dimineaţa, îşi luă rabla – pe care o folosea pentru afaceri – şi merse cu luminile stinse pînă pe Silver, unde reduse viteza şi se uită în jur. Nu se întîmpla nimic.

Continuă să meargă, pînă ajunse la un şir de vitrine, parcă în faţa celei de-a doua clădiri – Ace's Electrics – şi se apucă de treabă. Geamul spart se sfărîma sub paşii lui. Traversă trotuarul şi pătrunse în magazin, prin vitrina spartă. Scoase lanterna şi se uită pe rafturi. Mai multă marfă decît crezuse că va fi – Garda îşi făcuse datoria şi-i ţinuse departe pe jefuitori, pînă la plecarea ei.

Numai că marfa din magazin nu era foarte scumpă – zona nu era potrivită pentru aşa ceva. Doar radiouri, ceasuri şi tot ce domnul Ace considera că se pot numi „electrice". Jerohm

nu pierdu vremea jelind. Ce se afla acolo se putea lua. O să cîştige ceva de pe urma lor. Luă cîteva radiouri care păreau a fi mai de calitate şi se întoarse prin vitrina spartă. Le aşeză pe bancheta din spate.

La trei uşi mai încolo se afla Ratafia's Body Shop – ceva mai bun, dar trebui să spargă vitrina, ca să intre. Văzu două cutii cu scule care arătau bine, pline ochi cu lucruri strălucitoare. Cîntăreau o tonă, dar merita să le cari – aveau să-i aducă bani serioşi.

Vizavi era un magazin de băuturi, cu ferestrele sparte, dar cu zăbrele. Se întinse printre ele şi reuşi să scoată douăzeci, treizeci de sticle, cele la care ajunse cu mîna sau cu cricul.

Continuă să înainteze pe stradă, fără să întîlnească pe nimeni, fără să audă nici un sunet în afară de zgomotul paşilor săi pe sticla spartă. Magazinul de confecţii era deschis, dar cine avea nevoie de ceva de acolo? Alese două costume care arătau bine, pentru el, două, trei rochii pentru Carrie şi le aruncă în maşină. Apoi, după ce se gîndi mai bine, intră din nou şi înhăţă un camion de jucărie pentru Damien, nişte tipi cu săbii care arătau înfricoşător şi două mitraliere foarte realiste. Copilul o să-şi imagineze că-i Crăciunul.

Nu era mare lucru, dar nu avea de ce să se plîngă. Totul era al lui. Încă două magazine. Luă nişte pungi cu cereale şi conserve, pe care le îngrămădi în portbagaj.

Optsprezece minute. Suficient. Se întoarse în maşină, coborî pe Silver, coti în Palou. Nu întîlnise pe nimeni. Îi spusese lui Carrie că aşa va fi. Îi spusese că-s restricţii de circulaţie. Oamenii stau în casă. Sînt speriaţi să nu fie împuşcaţi. Lui nu-i e frică.

Dar Carrie era îngrijorată. Aşa e ea. N-are decît. Va fi bucuroasă să vadă că s-a întors acasă.

Ştia el cum merg lucrurile. Faci ceva cînd eşti obligat sau cînd e uşor. În noaptea asta fusese uşor.

32

WES FARRELL ÎŞI amintea vag că nu dormise.

Dacă ţinea bine minte, Susan – nevasta lui Moses McGuire – nu fusese încîntată de ideea soţului ei de a aduce acasă un beţiv pe care nu-l cunoştea, ca să-şi petreacă noaptea pe canapeaua ei.

Copilul se trezise de trei ori în timpul nopţii – presupunînd că dormise, ca să se trezească. Wes auzise tot felul de zgomote, cei doi soţi se plimbaseră de colo-colo, deschiseseră frigiderul, se certaseră – „Vrei să o aduci aici? N-o să umblu prin casă în cămaşă de noapte, cînd *prietenul tău* e dincolo, pe canapea!" Fără să mai pomenim de plînsul copilului.

Cînd aurora cu degete trandafirii lumină cerul[1], Moses McGuire, cu ochii împăienjeniţi, intrase în cameră şi-i aruncase lui Wes cheile pe podea, lîngă canapea. Ce subtil!

Lydia – fosta soţie a lui Wes – dorise să aibă un cîine, pentru că Wes petrecea prea mult timp prin tribunale. După ce copiii plecaseră, nu suporta să rămînă singură în casa aceea mare. Iar un cîine o făcea să se simtă în siguranţă.

Însă în timpul negocierilor pentru divorţ, Lydia decisese că nu mai vrea cîinele. Nici Wes nu voia boxerul. Nu-l suferise de la început. Fusese întotdeauna cîinele Lydiei – Bartolemew D. (de la Dog) Farrell. Pe scurt, Bart. Bart cîntărea treizeci de kilograme.

---

[1] Aluzie ironică la epopeile homerice. (n.tr.)

Lydia spusese:

– Bine, atunci să-l dăm la hingheri.

Pe Wes îl uimise faptul că Lydia fusese în stare să rezolve astfel problema. Fusese întotdeauna în stare de aşa ceva? Nu mai ştia, poate nu ştiuse niciodată.

Wes nu putuse lăsa să se întîmple aşa ceva. De prea multe lucruri se alesese praful de cînd plecase fiica lor cea mică, Michelle. Nu era în stare să-l lase pe Bart să fie dus la hingheri.

În dimineaţa aceea, Wes îşi imaginã că Bart era foarte supărat pe el. Cîinele stătuse închis vreo optsprezece ore. Răsuci cheia în broască şi-l văzu pe Bart, scîncind.

– Salut, băiete! Îmi pare rău!

Scărpină boxerul între urechi. Cîinele, cu coada între picioare, se lipi de el timp de cîteva secunde, apoi îl conduse în bucătărie. Wes trebuia să fie mîndru de el: Bart trăsese ediţia din ziua precedentă a ziarului *Chronicle* şi-şi făcuse nevoile pe el. Dar Wes îşi dădea seama că era ruşinat.

Nu avea nici un chef să-l ducă pe Bart la plimbare, de-a lungul liniei de tramvai ce cobora pe 19th Avenue, dar simţea că-i de datoria lui să facă acest lucru. Grija pe care i-o purta cîinelui era, într-un fel, pluta lui de salvare psihică, legătura sa cu persoana care fusese cînd avea o casă, copii, soţie, slujbă, adică responsabilităţi care-l susţinuseră şi dăduseră un sens vieţii de zi cu zi. Acum îl mai avea doar pe Bart, un cîine tîmpit, dar nu se simţea în stare să renunţe la a-l îngriji.

Nu că s-ar fi priceput grozav la aşa ceva – după cum dovediseră orele abia trecute. Nu avusese un succes deosebit nici în eforturile făcute altădată pentru a-şi îngriji familia.

Bart, lăsat liber, fugi înainte, găsi un loc potrivit şi-şi făcu treaba. Wes tremura, fiind îmbrăcat doar în pantaloni scurţi şi tricou, în timp ce mergea pe fîşia neagră de asfalt de lîngă şine.

În timp ce se întorcea cu maşina de la locul în care o parcase, lîngă Shamrock, soarele se întrevedea vag pe cer. Dar, pe măsură ce dimineaţa înaintase, acesta se ascunsese în spatele unui strat jos de nori. Nu era nimeni în jur. Nu era umbră, pentru că nu era soare. Nu bătea vîntul. Zona, în mod obişnuit zgomotoasă – cum era tot oraşul, dacă te gîndeai

bine –, părea nefiresc de tăcută. Wes se opri şi ascultă. Bart apăru de undeva şi se aşează lîngă el.

Cînd se întoarse, zări cu coada ochiului o fluturare albă; părăsi aleea şi se duse să vadă ce-i. Rupse afişul „Căutat viu sau mort" de pe stîlpul de telefon, pe care fusese lipit.

Poate că Shea nu lipsise intenţionat de la întîlnire. Poate că nu avusese de ales. Se uită la afiş. Da, era Kevin. Băiatul ăla se afla într-un mare rahat.

După ce se întoarse în apartament, Wes făcu un duş fierbinte, îşi puse o pijama groasă şi – felicitîndu-se pentru stăpînirea de sine – bău două pahare cu suc de portocale, fără pic de votcă. Apoi îşi turnă un al treilea pahar.

Stătea în ceea ce numea salonul său de zi, aşteptîndu-l pe Morfeu, bînd suc şi mîngîindu-l pe Bart în spatele urechilor şi pe gît. Nu voia să recunoască, dar cîinele ăla afurisit îl făcea să se simtă bine.

O parte din el n-ar fi vrut să ştie de Kevin. Probabil că băiatul ieşise, încercase să se descurce singur, se zăpăcise, apoi se gîndise ce trebuia să facă. Probabil că aşa se petrecuseră lucrurile.

Da, dar noaptea trecută lipsise. Dacă puştiul nu numai că era în rahat, dar avea cu adevărat nevoie de el? Wes se uită din nou la afişul pe care-l adusese cu el – nu încăpea îndoială că Shea avea necazuri mari. Singura întrebare care se punea era: merita sau nu să le aibă? Wes nu se grăbea să-l judece, iar telefonul dat de Kevin nu fusese o greşeală tinerească, o prostie a unui beţiv. Afişul era real şi îngrozitor. Se vedea că tînărul ajunsese la concluzia că avea nevoie de serviciile lui Wes, că Wes ar fi în stare să-l ajute...

Mda...

Sorbi din suc şi se gîndi că ar avea de rezolvat un caz tare încurcat. O voce din interiorul lui îi şoptea de cîteva săptămîni – pentru că semestrul se terminase în iunie – că nu se străduia destul să-şi ia doctoratul în istorie. Că povestea cu doctoratul reprezenta ceva cu care să-şi umple timpul, în timp ce încerca să găsească o nouă direcţie în viaţă, după plecarea soţiei sale şi trădarea lui Mark Dooher, cel mai bun prieten al său.

El şi Lydia se iubiseră, în tinereţe, după care se înstrăinaseră în anii cît crescuseră copiii. Apoi, după ce Michelle se mutase, tăcerile din casa cea mare se prelungiseră, se adînciseră, transformîndu-se în tranşee pe care nici unul din ei nu le-ar fi traversat cu uşurinţă – nici dacă ar fi dorit s-o facă. Dar nu doreau.

Wes fusese avocat mult timp. Se dusese la tribunal, pierduse vremea pe la Palatul de Justiţie, uneori îi reprezentase pe răniţii în accidente de circulaţie, în vreme ce ea se ocupase de copii, făcuse parte din comitetul de părinţi, după care devenise agent imobiliar şi-şi făcuse propria firmă. Pînă la urmă, nu prea mai aveau despre ce să vorbească. El se îngrăşase zece kilograme, Lydia slăbise cincisprezece... Ea îşi vedea viaţa ca începutul unei noi faze – incitantă, plină de provocări şi de libertate. Iar Wes?

În timp ce Lydia îşi vedea de ale ei, Wes fusese afectat de ceva care nu avea legătură cu viaţa de familie: procesul celui mai bun prieten al său, Mark Dooher, acuzat că şi-a ucis nevasta. Wes fusese avocatul lui Dooher, iar procesul acestuia reprezentase cel mai important caz din viaţa sa.

Wes se rezemă de speteaza canapelei. De ce naiba nu adormea? Nu voia să se gîndească la trecut acum. Nici altă dată. Poate că ar trebui să-şi toarne un pic de votcă, să se mai liniştească.

Dar nu se ridică.

De fapt, după ce se prăbuşise totul, Wes era convins că îşi trăise viaţa şi că nu-i ieşise totul foarte bine. Îşi amintea de anii în care crescuseră copiii şi-şi dădea seama că nu fusese un tată bun, că nu petrecuse suficient timp cu familia, iar acum copiii plecaseră, el nu-i cunoştea şi ei nu se oboseau să-l cunoască. Nu-i putea condamna pentru asta.

Justiţia, zeul pe care-l adorase şi-l slujise toată viaţa sa de adult, se dovedise a fi o înşelătorie.

Cînd Lydia îi spusese că vrea să-l părăsească, îl şocase cel mai mult faptul că, după douăzeci şi şapte de ani, simţise doar regretul că pierduse atît de mult timp întrebîndu-se dacă locul lor era acolo.

Dar credinţa îi fusese zdruncinată din temelii de felul în care îl trădase cel mai bun prieten al său, Mark Dooher.

Şi, treptat, începuse să-şi dea seama că încetase să-i mai pese. Scepticismul înnăscut, pe care-l cultivase ca mijloc de apărare împotriva muncii de zi cu zi cu clienţii neraşi şi necinstiţi, se transformase într-un cinism profund, faţă de omenire în general.

De aceea începuse să bea şi se ţinea de băutură. Ca să se menţină năuc. Ca să privească lucrurile doar la suprafaţă. Dacă te mişti iute pe gheaţa subţire, nu se rupe. Însă el aluneca tot mai departe, departe de ceilalţi, departe de orice avea un înţeles.

Încă nu ajunsese să dorească să se tundă.

De aceea avea grijă de Bart. De aceea îi păsase brusc de ceea ce putea să fie un adevăr crud: Kevin Shea conta pe ajutorul său juridic.

Putea fi o altă frînghie către pluta de salvare. Şi o altă ocazie pentru speranţă, dar nu se simţea înclinat să răspundă la apel, din moment ce era implicată justiţia. Justiţia, cea pe care o venerase cîndva...

Nu. Nu putea accepta să fie atras din nou în aşa ceva. Nu va încerca să-l ajute pe Kevin Shea, nici pe altcineva. Poate îl va sfătui – asta reprezenta tot ceea ce putea să facă. Nu va permite să fie trădat din nou. Dacă se întîmpla asta, nu-şi făcea iluzii în privinţa urmărilor: sufletul său – dacă avea unul – ar fi distrus şi n-ar mai rămîne nimic de salvat.

Se ridică. Un pic de votcă – incoloră, inodoră, insipidă – i-ar face bine. Cu suc de portocale.

Se părea că sună un telefon undeva. Sub apă. Ceea ce dovedea că visa. Nu trebuia să facă nimic, doar să se întoarcă pe cealaltă parte, şi ţîrîitul se va opri.

Ştia că nu dormise mai mult de-o oră şi – ca să schimbe ceva – se culcase în patul său, învelindu-se cu pătura, înainte să se prăbuşească. Trăsese jaluzelele. În dormitorul lui era întuneric ca noaptea, era cald, se simţea în siguranţă. Nu se mişcă. Avea nevoie de cel puţin încă şase ore de somn ca să înfrunte ziua.

Se răsuci şi trase pătura peste cap. Telefonul mai sună de două ori. Sună şi a treia oară. Apoi din nou tăcere.

Avusese dreptate. Fusese un vis.

33

LA ORA ŞAPTE ŞI patruzeci de minute, Conrad Aiken, primarul din San Francisco, stătea şi privea altă tabără de corturi, cea din Parcul Centrului Civic, aflat chiar în faţa locului în care se afla primarul, ascuns în parte de steagul Statelor Unite şi al Californiei, adică în balconul pentru ceremonii de deasupra uşilor duble, minunat sculptate, ale primăriei.

În ultima zi şi jumătate asimilase cu greu informaţiile. El – conducătorul unui oraş cu un buget mai mare de un miliard de dolari, una dintre localităţile cele mai frumoase şi mai iubite din lume, destinaţia anuală a mii de turişti, una dintre capitalele congreselor, o Mecca a gurmanzilor, un centru al liberalismului şi al artelor, deţinător al celei de-a şasea opere ca mărime din lume, un rai pentru săracii, vagabonzii şi homosexualii din restul ţării – simţea că totul se făcuse ţăndări în jurul lui în cîteva ore.

Fumul de la focurile la care se gătea se ridica uşor deasupra corturilor, prin ceaţa dimineţii. Îşi aminti de o imagine pe care o văzuse într-o fotografie din copilărie: San Francisco luptînd să se ridice din cenuşa marelui cutremur din 1906, momentul cel mai groaznic din istoria de pînă acum a oraşului. Imaginea aceea i se păruse plină de speranţă – cetăţenii conlucrau ca să-şi refacă vieţile şi oraşul –, dar acum, privind corturile, auzind bubuitul boxelor casetofoanelor şi vocile sporadic ridicate din cauza frustrării sau a supărării, realitatea nu-i părea deloc plină de speranţă.

Aiken avea întîlnire peste cincisprezece minute cu unsprezece membri ai Consiliului Supervizorilor şi nu avea idee ce să le spună. Mai mult, în ciuda eforturilor lui şi ale membrilor echipei sale, nu-şi dădea seama ce ar putea să-i recomande indivizii. Experienţa îi spunea că propunerile lor nu se vor dovedi constructive, ci vor mări volumul sarcinilor, îi vor submina autoritatea şi vor irosi sprijinul pe care ar fi putut să-l folosească pentru a-şi rezolva problemele.

Amînase şedinţa, care ar fi trebuit să aibă loc în ziua precedentă, sperînd că situaţia se va potoli iute. Dar asasinarea procurorului Chris Locke, noaptea trecută, provocase un nou val de răzmeriţe nocturne şi nu putea să pretindă că tulburările vor înceta.

Donald, asistentul administrativ al lui Aiken – un burlac înalt, bine făcut, de treizeci şi cinci de ani – apăru lîngă el. Rămaseră amîndoi nemişcaţi un timp, apoi Donald îndrăzni:

– Dacă doriţi o opinie...

Aiken, cufundat în gînduri, dădu din cap. Donald era o comoară: cu urechile întotdeauna ciulite, comunica liber cu oricine din primărie şi fusese binecuvîntat cu un simţ real al politicii şi al strategiei.

– Accept orice sugestie, zise primarul.

Donald ţinea în mînă un dosar, pe care Aiken nu-l remarcase. Adjunctul îl deschise şi-i arătă şefului său afişul cu Kevin Shea. Aiken îl văzuse de o sută de ori. Se plictisise de el, dar îl ascultă pe Donald. Se uită încă o dată la acesta, spunîndu-şi – pentru a cîta oară? – că Donald ar fi fost adjunctul perfect, dacă n-ar fi fost atît de înalt.

– Bine. Ce-i cu el?

– Am petrecut ieri toată ziua mergînd pe holurile astea imense şi impresia mea este că, dacă nu vă impuneţi la şedinţa din dimineaţa asta, transmiţînd cel mai simplu mesaj, veţi avea parte de un dezastru politic de proporţii.

Aiken ajunsese la aceeaşi concluzie. Membrii Comitetului Supervizorilor din San Francisco erau aleşi în tot oraşul, nu pe cartiere. Nu reprezentau vreo zonă geografică – Nob Hill sau Hunter's Point, ori Castro Street. Fiecare membru al comitetului

reprezenta – *întruchipa* – un *program*. Experienţa îi spunea primarului că din acest motiv se ajungea foarte greu la un consens.

Altă problemă legată de supervizori privea salariul lor. Regulamentul oraşului prevedea că fiecare dintre ei cîştiga doar douăzeci şi patru de mii de dolari pe an (ceea ce însemna că funcţionarii şi secretarele lor cîştigau dublu). Cu alte cuvinte, cei care trăiau din salariu nu puteau fi supervizori.

Mulţi indivizi – inclusiv Conrad Aiken – ajunseseră la concluzia că membrii comitetului ignorau cu desăvîrşire problemele elementare ale locului unde munceau. Acest defect se combina deseori cu un dispreţ pentru compromis şi cu o indiferenţă sublimă faţă de realitate – cel puţin după părerea lui Aiken.

Supervizorii dispuneau, în schimb, de timp şi de siguranţă financiară personală, care le asigurau izolare şi linguşitori. Aveau şi opinii, poziţii, atitudini, idei. Da, acestea se prezentau sub formă de trefle, carouri, pici şi, mai ales, cupe. Comitetul avea idei din belşug. Deşi nu dispunea de putere executivă, îi putea *recomanda* primarului diferite acţiuni. De exemplu, acţiuni ale poliţiei. Sau ca oraşul Ho Şi Min din Vietnam să fie înfrăţit cu San Francisco. Sau să se oprească reabilitarea unei autostrăzi, după un cutremur, pînă se va alcătui un raport despre impactul ecologic al acestei reconstrucţii asupra populaţiei de broaşte indigene din Marea Chinei.

Primarul nu era obligat să le aplice recomandările, dar dacă le ignora, o făcea punîndu-se în pericol din punct de vedere politic. Undeva, printre diletanţii aceia de diferite condiţii – albi, hispanici, asiatici, afro-americani, homosexuali, feministe – se afla majoritatea absolută. De asta avea nevoie ca să fie ales primar.

Aiken luă afişul de la adjunctul său şi-l întrebă:

– Asta mă va ajuta?

– Cred că doamna senator Wager a avut dreptate ieri. Atunci cînd a fost aici.

– Îmi amintesc, Donald. La ce anume te referi?

– La moartea lui Chris Locke. Trebuie să ridicăm miza. Fiecare dintre supervizori va trage spuza pe turta sa. În sala aia sînt deja o mie de camere de luat vederi, aşadar toată

lumea vrea să țină discursuri, să condamne violența, să impună propria rezoluție... știți cum stau lucrurile.

Aiken știa:

– Bine, și cum ridicăm miza?

– Veți intra, vă veți duce la tribună și veți recunoaște că noi – noi toți –, că întregul oraș a ignorat prea mult timp tensiunea rasială care exista între noi. Ne-am vîrît capetele în nisip. Mai ales cei de la primărie.

Aiken rînji:

– E adevărat.

– Ascultați-mă! Aici e poanta! Am fost neglijenți, am ignorat faptul că inegalitatea mai există încă, că furia de pe stradă se justifică în rîndul cetățenilor obișnuiți, mai ales printre cei din comunitatea de culoare. Este evident că noi – noi toți – meritam să fim blamați atît pentru moartea lui Arthur Wade, cît și pentru a lui Chris Locke. Trebuie să ne plătim datoria.

– Donald, asta-i cam exagerat...

– Sigur că da, dar cînd vorbește diavolul cu limbă de argint... zise adjunctul, aruncîndu-i o privire conspirativă.

– Prin asta mă înțelegi pe mine?

Donald dădu din cap:

– V-am prezentat doar ideea generală, domnule! Exprimată în cuvintele dumneavoastră, nu va suna atît de brutal...

Primarul era obișnuit cu măgulirile, dar își spuse că Donald avea dreptate. Aiken știa că avea talent oratoric. Iar Comitetul reacționa la orice apel făcut la sentimentul colectiv de vinovăție. Dacă începea arătîndu-le că ei toți provocaseră necazurile pe care le aveau – sau contribuiseră la apariția lor – va fi în stare să obțină ceva de la ei.

– Bine, zise el. Care-i continuarea acestei idei generale?

– *Înainte* de a lua în considerare vreo propunere a Comitetului, *înainte* de a face ceva, trebuie să luăm măsuri imediate de integrare a comunității de culoare, înstrăinate acum, în curentul principal de luare a deciziilor și în viața publică. Să-i întindem o mînă, să facem ceva simbolic.

– Asta prinde bine întotdeauna, comentă Aiken.

– Aşadar, pentru a ne demonstra implicarea, pentru a arăta că prioritatea noastră este unirea tuturor orăşenilor...

– Trebuie să punem mîna pe Kevin Shea.

Donald dădu din cap:

– E vinovat. Uitaţi-vă la poze! Să zicem că oferim o recompensă de o jumătate de milion de dolari. E puţin, dacă asta va opri tulburările.

Aiken îşi trecu mîna peste ochii obosiţi, peste pata de culoarea vinului şi spuse:

– Nu vreau ca şeful poliţiei să creadă că dau vina pe el, pentru că nu l-a arestat încă pe Shea. Oamenii lui fac tot ce se poate.

– Nimeni nu spune că nu fac. Puteţi afirma deschis acest lucru. Dar avem nevoie – dumneavoastră aveţi nevoie – de un gest care să convingă comunitatea de culoare că oraşul se străduieşte, că ne implicăm cu toţii. Chestia asta ar putea potoli lucrurile, pentru un timp.

Aiken îşi spuse că tipul avea dreptate şi că treaba ar putea să meargă. În plus, acţiunea era justificată, ceea ce era o combinaţie rară.

– Cu alte cuvinte, zise el, pe ordinea de zi ar trebui să se afle acordul Comitetului pentru oferirea unei recompense, necesitatea prinderii lui Kevin Shea... să se înainteze o rezoluţie în acest sens...

– O să-i convingeţi, domnule.

– Şi după discurs să plec?

Donald se gîndi un moment, apoi dădu din cap:

– Da, domnule. În esenţă, da.

Aiken dădu şi el din cap.

– Îmi place ideea. S-o punem în aplicare, zise el.

După ce uşa se închise în urma lui Aiken, care se ducea spre Sala Supervizorilor, Donald rămase la biroul său încă cinci minute, uitîndu-se la ceas. Aiken se întorcea deseori din drum, năvălind în încăpere, înhăţa ceea ce uitase şi dădea o indicaţie de ultim moment, pe care o scăpase din vedere.

Deoarece Aiken se îndrepta către cealaltă aripă a primăriei – aflată la un minut de mers –, Donald îşi imaginase

că primarul ar trebui să se întoarcă aproape imediat. Dar, fiind un tip grijuliu din fire, consideră înţelept să-şi ia o marjă dublă de siguranţă. Dacă primarul era oprit de ziarişti în hol şi-şi amintea ceva şi se întorcea în birou? Nu poţi fi niciodată suficient de prevăzător.

Cu acest gînd în minte, Donald se ridică, merse pe coridorul lung, cu lambriuri, în holul central, după care intră pe uşa cu numărul 100, cea pentru public, prin care solicitanţii ajungeau la secretariatul primarului.

În hol nu se afla nimeni. Donald se duse la balconul de unde se putea observa rotonda vastă şi văzu, în holul de vizavi, o mulţime care încerca să zărească ceva în Sala Supervizorilor. Mulţimea fusese aţîţată de ceva, probabil de sosirea lui Aiken.

Mulţumit, Donald se întoarse în birou. Cînd ajunse acolo, scoase din portofel o foaie de hîrtie albă. Pe ea se aflau doar şapte cifre, fără nici un nume lîngă ele.

La celălalt capăt al firului îi răspunse o voce plăcută de femeie, care-i ceru să lase un mesaj.

După ce se prezentă, Donald spuse că primarul acceptase alternativa pe care o discutaseră, iar Donald prezise că membrii Comitetului vor vota rezoluţia în cîteva ore.

Cînd puse receptorul în furcă, îi tremurau mîinile. Nu se mira. Nu mai făcuse aşa ceva pînă atunci şi era normal să fie nervos. Chestia amuzantă consta în faptul că, în realitate, îl ajuta pe Conrad Aiken. Era o idee bună.

Avea totuşi sentimentul că-şi trădase şeful. Treaba asta îl deranja, de parcă devenise loial altcuiva. Dar, după catastrofa care nu se încheiase încă, Aiken nu mai era sigur că va fi reales peste cinci luni, iar Donald trebuia să abă grijă de el însuşi.

Era necesar să-şi extindă relaţiile, să se facă util şi altor oameni care aveau nevoie de ajutorul său. Nu se îndoia că, după telefonul pe care-l dăduse, Loretta Wager îşi va aminti de el, dacă o va contacta. Nu va trebui să spună nimic, ea va şti că-i e datoare. Şi-l va recompensa. Aşa merg lucrurile, iar doamna senator cunoaşte prea bine mecanismul.

Se numeşte ajutor reciproc.

34

FIICA DOAMNEI SENATOR Wager, Elaine, adormise în cele din urmă. Se trezise puţin după ivirea zorilor, după un somn lung şi profund. Văzu prin fereastra camerei de zi că sub pătura de nori se afla mult mai puţin fum decît în ziua precedentă. Îşi permise un moment de optimism, îşi spuse că lucrurile merg mai bine, că oraşul îşi va vindeca rănile.

Apoi deschise ziarul...

Îmbrăcată într-un tricou bărbătesc foarte larg, pe care-l folosea drept cămaşă de noapte, alunecase pe podeaua din lemn, lîngă uşă, acolo unde se afla în clipa în care văzuse titlurile şi simţise că i se înmoaie picioarele. Îşi amintea că se întinsese să se sprijine de zid şi că hotărîse apoi că era mai bine să se aşeze pe jos. Probabil că pierduse controlul asupra vezicii, pentru că podeaua de sub ea era udă. Îşi sugea degetul arătător. Probabil că trecuse ceva timp.

Stomacul ei chiorăi. Încercă să se ridice. Drumul pînă la baie i se păru foarte lung...

Nu-i venea să creadă că n-o sunase nimeni. Apoi îşi aminti că deconectase telefonul şi pornise robotul. Există anumite momente în care trebuie să dormi.

Pe robot se afla înregistrat glasul lui Chris Locke.

– Oh! Doamne! exclamă ea, simţind că i se face iarăşi rău.

O sunase înainte... înainte de...

Îşi duse mîinile la stomac, încercînd să înlăture nodul de acolo, vrăjită de cuvinte, de voce, de ceea ce-i spunea pentru ultima oară.

Îi spunea că o iubeşte, că are nevoie de ea, că trebuie să discute. Puteau să se întîlnească a doua zi – Doamne, asta trebuia să fie în dimineaţa asta! – înainte de serviciu? Se ducea cu Mohandas şi cu mama ei la cină şi vor termina tîrziu. Poate că va trece pe la ea, înainte să se ducă acasă. Să-l sune pe mobil şi să-i spună dacă este de acord.

Apoi o sunase mama ei, cu vocea sa de-un calm controlat pe care o folosea în momentele de stres foarte puternic. Telefona de la secţia de poliţie. Cineva trăsese în ea şi-l împuşcase pe Chris... „Draga mea, să nu pleci pînă nu asculţi mesajul, pînă cînd nu discuţi cu mine", zisese ea.

Următorul mesaj era de la colegul ei de birou, Jerry Ouzounis, dar conţinea numai informaţii, începutul unor strategii de birou, iar Elaine derulă banda un pic, apoi o lăsă să meargă, fără să asculte, privind în gol.

Nu ştia cînd se îmbrăcase. Voia să se ducă la serviciu? Nu-şi dădea seama. Dar se pieptănase, se machiase. Îşi pusese pantofii. Nu şi ciorapii. Îşi scoase pantofii, apoi uită ce voia să facă. Ştia că stă pe marginea patului, că trebuie să facă ceva, iar pe pat, lîngă ea, se aflau ciorapii. Dar nu făcea nici o legătură.

Alături de pat se afla telefonul. Voia să sune pe cineva? O căutase pe mama ei, dar nu-i răspunse nimeni. Telefonul sunase de cincisprezece ori. Formă numărul din nou. Poate că asta trebuia: să încerce din nou.

În faţa Palatului de Justiţie erau întotdeauna parcate maşini de poliţie, dar de data asta umpluseră patru dintre cele cinci benzi de circulaţie de pe Bryant Street.

Elaine Wager fusese silită să ia un taxi, pentru că autobuzul cu care venea de obicei nu circula în dimineaţa aceea. Rămase la intersecţia Seventh Street cu Bryant, avînd aceeaşi impresie copleşitoare că realitatea se modificase fundamental.

Un agent de supraveghere a parcării şi a traficului completa – de parcă ar fi făcut ceva obişnuit – amenzi pentru *maşinile poliţiei*, ca şi cum ar fi fost vehicule obişnuite, nota numerele şi punea hîrtiile sub ştergătoarele de parbriz, de parcă i-ar fi spus cineva că astfel putea să-şi folosească în mod rezonabil timpul, în mijlocul nebuniei aceleia. Iar el *crezuse* asta...

Mulţimea din clădire se redusese – probabil din cauza restricţiilor de circulaţie – şi fuseseră aduşi mai puţini indivizi pentru întocmirea dosarelor. Elaine trecu prin detectorul de metale şi ocoli una dintre coloane. În faţa ei se întindea holul, mare ca o peşteră.

Acolo se aflau vreo zece poliţişti în uniformă, stînd de pază. Se întrebă de ce erau atît de multe maşini ale poliţiei în faţa clădirii. Unde erau ceilalţi poliţişti? Observaţia o şocă, de parcă ar fi primit un mesaj dintr-o lume pe care şi-o amintea doar pe jumătate. Nu-şi dădea seama ce se întîmplă.

Oamenii arestaţi în dimineaţa aceea alcătuiau obişnuita adunătură pestriţă, neîngrijită. Se împleticeau, păreau epuizaţi şi cu privirea lipsită de viaţă. În timp ce aştepta liftul, atenţia îi fu atrasă de unul dintre indivizi.

Elaine plănuise să ia ascensorul, să urce pînă la biroul ei şi să încuie uşa. Poate că o să încerce din nou s-o sune pe mama ei, să discute cu Jerry Ouzounis sau cu procurorul-şef adjunct, Art Drysdale... cu cineva din procuratură... să afle ce s-a întîmplat şi ce putea ea să facă. Trebuia să facă ceva. Să facă ceva pentru Chris.

Merse către banda galbenă care delimita zona temporară pentru întocmirea dosarelor, trecu de ea şi se uită mai bine la omul acela.

– Scuzaţi-mă, îi spuse ea unui poliţist care vorbea cu un coleg.

– Da, doamnă, răspunse respectivul, apoi văzu că avea de-a face cu un civil. Trebuie să vă cer să treceţi înapoi. Nu aveţi voie să depăşiţi banda galbenă.

Elaine nu mai zîmbi cordial.

– Sînt de la procuratură, zise ea, arătîndu-şi legitimaţia. Elaine Wager.

Dacă cei doi polițiști făcură vreo legătură între tînăra atrăgătoare și senatoarea din California, atunci nu o arătară. Însă legitimația părea în ordine, iar dacă femeia era procuror, atunci avea voie să le vorbească, iar ei trebuiau s-o asculte.

– Da, doamnă, repetă polițistul. Cu ce vă putem ajuta?

Elaine făcu un semn cu capul:

– Omul ăla e Jerohm Reese?

– Hei, nu-i drept! Vorbesc cu tine! Mă auzi. *Vorbesc* cu tine!

Elaine îl ignoră. Polițistul, pe insigna căruia scria J. Dealey, se afla între ea și Jerohm și îi spuse arestatului să-și țină gura. Urcau cu ascensorul pentru vizitatori, care mergea mai repede decît cel public și se oprea doar la etajul al șaselea – unde se afla intrarea în închisoare.

– Nu, ce rahat! N-au mandat pe numele meu. Abia am ieșit. Ce rahat, omule! Asta-i hărțuire curată! N-am făcut nimic...

Dealey se întoarse către Elaine, de parcă se plimbau prin parc:

– L-am prins într-o zonă cu restricții de circulație, într-o mașină furată, plină cu marfă jefuită din...

– Hei! Nu! Nu era o mașină furată, asta...

– Nu ți-am zis să-ți ții gura, Jerohm? întrebă Dealey, smuncind de cătușe, aproape ridicîndu-l pe arestat în aer.

– Asta-i brutalitate! Brutalitate polițienească! Ai văzut, soră! Asta e! Individul ăsta...

– Nu-s sora ta, îi zise Elaine, privindu-l drept în ochi. Eu sînt cel mai groaznic coșmar al tău!

Art Drysdale, procurorul-șef adjunct, *trăia* cel mai crunt coșmar. Nu se făcuse încă ora nouă dimineața și nu dormise toată noaptea, ajungînd la sediu pe la 5.40. Refuzase să lucreze, chiar și temporar, în biroul lui Chris Locke – nu voia să fie înțeles greșit, să fie bănuit că trage sforile să fie numit procuror-șef –, iar biroul său era prea mic pentru defilarea de oameni care veniseră în dimineața aceea, toți dorind răspunsuri, consolare sau decizii pe care el nu avea împuternicirea să le ia.

În mod normal, Drysdale era un tip nepăsător, care jongla deseori cu mingi de base-ball în biroul său – jucase cîteva săptămîni în liga mare, în tinereţe – în timp ce discuta problemele procuraturii sau negocia înţelegeri cu avocaţii apărării. Astăzi purta cămaşă albă, cu nodul de la cravată lărgit, îşi ţinea braţele pe birou şi mîinile împreunate în faţa sa, cu încheieturile degetelor albite din cauza strînsorii.

– Bine, să intre!

Elaine pătrunse pe uşă şi se opri în faţa lui.

– Sper că n-am auzit bine, începu bărbatul. L-ai luat pe Jerohm Reese... *acel* Jerohm Reese pe care l-am eliberat acum două zile fără să-l acuzăm de crimă... şi l-ai adus aici, sus?

– Da, domnule.

Drysdale îşi duse mîna la frunte şi se frecă, apoi îşi masă tîmplele:

– Pentru delicte pentru care alţii sînt lăsaţi să plece doar cu o citaţie?

– Ceva mai multe, răspunse ea.

– Ceva mai multe. Suficiente pentru a emite un mandat de arestare? L-ai luat de jos, DIN HOLUL ĂLA BLESTEMAT! Scuză-mă, nu voiam să ţip, dar nu pot accepta aşa ceva. Nu avem nevoie de Jerohm Reese aici, acum!

– Îmi pare rău...

– Sînt convins că-ţi pare rău. Elaine, de ce ai făcut asta?

– Am crezut... am crezut că, dacă se va afla că l-am arestat iarăşi pe Jerohm Reese şi l-am lăsat din nou să plece...

– Ştiu, ştiu... Acum e la închisoare. N-am vîrît la puşcărie pe nimeni care a făcut ce-a făcut el.

– Nu-l putem lăsa să plece acum. Nu-i putem scrie o hîrtie şi să-i dăm drumul.

– Nu putem, cred că nu putem. Nu acum, răspunse el, oftînd. La naiba!

– Am simţit că trebuie să fac ceva. Nu gîndeam limpede. Povestea asta cu Chris... cu domnul Locke...

Drysdale ridică mîna. Înţelegea situaţia. Elaine era fiica Lorettei Wager. Era negresă. În lumea adevărată, cea în care trăiau, nu putea fi pedepsită, cu atît mai puţin să fie suspendată

din funcţie pentru ceea ce făcuse – poate nici pentru altceva. Nu putea păţi nimic. Iar el îl băgase pe Jerohm Reese la închisoare. Poate va reuşi să-i împiedice pe ziarişti să afle şi să exploateze cazul. Nu avea însă nimic grav de care să-l acuze, doar delictele obişnuite pentru care alţii erau lăsaţi să plece.

– Tragedia ne-a impresionat pe toţi, Elaine. Nu ştiu ce trebuie să fac şi nu ştiu ce se va întîmpla în acest birou. Treaba noastră este să pregătim procese, nu să facilităm arestări. Trebuie să gîndim limpede înainte să acţionăm astfel, înţelegi?

– Da, domnule.

– Ştiu că înţelegi, zise Drysdale, împreunîndu-şi iarăşi mîinile.

Decisese deja ce să facă, în ceea ce-l privea pe Jerohm Reese. Din punct de vedere legal, procuratura dispunea de două zile ca să-l acuze, dar procurorul se gîndea să profite de week-end-ul lung de 4 Iulie ca să prelungească reţinerea pînă marţea următoare. Părea suficient ca să evite continuarea dezastrului.

Se întoarse către Elaine:

– Te ocupi de cazul Arthur Wade.

Nu fusese o întrebare.

–Colaborezi cu departamentul Criminalistică, nu-i aşa? Îndeaproape?

Nu era adevărat, dar îşi aminti că discutase cu locotenentul Glitsky chiar în ziua precedentă, aşa că nu minţi prea mult cînd răspunse:

– Da, domnule.

– Ocupă-te de treaba asta! Dacă ai nevoie de ajutor, vino la mine şi cere-mi! Nu trebuie să faci toată treaba singură.

– Da, domnule. Mulţumesc.

– Bine. Cu plăcere. Trimite-mi următoarea victimă!

Nu zîmbi cînd îi spuse asta.

35

GLITSKY SE AFLA ÎN parcarea din spatele Palatului de Justiţie şi controla ultima maşină cu care mersese Chris Locke.

Aceeaşi marcă, model şi an de fabricaţie ca maşina în care se întorsese în dimineaţa aceea la Palat, aceea cu care o dusese pe Loretta acasă noaptea trecută şi cu care se întorsese acasă, ceva mai devreme, în cursul aceleiaşi nopţi. Trimisese în dimineaţa aceea un poliţist dintr-o patrulă s-o găsească şi s-o aducă în parcarea municipală.

Maşinile se deosebeau doar prin culoare. Oraşul cumpărase un lot de douăzeci şi şapte de Plymouth-uri pentru uzul angajaţilor şi al oaspeţilor – poliţişti în civil, procurori adjuncţi, demnitari veniţi întîmplător în vizită.

Inspectorul Marcel Lanier îi prezentă lui Glitsky scena crimei. Era frig şi ceaţă, se pornise şi vîntul. Cei doi purtau jachete groase de pilot, iar Marcel îşi ţinea mîinile în buzunare. Locotenentul deschisese portiera din faţă, cea a pasagerului.

Se aplecă şi se uită prin fereastră. Geamul era închis atunci cînd Locke fusese împuşcat şi din el rămăsese un păienjeniş de geam securit, avînd în mijloc o gaură cît un pumn.

– Legiştii au cercetat tot geamul?

– Cît am găsit din el.

– E o gaură mare.

Lanier se uită în carnet şi răspunse:

– Două gloanţe, Abe. Trase de foarte aproape.

– Aţi găsit al doilea glonţ? întrebă Glitsky.

– În cealaltă parte.

Ocolirà maşina, iar Glitsky se uità la aripa din spate.

– Ce-i? Ai văzut ceva?

– Nimic! Nu văd chiar nimic!

Locotenentul deschise portiera din partea şoferului, se lăsă în genunchi şi examină gaura făcută de glonţ în tapiţeria maşinii, apoi se aşează la volan şi se uită la gaura din geam, după care trasă cu mîna traiectoria celui de-al doilea glonţ.

– E o doamnă norocoasă, zise el.

Conform traiectoriei, un glonţ i-ar fi trecut razant în dreptul pieptului. Loretta nu era la fel de solidă ca el, aşadar proiectilul nu o nimerise, dar nu cu mult.

– Se pare că a avut noroc şi la întoarcerea acasă. Noaptea trecută.

Lanier avea o figură serioasă, dar se vedea că-i ardea de glumă.

Glitsky ar fi trebuit să se aştepte la asta – poliţiştii de la Omucideri ştiau totul şi comentau fără pic de respect. Se vedea că lumea ştia că o condusese pe Loretta acasă, de la Palat, în miez de noapte.

– Lasă-mă în pace, Marcel! Femeia aceea e senator. Locuieşte în direcţia în care mergeam eu.

– A avut încă o dată noroc.

Glitsky simţi că i se întăreşte cicatricea de pe buze şi se sili să se stăpînească. Trebuia să nu reacţioneze, pentru că orice răspuns i-ar fi furnizat informaţii cuiva ca Marcel.

– Ce-i cu restul sîngelui? întrebă el.

– Te uiţi la el, îi replică Lanier.

Pe scaunul de lîngă el se vedea o pată mică, circulară, de vreo zece centimetri.

– Avem de-a face cu o armă de calibrul 22, poate 25. Legiştii vor şti cu exactitate, în cursul dimineţii. O gaură mică, nu prea mult zgomot. Fără rană de ieşire. Încă o dată, doamna a avut noroc. Nici măcar nu s-a murdărit de sînge.

Pe Glitsky îl mînca limba să-i spună inspectorului ceva despre norocul pe care l-a avut Loretta, avînd în vedere că se trăsese în ea, dar ar fi însemnat să reacţioneze exagerat – ar fi

recunoscut că se întîmplase ceva ieşit din comun. Aşa că îşi ţinu gura şi se ridică de pe scaunul şoferului, închizînd uşa cu grijă. Porniră amîndoi către Palat.

– Cum e? întrebă Lanier. Ai discutat cu ea?

– Nu prea mult, minţi Glitsky. Părea destul de şocată şi foarte obosită. Cred că a fost afectată serios.

Paşii lor făceau pietrişul să scrîşnească.

Cînd locotenentul apăru în încăpere, văzu că Nat Glitsky stătea pe unul dintre scaunele galbene, din plastic, care se aflau în faţa biroului fiului său. Nat avea şaptezeci şi şase de ani şi continua să gătească. Pe coama-i albă purta, ca de obicei, o *yarmulke*. Avea ghete, un pulover multicolor din lînă, pantaloni kaki, demodaţi, pătaţi de vopsea. Se îmbrăcase în ceea ce numea „haina de sport a bărbaţilor clasici" – pe care o purta pretutindeni şi pe care o lăsase pe speteaza scaunului.

Se auzise că Jerohm Reese fusese arestat din nou, iar Glitsky, care aflase asta în timp ce trecea pe hol, încerca să adapteze ştirea la tiparul lui despre felul-în-care-merg-lucrurile. Nu prea se potrivea.

Se opri în prag. Tatăl lui nu apărea în fiecare zi, nici măcar după mai multe zile. De fapt, îşi făcea rareori apariţia, aşadar ceva trebuie să se fi întîmplat. Nat venise ceva mai des în timpul bolii lui Flo, îşi scosese din cînd în cînd fiul la prînz, dar după moartea nurorii sale nu mai apăruse nici măcar o dată.

Tatăl său, un tip imprevizibil, îi aruncă un covrig umplut cu cremă de brînză, învelit într-o folie de plastic. Mîncarea lui favorită. Nu-şi mai oferise aşa ceva de atît de mult timp încît îi uitase gustul.

Nat era cu cincisprezece centimetri mai scund decît Abe. Veni şi-şi sărută fiul pe obraz. În felul ăsta îşi salutase întotdeauna fiul şi avea de gînd s-o facă şi în continuare, pentru că nu-i păsa de convenţii sau de jena cuiva. Glitsky urîse obiceiul lui, din grădiniţă pînă în Academia de Poliţie, dar acum nu-l mai deranja. Dacă oamenilor nu le plăcea, îi privea. Începea să semene tot mai mult cu tatăl său. Alţii avuseseră o soartă mai rea.

– Trebuie să discutăm, Abraham.

Nu era un moment potrivit. În încăperea de alături îi văzu pe Lanier, Banks şi alţi doi inspectori care aşteptau să fie liber, ca să le dea anumite ordine. Trebuia să-l întîlnească şi pe medicul legist, John Strout, în legătură cu autopsiile lui Arthur Wade şi Chris Locke. Făcea acest lucru pentru fiecare omucidere din jurisdicţia sa.

Deasupra teancului de mesaje se afla unul de la Greg Wrightson, unul dintre supervizorii oraşului. O adevărată plăcere. Rigby, şeful poliţiei, voia să-l revadă. În North Beach avusese loc o crimă în urma unui scandal în familie, un incident fără legătură cu răzmeriţa.

Fără s-o mai pomenească pe Loretta Wager – cu tot ce însemna ea.

Dar tatăl său nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost vorba de ceva important. Nat nu era un tip isteric.

– Să închid uşa? întrebă Abe.

Bineînţeles, nu avea uşă.

Nat îi zise, ridicînd degetul arătător:

– Mănîncă-ţi covrigul şi stai jos!

Iar Glitsky se supuse, bucurîndu-se din plin de mîncare. Apoi întrebă:

– Despre ce-i vorba?

Ca de obicei, Nat trecu direct la subiect:

– Îl cunoşti pe Jacob Blume? Îl cunoşti. E rabinul meu şi va fi şi al tău, dacă o să reîncepi să mergi la sinagogă. Nu de asta am venit, zise el, ridicînd mîna. Nu din cauza ta. Ci din cauza lui Blume. E un om bun.

– Bine.

Din nou, mîna ridicată:

– Nu te grăbi! Mestecă! Aşadar, acum două nopţi – ştii şi tu – răzmeriţa a ajuns la două cvartale de templu...

Abe ştia şi fu surprins că nu-şi dăduse seama mai devreme. Sinagoga tatălui său – Beth Israel – era la intersecţia dintre Clement şi Arguello, după colţul străzii unde avusese loc linşajul.

– Îmi pare rău, n-am fost atent...

– Abraham, tatăl tău nu bate cîmpii! E vorba de munca ta. Fii atent!

Nat aşteptă pînă cînd fiul său dădu din cap – Abraham îl asculta.

– E vorba de o femeie, Rachel, cu un nume de familie incredibil, care abia a sosit de trei luni din Lituania sau din Ucraina – sau cum i-o mai zice acum. S-a dus la Blume, iar acesta a venit la mine.

– Ce-i cu Rachel'?

– Era speriată, nu ştia ce să facă şi s-a dus la Blume, care a vorbit ieri cu ea timp de două ore – engleza ei, vai, vai, vai! dar cred că e mai bună decît ucraineana mea. A reieşit că se afla pe Geary, ducîndu-se acasă de la templu, cînd gloata a început să se agite...

– În faţă la Caverna'? A văzut ea'?

Era exact ceea ce căuta Abe: un martor credibil, care fusese acolo şi putea spune ce s-a întîmplat. Poate că astfel ar putea scoate adevărul şi de la barmanul Jamie O'Toole – printre alţii.

Nat dădu din cap şi continuă:

– Femeia e speriată, Abraham. E evreică, poliţia... Acolo de unde vine ea nu-i bine să ai de-a face cu poliţia. Ea a văzut ceva. Ştie că trebuia să anunţe autorităţile. Dar n-a făcut nimic ca să oprească gloata. E vinovată de crimă'? Sigur, e o *shanda*, e ruşinos că nu s-a implicat. Dar ce trebuia să facă'? Nu ştia. Nu vrea să aibă necazuri aici, în Statele Unite. Apoi ziua a trecut, iar Rachel a văzut ce se întîmplă în oraş. Poate are o datorie de îndeplinit – atunci ar vrea să facă lucrurile cum se cuvine. Aşadar, Blume a venit la mine şi mi-a cerut să discut cu tine, să vedem dacă... dacă ai nevoie de spusele ei. Trebuie să ştii că nu avem nici o garanţie că Rachel vrea să treacă prin tot ce va urma.

Sună telefonul. Glitsky înghiţi ultima bucată de covrig şi zise:

– Stabileşte întîlnirea. O să fiu acolo, tată.

Apoi răspunse la telefon:

– Glitsky, Criminalistică.

Unul dintre procurorii adjuncţi, Ty Robbins, îl întrebă unde naiba fusese. Trebuia să depună mărturie în faţa judecătorului Oscar Thomasino, în cazul *Statul împotriva lui Sully*, un proces pentru crimă de gradul doi, ce avea loc la Departamentul 34. Uitase?

Bine, locotenente, viaţa merge mai departe. Judecătorul a făcut o pauză de zece minute, aşa că ar fi bine să-şi mişte fundul acolo într-un minut, dacă nu vrea să se aleagă cu o condamnare pentru sfidare.

Nat Glitsky îl mîngîie pe obraz şi-i spuse că i-a făcut plăcere să discute cu el. O să-i dea telefon.

Pauza de zece minute se transformă într-una lungă de-o zi – avocata domnului Sully suferea de migrenă şi nu era în stare să participe în continuare la proces. Nici judecătorul Thomasino, nici Ty Robbins nu avură ceva de obiectat.

Treaba asta nu-l încîntă prea mult pe Glitsky, care-şi pusese cravata păstrată în dulap pentru asemenea ocazii şi fugise la Departamentul 34, dorindu-şi să fi avut haina albastră, bună în orice împrejurare, a tatălui său. Avea doar jacheta de pilot, iar judecătorul ar fi putut să-i reproşeze lipsa ţinutei adecvate, doar ca să-şi arate nemulţumirea pentru întîrziere.

Numai că acum amînarea iniţială nu însemna nimic. Toată treaba fusese inutilă, iar ziua îi era prea plină ca să piardă vremea cu asemenea prostii. Abe să gîndea să-i spună ce crede lui Ty Robbins, cînd apăru Ridley Banks care se aşeză pe bancă lîngă el şi începu să-i spună, fără nici o introducere, cu o voce stăruitoare:

– Două lucruri. Unu: în treaba cu Mullen cred că putem să aflăm ceva. M-am dus la McKay după mica noastră serată de la grec. Săracul McKay pare că nu-şi găseşte de lucru şi stă pe acasă. Voia să discute cu mine pe verandă. De fapt, nu mai voia să vorbească deloc. Eu sînt un anchetator bine pregătit, mi-am dat seama de asta.

– Ridley, ăsta-i un talent folositor.

– Aşa că am pomenit cuvîntul mandat...

– Aveai un mandat? Pentru ce?

– Nu aveam. Doar am rostit cuvîntul şi am zis că, dacă nu mă lasă să intru în casă, o să mă întorc şi n-o să mai fiu atît de prietenos.

– Ce-i cu uşa glisantă ruptă? întrebă Glitsky.

Ridley Banks îl aprecia mult pe Glitsky. Acesta era – în afară de el – singurul inspector de culoare de la Criminalistică. Într-un fel, îl considera pe locotenent mentorul său. Dădu din cap şi zise:

– Uşa glisantă ruptă sau lipsă.

Dacă uşa glisantă din casa lui McKay nu avea un geam spart, atunci povestea individului, că el şi vărul lui, Brandon Mullen, se tăiaseră la braţe cînd căzuseră prin ea, în timp ce se băteau, se dovedea o minciună.

– I-ai spus acest lucru?

– Cred că am uitat.

– Bine, spuse Glitsky. Să-i aducem pe amîndoi aici, astăzi. S-o luăm de la început.

Apoi, gîndindu-se la ceea ce-i spusese tatăl său, adăugă faptul că s-ar putea ca Mullen şi McKay să fie reţinuţi pentru identificare – exista posibilitatea să aibă un martor care nu făcuse parte din gloată şi care voia să spună ce văzuse.

Banks înţelese, se uită în sala tribunalului, reţinîndu-l pe Glitsky pe bancă, în timp ce procurorul care-l convocase pe Abe, Ty Robbins – ultimul rămăs în sală, în afară de ei doi –, îşi închise cu un pocnet servieta şi plecă pe culoarul dintre bănci. Cînd trecu pe lîngă ei, ridică mîna şi zise:

– Îmi pare rău, Abe. Poate mîine, da?

Continuă să meargă, fără să aştepte un răspuns. Uşa imensă, dublă se închise în urma lui, iar Glitsky şi Banks rămaseră singuri.

– Altceva? întrebă locotenentul.

Banks părea că nu reuşeşte să se decidă. Se asigură că sala era goală, oftă şi zise:

– Vreau să-ţi povestesc ceva. Poate cam personal...

Glitsky, sătul de întreruperile din ziua aceea, fu gata să-l oprească – nu era momentul potrivit, poate mai tîrziu... Dar îl impresionase tonul inspectorului mai tînăr decît el.

– Pe Balboa există un restaurant numit Pacific Moon – un local mic, e acolo de douăzeci şi cinci, treizeci de ani...

– Îl ştiu. Am mîncat acolo.

– Toţi am mîncat.

– Dacă-mi amintesc bine, mîncarea nu-i foarte bună.

Banks rînji:

– Aşa e. Dacă ai observat, nu-i niciodată înghesuială. Te duci sîmbătă seara, pe la opt, localul are doar douăzeci de mese, dar ai unde să te aşezi.

Glitsky se rezemă de spătarul băncii. Nu-şi dădea seama unde voia să ajungă colegul său:

– Şi?

– Înainte să fac parte din departamentul Criminalistică, opt ani m-am ocupat de diverse delicte financiare. Prima oară am fost la restaurantul ăla în timpul unei anchete legate de spălare de bani.

– Spălare de bani prin intermediul unui restaurant?

– Bineînţeles. În zilele de demult, înainte de transferul electronic, era un lucru obişnuit. Ai o tonă de bani murdari şi-i bagi în marfă perisabilă, precum mîncarea. Scrii chitanţe pentru prînzuri pe care nu le-a servit nimeni şi gata, banii sînt curaţi, ca prin vrajă.

– Bine. Aşadar, Pacific Moon spăla bani.

– O mulţime de bani, domnule locotenent!

– Bine, o mulţime de bani. Ai reuşit să pui sub acuzare pe cineva?

De cînd făcea parte din poliţie, Glitsky auzise multe despre „anchetele în curs" – condusese şi el cîteva, legate de nişte indivizi care nu-i plăceau, pe care nu-i credea şi pe care voia să-i aresteze. Puţini o încurcau, pentru că dovezile dispăreau. Dacă nu găseşti ceva de la început, e greu să descoperi mai tîrziu. Dacă poliţia nu găsise nici o dovadă împotriva celor de la Pacific Moon însemna că aceştia sau nu făcuseră nimic rău, sau se pricepeau să-şi acopere urmele. Probabil că a doua variantă era cea corectă. Oricum, poliţia ducea lipsă de oameni şi, dacă nu se găsea ceva care să merite efortul, ancheta în curs era oprită – de obicei, cît mai repede.

– Nu. Localul era curat.

– Atunci?

– Eram tînăr şi ambiţios. Am început să mănînc acolo cam la două săptămîni, întîrziam la băutură, număram oamenii.

– Numărai oamenii?

– În local nu erau niciodată mai mult de douăzeci de inşi. Niciodată. Ştii ce cîştig a avut în anul acela Pacific Moon? Asta era acum opt ani.

Glitsky clătină din cap şi-şi dădu cu părerea:

– Un milion de dolari?

– Două milioane nouă sute!

După un minut de tăcere, locotenentul întrebă:

– Un restaurant cu douăzeci de mese?

– Dacă mesele ar fi ocupate în fiecare seară, cinci zile pe săptămînă, cu trei rînduri de clienţi, iar dacă fiecare consumaţie s-ar ridica, în medie, la cincisprezece dolari, ştiţi cît ar cîştiga? Am socotit, domnule locotenent. Trei sute de mii de dolari. Trei sute de mii! Iar ei recunosc un cîştig de aproape trei milioane!

– Poate vînd multă băutură, sugeră Glitsky, scărpinîndu-şi obrazul. N-ai putut să obţii o punere sub acuzare?

– N-o să vă vină să credeţi! Nimeni nu vrea să redeschidă cazul. E vorba de o mulţime de bani, localul are chitanţe de parcă-i Chez Panisse, registrele sînt în regulă, poliţia a pierdut vremea degeaba, procuratura şi-a pierdut interesul... Iar eu vă spun că nimeni nu se duce acolo ca să mănînce.

– Oricum, nu se duce de două ori.

– Asta spuneam şi eu.

După un alt minut de tăcere, Glitsky zise:

– Da, o poveste interesantă...

Adică: şi ce-i cu asta?

Inspectorul se uită din nou în sală şi şopti:

– Se zvonea, cu vreo cîţiva ani înainte să am eu de-a face cu povestea asta, că Dana Wager investise zdravăn în localul acela...

– Dana...

– Da, soţul doamnei senator. În 1977 a fost declarat falit, a pierdut toate proprietăţile. Era terminat. Apoi a profitat de relansarea economică, a investit, a avut noroc. Deodată a revenit pe val, iar Pacific Moon era vasul său amiral...

– Rid, unii oameni au noroc.

– Unii oameni cîştigă bani pe căi ilegale. Şi trebuie să-i spele.

– Crezi că asta a făcut Wager?

Banks nu ştia ce să facă. Nu era prea sigur de poziţia locotenentului, nu voia să-şi sape singur groapa:

– Circulă tot felul de zvonuri...

– Zvonuri există întotdeauna.

Urmă o altă pauză. Cît de departe putea să meargă?

– Zvonurile se refereau la soţia sa, care este acum senatorul nostru. Se spunea că banii lui Dana proveneau de la Loretta, care adusese cu ea cam un milion de dolari, cînd s-a întors acasă din America de Sud.

Bineînţeles, locotenentul auzise de povestea asta şi o cercetase îndeaproape la vremea respectivă. Se discuta despre ea peste tot, se pomenise şi în ziare. Nu se putea să nu afle, chiar dacă ar fi vrut să ignore totul – ceea ce nu voia.

În 1978, Loretta lucrase, în calitate de consilier administrativ, pentru Theo Heckstrom, membru din partea Californiei în Congresul SUA. Cei doi plecaseră, împreună cu alţii, în Columbia, într-o misiune de documentare, înainte ca „războiul drogurilor" să fie declarat în mod deschis. În timpul unui zbor de la Bogotá la Quito, în Ecuador, micul lor avion se prăbuşise în jungla columbiană. Dintre cei şase pasageri – printre care se afla şi Heckstrom – doar Loretta supravieţuise.

Rănită grav, cu un picior fracturat, rămăsese în epava avionului, împreună cu morţii, timp de patru zile, mîncînd ciocolată şi banane. A fost salvată şi adusă înapoi în Statele Unite. Mulţi credeau că publicitatea asociată cu tragedia aceea o făcuse celebră în San Francisco şi o ajutase în prima ei candidatură pentru Congres.

După ce cîştigase alegerile, începuseră să circule zvonurile despre milionul de dolari – cifra varia în funcţie de

sursă –, despre valiza plină cu bani pe care Loretta o găsise în avion şi reuşise s-o strecoare în ţară.

Acum Glitsky clătină din cap şi zise:

– Rid, singura problemă legată de banii aceia fantomă este cum i-a trecut prin vamă.

Banks i-o luase înainte:

– N-a fost nici o vamă. Se pare că toată lumea a uitat acest lucru. A fost trimis un avion special ca s-o ia şi s-o aducă grabnic în ţară. Un zbor diplomatic, direct la Mayo.

Inspectorul repetă:

– Nu s-a trecut prin vamă.

Încăperea devenise sufocantă, aerul era de nerespirat. Glitsky se rezemă iarăşi de spetează şi spuse:

– Crezi că Oswald l-a ucis singur pe Kennedy?

– Te referi la teoria conspiraţiei? zise Banks, dînd din umeri.

– Chiar crezi că e ceva adevărat în toate poveştile astea? Recunosc că-s bine concepute, dar, dacă ar fi fost ceva real în ele, n-ar fi ieşit la iveală pînă acum? Femeia asta a participat la patru campanii electorale, două dintre ele la nivel statal, împotriva unor oameni care se pricepeau să găsească orice murdărie. Dacă ar fi existat ceva, ar fi fost scos la iveală.

Banks nu răspunse.

– Rid, crezi că refuz să văd realitatea? întrebă locotenentul, în glumă.

– V-am spus ceea ce cred mulţi dintre poliţiştii care lucrează pe străzi. Îi cunoaşteţi pe mulţi dintre ei. În general, nu cred în conspiraţii.

Inspectorul mai tînăr se lovi cu palma pe coapsă şi oftă:

– Nu ştiu dacă a meritat...

Locotenentul se ridică. Banks îl urmă.

– Merită să ştiu ce se vorbeşte, zise Glitsky. Cred însă că, în acest moment, doamna senator poate să facă lucruri bune.

– Bine, zise Banks, dînd din cap, ştiind că şi-a făcut datoria. O să-l caut pe McKay, o să-i urmăresc pe indivizii ăia şi o să-i aduc aici. Aţi auzit ceva de Kevin Shea?

– *Nada*. Dacă tipul are un pic de minte, atunci a ajuns deja în Scandinavia.

Ajunseseră la uşa dublă şi Glitsky prinse mînerul, apoi se opri:

– Rid, mulţumesc pentru tot, dar nu trebuie să-ţi faci griji.

– Bine, domnule locotenent, n-o să-mi fac.

Glitsky ar fi vrut să-i explice lui Banks că nu făcuse decît s-o ducă acasă pe doamna senator. Dar nu făcuse numai atît şi nu voia să înceapă să spună minciuni mărunte. Acestea se transformă, de obicei, în unele mari, grave.

Ca şi în timpul discuţiei cu Lanier, fusese îngrozit de ideea că ar putea spune prea mult. Banks era un poliţist bun. Nu există grup mai unit decît poliţiştii. Bank îşi avertizase locotenentul, dorind să-l protejeze, şi-i atrăsese atenţia că s-ar putea să fie supravegheat cu multă atenţie. Că trebuie să fie atent la nuanţe. Că, într-un fel pe care inspectorul nu-l putea defini, era posibil ca Loretta Wager să-l vîre în necaz.

Acesta era un mesaj pe care Glitsky nu era pregătit să-l audă.

Locotenentul îi dăduse Lorettei numărul său de acasă, iar ea îl sunase înainte ca el să-şi bea ceaiul de dimineaţă. Isaac fusese cel care răspunsese şi-i întinsese receptorul cu o privire care ar fi putut să îngheţe o flacără. Instinctul îi spusese că nu era vorba de o problemă de serviciu, ci de o femeie, iar tatălui lui îi păsa de ea. Iar asta era... prea devreme.

Cînd Glitsky îi auzise vocea, uitase de toate. Loretta voia să-l revadă. Puteau aranja ceva pentru ziua aceea?

Nu-i cerea ceva rezonabil, poate nici măcar ceva posibil, dar avea să încerce...

Femeia reuşise să-i pătrundă în suflet, deşi el îşi propusese să nu mai lase pe nimeni acolo. Nu ştia ce-l îngrijora mai mult: că se întîmplase aşa ceva sau că povestea aceea putea să se sfîrşească...

36

– BINE, ÎN CELE DIN URMĂ m-am maturizat, mă caută poliţia şi cred că, dacă aş vrea să-mi sun părinţii, nu mă va opri nimeni.

Kevin îi făcu semn lui Wes şi zise:

– Aşa-i de două zile, nu pot s-o fac să înceteze.

Însă lui îi plăcea aşa cum era.

Melanie le zîmbi amîndurora.

– Simptom de adversitate, spuse ea, apoi se duse la telefonul de pe peretele bucătăriei.

Wes se întinse pe canapeaua din camera de zi. Îşi lăsase părul liber şi purta o pereche de pantaloni scurţi kaki, asemănători celor pe care-i avusese cu o zi înainte. Îşi ţinea picioarele desculţe pe un dulăpior care-i servea ca măsuţă pentru cafea. În mîna dreaptă avea o cutie de Coors, vîrîtă într-un suport din plastic pe care scria: „Berea nu-i numai pentru micul dejun". Bart îşi lăsase capul în poala stăpînului său.

Kevin încerca să găsească un mod de a se simţi confortabil.

Wes avea puţină mobilă: un preş de baie mare, verde, care juca rolul de covor; două scaune pliante din lemn şi pînză şi două scaune cu spătar. Pe post de „canapea", avea o saltea pe un cadru de furnir, înălţată la vreo treizeci de centimetri de podea. În sufragerie mai existau cîteva lucruri – un televizor aşezat pe duşumea, un frigider mic, pentru bere, un raft pentru cărţi, improvizat, salteaua pe care dormea Bart, diferite produse de băcănie, expirate – care i-ar

fi lăsat impresia că se află într-o locuinţă doar cuiva care crescuse în jungla din Senegal.

– N-ai auzit?

– Ce să aud?

Wes se uitase la televizor toată dimineaţa şi-i povestise lui Kevin despre iniţiativa primarului, avută în timpul spectacolului de solidaritate a supervizorilor oraşului cu furia comunităţii de culoare. Kevin, care stătea pe un scaun pliant, tresări. Îi era teamă că va trebui să se ducă la un doctor, dar ceea ce aflase părea mai important.

– Două sute de mii de dolari?

Primarul nu reuşise să facă rost de o jumătate de milion.

– Asta face trei sute, dacă-i adăugăm şi pe cei o sută de mii de la început – cam mult pentru fundul tău prăpădit. Mă gîndesc să te predau chiar eu şi să mă pensionez, în Costa Rica.

– Eşti deja la pensie.

– Da, dar nu-s în Costa Rica, zise Wes zîmbind, apoi sorbi din bere.

În bucătărie, Melanie striga. Vorbea la telefon de cincisprezece minute:

– Nu minte! Tată, n-a făcut aşa ceva!

Wes se strîmbă şi zise:

– Există cineva care te crede.

Kevin se încruntă. Orice urmă de glumă îi dispăruse din glas:

– Tu nu mă crezi?

Wes descoperi că i se golise cutia cu bere, se duse şi-şi luă alta, oferindu-i una lui Kevin. Acesta îl refuză, clătinînd din cap, apoi zise, accentuînd fiecare cuvînt:

– M-ai auzit? Nu crezi că n-am făcut aşa ceva?

Melanie strigă din nou, în bucătărie:

– NU SÎNT!

După aceea trînti receptorul în suportul din perete. Acesta căzu şi se izbi de podea.

Wes se întinse pe saltea, fără să reacţioneze. Era cazul ca puştiul să descopere faţa indiferentă a lumii.

– Ce naiba, Wes!

Lui Bart nu-i plăceau zgomotele amenințătoare la adresa stăpînului său. Cu toate că-l cunoştea pe Kevin, părul de pe spate i se zbîrli şi începu să mîrîie. Wes îl mîngîie, în timp ce Melanie apăru în uşă.

Kevin se străduia să se ridice de pe scaun:

– Hai să mergem, Mel!

– Ce vrei să faci? Stai jos, îi zise Wes, cu o voce lipsită de intonaţie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Melanie, din prag.

Kevin se uită la ea şi-i răspunse:

– Nici el nu mă crede.

– Ba te crede. Nu-i aşa, Wes?

– Nu *contează* ce cred eu, *nu* asta-i problema...

– Ba asta-i *singura* problemă. Ăsta-i motivul pentru care am venit aici.

Wes nu răspunse şi sorbi din bere. Ceea ce îl supără şi mai tare pe Kevin:

– Ce-ţi închipui? De ce crezi că am venit aici?

– Dacă vrei să ţipi, n-ai decît. Să pun muzica tare, să ştie toată lumea că petrecem.

Ţinîndu-se de coaste, Kevin se prăbuşi pe scaun. Melanie se duse lîngă el.

Wes se aplecă spre el, încruntat:

– Între noi fie vorba, de ce ai venit aici, Kevin? Tu m-ai căutat. Îţi aminteşti că mi-ai dat telefon? Ţi-ai închipuit că o să mă amestec în porcăria asta. Nici gînd! N-o să te denunţ, deşi e vorba de trei sute de mii de dolari. Nu-i treaba ta, dar am motive foarte serioase să nu mă implic.

Melanie stătea în genunchi lîngă Kevin şi se uita furioasă la Wes. Zise:

– Ce grozav eşti!

Wes sorbi din bere şi-i replică:

– Sînt aşa cum sînt.

– Hai să mergem, Mel, mormăi Kevin, încercînd să se ridice de pe scaun; respira greu, cu gîfîituri scurte.

– Unde vrei să te duci?

Melanie se întoarse spre Wes şi se răsti la el:

– Ce te interesează? Ce-ţi pasă ţie?

Avea în ochi lacrimi de furie şi, pentru o clipă, îi aminti lui Wes de fiica lui, Michelle. I se puse un nod în stomac. Încercă să-şi mascheze emoţia cu o înghiţitură de bere, dar băutura i se păru, brusc, caldă şi stătută.

– Ai dreptate, răspunse el. Ce-mi pasă mie?

– Mă duc la poliţie, zise Kevin. Să se termine totul.

– Kevin! Nu poţi să faci asta!

Shea dădu din umeri:

– Ba da. O să mă descurc singur.

– Kevin, o să fii omorît!

Wes se ridică în picioare:

– De ce nu plecaţi din oraş?

Lui Melanie nu-i plăcea să fie de acord cu Wes, dar trebuia să recunoască adevărul:

– Aşa i-am spus şi eu.

– Ai avut dreptate, o aprobă Wes.

Kevin se ridicase şi se împleticea spre uşă. Avea faţa trasă. Se opri şi zise:

– O să mă duc la poliţie şi o să le spun adevărul...

Wes izbucni în rîs:

– Grozav! Eşti nemaipomenit, Kevin!

Expresia lui o sperie pe Melanie:

– Nu vrei să vezi *realitatea?* Crezi că în faza asta îi pasă cuiva de adevăr?

– Mie îmi pasă, replică Shea.

– Eşti tîmpit!

– Mulţumesc! Mă bucur să aflu asta!

Wes, care băuse două păhărele cu votcă şi două beri, se încinsese. Se apropie de ei, ridicînd vocea:

– Cu ce o să te duci la poliţie? Cu maşina lui Melanie? Pe care o caută toţi poliţiştii din oraş? Sau ai de gînd să mergi pe jos, adică să te tîrăşti, că de altceva nu eşti în stare?

Melanie interveni în discuţie:

– Are dreptate, Kevin. În privinţa maşinii. Nu putem...

– Îţi dau maşina mea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, foloseşte-o ca să pleci din oraş!

Apoi vocea i se îmblînzi:

– Kevin, o să te omoare! Cineva o să înfigă cuţitul în tine. N-o să rezişti nici două zile în închisoare. Stai jos!

– O să cer să fiu singur în celulă.

Wes îşi dădu ochii peste cap:

– Crezi că aşa merg lucrurile? N-ai nici cea mai mică idee!

Melanie îl întrerupse:

– Şi tu ştii!

– Da, ştiu. Ideea e că nu merg. Uită-te pe fereastră şi o să vezi un exemplu clar al modului cum funcţionează lucrurile. Vrei să fii chiar în mijlocul balamucului ăstuia?

Kevin se sprijinea de peretele de lîngă uşă. Se vedea că izbucnirea pe care o avusese îl epuizase.

– De aceea am venit la tine...

– Şi ce credeai că o să fac? Îţi închipuiai că o să săvîrşesc vreo minune?

– Kevin, las-o baltă, hai să mergem...

– Mi-am închipuit că o să mă ajuţi, Wes. Ştii ce trebuie făcut, eşti avocat, poţi să găseşti pe cineva care să mă asculte...

– Oamenii ascultă tot timpul, Kevin, numai că nu aud nimic.

Shea se sili să respire, apoi zise:

– Voiam să mă asculţi, Wes. Nu-i nimic adevărat. N-am făcut ce se spune. Am încercat să-l salvez. Mă asculţi? Mă auzi?

Wes dădu din umeri şi spuse:

– Dacă zici tu...

– Lua-te-ar naiba! răcni Kevin şi încercă să-l lovească pe Wes în bărbie.

Wes făcu un pas înapoi şi pumnul lui Shea trecu la vreo zece centimetri de el, iar acesta, împins înainte de inerţie, se prăbuşi pe podea. Bart sări la el, lătrînd.

– Bart! se răsti Wes la el, iar cîinele se aşeză lîngă stăpîn.

Kevin încercă să se ridice. Melanie se lăsă lîngă el şi-i luă capul în braţe:

– Ticălosule!

Wes dădu înapoi:

– Eu n-am...

Melanie îl privi drept în ochi:

– Nu-mi pasă ce-ai păţit, zise ea. Nu există nimic care să scuze o transformare ca a ta.

După o oră, pe la amiază, Kevin adormise în dormitor. Wes avea nişte Motrin şi Tylenol cu codeină. I-au dat lui Kevin o doză din fiecare, pe care acesta le-a înghiţit cu un Bloody Mary.

Melanie, desculţă, avea grijă de el, după ce ieşise din baie. Făcuse un duş şi se schimbase. Purta o pereche de pantaloni scurţi, kaki, ai lui Wes, legaţi cu o frînghie, şi o cămaşă albă, asemănătoare celei pe care o purtase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– A adormit, zise ea.

– O să se simtă bine, cît timp nu va lucra cu utilaje grele.

O încercare de glumă. Cam timidă.

Fata îl înţelese şi îi aprecie efortul. Atmosfera fusese neplăcută în ultimele patruzeci şi cinci de minute. Melanie se aşează la celălalt capăt al saltelei, trecîndu-şi un pieptene prin părul-i ud.

Wes se uita la ştiri. O altă zi fericită pentru mass-media. „Poţi să arzi de viu, îşi spuse el, dar măcar ai parte de un comentariu pe tema asta." Se vorbea despre investigaţiile privind moartea lui Christopher Locke, despre mărirea recompensei pentru Kevin, apoi despre rearestarea lui Jerohm Reese – un lucru care-l uimise teribil pe Wes şi provocase discursuri de-o virulenţă inegalabilă din partea lui Philip Mohandas.

Mohandas apăru pe ecran, vorbind despre rasism şi cerînd înlăturarea procurorului-şef interimar, Art Drysdale, pentru că aprobase arestarea şi acuzarea sărmanului Jerohm, care nu făcuse altceva decît ceea ce făcuseră alţi patru sute şaisprezece cetăţeni, care fuseseră eliberaţi în ultimele zile, doar cu o citaţie, în urma săvîrşirii diferitor delicte. Asta s-a întîmplat pentru că Drysdale era alb şi Jerohm era negru... de aceea era Jerohm în puşcărie. Acesta era singurul motiv. Nu fusese acuzat de nimic în cazul morţii lui Mullen.

– Hei, Phil! ţipă Wes către televizor, să ştii că două sute optzeci şi şase dintre indivizii eliberaţi sînt negri!

Apoi, cu altă intonaţie, îi spuse lui Melanie:

– Îl urăsc pe tipul ăsta. Din tot sufletul.

Unul dintre comentatori prezenta „precedentele" care justificau acuzaţiile lui Mohandas – reluarea unor amănunte din trecutul lui Drysdale care ar fi dovedit că acesta nu putea să deţină nici o funcţie în administraţia oraşului şi a districtului. Cu şaptesprezece ani în urmă, Drysdale răspunsese la o întrebare privind discriminarea pozitivă în cadrul procuraturii, susţinînd că n-ar trebui să existe procente la angajarea specialiştilor – de exemplu, procurori – şi că aceştia trebuiau apreciaţi după capacitatea lor de a-şi face treaba, nu dacă sînt albi, negri, vineţi sau dansatori de polca. „Ce naiba, zisese el, dacă o maimuţă se pricepe la munca aceea, atunci să angajăm o maimuţă. Iar dacă nu se pricepe, să n-o angajăm."

Bineînţeles, răspunsul fusese interpretat astfel: Drysdale spusese că negrii sînt maimuţe şi că el n-ar angaja niciodată un negru. Această înţelegere greşită pusese capăt ambiţiilor politice ale procurorului (care, oricum, nu erau prea mari), iar în următoarele două decenii devenise omul de bază al procuraturii, sfătuind pe oricine avea nevoie de ajutor, indiferent de culoare sau credinţă.

Iar acum Mohandas tăbărîse pe el.

– Sărmanul Art! exclamă Wes. E terminat.

– Îl cunoşti?

– Toţi îl cunosc. E cel mai corect om din Palatul de Justiţie.

– Dar...

– Fii atentă la ce-o să se întîmple! E terminat.

Se uitară la televizor încă puţin, pînă cînd începură reclamele, iar Wes opri sonorul.

Rămase apoi cu picioarele goale pe podea şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi:

– Vrei o bere?

Dar nu se ridică să ia băutura. În cele din urmă, se aşează pe saltea, iar Bart sări în spaţiul liber dintre el şi Melanie, apoi îşi puse capul în poala lui Wes.

– Ce-au zis părinţii tăi? se interesă el.

– Ceea ce mă aşteptam, răspunse ea, apoi continuă: Ce s-a întîmplat cu tine, Wes?

Trecerea bruscă de la o idee la alta nu fusese justificată de nimic. Ar fi trebuit s-o facă mai treptat. Wes înţelegea însă ce voia să zică Melanie. Îi spusese lui Kevin – amîndurora – să mai stea un pic, să-şi gîndească strategia cu atenţie. Şi să se odihnească puţin.

De ce făcuse asta? De ce nu-i lăsase să plece? Poate că sosise timpul să afle ce e cu el, ce avea să facă, să-şi deschidă uşa şubrezită a sufletului şi să arunce o privire înăuntru, să vadă dacă se mai afla acolo cineva care merită cunoscut.

Nu era prea optimist în privinţa asta, dar Melanie era acolo, gata să-l asculte, şi-i aminti încă o dată de fiica lui, Michelle. Bine, putea să înceapă. Şi să vadă unde o să ajungă...

– Pe Mark Dooher l-am întîlnit în clasa a şaptea. Era unul dintre băieţii aceia care par a fi mereu în lumina reflectoarelor. Un tip care arăta foarte bine, iar dacă îţi zîmbea, simţeai că totul e posibil. Semăna oarecum cu prietenul nostru Kevin. Şi, ce fericire pe mine, ne-am împrietenit. Eu nu stăteam în umbra lui, pentru că nu aveam nimic în comun cu el. De exemplu, eu trebuia să muncesc din greu ca să obţin ceva, în timp ce Mark avea totul, fără nici o urmă de efort. Mi-a spus odată că nu înţelegea viaţa, că nu pricepea de ce oamenii trudeau atît de mult ca să ajungă undeva. Pentru el, totul venea de la sine. Mi-a mai zis că, de-ar trebui să muncească, ar da greş în toate, pentru că nu era făcut pentru asta. Îţi vine să crezi? Nu era vorba de aroganţă, aşa era el, un tip căruia îi ieşeau toate aşa cum trebuie. *Toate*. Avea minte, frumuseţe, personalitate, talent, chiar şi noroc. Ar fi trebuit să-l urăsc. Dar, cînd un asemenea tip crede că eşti prietenul lui cel mai bun, că eşti nemaipomenit, îţi închipui că o parte din norocul lui se va răsfrînge şi asupra ta, că zeii te vor plăcea şi pe tine. Că acţionează forţe uriaşe... Şi aşa au trecut prin viaţă Mark şi Wes. Jucam base-ball împreună, am mers la Babe Ruth World Series şi vreau să-ţi spun că a

cîştigat cu o alergare în repriza a şaptea... şi cine era la baza din faţa lui? *Moi!* Ce moment plăcut!

Wes tăcu, scărpinîndu-l pe Bart. Ţinea un picior sub el, iar Melanie avu impresia că, în ciuda bărbii cărunte şi a părului neîngrijit, arăta brusc mai tînăr. Wes zîmbi, stînjenit. Poate că exista un motiv pentru care Kevin îl alesese ca prieten...

– Mark s-a dus la Stanford, eu la California, dar am rămas apropiaţi. El a cunoscut-o pe Sheila, eu ieşeam cu Lydia – slavă Domnului, n-am avut gusturi identice în privinţa femeilor – şi am început amîndoi cursurile Facultăţii de Drept. Duceam vieţi asemănătoare: neveste gravide, locuiam chiar pe aceeaşi stradă, în Westwood. Ne distram bine, deşi nu aveam bani... aşa era în Los Angeles în anii şaptezeci.

Wes intonă cîteva note din *I Am, I Said*, apoi ridică din sprîncene:

– Bineînţeles, Mark nu deschidea o carte, iar eu mă mutasem la bibliotecă... Ţi se pare că povestea e prea lungă?

– Nu.

– Aşadar, după Facultatea de Drept, am început să muncim, sperînd să devenim parteneri la vreo firmă din oraş. Aveam un salariu de treizeci şi ceva de mii. Asta se întîmpla prin şaptezeci şi cinci – atunci erau o grămadă de bani. Mi-am găsit locul la o firmă şi am început să cîştig bani frumoşi, ocupîndu-mă de delicte mărunte. Dar nu despre asta vorbeam, ci despre Mark şi despre mine. Rămăsesem prieteni buni. Copiii noştri aveau aceeaşi vîrstă – jucau base-ball şi fotbal –, iar noi jucam bridge cu soţiile noastre. Ne întîlneam tot timpul. Parcă eram o singură familie. Copiii mei îi spuneau unchiul Mark, iar eu eram unchiul Wes pentru ai lui. Totul era frumos, era perfect – ca tot ce era legat de Mark. Ne-am mutat împreună în oraşul ăsta. Nu ne păsa că el stătea în St. Francis Wood, iar eu în Richmond. Ce dacă? Eram cu toţii fericiţi, nu aveam nici o problemă.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Aşteaptă, mai e ceva.

Wes se ridică, se întinse, se duse la frigiderul cel mic din salon şi scoase două sticle. Desfăcu dopul la o

Mickey's Big Mouth şi i-o întinse lui Melanie, care o luă fără ezitare, deşi nu-şi amintea să fi băut vreodată bere după-amiaza. Eh, există un început pentru orice...

Wes se aşeză, cu faţa spre ea, cu un picior sub el:

– E vorba de justiţie. Nu aceea la care te gîndeşti tu sau Kevin. Sau majoritatea oamenilor. Poate că doar eu o cunoşteam astfel.

– Şi Mark?

Wes chicoti, dar plin de amărăciune:

– Sigur, şi Mark. Dacă lucrezi prea mult timp în domeniu, devii cinic. Dar eu şi Mark... lucrurile începuseră în primele clase de liceu, poate chiar mai devreme... Nu ştiu ce a provocat acest lucru, dar aveam o anumită *atitudine*. De parcă am fi încheiat un tîrg... Nu, nu asta... mai degrabă un pact secret.

– În legătură cu ce?

– Că n-o să ne pierdem credinţa. Pare prostesc...

– Nu, nu pare.

– Ba da, crede-mă! Noi am văzut asta întîmplîndu-se cu cei din jurul nostru, din rîndul avocaţilor – pierdeai noţiunea timpului, clienţii te minţeau sau erau evident vinovaţi, trebuia să accepţi tot felul de porcării, ca să supravieţuieşti... Dar Mark şi cu mine ne respectam pactul. El avea *viziunea*... să nu rîzi... că viaţa trebuie să aibă un înţeles. Că acest lucru face ca oamenii să aibă succes – contează nu ceea ce fac, ci modul în care fac, ceea ce simt, felul în care se străduiesc. Nu vorbim despre succese financiare, ci de Succesul Vieţii. Aşadar, de două, trei ori pe an, chiar dacă unul din noi trebuia să renunţe la afaceri importante, ne retrăgeam – ne duceam la pescuit sau altceva – şi ne întorceam la Ceea Ce Conta...

Melanie îl asculta, vrăjită:

– Toţi oamenii ar trebui să facă acest lucru!

– Ai dreptate. Era ceva grozav. Şi avea efect.

– Apoi?

Wes oftă adînc:

– Într-o noapte, acum trei ani – cei doi copii mai mici abia se mutaseră –, un tîlhar a pătruns în casa lui Mark, i-a violat soţia şi a înjunghiat-o pînă a murit.

Melanie rămase cu berea în mînă, în drum spre gură.

– Iar după patru luni, *Mark* a fost acuzat de crimă.

Fata puse sticla jos, neatinsă. Îi venea să-l întrebe pe Wes dacă glumeşte. I se părea că aceasta era singura posibilitate. Ştia însă că Wes nu glumea. Aşa se întîmplase, iar cînd începu să priceapă care fusese efectul acestor fapte, Melanie murmură:

– Oh, Doamne!

– N-am glumit.

– Dar n-o omorîse el, nu-i aşa?

– Să fim serioşi! Era vorba de Mark Dooher, partener principal într-o firmă de avocatură, filantrop, familist convins. Cu toate acestea, fusese acuzat. Am considerat că e vorba de un caz foarte şubred, bazat doar pe dovezi circumstanţiale. Amprentele sale erau pe cuţit, dar el gătea în familia sa, deci, era *normal* ca amprentele lui să fie pe cuţit. Sperma avea grupa lui sangvină – dar putea să fie şi a altor cîtorva mii de indivizi. Nu avea un alibi solid, jucase golf pînă tîrziu, la Lincoln. Acuzarea era bazată pe mărunţişuri, pe faptul că Mark şi Sheila îşi măriseră asigurarea de viaţă. Mark mi-a cerut să-l apăr. Bineînţeles că l-am apărat.

– Şi?

– Şi am cîştigat. A fost lupta vieţii mele, a fost cazul vieţii mele. Şi l-am cîştigat. Am ajuns celebru. Mark era un nume şi cazul ăsta m-a scos din anonimat. În anul următor am pledat în două cazuri de crimă şi se părea că o să cîştig bani frumoşi.

Melanie dădu din cap şi zise:

– Dar el comisese crima, nu-i aşa?

Wes clipi, ca să-şi limpezească privirea. Vocea îi tremura, trebui să reia de două ori ceea ce voia să spună.

– Ticălosul... ticălosul *mi-a povestit*, mi-a spus că nu voia *ca faptul că şi-a ucis nevasta* să ne strice relaţia, că prietenia...

Bărbatul îşi trecu mîna peste ochi şi înjură.

– Aşadar, de aceea ai renunţat, zise Melanie, după un timp.

Wes dădu din cap:

– Da, de aceea.

37

DUPĂ DISCURS ŞI după efectul acestuia – supervizorii au recomandat în unanimitate să se ofere o recompensă de două sute de mii de dolari pentru prinderea lui Kevin Shea – primarul Aiken credea că întîlnirea de după prînz cu Philip Mohandas va fi floare la ureche. Un conducător de culoare, un conducător alb, solidaritate, bla, bla, bla.

Greşea.

Mohandas îl aştepta în secretariat, împreună cu gărzile sale, Allicey Tobain şi Jonas N'doum. Reuşiseră fie să-l măgulească, fie să-l intimideze pe Donald, ca să-i lase înăuntru. Aiken avu, la început, o reacţie ciudată: simţea că domeniul său privat fusese invadat. Se întrebă unde dispăruse Donald şi se opri în prag.

– Domnule Mohandas! exclamă el, revenindu-şi, zîmbind, repezindu-se cu mîna întinsă. Mă bucur că, în cele din urmă, pot să vă întîlnesc personal!

Aiken se uită la însoţitorii lui Mohandas, dar aceştia rămaseră aşezaţi, părînd că aşteaptă instrucţiuni. Mohandas nu venise cu intenţia de a fi amabil. Intră direct în subiect:

– Domnule primar, discut cu dumneavoastră doar pentru că prietena noastră comună, doamna senator Wager, mi-a cerut acest lucru. Sincer vorbind, sînt îngrozit de răspunsul oficial al municipalităţii la situaţia căreia trebuie să-i facem faţă.

Aiken se duse în spatele biroului, simţind că i se încing obrajii:

– Domnule, tocmai am parcurs un drum lung, ca să putem da acel răspuns oficial al municipalităţii, care constă în mărirea recompensei oferite pentru prinderea lui Kevin Shea – în afară de faptul că ne străduim să împiedicăm incendierea totală a oraşului. Poate că aţi auzit...

– Fără îndoială, *aţi* auzit că Jerohm Reese este din nou în închisoare, iar Kevin Shea nu-i la puşcărie. Aceasta-i realitatea pe care o văd. Văd un om alb, un asasin, care se plimbă pe stradă, iar un negru nevinovat e ţinut în închisoare fără nici un motiv.

– Kevin Shea nu se plimbă pe stradă...

– De unde ştiţi?

Bineînţeles că Aiken nu ştia. I se distribuiseră cărţi proaste şi nu voia să le joace.

– Oricum, Jerohm Reese nu-i un negru *nevinovat*. Nu aşa cum înţeleg eu nevinovăţia.

– Nu-i mai vinovat decît cinci sute de oameni care au fost lăsaţi să plece cu citaţii...

– Asta înseamnă că nu-i vinovat?

– Toţi sîntem vinovaţi de ceva, domnule primar! Se pare că Jerohm nu-i tratat la fel ca oamenii albi. Aveţi un fanatic pe post de procuror, care profită de situaţie...

– Art Drysdale nu-i fanatic.

Mohandas se simţi jignit, se întoarse pe călcîie şi le spuse peste umăr, lui Allicey şi lui Jonas:

– Omul ăsta nu vrea să ne ajute.

Paznicii săi se ridicară, Mohandas se îndreptă spre uşă, iar Aiken fu tentat să-i lase să plece.

Însă nu dorea să înrăutăţească situaţia.

– Domnule Mohandas, aşteptaţi puţin!

Ieşi de după birou. Mohandas stătea, nerăbdător, lîngă uşă.

– Cu ce vă pot ajuta? Nu vreau să ne certăm pentru mărunţişuri, vreau să vă ajut. Credeam că am făcut ceva folositor în dimineaţa asta, împreună cu supervizorii. Poate n-a fost suficient. Spuneţi-mi ce doriţi.

În ochii lui Allicey se zări o sclipire de triumf, ce dispăru imediat. Mohandas o văzu şi luă mîna de pe clanţă, zicînd:

– Alan Reston.

– Cine?

– Alan Reston. Procurorul general adjunct. Născut şi crescut în San Francisco. Fost procuror în districtul Alameda. În dimineaţa asta am discutat cu el. E disponibil.

– Disponibil pentru ce?

– Ca să fie numit procuror-şef.

Primarul era prea uluit ca să răspundă. Mohandas continuă:

– Alan Reston are recomandări, cunoştinţe şi sprijin politic pentru a ne ajuta să trecem prin aceste vremuri grele. Şi – zise Mohandas, ridicînd un deget pentru a sublinia ce avea să spună – faptul că-i afro-american va echilibra lipsa reprezentării minorităţilor în administraţia municipală, lipsă produsă de moartea lui Chris Locke.

Brusc, Allicey Tobain făcu un pas înainte, dominîndu-l pe primar cu statura ei impozantă:

– Domnule, zise ea calmă, numirea domnului Reston nu va fi un simplu gest, în vremurile acestea va avea un înţeles profund. Va demonstra într-un fel palpabil că municipalitatea este de partea noastră. Iar comunitatea va răspunde într-un mod similar.

Nu pronunţase cuvîntul „voturi", dar Aiken îl auzise.

Însă primarul nu era prost – ştia că, dacă satisfaci dorinţele cuiva, nemulţumeşti pe altcineva. Nu ştia care era poziţia femeii faţă de Mohandas, se vedea însă că face parte din cercul de intimi al acestuia. Simţea că poate avea un limbaj comun cu ea. Se uită la femeie şi-i zîmbi:

– Regret, dar nu cred că ne-am cunoscut...

Ea îi întinse mîna fină.

– Allicey Tobain, se prezentă ea.

Apoi se întoarse către Mohandas:

– Philip, îmi cer scuze că am intervenit în discuţie.

Se vedea însă că rolul ei fusese pregătit din timp... Mohandas zîmbi.

– Allicey şi Jonas, îl prezentă el şi pe bărbat – mă ţin la curent cu toate.

Figura lui N'doum arăta ca o mască din piatră, dar Allicey se înroşi de plăcere.

Aiken îi spuse femeii:

– Îl cunosc pe Reston. Dar nu-i bine să-l numesc cu scopul precis de a-l elibera pe Jerohm Reese.

Mohandas se uită la Tobain – pentru aprobare, pentru indicaţii? Femeia dădu din cap, aproape imperceptibil, iar şeful ei zise:

– Asta o va decide procurorul-şef.

Dar Aiken nu avea de gînd să cedeze fără nici o garanţie:

– Da, după ce va fi procuror-şef. Cel care va fi numit va trebui să se pună de acord cu domnul Drysdale.

Mohandas dădu din cap:

– Îl cunosc pe Alan Reston şi ştiu că va face ce-i mai bine pentru oraş.

Primarul dădu şi el din cap:

– M-ar interesa să aflu ce planuri are.

Allicey Tobain se dădu mai aproape şi întrebă:

– Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? Ştiu unde se află Reston acum...

38

LORETTA WAGER ERA singură acasă.

După evenimentele din ziua trecută, nu se cuvenea să fie văzută pe stradă. Şi voia să fie disponibilă pentru Abe Glitsky, indiferent dacă acesta ar fi căutat-o din motive profesionale sau personale. Nu era momentul să nu ştie care îi sînt priorităţile.

După toate comentariile pe care le auzise chiar din prima zi a sosirii ei în oraş, considera că luase o decizie bună, renunţînd să-şi aducă vreun membru al echipei. Aceştia aveau lucruri importante de făcut în Washington, iar aici trebuia să rezolve anumite treburi de una singură. Acţiunile ei nu aveau nevoie de publicitate.

Făcea ceea ce trebuia făcut.

Se trezise devreme, avîndu-l în minte pe Abe Glitsky. Voise – simţise nevoia – să-l sune, înainte ca acesta să se ducă la serviciu. Apoi discutase cu biroul ei din Washington. Pe linia particulară, telefonul suna fără încetare. O sunase Donald, de la biroul primarului; de la serviciul telefonic; Alan Reston şi Philip Mohandas. Toată lumea voia să discute cu ea. Să aştepte! Iar ea aşteptă pînă cînd presupuse că Elaine ajunsese la muncă şi o sună.

Sărmana ei fiică suferea cumplit. O să-i treacă. Suferinţa trece, ştia asta din propria experienţă. Ar fi vrut să-i spună fetei – sigur că n-o să-i spună aşa ceva niciodată – că era mai bine aşa, că Locke nu intenţiona să-şi părăsească nevasta şi copiii, nici pentru Elaine, nici pentru altcineva. Loretta ştia multe lucruri, iar în privinţa lui Locke era sigură.

Iar Elaine – singurul lucru valoros din lumea Lorettei –, fiica ei frumoasă şi sensibilă, se va alege cu sufletul distrus. Şi va ajunge ca mama ei.

Dumnezeu ştie că Loretta făcuse multe compromisuri în viaţă, dar avusese mereu grijă să păstreze – ce cuvînt ar fi fost mai potrivit? – idealismul sau inocenţa lui Elaine.

Loretta pierduse asta cu mulţi ani în urmă, poate înainte de cele patru zile petrecute în jungla din Columbia. Atunci crezuse că o să zacă acolo o veşnicie, cu mîna încleştată pe servieta plină cu bani, pe care omul de afaceri columbian o luase cu el, ca bagaj de mînă. Se uitase la banii care nu-i foloseau la nimic, trăind zi şi noapte printre şopîrle şi insecte, alături de trupurile în descompunere ale celor cinci bărbaţi. Acum devenise pragmatică, atentă la tot ce-i folosea. Ajunsese o femeie cu poziţie şi realizări, dar idealista de altădată, de pe vremea cînd studia la colegiu, împreună cu Abe Glitsky, dispăruse pentru totdeauna. Şi, Doamne, cît îi lipsea! Cît ar fi vrut să se întoarcă! Dar aşa-i viaţa... Dacă o iei pe un drum, înlături orice posibilitate de a o lua pe un altul...

Elaine nu trebuia să păţească aşa ceva. Nu din cauza lui Christopher Locke. Păcat că se întîmplase ceea ce se întîmplase, dar nu era sfîrşitul lumii, iar fata ei va depăşi momentul acela neplăcut.

Ar fi dorit să-i pară rău după Locke – un conducător de culoare important, mort în floarea vîrstei. Dar acesta îşi trăise traiul ce-i fusese dat, iar moartea lui o salvase pe fiica ei de o traumă teribilă, chiar dacă fata nu-şi dădea seama.

La început, Loretta crezuse că Mohandas îşi irosea inutil energia în cazul lui Jerohm Reese, dar, gîndindu-se mai bine, îşi dădu seama că fiica ei îi oferise un atu, iar Mohandas îl folosea. Însă Loretta nu era sigură că Mohandas ştia să-şi joace cartea, ca să obţină profit maxim. O să o joace ea pentru el şi apoi o să-i spună ce a făcut. Iar în schimb...

O să-l facă pe Philip să înţeleagă că trebuie să dea şi el ceva. Nimic nu este pe gratis.

Aprobarea creşterii recompensei pentru prinderea lui Shea dovedea că lucrurile mergeau aşa cum dorea ea. O dată ce rîul reuşitelor începe să curgă, tinde să capete o viaţă proprie. Era foarte bine că primarul ajunsese să-l creadă pe Philip Mohandas simbolul jignitei comunităţi a negrilor. Ea ajutase la formarea acestei reacţii, pentru că-l folosea pe Philip ca piesă în jocul ei de şah.

Îşi reaminti că nu trebuie să-l subestimeze pe individ. Nu era un simplu pion. Ştia că, în perioade mai calme, Mohandas nu obţinea decît puţine voturi. Dar în vremuri tulburi, cînd percepţia generală era că esenţa vieţii americanilor de culoare este ameninţată de majoritatea albă, chiar şi negrii moderaţi – votanţii ei – îl urmau pe Philip într-un număr foarte mare.

Coborîse jaluzelele în toată casa. Îmbrăcată într-un veşmînt negru, din lînă, potrivit pentru doliu, Loretta stătea la biroul din lemn de cireş din încăperea din spatele casei, privind afară spre Presidio, baza militară dezafectată, transformată recent în parc naţional.

Ultima bază dezafectată, reprezentînd o proprietate de primă mînă, fusese Rezervaţia Navală Hunter's Point. În timp ce aştepta sosirea lui Abe Glitsky, Loretta îşi petrecu timpul vorbind la telefon cu cei din Washington. Ideea aceea mocnea de cîteva luni şi Loretta aşteptase, răbdătoare, să apară momentul potrivit ca s-o pună în aplicare. Iar momentul acela venise. Indiferent cum se va rezolva criza, era sigură că planul ei îi va aduce aproape toate voturile afro-americanilor din Zona Golfului.

Bărbatul sosi într-un Plymouth fără însemne şi parcă în aleea circulară, lîngă uşa din faţă. O sunase nervos cu cincisprezece minute înainte de la serviciu, iar ea îl aşteptase, pîndindu-i maşina. Apoi el ieşi din automobil, se întinse, o văzu privindu-l pe fereastră şi-i zîmbi.

– Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă cert cu tine.

Pe neştiute, trecuse o oră.

Glitsky, îmbrăcat din nou, stătea alături de ea la masă, în micul separeu de lîngă bucătărie, bînd ceai Constant

Comment, cu lămîie. Loretta îşi legăna picioarele goale aşezată pe masă, purtînd fusta şi bluza de doliu.

– Nu înseamnă că te cerţi dacă ai altă părere.

– Vino o dată în vizită la Senat. O să vezi că aceia care nu-s de acord se ceartă...

– Nu şi acum.

– Bine, nu şi acum. Dar în clipa asta nu vreau să ne contrazicem. Bine?

Loretta îşi trase un scaun lîngă el, iar Abe fu surprins de faptul că părea timidă, de parcă se temea să-l atingă, după ce focul i se potolise. Într-un fel, se simţi uşurat. Nu ştia de ce, dar, dacă l-ar fi atins întîmplător – în clipa aceea –, ar fi avut impresia că-i un gest nepotrivit, un truc pentru a-l scoate din minţi. Nu-şi dorea ca ea să folosească vreun truc. Indiferent care.

Dar, fiind atît de aproape unul de celălalt, el simţi nevoia s-o atingă. Întinse mîna şi o puse pe antebraţul ei:

– Scopurile mele sînt altele decît ale tale, Loretta! Tu te ocupi de politică. Eu de crime. Vreau să aflu cine l-a ucis pe Arthur Wade.

Femeia îi răspunse imediat:

– Ştim cine. Avem fotografia lui.

– Nu neg că Shea...

– Atunci ar trebui să fii de acord cu noi.

– Ştim că au fost şi alţii. Nu ştim dacă Shea a fost conducătorul, nici ce-a făcut.

– Cred că-i limpede că a făcut destule.

Glitsky rămase tăcut.

– Abe, ascultă-mă! De ce nu vrei să te gîndeşti? Uită o clipă de metodele poliţiei. Ai spus că ocupaţia mea este politica. Aceasta constă în a găsi un consens, în a-i face pe oameni să se gîndească la soluţii funcţionale – nu contează care. În a opri ce se întîmplă aici, înainte de a fi distrus întregul oraş, poate chiar întreaga ţară.

Glitsky sorbi din ceai şi întrebă:

– Crezi cu adevărat că arestarea lui Kevin Shea...

– Cred că el e *un simbol*, iar arestarea lui ar pune capăt tulburărilor.

Glitsky o privi în ochi şi descoperi ceva important. Se părea că Loretta chiar credea în ceea ce spunea.

– Ce-i cu Jerohm'?

Loretta oftă:

– Ar fi o adevărată binecuvîntare dacă am putea folosi situaţia asta cum se cuvine. Jerohm o să-i potolească pe albii furioşi, Kevin o să-i potolească pe fraţii noştri cei supăraţi...

– Fraţi doar pe jumătate, o corectă Glitsky.

Loretta îl contrazise:

– Un strop de sînge.

– Ce vrei să spui'?

– Legea ţării noastre zice că, dacă ai un strop de sînge de negru, atunci eşti negru.

– Dacă spui tu...

Abe nu voia s-o contrazică, nu voia să aibă o *discuţie*. Îşi mişcă mîna pe braţul ei, iar ea se aplecă şi i-o sărută.

– Ştii, zise el, poate e altfel cu oamenii cu care ai tu de-a face, dar eu nu mă gîndesc la culoarea mea mereu, la *noi* ca un *popor*... ci la toţi oamenii din lume.

– Care se îndreaptă împreună spre dezastru'?

– Chiar foarte repede. Şi nu mi se pare că îmbunătăţim situaţia împărţindu-ne în tabere care se urăsc.

– Abe Glitsky, în sufletul tău ai rămas încă un idealist!

Pe Abe îl amuză remarca ei. El considera că un sceptic mai mare ca el nu există. Femeia se trase mai aproape de el:

– Poate că va fi mai bine.

– Ai vreun motiv să crezi că va fi mai bine'? o întrebă el.

– Poate că nu, de obicei. Astăzi, nici vorbă. Dar uneori... uneori... acum douăzeci de ani, cineva ca mine, o negresă, n-ar fi ajuns senator al Statelor Unite. Cred că, privind retrospectiv, lucrurile s-au schimbat în bine. Asta înseamnă ceva.

– Ar putea să însemne că oamenii te cred, Loretta! Ar putea fi vorba doar de tine, aşa cum eşti, şi de ceea ce le oferi oamenilor.

Loretta se simţi copleşită. Îşi muşcă buza, încercînd să se stăpînească, apoi îl trase pe Glitsky lîngă ea şi-i şopti:

– Cum de te-am lăsat să pleci?

Glitsky fusese apelat prin pager şi află că tatăl său reuşise să o convingă pe martora reticentă – Rachel, cea dintr-o fostă republică sovietică – să spună ce ştia despre linşaj. Femeia se afla la doar zece minute de locul în care se găsea el.

Cînd ieşi, îi spuse Lorettei că nu-i va sta în cale în ceea ce avea de gînd cu Kevin Shea. Era domeniul ei. El nu obişnuia – nici nu făcea parte din îndatoririle slujbei sale – să facă publice rezultatele anchetelor. Avea puţine îndoieli – dacă avea vreuna – în legătură cu implicarea lui Shea. Voia totuşi să-şi facă o imagine de ansamblu, să afle desfăşurarea evenimentelor pas cu pas, ca să-l poată acuza cu probe indubitabile pe individ, atunci cînd va veni vremea.

– Ar trebui să discuţi cu fiica ta, zise el, în cele din urmă.

– Despre ce?

– Despre şansele ei de a dovedi vinovăţia lui Shea. Dacă îl arestăm, iar ea nu poate dovedi că el e făptaşul, ea va fi considerată vinovată. În locul tău, aş fi foarte preocupat. Ai grijă să se descurce!

Glitsky porni către maşină, dar Loretta îl prinse de mînă:

– Abe...

Bărbatul se opri.

– O s-o ajuţi? O să ai grijă să nu i se întîmple ceva?

– O să încerc, răspunse el, dînd din cap. Asta mi-e meseria.

39

TATĂL LUI GLITSKY nu-i spusese că îi luase pe băieţi – pe toţi trei – ca să-i ducă mai întîi la Tommy's Joynt, să mănînce sandvişuri, apoi să coboare pe malul oceanului, la Monterey, unde nu erau tulburări, să vadă acvariul, să facă un lucru constructiv în vara aceea.

Era ridicol să-i ţină în casă în fiecare zi. Aşa îşi închipuia Abe că-i un tată bun?

– Încerc să-i protejez, tată. Nu vreau să păţească ceva.

Tatăl şi fiul se aflau în biroul rabinului Blume. De acolo îi vedeau pe băieţi, care aruncau la coş, pe terenul de joacă al sinagogii. În afară de ei, nu mai era nimeni acolo. Blume şi Rachel aşteptau în locuinţa rabinului, de lîngă templu. Abe nu se grăbea să o vadă pe femeie, voia să discute mai întîi cu tatăl său, care nu fusese impresionat de supărarea fiului.

– Spune-mi şi mie ce ar putea să păţească.

– Cum poţi să întrebi aşa ceva? Tu nu te uiţi în jur? Nu vezi ce se întîmplă?

Nat Glitsky dădu din umeri:

– Am venit pînă în centru ca să te văd. M-am întors la Rachel. Am venit împreună pînă aici, pe jos. Nimeni nu ne-a deranjat cu ceva. Nu-i nimeni pe străzi.

– Ar fi trebuit să te întrebi de ce nu a ieşit nimeni din casă.

– Abraham, ştiu de ce! Vrei să stai jos? Reacţionezi exagerat.

– Nu vreau să stau jos! Nu reacţionez exagerat! Sînt copiii *mei*, *eu* răspund de ei şi nu vreau să-i expun la... la asta. Nu vreau să mai pierd pe cineva din familie.

Cu toate că spusese că nu vrea să stea jos, Abe se aşează. Nat rămase un pic lîngă biroul rabinului, apoi traversă încăperea şi-şi aduse un scaun lîngă fiul său:

– Poţi să-i pierzi şi dacă îi ţii prea din scurt.

– Încerc să-i protejez. Încerc să fac ce-i mai bine pentru ei.

Nat dădu din cap:

– Ştiu. Dar am sunat în dimineaţa asta. Doream să discut cu tine. Mi-a răspuns Jake. Nu l-am auzit niciodată vorbind aşa... „Tata dă greş, bunicule! Şi nici nu-şi dă seama." Lucruri de felul ăsta. Aşa vorbea Jacob, care adoră pînă şi pămîntul pe care calci. M-a îngrijorat.

– Te-a îngrijorat? hohoti Glitsky cu amărăciune.

– Ştiu, ştiu, tu eşti şi mai îngrijorat. Cine nu-i? Iar tu, de cînd Flo...

– Nu-i vorba de *mine*, îl întrerupse Abe. Nu-i vina mea că s-a ajuns aici. N-are nici o legătură cu Flo. E vorba de mine şi de băieţi. Flo nu face parte din problemă.

Nat puse mîna pe genunchiul fiului său:

– Flo e întreaga problemă, Abraham! Nu te amăgi singur.

– Rahat!

Apoi, mai tare:

– E pur şi simplu un rahat!

Glitsky îi împinse mîna, se ridică, se duse la fereastră, gîfîind.

– Cred că-i prima oară cînd vorbeşti urît cu tatăl tău.

Abe încercă să se concentreze asupra fiilor săi, asupra jocului de afară. Făceau mişcări precise, cei doi băieţi mai mari săreau şi-i pasau lui Orel. Abia se auzea ce vorbeau, dar vocile erau relaxate şi vesele.

– Nu pot să mai pierd pe cineva, tată! Nu mai pot.

Din nou Nat traversă camera şi veni lîngă fiul său. Rămase în spatele lui Abe şi se uită la băieţii de afară.

– Nu putem să păstrăm nimic, Abraham! Nu-i în puterea noastră; asta-i voia Domnului.

Glitsky se întoarse:

– Bine, dar dacă...

Nat îl întrerupse:

– Aşa gîndeşti tu şi nu are nici o logică. Dacă vor fi încuiaţi toată ziua în casă şi începe un incendiu pe strada voastră? Nu poţi să controlezi aşa ceva. În nici un fel. Nu poţi să faci nimic, doar să te chinuieşti singur. Lasă-mă să-i iau cu mine! O să ne distrăm şi o să ne întoarcem acasă cînd se termină totul.

Glitsky se aşează pe colţul biroului, cu umerii lăsaţi:

– Tată, cînd o să înceapă viaţa să pară iarăşi adevărată? Nu ştiu ce naiba fac...

– Te înţeleg. Cînd Emma... îţi aminteşti...

– Tu nu te-ai schimbat.

Bătrînul rîse:

– Abraham, să nu crezi că am rămas la fel. Am încercat să nu-mi schimb felul în care mă purtam cu tine, felul în care acţionam. Mi-am păstrat gesturile, obiceiurile, astfel încît ceea ce simţeam să nu te afecteze. Îţi pierduseşi mama. Îţi era destul de greu.

Glitsky făcu un gest către băieţii de afară:

– La fel ca ei. Am înţeles mesajul.

Tatăl lui dădu din cap:

– Există unele asemănări. Aşa că fă-ţi meseria, ţine-te de ea, lucrurile vor redeveni la normal, poate într-un fel nou. Nu vor fi niciodată ca înainte. Asta-i partea cel mai greu de acceptat. Că nu va fi ca înainte. Ce va fi de acum încolo?

Glitsky îşi duse mîna la ochi şi-i frecă. Se ridică, făcu vreo cîţiva paşi, se uită afară şi zise:

– Dacă ajungeţi în Monterey, opriţi-vă la dig şi cumpără-mi nişte acadele sărate cu unt de alune. Îmi plac grozav.

40

– IAR AŢI VENIT?

Ridley Banks rînjea, stînd pe veranda lui Peter McKay.

– Peter, felul tău de a vorbi îmi răneşte sentimentele. El e partenerul meu, Marcel Lanier. Spune-i că-ţi face plăcere să-l cunoşti. E un tip sensibil.

– Mda, îmi face plăcere să te cunosc.

Banks se întoarse pe jumătate:

– Ce ţi-am zis? Dacă eşti amabil cînd pui întrebări, primeşti răspuns. Acesta este genul de martor pe care ar trebui să-l interogăm în fiecare zi. Ce zici?

– De data asta ce vreţi?

– Vrem să discutăm două minute despre declaraţia ta de ieri.

– Ce se întîmplă, Petey?

În uşă apăru o tînără cu părul blond. Pieptul băieţesc îi era acoperit de o bustieră de culoarea pielii. Avea picioare albe, slăbănoage. Purta blugi tăiaţi, şosete albe şi tenişi.

– Scuzaţi-ne, zise Banks. Nu mi-am dat seama că aveai musafiri.

McKay făcu un pas înapoi:

– Ea e soţia mea. Patsy.

– Soţia ta? Nu ştiam... Ce mai faceţi, doamnă? Apropo, ce-ţi mai face braţul, Pete?

McKay îşi răsuci încheietura şi îşi întinse degetele. Purta o cămaşă din flanelă, cu mîneci lungi.

– Din ce în ce mai bine.

– Ţi-ai scos bandajul?

– Încă nu. Peste două zile.

– Petey are necazuri? întrebă Patsy.

Avea voce de fumător. Făcuse un pas în lumină. Banks îşi spuse că arăta de cincisprezece ani. Dar femeia purta verighetă.

– Nu, doamnă. Nu acum. Verificăm nişte lucruri pe care ni le-a spus ultima oară.

– Despre ce? întrebă ea, stînd în faţa soţului ei.

Marcel Lanier vorbi peste umărul lui Banks:

– Despre felul în care s-a rănit la braţ.

– S-a tăiat într-o uşă, răspunse femeia. Geamul s-a spart.

– Aşa ne-a spus şi el, zise Marcel, venind în faţa lui Banks. Ne-am întors pentru că ne-am adus aminte de ceva – de fapt, partenerul meu Ridley a avut ideea. Ştiţi, ca în *Colombo*, dacă mai ţineţi minte serialul. Acel „ah, ar mai fi ceva". Cum s-a tăiat la braţ... Vă supăraţi dacă intrăm? Nu-i cald afară şi se pare că aţi îngheţat.

Vorbele îi fură însoţite de o privire aruncată spre sînii femeii. Lanier părea mult mai obraznic decît sunaseră cuvintele sale – sfîrcurile lui Patsy McKay ieşeau în evidenţă, împungînd pînza bustierei.

– De ce nu-ţi pui o cămaşă pe tine, dragă? zise McKay. Şi voi, aveţi mandat? Altfel discutăm aici. Ce vreţi cu braţul meu?

Patsy nu plecă, iar Banks vorbi peste capul ei:

– Chestia cu braţul tău stă cam aşa: vărul tău, Brandon Mullen, a zis că aţi căzut amîndoi prin uşa glisantă de la intrarea din spatele casei. Cînd am fost ieri aici, am văzut că uşa nu era stricată. Ai reparat-o imediat? Ai o chitanţă de la cel care a reparat-o?

Patsy clătină din cap şi interveni:

– S-a întîmplat la Brandon acasă, nu aici.

Banks se uită la Lanier şi spuse:

– Brandon a declarat că aţi venit aici, pentru priveghiul vostru particular în amintirea lui Mike Mullen. La Petey, aşa a zis.

McKay făcu un pas înainte:

– În primul rînd...

– Sttt! îl opri Patsy pe soţul ei. Acum taci!

După aceea le zise inspectorilor:

– Mă durea capul. Mă trezeau tot timpul, aşa că i-am trimis la Brandon, iar ei au plecat.

Banks insistă:

– Brandon a spus că au venit aici.

– Mai întîi au venit aici. Apoi s-au dus acolo. De ce nu-l mai întrebaţi o dată? Mergem cu voi. Petey n-a făcut nimic rău. Nu avem nimic de ascuns.

Brandon Mullen era acasă şi se purtă de parcă i-ar fi aşteptat. Locuia într-un apartament pe 22nd Avenue, în cartierul Richmond, în apropiere de familia McKay. Uşa glisantă care dădea spre curtea interioară arăta nou-nouţă. Da, domnilor inspectori, avea şi o chitanţă de acum două zile, semnată, ştampilată... De firma Reardon Glass and Screen.

– Mă duc să mănînc.

– Nu se poate, Rid.

Stăteau în faţa locuinţei lui Brandon Mullen şi aşteptau. Nici ei nu ştiau ce. Marcel coborîse geamul maşinii şi stătea cu un cot rezemat de el.

– McKay i-a spus lui Brandon că o să venim. Cineva a născocit povestea cu geamul.

– Nevastă-sa.

– Probabil. Şi-au închipuit că-i mai bine să spargă un geam.

– Mulţumesc, dar mi-am dat şi eu seama.

– Vrei să discutăm cu Reardon de la firma Reardon Glass şi cum naiba îi mai zice?

– Ca să verificăm dacă a făcut reparaţia cu două zile în urmă, conform datei de pe chitanţă? Nu. Nu cred că individul va fi cinstit cu noi.

– Sînt şocat. Un băiat irlandez, catolic, să se poarte aşa?

– Bine ai venit în rîndul poliţiei! zise Banks. O să ai parte de multe şocuri.

Carl Griffin lucra de unul singur. Decise s-o ia pe altă cale.

Îşi dădea seama că nu putea să obţină nici un fel de informaţii despre vreunul dintre indivizii mai importanţi – O'Toole, Mullen, McKay, Shea. Gaşca irlandeză îşi apăra oamenii.

Se gîndise iniţial să întrebe la secţiile de urgenţă ale spitalelor locale, dar, după două telefoane, se lămurise. Din cauza tulburărilor, secţiile de urgenţă erau chiar mai aglomerate decît Palatul de Justiţie. Nu avea cum să găsească acolo oameni care să aibă timp, chef şi memorie suficient de bună ca să-l poată ajuta.

Aşa că se apucă, metodic şi cu tenacitate, să parcurgă cartea de telefon – ajutîndu-se şi de o hartă a oraşului. Sună la fiecare cabinet medical aflat pe o rază de cinci kilometri de Taverna Caverna. Se prezenta ca fiind inspector în cadrul departamentului Omucideri şi întreba dacă doctorul a văzut în ultimele trei zile vreo rană ce părea provocată de cuţit.

Dosarele medicale nu aveau caracter confidenţial, în cazul anchetării de către poliţie a unor delicte. De fapt, în anumite cazuri, precum viol sau răni produse cu arme de foc, medicii erau obligaţi să anunţe autorităţile.

Griffin stătea – aşa dolofan cum era – la biroul său, din departamentul Criminalistică. Termină sandvişul cu vinete şi parmezan. Se rezemă de speteaza scaunului şi-şi puse picioarele pe birou, se uită la închisoarea cea nouă, la stratul de nori şi la albastrul cerului de deasupra lor. Ajunsese la litera E. Răsfoi capitolul „Medici" şi-şi dădu seama că mai avea încă cinci pagini.

O asemenea activitate îi era caracteristică lui Carl Griffin. Dacă nu aveai inspiraţie, dacă băteai pasul pe loc, cercetai totul şi, uneori, dădeai peste ceea ce căutai. Carl se gîndi să continue de la coada listei, să înceapă de la Z. Ştia însă că, dacă renunţa la E, se putea ca tocmai acolo să se afle numărul cîştigător. Aşa că formă numărul doctorului Epps.

Domnişoara Bune-Maniere l-ar fi certat pentru modul în care înfulecă ultima bucată de sandviş. Telefonul suna, înghiţi

fără să mestece, îmbucătura îi rămase în gît şi, pentru o clipă, avu impresia că i-a sunat ceasul.

– Alo, aici cabinetul medical, repetă vocea.

Înghiţi din nou şi-şi drese glasul. Se părea că doctorul Epps plecase la masă, iar asistenta ascultă discursul lui Carl fără să scoată o vorbă. După ce termină, îl întrebă:

– Şi cînd a fost asta?

– În noaptea de marţi.

– Aşteptaţi o clipă!

Griffin se bucură că nu sărise la Z. Femeia reveni imediat:

– Am avut de-a face cu o tăietură serioasă la tendonul lui Ahile. Am cusut-o în dimineaţa zilei de miercuri. Pacientul era un tînăr care a spus că a alunecat şi a căzut peste o cazma din curte. Unul dintre acele accidente obişnuite, dar eu nu cred că a fost vorba de o cazma.

Griffin aşteptă.

– Rana arăta curată şi adîncă.

– Înţeleg. I-aţi spus şi lui asta?

– Da, l-am întrebat, iar el a insistat că a fost o cazma. Una nouă, nefolosită, ascuţită ca un cuţit. Nici n-a clipit cînd mi-a povestit. Am presupus că avea dreptate. L-am pansat.

– Ce vîrstă avea?

– O clipă. Colin Devlin, douăzeci şi patru de ani. Doriţi adresa lui?

41

CAMERA PENTRU VIZITATORI a morgii din San Francisco se afla în faţa uşii grele care ducea în încăperea pentru autopsii. Era întunecoasă şi nu avea ferestre. De pereţii de-un verde-deschis stăteau rezemate scaune galbene, din plastic, şubrezite de vreme şi, poate, de povara tristeţii. Cei doi copaci din plastic nu mai păreau nici pe departe reali, dar nimeni nu observase acest lucru, nu-i luase nimeni de acolo. Oamenii care intrau în încăperea aceea se gîndeau doar la problemele lor.

Elaine Wager fusese chemată de către John Strout, medicul legist al oraşului San Francisco, în calitatea ei de procuror care cerceta uciderea lui Arthur Wade, ca să analizeze raportul medicului legist. Din cauza cantităţii enorme de muncă din ultimile zile, raportul fusese întocmit mai tîrziu decît de obicei.

Elaine aştepta, cu genunchii lipiţi, cu mîinile încleştate în poală. Strout o anunţase, atunci cînd îi telefonase, că va mai dura încă o oră, dar ea îşi strînsese dosarele şi plecase imediat, mulţumită că i se oferea prilejul să rămînă singură.

Petrecuse o parte a dimineţii luptîndu-se cu sine, cercetînd mediul în care trăise suspectul – prieteni, loc de muncă, antecedente. Făcea orice, numai să nu se gîndească la Chris, la ceea ce i se întîmplase acestuia... Poliţia îi comunicase numele femeii – Cynthia Taylor – care dezvăluise prima că aveau de-a face cu un tip numit Kevin Shea. Descoperi puţine lucruri care i-ar fi folosit în tribunal, dar îşi făcu o imagine despre individ.

După spusele domnişoarei Taylor, Shea era doar ceva mai mult decît un vagabond. Provenea dintr-o familie destrămată, de undeva, din sud „lucru care se potrivea perfect cu ceea ce făcuse", îşi spusese Elaine. Era unul dintre cei care pierdeau vremea la Universitatea de Stat San Francisco, trecînd de la un curs la altul şi bînd în majoritatea timpului. Domnişoara Taylor credea că are o slujbă cu jumătate de normă la un fel de serviciu de telemarketing („nu-i în stare să aibă un serviciu adevărat"), dar că-şi folosea pensia de veteran ca să-şi cumpere băutură. Nu pomenise niciodată de vreun prieten, dar avusese o relaţie de cîteva luni cu o prietenă a domnişoarei Taylor. Se pare că o convinsese pe această victimă neajutorată a sa să-i devină complice, să-l ajute să fugă. Domnişoara Taylor îşi terminase declaraţia spunînd că individul era „cu adevărat periculos, instabil; nu poţi să ştii niciodată ce are să facă".

Legistul sunase tocmai atunci, iar Elaine îşi dăduse seama că nu mai rezista. I se părea că zidurile se strîng în jurul ei. Avea nevoie de un timp în care să fie singură, în care să lase emoţiile să se manifeste. Iar camera din faţa laboratorului lui Strout îi oferea această oportunitate.

Brusc – orice mişcare în încăperea lipsită de viaţă părea subită – uşa cea grea se deschise, iar Strout îşi aşează trupul uscăţiv pe scaunul de lîngă ea. Medicul legist avea un accent puternic de sudist. În schimb, nu avea nici un duşman în poliţie sau în procuratură. Era un adevărat profesionist, care se preocupa doar de meseria sa. Avea un umor sec şi un scepticism care-l făcea să descopere o crimă în ceea ce părea, la prima vedere, chiar şi pentru poliţie, o moarte accidentală sau naturală.

– M-am săturat să mă uit la morţi, mormăi el, ţinînd în poală ultima formă a raportului său. Se pare că două zile de muncă neîntreruptă reprezintă limita pentru mine. După patru, cinci, îmi creşte aciditatea.

Elaine nu reacţionă. Aşa era Strout de obicei, nu avea ceva cu ea.

– E raportul despre Arthur Wade? întrebă ea, arătînd spre hîrtiile din poala doctorului.

Acesta dădu din cap, considerînd că venise momentul să termine cu amabilităţile:

– Nici o surpriză. Nici nu mă aşteptam la vreuna. Moarte provocată de asfixiere. Normal, în caz de spînzurare. Probabil că a durat cîteva minute pînă a murit. Sărmanul! S-a chinuit mult. Hei, stai să-ţi aduc puţină apă!

– Nu-i nevoie, mă simt bine.

Dar Elaine se pomeni că-şi reazemă ceafa de perete şi închide ochii. Era prea mult. Nu putea auzi pe cineva vorbind despre faptul că Arthur Wade atîrnase prea mult timp în laţ. În timpul facultăţii, Arthur păruse a fi un om minunat, deşi nu-l cunoscuse foarte bine. Iar după patru ani, viitorul lui devenise trecut, se terminase totul...

Iar Chris Locke... „Nu, potoleşte-te! îşi spuse ea. Nu te gîndi la asta!“

Trecu apoi ceva timp. Strout se întorsese cu nişte apă călduţă, într-un pahar din hîrtie.

– Nu vrei să te întinzi un pic? În biroul meu e o canapea...

Elaine nu se putu stăpîni şi întrebă:

– Chris Locke e alături?

– Da, doamnă, oftă medicul. Uneori...

Vocea îi deveni brusc guturală. Nu-şi dusese gîndul pînă la capăt.

– Ştiu, zise ea, punîndu-i pentru o clipă mîna pe genunchi.

După ce se întoarse în biroul ei – plin de mobilă veche, maldăre de dosare şi cu miros de hîrtie şi de praf –, încuie uşa. În ora în care lipsise, ca să se ducă la morgă, cineva venise şi-i lăsase pe masă un plic mare, galben. Elaine se aşează, lăsă să cadă pe podea dosarul lui Arthur Wade şi deschise plicul.

O altă copie a fotografiei originale a lui Paul Westberg, aceea care apăruse în ziare şi la televiziune. În timp ce se pregătea să pună poza înapoi în plic şi să arunce totul în bibliorafţ, se opri brusc. Ceva îi atrăsese atenţia. Se uită din nou la fotografie.

Din cauza evenimentelor petrecute între timp, uitase că-i ceruse fotografului – nu o rugăminte, o solicitare oficială –

să-i trimită şi cealaltă fotografie pe care o developase. Iar el îi îndeplinise dorinţa.

Cele două fotografii era foarte asemănătoare, aşa cum spusese Westberg. Avusese dreptate cînd afirmase că Shea se vedea mai bine în poza pe care o cunoşteau toţi. Era evident de ce o alesese pe aceea, nu pe aceasta.

Dar în a doua fotografie exista ceva straniu. Elaine luă biblioraftul, căută prima pozâ şi le aşezâ una lîngă cealaltă. Fusese şocată de un amănunt: în a doua imagine, Arthur Wade ţinea cuţitul care, în prima pozâ, se afla în mîna lui Kevin Shea.

Şi ce dacă?

Mulţi oameni au bricege în buzunar. Chiar şi ea avea unul în poşetă.

Tînăra închise ochii, încercînd să-şi imagineze ce se întîmplase în momentul acela: mulţimea ameninţătoare, Shea în mijlocul ei, decizînd – pentru că Arthur era spînzurat şi lipsit de apărare – să-l înjunghie, să-i înfigă cuţitul în coaste, iar Arthur reuşise, cumva, să întindă o mînă, să-i smulgă arma, într-un ultim moment de împotrivire, care fusese surprins în fotografia lui Westberg.

Sau altă explicaţie, una puţin probabilă, dar posibilă, dacă te gîndeai bine. Arthur reuşise să scoată cuţitul pe care-l avea la el, înainte să fie ridicat deasupra solului, şi încercase să taie funia. Era ultima lui şansă de a supravieţui. Iar Shea se întinsese, îi luase cuţitul şi-l aruncase. Asta nu schimba în nici un fel faptele – ba chiar făcea imaginea mai limpede.

Mai era ceva...

O copleşi o repulsie groaznică, ce se transformă apoi în furie. Kevin Shea, care se strîmba din cauza efortului de a-l trage în jos pe fostul ei coleg, se afla la originea evenimentelor care duseseră la uciderea lui Chris Locke, şeful ei, iubitul ei...

Era intolerabil ca individul acela – un sudist fanatic – să fie încă în libertate. Mama ei avea dreptate – la fel şi supervizorii, primarul, chiar şi Philip Mohandas. Un singur om *era* răspunzător pentru toate. Fusese o gloată, dar *acel om* o condusese. *Acel om* îngenunchease oraşul. Trebuia prins. Nebunia nu putea fi oprită pînă nu va fi arestat individul. Trebuia găsit.

Elaine se ridică de la birou. Trebuia să-i convingă pe oameni, trebuia să-i facă să-l urască pe Shea pentru ceea ce făcuse, aşa cum îl ura ea.

Existau anumite proceduri şi anumite niveluri ierarhice, dar Elaine mai ştia şi cine era ea. Putea să apeleze la canale exterioare, să li se adreseze direct oamenilor. Art Drysdale o să o pedepsească, dar nu conta. Nimeni n-o să îndrăznească să se atingă de ea.

Primăria prevăzuse la etajul al treilea al Palatului de Justiţie două camere pentru ziarişti – una pentru ziare, cealaltă pentru radio şi televiziune –, ambele chiar lîngă uşa ce ducea în anticamera procurorului-şef. Încăperile erau pline ochi, pe hol fuseseră puse mese – pe acestea se vedeau pahare pentru cafea, gogoşi, sandvişuri mîncate doar pe jumătate.

În zilele anterioare, Elaine şi ceilalţi procurori adjuncţi evitaseră zona aceea, pentru a scăpa de ziariştii care se purtau ca nişte piranha flămînzi, gata să înhaţe tot ce pica în apele lor. Urcase şi coborîse pe scările interioare, care legau etajele Palatului.

Dar acum, plină de furie, cu ideile limpezi şi cu figura oglindindu-i oboseala, pătrunse în holul principal.

– Nu cred.

– Eu cred, replică Wes Farrell.

Nu se clintise. Arăta ca un vagabond, îmbrăcat cu şortul său kaki şi cu tricoul de suporter al echipei Bull, ţinîndu-şi picioarele goale rezemate de un bidon pentru lapte, cu o cutie de bere în mînă şi avînd capul lui Bart în poală.

Discutau despre interviul în direct al lui Elaine Wager.

– Aşa fac ei. Dacă au apărut la televizor, ceea ce declară devine adevărat.

– De unde au scos toate chestiile alea? şopti Kevin.

Îi era greu să spună ceva cu glas normal. Nu scăpa de impresia că devine tot mai lipsit de vlagă, în loc să se facă bine. Braţul stîng îl durea încontinuu, iar cînd respira, simţea

junghiuri în zona coastelor. Cînd se trezise, toţi fuseseră de acord că avea nevoie de o baie fierbinte. Făcuse una, dar durerea devenise mai puternică.

Sorbi din cafea şi zise:

– Ce voia să spună prin cuvintele alea: „instabil", „deprimat din cauza morţii fratelui său", „în stare să facă orice..." De unde a scos toate astea?

Melanie curăţa încăperea – puterea obişnuinţei – în urma bărbaţilor. Spălase deja două rînduri de farfurii, acum strîngea ziarele în teancuri şi aranja cărţile ieftine în raft, în ordinea alfabetică a autorilor. Se opri pentru o clipă.

– De la Cindy, zise ea, apoi îi explică lui Wes: O cucerire anterioară a lui Kevin, care nu s-a sfîrşit prea bine.

Apoi se îmblînzi, veni lîngă Kevin şi-l sărută pe creştet:

– A fost o lecţie pentru noi toţi.

Pe ecran, Elaine, indignată, răspundea altei întrebări:

– Faptul că n-a contactat autorităţile pînă acum dovedeşte că nu are nici un argument rezonabil cu care să se apere. Procuratura porneşte de la presupunerea că este periculos...

– Da, că reprezintă o ameninţare majoră! o completă Kevin, prăbuşit.

– ... Şi îi rog pe toţi cetăţenii care cred că l-au văzut pe domnul Shea să ia imediat legătura cu poliţia sau cu procuratura.

Farrell clătină din cap:

– Ah, vocea cumpătată a raţiunii...

– Trebuie să mă predau, zise Kevin.

– Să te predai în *asemenea* condiţii? Tu nu auzi? În situaţia în care acolo se întîmplă aşa ceva? exclamă Wes şi-şi termină berea – a treia. Noi doi trebuie să discutăm.

Imaginea de pe ecran se schimbă, iar Farrell îndreptă telecomanda spre televizor şi mări volumul sonorului. Pe treptele din faţa Palatului de Justiţie stătea un bărbat cu o figură ameninţătoare. Avea gulerul ridicat, din cauza vîntului. Se vedea că nu-i fac plăcere camerele de luat vederi şi microfoanele din faţa sa.

O voce masculină explica:

– ... Locotenentul Abraham Glitsky, şeful departamentului Omucideri, pare a nu împărtăşi certitudinile domnişoarei Wager.

Glitsky interveni:

– Continuăm să strîngem dovezi. Încercăm să descoperim adevărul. Asta-i tot ce vă pot spune.

Locotenentul încercă să plece, dar reporterul rămase în faţa sa:

– Ce-i cu Kevin Shea, domnule locotenent? Nu-i în atenţia dumneavoastră? Cu toate că primarul a mărit recompensa...

Camera luă un prim-plan, iar Glitsky zise:

– Shea e unul dintre suspecţi. Vrem să-l interogăm, să aflăm versiunea sa. Punct.

– Versiunea sa? Dar domnişoara Wager a spus...

– Domnişoara Wager îşi face meseria, iar eu mi-o fac pe a mea, adică strîng probe.

– Dar nu aveţi dovezi?

– Nu comentez.

– Ce-i cu fotografia?

Glitsky păru a se gîndi la întrebare:

– Fotografiile pot fi interpretate în multe feluri. Acum, dacă îmi permiteţi...

Locotenentul împinse microfonul şi trecu pe lîngă reporter, îndreptîndu-se spre uşile Palatului de Justiţie.

Cînd începură reclamele, Wes Farrell opri televizorul. Îl scărpină pe Bart după urechi, turti cutia goală de braţul fotoliului şi înjură.

– Ce?

Wes se întoarse către Kevin şi-i răspunse:

– Glitsky. Individul ăla, arătă el către televizor.

– Ce-i cu el? Îl cunoşti?

– Am avut nişte treburi...

Melanie veni în faţa lui:

– De ce te superi? Am avut impresia că nu-i sigur...

– Ai priceput. Aşa părea.

Kevin se ridică şi întrebă:

– Atunci, care-i problema?

– Problema este că avem o şansă, replică Wes ridicîndu-se. Trebuie să mergem la el, s-ar putea să ne asculte.

– Vrei să spui că tu... începu Melanie, dar Kevin îi făcu semn să se potolească.

În încăpere se aşternu tăcerea. Wes turti încă o dată cutia de bere.

– Vrei să spui că o să ne ajuţi? întrebă Melanie.

Wes se uită la Kevin şi zise:

– Kevin, dacă se dovedeşte că ai avut *vreun* rol în linşaj, te omor cu mîna mea. O să te urmăresc şi o să te omor ca pe un animal turbat. Numai că o s-o fac încet şi chinuitor. Ai înţeles?

– N-am făcut nimic, îi răspunse Kevin.

Wes înjură iarăşi, clătină din cap, azvîrli cutia goală şi zise:

– Ar fi bine să fie aşa.

42

GLITSKY EXAMINA a doua fotografie, punîndu-şi unele întrebări. Biroul departamentului Omucideri era gol. Domnea o pace binecuvîntată. Găsise un bilet de la Carl Griffin. Plecase să interogheze o potenţială victimă a unei răni de cuţit. Bine. Glitsky nu avea altă explicaţie pentru tăieturile şi bandajele indivizilor. Ceva le provocase. Prietena tatălui său, Rachel, pomenise ceva despre un cuţit. În ambele fotografii apărea un cuţit. Pînă n-o să afle ce se întîmplase cu acel cuţit, nu-şi putea face o imagine de ansamblu, nu putea să ştie care era adevărul. Cunoaşterea l-ar fi ajutat. Cunoaşterea ajută întotdeauna. Nu primise nici o ştire de la Banks sau de la Lanier.

Telefonul sună, iar el răspunse:

– Criminalistică. Sînt Glitsky.

– Hardy, din Ashland.

Locotenentul îşi împinse scaunul în spate şi-şi puse picioarele pe birou. Cel mai bun prieten al său, Dismas Hardy, îl suna din Oregon.

– Mi-a plăcut mesajul tău, continuă Hardy.

Mesajul lui Glitsky fusese: „Hardy, sună-mă!"

– Partea care mi-a plăcut cel mai mult a fost cea în falset, din *Duke of Earl*. Mulţi tipi bătrîni, ca tine, nu mai pot lua note atît de înalte. Eşti mare!

Locotenentul se întinse după cana cu ceai şi sorbi din ea.

– Ai găsit week-end-ul potrivit ca să pleci! bombăni el. Cum merg lucrurile acolo?

– În Ashland? Grozav. *Furtuna* a fost un spectacol uimitor. Şi *pinot noir*-ul e bun. E frumos în Oregon. Frannie îţi transmite toată dragostea ei.

– Ştii că aici a venit sfîrşitul lumii – cea pe care o ştim noi?

– Am auzit nişte zvonuri, dar nu ştiu mare lucru, glumi Hardy, apoi deveni serios: Tu ce faci?

– Uneori, mă întreb şi eu ce fac. Cînd o să ştiu, o să fii primul care o să afle. Ai auzit de Locke?

– Mă întreb dacă nu-i vorba de proverbiala parte bună a lucrurilor...

Hardy şi Locke fuseseră duşmani pe plan profesional. Locke îl dăduse afară din procuratură, iar Hardy se apucase să-i facă zile fripte, apărîndu-i cu succes pe cîţiva suspecţi de crimă acuzaţi de Locke. Nu se iubeau defel.

– Aş minţi dacă aş spune că ştirea mi-a zdrobit inima, dar nu-i doream moartea. S-a întîmplat prea aproape de casa noastră, Abe!

– Ştiu, Diz. Aşa gîndesc şi eu. I-am trimis pe copii departe, cu tatăl meu.

– Chiar atît de rău stau lucrurile?

– Dacă nu ni se termină apa, o să supravieţuim. Se pare că jumătate de oraş arde. Iar eu încerc să sting incendiul.

– Ai nevoie de ajutor? Pe plan personal, vreau să zic. Eşti bine?

– Mă descurc. Dar am avut şi perioade mai bune.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Lasă-mi unul dintre mesajele tale strălucite. Dacă-i nevoie, ne întoarcem acasă.

– Nu-i cazul.

– Bine, dar dacă trebuie...

– Am înţeles. Mulţumesc. Sărută-ţi soţia din partea mea.

– Bine. Unde s-o sărut?

Glitsky se trezi chicotind şi nu voi să-i ofere această satisfacţie lui Hardy, aşa că puse receptorul în furcă.

În timpul ultimelor patruzeci de ore, biroul lui Rigby, şeful poliţiei, arătase ca un stat major în timp de război. Două mese fuseseră mutate şi lipite, iar pe ele era întinsă o hartă a

San Francisco-ului. Vreo şase poliţişti se mişcau în jurul ei, punînd sau scoţînd ace cu gămălie din diferite locuri, şi răspundeau la telefoanele care sunau fără încetare.

Pe fereastră se vedea un fir de fum spre sud, prin smogul îngheţat care îţi înţepa ochii. Soarele după-amiezei îl străbătea din cînd în cînd. Vreme de vară şi viaţă uşoară...

Rigby stătea la birou, discutînd cu Alan Reston. Glitsky ştia despre acesta că-i un politician din Sacramento, cu o ambiţie formidabilă. Procurorul-şef adjunct îl îndrumase pe Abe de fiecare dată cînd acesta se dusese la parlamentul statal, ca să discute cu legislativul despre vreo lege legată de delincvenţă. Era un tip educat, care vorbea frumos, cam de statura lui Glitsky, cu vreo cinci ani mai tînăr. Acum se afla în biroul lui Rigby, în costum şi cu cravată. Locotenentul nu ştia ce înseamnă asta, dar fusese convocat acolo, la cîteva minute după ce vorbise la telefon cu Dismas Hardy. Iar cînd te convoca Rigby, te duceai.

Glitsky ciocăni în uşa deschisă, ocoli cele două mese şi ajunse în faţa biroului şefului său.

– Bună ziua, domnule, zise el, apoi i se adresă lui Reston: Bună ziua, Alan.

– Abe, bine că ai venit, îi răspunse Rigby, dar Reston dădu din cap, ceea ce i se păru ciudat lui Glitsky, dar nu se sinchisi prea mult, oamenii erau încordaţi din cauza a ceea ce se întîmpla, nu mai erau ei înşişi. Să mergem afară, undeva, unde putem discuta.

Ieşiră în tăcere, cu Rigby în frunte, Reston rămînînd ultimul. Trecură prin cîteva încăperi, pînă ajunseră într-o cameră pentru interogatorii, care era goală. Fără nici un preambul, Rigby se întoarse spre Glitsky:

– O să avem o discuţie prietenească, nu vreau să-ţi fac scandal – cel puţin nu în faza asta. Abe, aş vrea să înţelegi acest lucru!

Glitsky tresări. Nu-i plăceau discuţiile prieteneşti care începeau aşa. Reston veni mai în faţă, iar Rigby se uită la el şi spuse:

– Cred că-l cunoşti pe domnul Reston, noul nostru procuror-şef.

– Sigur, dar nu ştiam... zise locotenentul, apoi întinse mîna: Felicitări, Alan!

Urmă o strîngere de mînă formală. Glitsky se întoarse spre Rigby:

– Am greşit cu ceva? Despre ce-i vorba?

– Despre ştirile de la televizor, îi replică şeful poliţiei. Despre apariţia ta.

– Dar eu...

Rigby îl întrerupse:

– Ascultă-mă! Ştiu. Am văzut, te-am auzit. Pot să-ţi arăt o înregistrare, dacă vrei s-o vezi. Ştii că avem un responsabil pentru relaţiile cu publicul. Unul care-i plătit pentru asta.

– Tot nu-mi dau seama ce-am făcut.

Rigby îi explică:

– Ai pus sub semnul întrebării, în public, rezultatul anchetei noastre, care-i încheiată. Omul a fost pus sub acuzare.

Abe avu nevoie de un timp, ca să înţeleagă, apoi răspunse:

– Domnule, vă spun cu tot respectul că un reporter mi-a pus un microfon în faţă, iar eu am rostit vreo douăzeci de cuvinte.

– Dintre care optsprezece au fost în plus, interveni Reston.

– Domnul procuror-şef are dreptate, zise Rigby, iar Glitsky remarcă tonul oficial al acestuia.

Se vedea că Rigby era manevrat, anumite slujbe erau în pericol, inclusiv a sa – cea la care ajunsese după o viaţă de muncă. Bine, dacă aşa mergeau lucrurile.

– Răspunsul corect, continuă Rigby, era: „Fără comentarii".

– Păi asta am spus, replică locotenentul, ştiind însă că nu putea să cîştige, dacă era acuzat astfel; cu cît negi mai mult că ai făcut ceva rău, cu atît mai mult dovedeşti că ai făcut.

Reston interveni:

– Locotenente, ştiu că ţi se pare că sîntem doi tipi scîrboşi.

Cînd se întîlneau în Sacramento, Glitsky fusese întotdeauna Abe, iar Reston fusese întotdeauna Alan. Se vede că lucrurile se schimbaseră.

– Dar s-au făcut multe eforturi, pe mai multe fronturi, în încercarea de a crea... un mod unitar de a controla

situaţia. Nu vrem ca lucrurile să devină mai confuze şi mai agitate decît sînt deja.

– Nu-i vorba de o situaţie confuză, zise Glitsky, dar nu trebuie să ignor unele fapte importante legate de dovezile pe care le avem...

– Nu faptele sînt problema în acest moment, zise Rigby.

– Tot aud vorbele astea. Aş vrea să ştiu care va fi poziţia domnului procuror-şef în această privinţă, cînd va avea loc procesul lui Kevin Shea.

– Pînă *atunci* o să cunoaştem toate faptele.

Glitsky nu dorea să continue. Avea nevoie de slujbă şi simţea că îşi făcea meseria aşa cum trebuia.

– Să sperăm că vor fi cele adevărate, mormăi el.

Reston părea sigur de sine. Poate că nici el nu dorea o confruntare. Nu în momentul acela... Oricum, îi răspunse locotenentului:

– Vor fi.

Rigby îşi transmisese mesajul. Avea alte treburi de făcut.

– Aşadar, e limpede, Abe. Problema asta se tratează la niveluri superioare nouă. Publicul are nevoie de...

– Să fie luat repede, îi sugeră Glitsky.

– Exact.

Reston zîmbi, părînd sincer. Spuse, de data asta ferm:

– Ştiam că o să înţelegi, Abe. Nu ne putem permite să dăm greş. În povestea asta, Shea e personajul negativ. Nu vrem să tulburăm apele. În acest moment, e cea mai bună soluţie pentru a ieşi din criză. El e făptaşul. O să-l prindem. E vinovat. Iar oraşul o să înceapă să se vindece.

Glitsky se uită la şeful său, apoi la noul procuror-şef şi le zise:

– Am înţeles. Nu vor fi probleme.

Locotenentul tremura, în aerul rece din laboratorul morgii. Trupul răposatului Christopher Locke stătea întins pe o masă, acoperit cu un cearşaf. Strout puse mîna înmănuşată sub capul mortului şi îl ridică vreo cinci centimetri.

– Uită-te aici! zise medicul.

Glitsky se sili să privească. Era o gaură mică, curată, rotundă, în spatele urechii stîngi a lui Locke. Nu s-ar fi văzut, dacă Strout n-ar fi ras părul din jur. Locotenentul se concentră asupra rănii, încercînd să nu vadă figura, străduindu-se să nu recunoască în ea chipul celui pe care-l cunoscuse, cu care discutase, glumise – chiar dacă nu-l plăcuse prea mult. Nu reuşi pe deplin.

– Ceva interesant? întrebă el. Ceva la care nu te aşteptai?

Strout dădu din umeri şi zise:

– Nu chiar. De ce?

– Am întrebat aşa, fără nici un motiv. Din obişnuinţă. Poate că-s într-o dispoziţie în care aşteptam ceva interesant...

– Mda, ştiu ce vrei să spui, replică Strout, apoi lăsă capul mortului jos, cu blîndeţe, dar nu trase cearşaful peste el, ci îl întoarse într-o parte, încît gaura să rămînă vizibilă. Arderea produsă de pulbere era cea aşteptată, poate prea puternică...

– Sticlă?

Strout îl privi întrebător, iar Glitsky îi explică:

– De la geamul maşinii. Cioburi în jurul rănii.

Doctorul clătină din cap:

– Era un geam securit. Maşina aparţinea municipalităţii. Nu mă aştept să găsesc ceva. O să fac o examinare la microscop, ca să fiu sigur. Ai vreo bănuială?

Glitsky se dădu înapoi şi zise:

– Ştii, John, n-am nici o informaţie. Nu ştiu ce să fac, trag de orice fir îmi iese în cale, ca să văd dacă nu-i legat de ceva. Ca să-ţi spun drept, cred că-s cam obosit. Iar faptul că văd morţi oameni pe care i-am cunoscut nu mă ajută prea mult...

Strout se îndreptă de spate şi trase cearşaful peste figura lui Locke.

– Cu toţii ne simţim aşa, mărturisi el. Nu crezi că-i cam frig aici?

Îl conduse în biroul său, o încăpere mare, pătrată, plină de rafturi cu cărţi şi vitrine în care era expusă o diversitate de instrumente de tortură medievale. Medicul se opri din drum ca să şteargă praful de pe un buzdugan ce se afla pe un piedestal.

– În dimineaţa asta a fost aici cineva de la procuratură. Se ocupa de Arthur Wade. Biata fată era într-un hal...

– Elaine Wager?

Strout dădu din cap şi spuse:

– Cînd am început să-i vorbesc despre cauza morţii – asfixie – şi de restul, fata s-a albit la faţă, atît cît îi permitea pigmentul pielii ei. Sigur, vorba vine, rînji doctorul.

– Ai descoperit vreo rană de cuţit la Arthur Wade?

Strout, care se aşezase la biroul său, se gîndi o clipă, apoi răspunse:

– Rană de cuţit? Nu. Urme de funie, sfîşieri, tăieturi, julituri, dar nimic care să semene cu o tăietură de cuţit. Alte fire de care să tragi?

– Îhî.

– Abe, vrei un sfat? Ca să fii împăcat?

– Îhî.

– Continuă să tragi de fire. Nu se ştie niciodată.

– Departamentul Criminalistică. Sînt Glitsky.

– Domnule locotenent Glitsky, aici Wes Farrell. Sînt avocat.

– Da, domnule Farrell, ştiu cine sînteţi. Cu ce vă pot ajuta?

– Aş vrea să discutăm despre Kevin Shea.

Glitsky se ridică din scaun, pocnind din degete, încercînd să atragă atenţia cuiva din biroul alăturat, ca să ridice receptorul, să pornească un casetofon, dacă nu, măcar să existe un al doilea martor. Nu vedea pe nimeni prin uşa deschisă, deşi ştia că fusese cineva la unul dintre birouri, atunci cînd se întorsese de la Strout.

Nu apăru nimeni. Se aşează din nou pe scaun:

– Îl reprezentaţi pe Shea?

– Cred că ştiu unde se află.

Urmă o pauză. Vocea avocatului era neclară, de parcă Farrell ar fi fost beat. Glitsky se uită la ceasul de pe perete. Nu, nu se putea, nu era nici măcar trei după-amiază. Totuşi...

Vocea continuă:

– Şi sînt în legătură cu el. E foarte speriat şi vrea anumite garanţii, înainte de a se preda. Vrea să prezinte propria versiune.

– Bine, domnule Farrell. Eu vreau s-o aud.

– Unde ne putem întîlni?

– Unde sînteţi? Vreţi să veniţi la Palatul de Justiţie?

Urmă o pauză lungă. Glitsky auzi zgomot de discuţie – Shea se afla lîngă avocat. Îşi zise că şi-ar da regatul pentru un casetofon.

– Domnule locotenent?

– Vă ascult.

– Aş prefera să ne întîlnim personal, doar noi doi.

– Shea va fi cu dumneavoastră?

– Nu. Voi veni singur. Doar eu.

Dacă asta l-ar fi ajutat să ia legătura cu Kevin Shea, Glitsky ar fi fost în stare să se ducă gol puşcă la întîlnirea cu Farrell.

– Cunoaşteţi localul lui Lou Grecul, vizavi de Palat?

Cuvintele lui Farrell sunau neclar. Poate că individul avea un defect de vorbire:

– Lou Gricoteiu'? Îmi loam şcrişorile de acolo...

– Ne vedem peste o oră?

– Peste o oră.

– Domnule Farrell!

– Mda...

– Vă rog să conduceţi cu grijă.

Glitsky puse rapoartele poliţiei şi ale medicului legist pe biroul său. Lucra de multă vreme în poliţie şi simţea cînd se schimba situaţia într-un caz pe care-l ancheta, cînd se putea să-i dea de capăt. Acum avea un asemenea sentiment.

Îşi dădea seama că, într-un fel, Rigby şi Reston îi făcuseră o favoare amintindu-i că rolul său era clar şi limitat: trebuia să-l aresteze pe suspect într-un caz de crimă. Asta era totul. Să-l găsească şi să-l prindă, ca Tommy Lee Jones în *Evadatul* (fragmentul favorit al lui Glitsky, din toată istoria cinematografului, era cel în care Richard Kimble, evadatul, aflat într-un tunel de la marginea unei căderi de apă de un kilometru, îi spune lui Tommy Lee Jones: „Sînt nevinovat", iar Jones îi răspunde calm: „Nu-mi pasă!").

Aşa trebuia să fie el acum. Să transforme filmul în realitate. Să strîngă dovezile existente şi să fie flexibil, dacă

lucrurile se schimbă. Pentru moment, treaba lui era să-l aducă pe Kevin Shea într-o celulă din Palatul de Justiţie.

Nu avea încredere deplină în teoria Lorettei că arestarea lui Shea va potoli lucrurile, dar n-ar fi bine dacă s-ar întîmpla aşa?

Între timp, trebuia să se poarte cu Wes Farrell ca la carte. Va fi corect, nu va spune nimănui nimic şi se va întîlni singur cu avocatul. Înţelegerea rămîne înţelegere. Era convins că Farrell, chiar beat, nu va încerca să facă vreo şmecherie. Cererea lui părea legitimă. Era un avocat care încerca să-şi protejeze clientul şi asta nu implica neapărat o contradicţie cu cerinţele meseriei lui Glitsky. Cel puţin, nu deocamdată.

Nu-l condamna pe Shea că-şi luase un avocat. Trei sute de mii de dolari reprezentau un motiv suficient de puternic pentru a fi snopit în bătaie. Glitsky nu uitase de mesajul nu prea subtil transmis de Philip Mohandas – omorîţi-l, dacă aveţi ocazia. Probabil că Shea aflase de el. Locotenentul ştia că Shea avea dreptate, că ar fi fost o joacă de copil să inventezi o poveste cu o încercare de evadare sau cu un gest de autoapărare, care să justifice uciderea lui.

S-ar putea ca lucrurile să se potolească, în seara aceea chiar. Băieţii ar putea pleca în Monterey cu bunicul lor. Oraşul se va întoarce la viaţa obişnuită, iar Abe Glitsky îşi va pregăti un week-end în care să fie singur şi să doarmă pe săturate. Şi, poate, să mai facă şi alte lucruri.

Ridică telefonul, formă un număr. Loretta răspunse imediat. Din glasul ei se simţea că se bucura că-l aude, de parcă s-ar fi aşteptat să n-o mai sune vreodată.

Se va duce la primărie, la biroul pe care-l avea acolo. Ştia numărul de telefon? Nu mai putea să stea în casă. Venise în San Francisco ca să schimbe lucrurile, trebuia să se întoarcă la treabă, chiar dacă o şocase ceea ce se întîmplase cu Chris Locke. Oamenii aveau nevoie de ea. Trebuia să-şi folosească influenţa pe care o avea, să întîlnească oameni din fiecare tabără, să găsească soluţii viabile, să fie un mesager al păcii.

Vrea Abe să vadă ce-i cu Elaine? Nu reuşise să ia legătura cu ea şi era foarte îngrijorată.

Locotenentul o lăsă să vorbească, admirîndu-i tăria. O femeie puternică, avînd un program de lucru încărcat. I se părea normal ca el s-o informeze, iar ea să-i stabilească direcţia.

I-ar fi de folos Lorettei să ştie cît de aproape era rezolvarea problemelor. Ar putea să-i asigure pe oameni că Shea va fi arestat curînd. Urma să-l întîlnească pe avocatul acestuia la Lou Grecul, pentru a stabili amănuntele predării. Totul se va termina în cîteva ore, cel mult într-o zi.

Loretta îi spuse că veştile erau minunate.

Dacă Abe avea timp, va putea să treacă pe la biroul ei de la primărie, înainte să se ducă acasă? Chiar dacă stătea doar cîteva minute. Ea nu ştia ce să facă, în legătură cu sentimentele lor, cu ceea ce se întîmpla între ei. Voia să discute cu el. Avea nevoie de el.

43

ART DRYSDALE SE GÎNDEA să-i spună lui Elaine Wager să-şi ia concediu pentru restul săptămînii cînd află de promovarea lui Alan Reston ca procuror-şef. Prin intermediul relaţiilor pe care le avea la un post de televiziune, ştiuse de ultima ieşire a lui Elaine şi decisese nu numai că aceasta suferea de stres – toată lumea suferea de aşa ceva –, dar şi că femeia nu mai reuşea să se controleze.

Fiică de senator sau nu, trebuia să-şi ia nişte zile libere şi să se gîndească la ceea ce avea de făcut la slujbă. Mai întîi, îl arestase pe Jerohm Reese. Apoi vorbise la televizor despre Kevin Shea, comportîndu-se, în aparenţă, ca purtător de cuvînt al procuraturii, funcţie pe care n-o avea. După aceea putea să facă... Drysdale îşi zise că tocmai în asta consta pericolul. Nimeni nu ştia ce avea să facă Elaine după aceea. El nu voia s-o aibă în preajmă.

Dar apoi fu sunat de la cabinetul primarului. Nimic surprinzător, funcţia de procuror-şef era una politică, iar Drysdale făcea parte din administraţie. Surprinzătoare fusese doar viteza înlocuirii şi persoana aleasă pentru a fi numită în funcţia aceea.

Aşa că Drysdale stătu cîteva minute, jonglînd cu mingile de base-ball şi aşteptînd sosirea noului său şef. Apoi se ridică brusc şi se duse acolo unde voise prima oară să se ducă – în biroul lui Elaine Wager. Uşa era închisă. Drysdale bătu, apoi deschise. O găsi stînd pe podea, într-un colţ, cu genunchii la piept. Cînd ridică privirea, văzu pe faţa ei palidă că plînsese.

Procurorul fugi în baie şi se întoarse cu o mînă de şervețele umede. Între timp, Elaine se ridicase de pe podea şi se aşezase pe scaunul de la biroul ei. Drysdale se aşează la biroul învecinat, fără să spună nimic. Aşteptă pînă cînd ea îşi şterse faţa, îşi suflă nasul şi-şi reveni. Elaine îşi ceru scuze. El spuse că o înţelege, că-i totul în regulă. Schimbară cîteva cuvinte, apoi altele...

Peste o jumătate de oră, cînd Glitsky ciocăni la uşă, cei doi discutau linştiţi, stînd la cele două birouri, de parcă împărţeau aceeaşi încăpere şi lucrau împreună. Drysdale se ridică, se duse la uşă şi o întredeschise. Văzu cine se afla în faţa ei, făcu un gest către Elaine, iar aceasta îi spuse să-l lase să intre. Locotenentul purta un sacou, de parcă s-ar fi pregătit să plece undeva, şi ţinea în mînă nişte dosare.

– Dacă v-am întrerupt... răspunse el, uitîndu-se la Elaine.

– Intră, Abe. Ia loc, zise Drysdale, închizînd uşa în urma lui.

– Te caută toată lumea, Art. Cred că în ultima jumătate de oră ai fost căutat pe pager de vreo zece ori.

– Îmi închipui.

– Aşadar, ai aflat de Reston?

Elaine reveni la viaţă:

– Alan Reston? Ce-i cu el?

Drysdale se uită la ea. Discuţia lor se transformase într-una personală şi nu ajunsese să-i spună despre noua ierarhie din procuratură.

– Oh, e în regulă, eu...

– Îl cunoşti? îl întrerupse Glitsky.

Fata dădu din cap:

– Este... unul dintre oamenii mamei. Tatăl lui e bogat...

– Mai este şi noul tău şef, zise Drysdale.

– Ce vrei să spui?

Mai discutară un pic, pînă cînd lucrurile se limpeziră. Apoi Glitsky se uită la ceas şi spuse că avea o întîlnire, că Loretta era îngrijorată. Vrea Elaine s-o sune? Mama ei era la primărie.

Elaine dădu din cap.

– Vreau să-mi cer scuze, continuă Glitsky.

– Pentru ce?

– Interviurile noastre au fost difuzate la ştiri unul după celălalt şi se înţelegea că eu am spus că greşeşti. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun ceea ce am discutat mai devreme, că nu ştim încă adevărul.

– E-n regulă, zise ea. Se pare că tot ce-am făcut astăzi a fost greşit. Nu-i aşa, Art?

Drysdale dădu din umeri şi zise, enigmatic:

– Nu că n-ai fi avut motive...

– Nu-mi pasă de motive. Ele sînt doar scuze pentru lucrurile pe care nu le-ai fi făcut, dacă te-ai fi gîndit mai bine sau dacă ai fi fost mai puternic. Îmi pare rău.

– Dacă aşa crezi... mormăi Glitsky.

Drysdale profită de ocazie:

– Discutam despre circumstanţe atenuante. Despre cauzele pentru care oamenii fac anumite lucruri sau au o zi proastă. De ce Kevin Shea a făcut ceea ce a făcut, despre mediul deficitar în care a trăit...

– Trăim cu toţii într-un mediu deficitar.

– Asta spun şi eu, Abe, zise Elaine, cu o voce rugătoare. V-am făcut necazuri amîndurora şi nu vreau scuze, pentru că am încurcat lucrurile.

– Credeam că eu trebuie să-mi cer scuze, zise Glitsky şi mai relaxă atmosfera. Trebuie să plec, adăugă el, întinzîndu-i plicurile pe care le ţinea în mînă. Despre asta ţi-am vorbit mai devreme. Îţi vor veni de hac la proces, dacă nu eşti pregătită. Acum nu ştiu ce înseamnă, dar raportul lui Strout arată că Wade a murit din cauza asfixiei.

– Da. Ştiam. Asta se întîmplă cînd eşti spînzurat, cînd eşti ridicat în aer.

Elaine deschise plicul, iar Drysdale se uită atent la cea de-a doua poză.

– Da, asta spunea şi Strout.

Drysdale se îndreptă:

– Unde vrei să ajungi, Abe?

– Mă refer la povestea pe care aţi stabilit-o în legătură cu Kevin Shea şi pe care aceste fotografii par a o confirma. Şi anume că individul a tras în mod repetat trupul în jos.

Urmă un moment de tăcere, apoi cei doi pricepură:

– Asta înseamnă că i-ar fi rupt gîtul.

Glitsky dădu din cap:

– Exact. Nu ar fi fost strangulat. Strout spune că a murit strangulat. Puteţi să puneţi pariu că avocatul lui Shea va menţiona acest lucru la tribunal şi ar trebui să aveţi pregătit un răspuns. Doar atît vă spun: să ştiţi că puteţi s-o încurcaţi, dacă neglijaţi unele fapte.

Drysdale scosese a doua fotografie şi o examină cu multă atenţie:

– Ce-i cu asta?

Elaine avea răspunsul pregătit. Se lansă în prima ei explicaţie: Shea scosese cuţitul, ca să-l înjunghie pe Arthur Wade, iar acesta încercase să i-l ia, ca să se apere.

Glitsky şi Drysdale o ascultară, respectuoşi, ceea ce îi permise să ajungă la teoria ei despre cuţitul din buzunarul lui Wade, cuţit pe care Arthur îl scosese încercînd să-şi taie funia. De data asta, Glitsky nu mai avu răbdare. Nu voia să fie nepoliticos, dar simţea că nu are de ales. Trebuia să intervină:

– Vrei să spui că Arthur Wade, hăituit cum era de o gloată înnebunită, care i-a pus funia de gît şi l-a ridicat în aer, şi-a zis: „Îmi amintesc că am în buzunar un briceag, ce-ar fi să-mi tai funia?“ Nu cred că aşa s-au întîmplat lucrurile. Nu cred că un juriu va accepta aşa ceva. În plus, am discutat acum o oră cu o martoră – o bătrînă din Lituania, care nu are nici un motiv să mintă – şi care mi-a spus că ei i s-a părut că Shea îl *ridica* pe Wade, nu-l trăgea în jos. Şi că a scos cuţitul lui şi i l-a dat lui Wade, ca acesta să încerce să taie funia, numai că n-a rezistat atît de mult.

– Aşa ceva nu-i posibil, zise Elaine.

– Ar fi foarte neplăcut, dacă aşa stau lucrurile, zise Drysdale, a cărui treabă era să pregătească procesele astfel încît să aibă succes; din punct de vedere strategic, chestia asta îi distrugea tot cazul; nici nu voia să se gîndească la ceea ce s-ar fi întîmplat, dacă se prezenta o asemenea dovadă.

– În locul tău, îi zise Glitsky lui Elaine, l-aş chema aici pe fotograf şi aş încerca să aflu dacă-şi aminteşte în ce ordine a făcut fotografiile.

Drysdale înjură încet.

Glitsky se uită iarăşi la ceas şi zise:

– Chiar trebuie să plec.

– Probabil că există douăzeci de martori gata să spună că Shea l-a tras în jos...

Elaine revenise la atitudinea de împotrivire, nu voia să cedeze în nici un fel.

– Numai că n-a apărut nici unul, iar noi nu i-am găsit. Iar dacă au făcut parte din gloată, atunci sînt complici. Acesta-i motivul pentru care n-am găsit pe nimeni.

Glitsky ridică mîna, evitînd confruntarea:

– Uite ce-i, oameni buni! Sînt de partea voastră, dar e bine să ştiţi cu ce cărţi jucaţi.

Se mai uită o dată la ceas şi zise:

– La revedere.

– Lui Alan Reston n-o să-i placă asta, zise Drysdale, aşezîndu-se din nou la biroul de lîngă cel al lui Elaine. Poate că ar trebui să mă întorc şi să fac cunoştinţă cu el. Spui că-l cunoşti?

– L-am cunoscut prin intermediul mamei. Nu cred că-i cazul să-i spui despre ce am discutat acum.

– E vorba de stabilirea strategiei pentru proces. Asta-i treaba mea. Eu trebuie s-o stabilesc.

– N-o să te asculte.

– Aşadar, îl cunoşti.

Fata dădu din umeri:

– Am văzut destule cazuri asemănătoare. Dacă a obţinut slujba înseamnă că mama s-a implicat cumva. Kevin Shea face parte din programul ei, aşadar va face parte şi din cel al lui Alan.

– Nu şi dacă acest caz nu poate fi susţinut.

– Cine spune că nu poate fi susţinut? Dovezile pe care i le vei prezenta lui Alan vor fi considerate o analiză, nu o

strategie pentru proces. Nu cred că există vreo îndoială în privinţa lui Shea, dar Abe are dreptate, va fi ceva mai dificil să dovedim vinovăţia lui la proces.

– De aceea voiam să-i spun lui Reston...

– Art, te rog, lasă-mă pe mine! O să-i spun după ce o să aflăm mai multe. Poate mama...

Se întrerupse, iar Drysdale se aşează din nou pe scaun:

– Noi prezentăm dovezi la tribunal, Elaine.

– Ştiu.

– Indiferent ce zic alţii.

– Ştiu.

– Dacă nu crezi că *aceasta* este prioritatea lui Reston – şi, orice s-ar spune despre Chris Locke, aceasta era grija lui principală –, atunci cineva ar trebui să ştie cît mai repede care-i adevărul. Nu-mi pasă dacă Reston e negru sau dacă-i protejatul mamei tale.

Fata îl întrerupse:

– Nu ştiu care sînt priorităţile lui.

Drysdale se ridică de pe scaun şi bombăni:

– Dacă ceva mă enervează mai mult decît cuvîntul „priorităţi", este faptul că multă lume pare a avea aşa ceva. Cum să colaborăm, cum să convieţuim cu asemenea rahaturi?

– Eu nu...

– Nici eu, Elaine. Dar mă rog la Dumnezeu ca atunci cînd te uiţi la mine să nu vezi în primul rînd un bărbat alb, pentru că în ochii mei nu eşti mai întîi o doamnă de culoare. Eu sînt, în primul rînd, om.

Rămase lîngă uşă:

– Sper că te simţi mai bine, ştiu că ai de dat telefoane, iar eu trebuie să fac ceea ce am de făcut.

– Art...

– E în regulă. O să te las să discuţi cu domnul Reston. Nu uita însă că-i cazul tău. Nu al mamei tale.

Elaine îi dădu telefon fotografului Paul Westberg şi-i lăsă un mesaj pe robot, spunîndu-i că vrea să-l vadă cît mai curînd.

Apoi se uită la a doua fotografie. Îşi dădu brusc seama că nu fusese atentă la tot ce auzise. Se trezi întrebîndu-se cum de-o cunoştea locotenentul Glitsky atît de bine pe mama ei, încît aceasta să-i ceară să-i transmită fiicei sale că era îngrijorată.

– Am fost împreună la colegiu.

– Ce înseamnă „împreună"?

Loretta Wager oftă. Elaine şi-o imaginä în biroul mic, fără inscripţie pe uşă, din primărie. Desculţă, cu picioarele pe birou.

– Cred că-ţi poţi imagina şi singură, draga mea. Era... iubitul meu.

– Abe Glitsky a fost iubitul tău? A fost ceva serios între voi?

– La vremea aceea, ţi-aş fi răspuns că da.

– Iar acum?

Mama ei ezită un pic şi zise:

– Acum sîntem prieteni.

– Mamă, am stat destul de mult cu tine şi nu i-ai pomenit niciodată numele.

– Îi pierdusem urma, draga mea. Se mai întîmplă. Avea nevastă, familie... Şi eu la fel.

– Dar el *nu putea* să nu ştie de tine.

– Din cauza vieţii mele publice? Probabil că nu. Dar asta nu însemna că avea de ce să mă caute. Acum, de cînd m-a întrebat cum a fost cu Chris...

Elaine rămase tăcută.

– Mai eşti acolo, draga mea? Te simţi bine?

– Nu ştiu ce să fac.

– N-ai spus nimănui, nu-i aşa? Despre tine şi Chris?

– Nu. Cred că Art Drysdale a simţit ceva. A stat cu mine mult timp, am vorbit...

Mama ei zise, foarte atentă la ce spune:

– N-are decît să simtă ce vrea. Să nu recunoşti nimic. Îmi făgăduieşti?

– Mamă, nu vreau să...

– O să-i dea prea multă putere asupra ta. De fapt, oricui află.

– Art n-ar face...

– E şeful tău. Dacă va fi nevoit, se va folosi de ceea ce ştie. Aşa merg lucrurile. Tu nu poţi fi implicată într-un scandal.

– Mamă, *tu* nu poţi fi implicată într-un scandal. Tu eşti senator. Eu sînt doar...

– Nu-i vorba de mine. Mă gîndeam doar la tine.

– Art Drysdale nu va spune nimic. Şi nu-mi pasă dacă ar spune. Doar Chris contează.

Mama ei oftă din nou.

– Chris s-a dus, draga mea. O să găseşti pe altcineva. Pe cineva mai potrivit pentru tine, adăugă ea, după o pauză.

– Nu vreau pe cineva mai potrivit, zise fata, gata să izbucnească în lacrimi.

– O să vrei, crede-mă! Într-o zi, o să vrei.

44

SCENA PUTEA FI considerată ca fiind una domestică: un tînăr ras, cu un picior bandajat, stînd în jurul mesei împreună cu părinţii lui şi cu prietenul lor cel elegant, ascultîndu-l cu toţii politicoşi pe individul gras cu gulerul ridicat şi cu ghete negre, poate un instalator care le povestea despre boilerul ce curge, venind cu argumente pro şi contra în legătură cu achiziţionarea unuia nou...

De fapt, discuţia se transformase într-un interogatoriu, mult mai oficial decît intenţionase Carl Griffin.

Colin Devlin avea douăzeci şi patru de ani şi încă locuia cu părinţii, într-o casă victoriană renovată, de pe Clifford Terrace, în zona elegantă a Ashbury-ului. Griffin sunase de la cabinetul doctorului Epps şi luase legătura cu tînărul, pusese o serie de întrebări şi primise răspunsuri vagi, apoi se interesase dacă poate să-i facă o vizită, să obţină o declaraţie despre modul în care a fost rănit. Colin, care părea nervos, fusese de acord. Griffin se gîndise că tînărul n-ar fi putut să spună prea multe fără să creeze suspiciuni. Avusese dreptate.

În drum spre locuinţa lui Devlin, Griffin trecu printr-o zonă controlată de Garda Naţională şi trebui să facă un ocol de-un kilometru. Apoi, în ciuda sandvişului uriaş cu vinete pe care-l mîncase la prînz, se pomeni că i se face poftă de un hamburger. Aşa că pierdu ceva timp pînă ajunse în Ashbury, iar Colin primise ajutoare: părinţii săi şi avocatul acestora, un oarecare domn Cohen.

Într-un fel, era lucrul cel mai bun care i se întîmplase lui Griffin în ultimele trei zile, pentru că nici indivizii cei mai paranoici nu simt nevoia să-şi cheme avocatul la o discuţie cu poliţia despre o autoaccidentare cu o cazma.

Avînd în vedere prezenţa lui Cohen, Griffin fu surprins că fusese primit în casă fără să aibă mandat. Probabil că individul era jurist specializat în drept comercial, nu în cel penal. În acest caz, se putea să nu cunoască regulile, ceea ce era un mare ghinion pentru Colin.

După cîteva momente de tatonare, se duseră cu toţii într-o cameră mobilată cu gust. Soarele fără vlagă al după-amiezei pătrundea prin ferestrele ovale, de pe pereţii încăperii circulare. În ciuda focului din cămin, în casă era frig, iar Griffin rămase cu haina pe el. Continua să se întrebe de ce Colin crezuse că-i necesar să-l invite şi pe domnul Cohen la discuţia lor.

Tatăl, domnul Devlin, era un bărbat brunet, cu înfăţişare prietenoasă, în costum de stofă Denogal şi cu cravată potrivită. Se vedea că el conducea treburile. Deşi poliţistul nu i se adresase lui, el fu cel care răspunse:

– Domnule inspector, să trecem direct la subiect. Sînt convins că dumneavoastră bănuiţi că fiul meu nu s-a tăiat la picior în felul în care i-a povestit doctorului Epps. De aceea aţi venit aici. N-o să ne ostenim să vă arătăm cazmaua şi să vă spunem tot felul de prostii.

– Bine, zise Griffin.

Dacă aveau de gînd să-i dea ceva pe gratis, el era dispus să primească. Îşi îndreptă trupul masiv pe scaunul curbat şi întrebă:

– De fapt, ce s-a întîmplat?

Soţia, o femeie frumoasă, cu multe bijuterii, interveni:

– Colin nu a vrut să...

– Mary, te rog!

Privirea imperativă a soţului o făcu pe Mary Devlin să tacă. Bărbatul continuă:

– Am vrea asigurări că această cooperare a lui Colin cu poliţia...

Nu ştia prea bine cum trebuie să procedeze; păru că nu-i în stare să meargă mai departe, apoi îşi regăsi ritmul:

– ... Va duce la un *qui pro quo*.

– Procuratura face înţelegeri, răspunse Griffin. Încheie tot timpul una. Colin, cum te-ai ales cu tăietura?

– Nu ştiu. Un tip din spatele meu...

Tînărul avea ochii afundaţi în orbite şi arăta palid, de parcă ar fi purtat barbă mult timp şi şi-o răsese de curînd. Poate chiar în ultima jumătate de oră.

– Colin, stai o clipă! Nu trebuie să mai spunem nimic pînă nu primim nişte garanţii, zise tatăl.

Griffin dădu din cap:

– Dacă fiul dumneavoastră a fost de faţă la linşaj, mărturia sa va fi foarte importantă. Sînt convins că procurorul-şef va recunoaşte acest lucru.

Domnul Devlin meditä un moment:

– Nu încercăm să evităm responsabilitatea ce ne revine – cea care-i revine lui Colin –, dar nu vreau ca fiul meu... Faptul că a luat parte la aşa ceva e de neiertat. Înţeleg că...

– Tată, eu...

– Colin!

Băiatul tăcu.

– ... Şi sînt sigur că am fost prea îngăduitori, lăsîndu-l să locuiască aici, dîndu-i o alocaţie, neobligîndu-l să muncească, să-şi ia o slujbă, dar mama lui... însă toate astea vor înceta. Băiatul trebuie să se maturizeze, să răspundă pentru ceea ce face. Dar ne-a jurat că nu s-a atins de omul acela, iar eu îl cred. Nici măcar nu s-a apropiat de el.

În cele din urmă, avocatul interveni:

– Bren, cred că ai vorbit destul. Ce credeţi, domnule inspector?

– Trebuie să discut cu cineva din conducere. Cred că voi găsi... înţelegere.

– Care va fi pasul următor? întrebă domnul Devlin.

Griffin se ridică, îşi aranjă haina, care se mototolise, şi răspunse:

– Nu vreau să mi-o luaţi în nume de rău, domnule, nici dumneavoastră – i se adresă el lui Cohen –, dar ar trebui să vorbiţi cu un avocat care se ocupă cu treburi din astea. S-ar putea să descoperiţi că merită să-i daţi banii.

Jamie O'Toole, rămas şomer din cauza incendierii localului în care lucrase, era plin de furie şi de amărăciune. Locuise în oraş toată viaţa, urmase liceul Saint Ignatius şi făcuse un an la Universitatea de Stat San Francisco – timp în care Rhoda, prietena lui, rămăsese însărcinată, iar el se căsătorise cu ea, ceea ce însemna că pierduse degeaba cinci ani.

Aşadar, nu avea diplomă de colegiu, pe care ar fi obţinut-o în alte condiţii, pentru că era un tip inteligent. N-avusese şansa să-şi termine pregătirea. Şi ajunsese şomer, căutîndu-şi o slujbă, orice slujbă, tocmai la începutul recesiunii. Indiferent ce scriau ziarele, nici în California lucrurile nu stăteau bine.

Ajunsese barman – bacşişuri decente, bani încasaţi fără chitanţă, pe care putea să-i păstreze, nu să-i dea Unchiului Sam sau – mai rău – Rhodei. Nişte indivizi îi spuseseră: „Ai grijă cum faci cu banii, că, dacă află de ei fosta nevastă, sigur te dă în gît!" Iar el îi ascultase. Nu se îndoia că Rhoda i-*ar fi* făcut aşa ceva.

După cum ştia că ea nu voia să se mărite cu tîmpitul cu care locuia în Richmond, fiindcă astfel el, Jamie, n-ar mai fi fost nevoit să-i plătească pensie alimentară.

Jamie avea impresia că o să plătească la nesfîrşit pentru întreţinerea copilului – un alt mod de a-l ţine pe loc, de a nu-l lăsa să o ducă mai bine.

Se împărţeau nişte fonduri federale de urgenţă. El citise condiţiile şi-şi dăduse seama că le îndeplinea – guvernul dădea întotdeauna ceva cuiva, dar, de obicei, nu şi lui. De data asta primea şi el.

De aceea aştepta la o coadă lungă, în faţa sediului unde avea loc distribuirea banilor, undeva pe Market Street, un loc plin de vagabonzi. Jamie O'Toole ura să stea la coadă cu toţi nespălaţii, îngheţînd de frig.

Apoi alături de el apăru un tip cunoscut. Îşi dădu seama că era un poliţist în civil, Lanier sau cum l-o fi chemînd.

– Ce mai faci, Jamie?

– Mi-e frig.

Lanier purta o haină groasă de pilot, pantaloni reiaţi şi cizme. Părea să-i fie bine. Zîmbea:

– Am fost la tine acasă. Bătrîna ta ne-a spus unde te putem găsi.

– A avut şi ea dreptate o dată! Cu cine mai eşti?

– Cu partenerul meu. Parchează maşina, după colţ. O să apară imediat.

– Nu pot să aştept. Trebuie să-mi rezolv treburile. Ce vreţi de la mine?

Lanier se împingea în el, scoţîndu-l din rînd:

– Ca şi pînă acum: să stăm de vorbă.

O'Toole se dădu înapoi, pas cu pas:

– Ce faci, omule? Am stat la coadă o oră. Doamne, acelaşi rahat! M-am săturat!

Lanier îl conduse pînă la colţ, la oarecare distanţă de ceilalţi. O'Toole îl împunse cu degetul şi spuse în şoaptă:

– Nu mă mai împinge!

– Ai lovit un poliţist. Te poţi alege cu capul spart. Cred că deja ai obosit...

– Ai necazuri, Marcel? zise Ridley Banks, care apăruse în spatele lui O'Toole şi considera că-i cazul să-şi facă simţită prezenţa.

Lanier îi zîmbi peste umărul lui O'Toole:

– Nu, nici urmă de necaz. Ne aflăm în plină epocă a iluminismului.

O'Toole se întoarse, tresări văzînd că Banks era negru, apoi dădu din umeri:

– Nu avem ce discuta. Ultima oară v-am spus tot ce ştiu.

– Jamie, zise Lanier rînjind, tu eşti un tip inteligent şi ar dura cel puţin o oră ca să ne spui tot ce ştii. Nu-i aşa, Ridley?

– Cel puţin o oră!

O'Toole se uită cînd la unul, cînd la celălalt.

– Bine, mi-a făcut plăcere să vă văd, zise el. Acum trebuie să plec.

Lanier i se puse din nou în drum:

– Mai e ceva, Jamie. Rîndul trecut ai spus că, din cîte ştii, Kevin Shea a făcut de unul singur ceea ce i s-a făcut lui Arthur Wade.

– Am spus că nu ştiu. N-am fost acolo.

– A, aşa e, interveni Banks. Cred că aşa ai spus.

– Oare? Exact aşa a spus?

– Cred că da. Nu poţi să-ţi modifici povestea, Jamie. De unde a luat funia?

– Care funie?

– Auzi ce întreabă: care funie! îl maimuţări Lanier.

– Dacă Shea era în barul tău şi a plecat să-l linşeze pe Wade, cum s-au petrecut lucrurile? S-a oprit la maşina lui şi a scos o funie din portbagaj?

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Eu n-am ieşit din bar.

Banks se apropie de el, zîmbind:

– Ai observat că spune acelaşi lucru?

– Îşi menţine povestea, îl aprobă Lanier. N-a văzut nimic. Bună strategie!

Banks se apropie mai mult. Cei doi inspectori îl înghesuiau acum pe O'Toole.

– Credem... de fapt, sîntem siguri că funia provine din magazinul de fierărie de lîngă barul tău. Ce zici?

– Nu zic nimic. N-am fost acolo.

– Oho! făcu Lanier, impresionat. Asta-i o poveste foarte solidă. Ar fi cazul să renunţăm şi să ne întoarcem la birou.

– Da, numai că am găsit ceea ce pare a fi sticlă din halbe de bere sau bucăţi mari din halbe de bere în vitrina fierăriei, zise Banks. Cred că e posibil ca pe una dintre bucăţile acelea să existe amprentele tale. Tocmai le verificăm.

– Eu sînt barman, zise O'Toole. Toate halbele trec prin mîna mea.

– Are dreptate, recunoscu Marcel. Are perfectă dreptate.

– A, aşa e, spuse Banks. Probabil că nu m-am gîndit, mormăi el, apoi pocni din degete, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Mă întreb ce-i cu maşina de tuns iarba. Cea din vitrina fierăriei. A adus-o cineva în Cavernă, tu ai pus mîna pe ea, iar apoi a cărat-o cineva înapoi în vitrină? Se poate să se fi întîmplat aşa ceva?

– Vrei să spui că amprentele mele au fost găsite pe o *maşină de tuns iarba?*

Banks dădu din umeri:

– Noi verificăm, Jamie. Verificăm o grămadă de lucruri. Nici nu-ţi vine să crezi cîte. Crezi că o să avem noroc?

– Sînt sigur că o să avem, Rid!

– Şi eu, Marcel!

Inspectorii îi zîmbiră lui Jamie O'Toole. În ciuda frigului, acesta transpirase. Aproape că auzeai rotiţele învîrtindu-se de zor în mintea lui:

– Cred că trebuie să mai fi fost şi alţi tipi. Un singur ins nu poate să facă aşa ceva, nu? A fost un grup de indivizi. Toată lumea bea, ştiţi...

Lanier continuă să zîmbească:

– De fapt, nu ştim. De aceea sîntem atît de... insistenţi. Vrem să aflăm ce s-a întîmplat.

Banks îl întrebă:

– Îi cunoşti pe Brandon Mullen şi pe Peter McKay?

– Sigur că-i cunosc. V-am mai spus.

– Ei recunosc că au fost acolo. Cînd au plecat?

– Cînd au plecat?

– Da, asta te-am întrebat. Cînd au plecat? După Shea, înainte de Shea, împreună cu Shea?

– Cred că după el.

– Interesant. *Ei* au spus că au plecat înaintea lui.

– Atunci înseamnă că au plecat înainte. Era înghesuială. Nu-mi amintesc totul.

– Locotenentul nostru spune că i-ai povestit că fusese puţină lume...

– Credeam că m-a întrebat cum a fost după aceea...

Continuară tot aşa vreo cinci minute, apoi inspectorii îi mulţumiră pentru timpul acordat şi-l trimiseră înapoi, la coadă.

În timp ce mergeau către automobil, Banks zise:

– A fost amuzant. Cred că individul a ieşit din bar.

Lanier dădu din cap. Colegul lui avusese o idee bună.

– Ar trebui să căutăm amprente pe vitrina aia. Cu tot incendiul, s-ar putea să descoperim o amprentă a lui Jamie pe ceva...

– S-ar putea să avem o surpriză, zise Banks.

45

LOCALUL LUI LOU începuse să se umple.

Glitsky rămase, clipind, în coridorul de la capătul scărilor ce duceau la bar, lăsîndu-şi ochii să se obişnuiască treptat cu lumina slabă. Mirosul pătrunzător de varză îl făcu să se întrebe ce delicii culinare pregătise nevasta lui Lou pentru prînzul din ziua aceea. Deşi venea aici destul de des, ca să-şi rezolve diferite treburi în separeurile localului, Glitsky încetase să mai mănînce la Lou de cîţiva ani. Avusese o indigestie groaznică după ce consumase o mîncare chinezească pe care i-o lăudaseră toţi prietenii.

Mirosul de varză îi reaminti de povestea aceea, iar stomacul i se întoarse pe dos. Inspiră adînc, se controlă şi intră în local.

Cineva care stătea la bar ridică mîna, iar Glitsky făcu abstracţie de părul lung – acum legat în coadă de cal – şi de cele cîteva kilograme în plus şi-şi dădu seama că-l cunoscuse pe Wes Farrell în altă perioadă a vieţii acestuia. Depusese mărturie în două procese, Farrell fiind avocatul apărării. Îşi trase un scaun şi-şi dădu seama că fusese şocat de modul în care era îmbrăcat Wes. Majoritatea clienţilor lui Lou lucrau în Palatul de Justiţie şi purtau diferite variaţii ale aceleiaşi uniforme. Farrell arăta ca şi cum ar fi venit de la plajă. „Probabil că e îngheţat bocnă", îşi zise Glitsky.

– Venele mele sînt de gheaţă. Nu mai simt nimic, îi spuse avocatul.

Farrell bea ceva cu cafea. Poate era numai cafea. Glitsky îi făcu semn lui Lou să-l servească la fel ca de obicei – cu un ceai.

– În oraşul ăsta e un mare avantaj să nu simţi frigul, comentă inspectorul.

– Nu ştiu care-i cauza, probabil vîrsta. Eram obişnuit să simt frigul, să clănţănesc din dinţi. Pe de altă parte, s-ar putea să fiu doar anest... anest... Făcut praf. N-am reuşit niciodată să pronunţ cuvîntul ăsta, nici cînd eram treaz. Între noi fie vorba, cred că în acest moment sînt pe cale să devin treaz. N-am băut alcool de două, trei ore.

Glitsky dădu din cap şi zise:

– Pe mine nu mă deranjează, sper că nici pe dumneavoastră.

Apoi sorbi din ceaiul ce tocmai sosise într-o cană crăpată, asemenea celei a lui Farrell.

– Ajunge cît am vorbit despre mine, zise avocatul. Vreau să vă spun o poveste.

– De aceea am venit, zise locotenentul, iar Farrell începu să vorbească, liniştit, cu glasul foarte limpede.

– Aşa spune *el*, afirmă Glitsky, ca să zică ceva, ca să nu pară prea credul, deşi, cu tot cinismul lui, crezuse fiecare cuvînt din ceea ce auzise.

Farrell abia atîta aştepta:

– Aveţi vreo dovadă care contrazice afirmaţiile lui?

– Fotografia.

– O aveţi aici?

Glitsky n-o avea, dar la bar exista un ziar. Avocatul îl luă şi îl întinse pe tejghea:

– Hai să ne uităm un pic la ea!

Locotenentul se confruntă, pentru a mia oară, cu truismul suprem al observatorului: vezi ceea ce te aştepţi să vezi. Acum, uitîndu-se cu alţi ochi la poza care dusese la condamnarea lui Kevin Shea în toată ţara, Glitsky văzu exact ceea ce îi spusese Farrell: Shea strîmbîndu-se sub greutatea lui Wade, pe care îl ridica. Nu-l trăgea în jos, ci încerca să-i salveze viaţa.

Existau mici amănunte, vizibile dacă ştiai ce să cauţi, dacă doreai să le vezi. De exemplu, modul în care era adunată

cămaşa lui Wade. Dacă Shea ar fi tras în jos, cămaşa ar fi fost întinsă pe trup. Iar funia... nu se vedea mult din ea în fotografie, dar atît cît se zărea nu arăta a fi perpendiculară pe sol, cum ar fi fost dacă ar fi susţinut greutatea a doi oameni.

Cel mai convingător lucru rămîneau rănile de cuţit. Informaţia nu fusese furnizată presei. Nimeni nu recunoscuse că ar avea vreuna – Glitsky nu aflase încă de discuţia dintre Colin Devlin şi Carl Griffin. Aceste răni nu existau în mod oficial. Erau un secret al său, unul dintre trucurile pe care le foloseşte un poliţist cu experienţă ca să-i ia prin surprindere pe suspecţi. Iar Farrell îi povestise despre ele. Spusele lui se potriveau cu imaginea pe care şi-o făcuse.

Kevin Shea îşi croise drum cu cuţitul prin gloată. Îi tăiase pe oamenii din jurul lui Arthur Wade. Era sigur că rănise cîţiva. Cursese sînge.

Iar Arthur Wade murise *asfixiat*, Glitsky aflase acest lucru de la medicul legist. Wade nu avusese gîtul frînt.

Ceaiul se răcise de mult timp:

– Domnule Farrell, mi-aţi spus o poveste foarte interesantă.

– Nu-i o poveste, domnule locotenent. Aşa s-a întîmplat. Kevin Shea este un erou.

Glitsky gîndea cu febrilitate. Dacă ar fi fost un caz obişnuit, dacă presa din California – poate din toată ţara – n-ar fi publicat articole despre viaţa şi cariera jalnică a ultrarasistului Kevin Shea, l-ar fi dus pe Farrell peste drum şi ar fi discutat cu procurorul-şef sau cu şeful poliţiei.

Ce naiba, era şeful departamentului Omucideri! Îi surîdea ideea de a-l interoga pe Shea, ca apoi să recomande procuraturii renunţarea la acuzaţii. Afirmaţiile acestuia puteau fi verificate, iar faptul că Farrell ştia de rănile de cuţit însemna mult.

Dacă ar fi fost un caz obişnuit...

– Ce-i atît de amuzant?

– Mai nimic, răspunse Glitsky.

– Păreaţi amuzat.

– Da, mă amuz deseori. Aveţi idee cîtă energie s-a consumat pentru a se dovedi vinovăţia clientului dumneavoastră?

– Destulă.

– Unde e?

– Nu știu.

Glitsky se uită pătrunzător la el.

– Nu știu, repetă avocatul. Mi-a dat telefon. Băiatul are o fire bănuitoare, presupune că l-aș putea denunța, ca să primesc recompensa. Nu cred că greșește în totalitate.

– Aș vrea să discut cu el.

– Se poate aranja.

– Trebuie să se predea.

– Asta-i cam greu. Kevin e convins că va fi ucis, dacă se predă înainte ca lucrurile să se lămurească.

– Să-i spuneți că-i paranoic. O să-i asigurăm paza, va fi închis singur...

– Scuzați-mă, domnule locotenent! Ne-am înțeles bine pînă acum, nu-i cazul să-mi spuneți gogoși în clipa asta. Știm amîndoi că cineva vrea să-l ucidă. Fiind vorba de o sută de mii de dolari, e ca și mort. Fie că-i în închisoare, fie că nu-i. Iar el nu vrea să ajungă în pușcărie. N-a făcut nimic rău. Vrea să nu mai fie acuzat. V-a văzut la televizor, spunînd că aveți nevoie de dovezi. A crezut că sînteți omul potrivit.

Glitsky își stăpîni orice reacție și zise:

– Omul potrivit pentru ce?

– Ca să spuneți adevărul procuraturii, presei, ca să-l scăpați de necazuri.

Glitsky dădu din cap, gîndindu-se la Elaine. Apoi spuse:

– Pot să încerc, dar aș vrea să-l interoghez.

– Va fi arestat?

– Există Marele Juriu, punerea sub acuzare...

– Nu puteți anula punerea sub acuzare?

– Nu în faza asta. Oricum, nu intră în competența mea. Procurorul este cel care retrage acuzațiile. O să-l duc personal la procurorul-șef. Acesta îl va asculta și vom verifica dovezile pe care le avem.

– Nu cred că e cazul. Nu aveți nici o dovadă. Nu mai aveți.

Glitsky nu știu ce să-i răspundă. Farrell avea dreptate.

Lou veni să vadă dacă mai voiau să comande ceva. Refuzară amîndoi. În spatele lor, localul era plin ochi.

– Între timp, zise Glitsky, oraşul continuă să ardă.

– Domnule locotenent, nu-i vina clientului meu. Ar fi oprit linşajul, dacă ar fi putut. E un băiat bun.

Acesta era un lucru la care nu se aşteptase:

– E un băiat bun? Îl cunoaşteţi personal?

– Am urmat nişte cursuri împreună, zise Farrell. E un om obişnuit, ca mine sau ca dumneavoastră.

– Şi ce-i cu familia destrămată, fanaticul din Sud, cu personalitatea instabilă?

– Chestiile astea, domnule, se pare că au fost inventate de o tînără cu care domnul Shea a avut ghinionul să se culce, apoi s-o părăsească...

Glitsky ridică din sprîncene.

– ... Sau de jurnaliştii care voiau să-şi umple timpul de emisie ori hîrtia goală...

Glitsky mai auzise aceste explicaţii în diferite împrejurări, aşa că nu avea de ce să fie surprins, dar modul în care se potriveau toate... Clătină din cap, aproape înecîndu-se cu ultima gură de ceai.

– Cum pot să vă găsesc? întrebă el.

– Nu ştiu cînd va lua legătura Kevin cu mine. Dacă o va face, o să vă sun. Atunci vom stabili ce facem în continuare.

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă, zise Glitsky, ridicîndu-se.

– Vă cred, domnule locotenent.

– Elaine.

Alan Reston ieşi din spatele biroului – doar cu o zi în urmă fusese biroul lui Chris Locke – cu braţele întinse, ca s-o salute. Fata îşi puse servieta de piele la picioare şi-l lăsă s-o îmbrăţişeze, îmbrăţişîndu-l şi ea, pentru că ar fi fost stînjenitor să n-o facă. Bărbatul n-o strînse la piept, o ţinu o clipă şi-i dădu drumul, aşa cum fac vechii prieteni. Aşadar, stabilise că sînt prieteni vechi. Îi reamintise acest lucru.

– Ce poveste teribilă!

– Da, aşa este...

– Iar pierderea lui Christopher Locke...

Păru că nu ştie cum să continue şi se opri. Altă legătură. Chris Locke. Figura fetei se strîmbă din cauza oboselii şi el spuse grăbit:

– Mă bucur că ai venit. Am vrut să trec pe la biroul tău, să te salut, dar – arătînd teancul de hîrtii de pe birou –, după cum vezi...

– Nu-i nimic, Alan. E în regulă dacă o să continuu să-ţi spun Alan'?

– Sigur, Elaine. Sigur că rămîn Alan! spuse Reston, rînjind, şi se întinse s-o ia de mînă, dar se opri la jumătatea gestului. Pot să-ţi ofer ceva'? Te rog să iei loc!

Pe vremea primei candidaturi a mamei sale pentru Senat, pe cînd Elaine era încă adolescentă, Alan Reston fusese un derbedeu. Avea pe atunci vreo douăzeci şi cinci de ani şi se logodise (între timp se căsătorise cu logodnica sa). Tatăl lui era bogat, iar Alan era ferm convins că sexul opus îl considera irezistibil.

În noaptea în care mama ei fusese aleasă, îmboldit de coniacul băut, Reston îşi pusese în funcţiune ceea ce credea el că-i farmecul său invincibil. Adică îşi scosese scula în faţa lui Elaine Wager. Se purtase de parcă ar fi îndeplinit un ritual firesc de împerechere. La urma urmei, între ei exista o atracţie mutuală, participaseră împreună la campania electorală... nu exista nici un motiv să nu... Ce se uita aşa'? Nu ştia *la ce* folosea chestia aia'? Nu ştia ce este'?

Elaine se uitase în jos şi îi răspunsese că treaba aia semăna cu un penis, numai că era foarte mic.

De atunci şi pînă în prezent nu se mai întîlniseră.

Elaine se duse la canapea şi-şi aşeză lîngă ea servieta plină cu hîrtii. Reston îşi trase un scaun în faţa ei, dar, înainte ca el să apuce să se aşeze, Elaine începuse deja să vorbească:

– Ai discutat cu Art Drysdale'? L-am căutat în birou. Nu l-am găsit şi am crezut că e aici. De aceea am venit. Nu voiam să te deranjez.

– Mă bucur că ai venit. Nu mă deranjezi defel.

Fata aşteptă, apoi întrebă:

– Ce-i cu Art Drysdale'?

– Da, Drysdale. E într-o şedinţă cu primarul, o discuţie în legătură cu... neînţelegerea dintre noi. Cred că participă şi mama ta. Încearcă să potolească lucrurile.

– Alan, Art nu vrea să fie procuror-şef. Chiar nu vrea.

Reston ridică mîna, de parcă asemenea lucruri n-aveau legătură cu el, se întîmplau, pur şi simplu:

– Cred că vreo cîteva decizii ale sale...

– Jerohm Reese.

– Da, a fost una dintre ele.

– Ce vei face cu Jerohm?

– Sper că nu vor fi prea duri cu domnul Drysdale. Am auzit că-i de neînlocuit.

– Aşa e, iar eu sînt vinovată de arestarea lui Jerohm Reese, nu Art. L-am dus la închisoare în urma hotărîrii mele.

– Iar acum îl avem pe cap.

– Asta nu-i vina lui Art.

Reston se aşeză şi făcu o mutră nevinovată. Situaţia lui Art Drysdale urma să fie rezolvată la un nivel mai înalt. Nu era problema lui. Dacă Drysdale o să se întoarcă, va colabora cu el. Dacă nu... vorba ceea, funcţionari se găsesc pe toate drumurile.

– Oricum, Elaine, eşti aici. Poate te ajut eu. De ce îl căutai pe Art Drysdale?

Ştia că o să ajungă într-o asemenea situaţie. După cum îi spusese lui Art, ea era aceea care trebuia să o rezolve.

– Îl cunoşti pe Abe Glitsky, pe locotenentul Glitsky?

Reston zîmbi, stăpîn pe situaţie:

– Dacă asta te preocupă, află că am discutat deja cu el.

– Cînd? Despre ce?

– Acum o oră. Trebuie să aibă grijă ce le spune ziariştilor. Şeful poliţiei, Rigby, i-a spus... Ce s-a întîmplat?

Elaine clătină din cap:

– Nu-i vorba de ce-a fost acum o oră. Nu-i vorba de asta. Locotenentul a fost în biroul meu acum zece minute.

– Omul ăsta se plimbă, nu glumă!

– Da, Alan. Se străduieşte să facă lucrurile corect.

Rămaseră tăcuţi, privindu-se în ochi. Critica – provocarea? – plutea între ei. Reston îşi încrucişă picioarele:

– Toţi ne străduim. Ce-i cu bunul locotenent?

Elaine îi spuse că Glitsky venise la ea după ce se întîlnise cu Wes Farrell şi-i povestise tot ce aflase: amănuntele despre rănile de cuţit, teoria revizuită privind a doua fotografie, fără a mai pomeni de prima, chiar şi explicaţia că denunţătoarea, Cynthia Taylor, fusese iubita respinsă a lui Shea.

Reston ascultă totul, tăcut.

– Bine, zise el, izbindu-se cu palmele pe coapse, după care se ridică. Bine...

Se duse la fereastră, se uită afară, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul. Elaine îi vorbi, privindu-i spatele:

– Locotenentul Glitsky m-a întrebat dacă noi – procuratura – am vrea să revizuim acuzaţiile...

Reston se întoarse iute:

– Nu putem să facem aşa ceva!

Apoi, pe un ton mai puţin sever, întrebă:

– Pe ce bază?

– A ceea ce ţi-am povestit.

– Şi ce reprezintă povestea ta? O explicaţie dată de avocatul suspectului. Crezi că poate fi luată în consideraţie?

– Alan, Glitsky nu-i...

– Nu discutăm despre Glitsky. Avem o acuzaţie de crimă, emisă de Marele Juriu, împotriva lui Kevin Shea. A fost propusă de procuratură, acum două zile, în baza unei fotografii care îl arată comiţînd delictul.

– Dacă...

– Nici un dacă. Fotografia arată ceea ce arată. O lume întreagă a văzut-o.

– Interpretarea poate fi greşită. Asta a încercat să-mi explice locotenentul Glitsky. Dacă ajungem la proces...

Alan strigă, îndreptînd un deget către ea:

– *Noi* sîntem cei care prezentăm cazul în faţa Curţii! Nu locotenentul Glitsky! Procuratura! N-am auzit nimic care să-mi schimbe opinia că acest Kevin Shea e vinovat de... de toate astea.

– Bine, atunci ce zici de asta?

Elaine scoase a doua fotografie din servietă şi i-o puse pe birou. Apoi se trase într-o parte, atunci cînd bărbatul trecu pe lîngă ea.

– Ce e... începu acesta.

– A fost făcută la două, trei secunde după prima. Shea i-a dat cuţitul lui Arthur Wade, oferindu-i acestuia o ultimă şansă de a tăia funia.

Elaine îl lăsă s-o examineze un timp, apoi începu să-i explice, pas cu pas, ce se vedea acolo – modul în care arăta cămaşa, unghiul făcut de funie. Tot ce-i arătase ei Glitsky.

Cînd termină, Reston răsfoi cîteva pagini din dosarul ei, apoi se duse din nou la fereastră:

– Se pare că Shea are un avocat bun.

– Sau că e nevinovat.

Reston clătină din cap:

– Nu, nu e nevinovat.

Se întoarse către ea şi continuă:

– Elaine, să lămurim lucrurile. Avem un caz care a convins Marele Juriu. Consiliul Supervizorilor a pus o recompensă pe capul lui Kevin Shea. *Tu*, în calitate de reprezentantă a procuraturii, ai făcut declaraţii referitoare la corectitudinea acestei acuzaţii. Iar acum vii la mine, în prima mea zi după numirea în funcţie, şi te aştepţi să renunţ la caz, la cea mai bună ocazie de a aduce oraşul sub control. Aşa ceva nu se va întîmpla.

– Chiar dacă Shea n-a făcut nimic?

– Ai vreo *dovadă* că n-a făcut?

– Alan, în mod normal trebuie să avem dovezi *că a făcut ceva*. Locotenentul Glitsky crede că-l poate aduce pe Shea aici, dacă vei vorbi cu el.

– Dacă renunţ la acuzaţii?

– Numai după aceea.

– Nu. E prea tîrziu pentru asta. Să vină aici, va fi arestat şi vedem ce se va întîmpla mai departe. Nu încheiem nici o înţelegere. Nu cu el.

– Atunci n-o să vină.

Reston oftă:

– Îşi asumă un risc foarte mare. Elaine, ar trebui să discuţi cu mama ta despre problema asta. Ştii, s-a implicat mult...

– Nu discutăm despre mama, Alan.

– Nu cred că o să-ţi placă ce o să-ţi spun, dar mama ta poate fi motivul pentru care ai primit acest caz.

Alan se rezemă de biroul său. Cîteva dosare alunecară şi căzură pe podea. Le ignorară amîndoi.

– Nu-i adevărat! exclamă Elaine, îngustîndu-şi privirea. Chris Locke credea în capacitatea mea...

– Nu mă îndoiesc, dar... zise bărbatul, de data asta atingîndu-i braţul. Nimeni nu spune că Shea nu va avea parte de un proces corect, dar nu poţi să-ţi schimbi părerea despre un suspect atît de iute doar pentru că avocatul lui a venit cu nişte explicaţii care *ar putea*, repet, *ar putea* să justifice altfel faptele. Ne-am face de rîs. Ar face ca mama ta să pară ridicolă.

– N-am spus că individul n-a făcut nimic, ci că s-ar putea...

De data asta, Reston o strînse puternic de braţ:

– Te-am auzit. Nu vreau ca acest caz s-o ia razna, aşa cum nu vrei nici tu, nici mama ta. Dar nu putem să facem ce-a făcut Chris Locke cu Jerohm Reese, nu putem să renunţăm la acuzaţii pentru că dovezile par, deodată, şubrede. O asemenea atitudine a declanşat tot ce s-a întîmplat aici. Chiar dacă eu cred că s-a procedat bine atunci, nu vreau să fac acelaşi lucru. Nu pot. Nu în acest moment. Oraşul ar exploda. Nimeni nu-i pregătit să audă un asemenea lucru.

Apoi adăugă, cu glas scăzut:

– Fără a mai aminti că ar însemna s-o trădez pe mama ta. Ştii prea bine.

– Atunci, ce vei face? Ce vom face?

– Voi aştepta, Elaine. Nu am nici un motiv să fac ceva, să schimb orientarea. Nu avem *fapte* noi. Sau avem?

Tînăra se gîndi că nu avea, nu unele foarte convingătoare... poate doar declaraţiile avocatului despre rănile de cuţit, dar nu erau o probă concludentă. Nu mai ştia nimic. Era prea obosită...

– Elaine, a fost o zi grea. De ce nu te duci acasă, să te odihneşti şi să nu te mai gîndeşti la Shea?

Elaine îşi dădu seama că nu putea face nimic, pentru moment. Exista încă posibilitatea ca arestarea lui Shea să potolească oraşul. Nu voia să tulbure apele, nici să-i facă necazuri mamei sale. Nu putea face nimic altceva decît să aştepte. Zîmbi şi zise:

– Îmi pare rău, am vrut doar...

– E în regulă, înţeleg, spuse Reston, atingîndu-i braţul pentru ultima oară. Uşa mea e întotdeauna deschisă.

De îndată ce tînăra ieşi, Reston se duse la telefon şi-l sună pe Rigby, care-i răspunse imediat din camera de stat major.

– Domnule, îmi pare rău că te plictisesc, dar credeam că i-am explicat locotenentului Glitsky de la Criminalistică să se potolească.

– Da. Aşa am crezut şi eu.

– Am avut o discuţie cu Elaine Wager. Se pare că locotenentul n-a înţeles ce i s-a spus.

46

MELANIE ÎL LĂSASE pe Kevin singur, iar acest lucru o îngrijora. Nu-i plăcea faptul că îl părăsise, simţea că el are nevoie de ea, că nu s-ar descurca fără ea.

De aceea, se grăbea. Îi tremurau mîinile, nu doar din cauza frigului. Stătea ascunsă pe jumătate după o maşină, în semiîntunericul din parcarea subterană de sub clădirea în care locuia Wes Farrell. Cînd lumina semaforului de la colţ se schimba, atunci pe stradă începea un trafic intens, iar ea se oprea şi privea intrarea în parcare. Wes deschisese poarta cînd fuseseră prima dată aici şi adusese Geo Metro-ul ei, nedorind să-l lase în stradă, unde putea să-l recunoască cineva.

Oamenii se întorceau acasă de la slujbă. Melanie trebuia să fie atentă. Însă abia vedea şuruburile de la numărul maşinii, mîinile îi tremurau şi scăpa şurubelniţa. Mai avea un şurub şi termina...

După aceea trebuia să prindă placa la maşina ei, s-o pună pe a ei la maşina aceea... O să se descurce. Trebuia. Trebuia să plece de acolo, cel puţin pentru un timp, pînă se convingeau că Wes nu fusese urmărit la întoarcere.

Acesta se dusese în centru, să negocieze cu poliţia. Ea şi Kevin, rămaşi singuri cu temerile lor, îşi amintiseră de maşina fără însemne care fusese parcată pe stradă, în faţa locuinţei lui Melanie, şi de felul în care abia reuşiseră să scape cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Exista posibilitatea ca Wes să fie urmărit.

Nu voiau să rişte să ia un taxi, nici măcar o limuzină, deşi Kevin credea că aşa aveau şanse, pentru că nimeni nu i-ar fi recunoscut prin geamurile opace ale vehiculului. Ea îl contrazisese, explicîndu-i că urmau să facă o comandă şi să spună adresa de la care să fie luaţi şi la care voiau să fie duşi, lăsînd astfel o urmă ce putea fi identificată prin intermediul cărţii de credit.

Atunci îi venise ideea să schimbe numerele maşinii cu cele ale unui automobil parcat în garajul subteran. Treaba se putea face în vreo zece minute. Iar ei i se părea că trecuse mai mult de o oră.

Voiau să se ducă în apartamentul unei prietene a ei. Ann plecase pentru un week-end prelungit, iar Melanie avea cheia, pentru că fusese de acord – accepta mereu asemenea lucruri – să treacă pe acolo, să ude florile şi să hrănească peştişorii la care Ann ţinea foarte mult. Nu-şi amintise de apartament noaptea trecută în timp ce fugeau de poliţie şi se duseseră la motel, dar acum îşi dăduse seama de valoarea strategică a acestuia.

În cele din urmă termină şi cu ultimul şurub. Prin faţa porţii garajului trecu alt şir de maşini. Nu intră nimeni în parcarea subterană. Se uită la uşă; placa se desprinse şi căzu zăngănind pe ciment. Melanie îngheţă.

– Urăsc chestia asta! bombăni ea.

Se duse spre locul în care îşi parcase Geo-ul, se ghemui şi începu să desfacă şuruburile de la numărul ei.

Auzi scrîşnetul porţii înainte să apuce să reacţioneze. O maşină ieşise din trafic şi aştepta să intre în garaj. Vehiculul trecu pe lîngă ea şi parcă în ultimul şir, în partea opusă ei.

Melanie aşteptă, ţinîndu-şi răsuflarea, rugîndu-se ca şoferul să nu se uite spre ea.

Bărbatul purta un costum de culoare închisă. Ieşi din Camry-ul său şi activă alarma. Cînd ajunse la uşa ce ducea din garaj în clădire, bărbatul dădu un şut bucăţii de lemn pe care Melanie o pusese acolo, ca să ţină uşa deschisă. Apoi, dîndu-şi seama că era ceva neobişnuit, se opri şi se uită în jur.

Melanie, pitită după Geo-ul ei micuţ, avu impresia că omul auzea cum îi bate inima, tocmai de acolo, de unde era. Dar privirea lui trecu peste ascunzătoarea ei. Neremarcînd nimic, îşi puse cheile în buzunar şi ieşi. Uşa din interior – singura prin care Melanie putea să se întoarcă în clădire – se închise în urma lui, cu un sunet ce o îngrozi.

Schimbase numerele. În garaj exista un buton cu ajutorul căruia puteai deschide poarta, pentru a ieşi în stradă. Dar, după ce aceasta avea să se închidă în urma ei, nu se mai putea întoarce, trebuia să-şi încerce şansa la intrarea în clădire, să sune la apartament.

Bineînţeles că, fiind o fire precaută, îi atrăsese atenţia lui Kevin să nu răspundă dacă suna cineva. Îi amintise că Wes avea cheie, aşadar putea să intre în clădire fără să sune, după ce se întorcea de la poliţie. Nu exista nici un motiv ca să deschidă uşa cuiva.

Doamne, uneori i se făcea silă de ea însăşi. N-o să se înveţe minte niciodată?

Apăsă pe butonul soneriei. Era singura ei şansă de a intra în clădire înainte de întoarcerea lui Wes, care putea fi urmărit de poliţişti. Ce putea să facă, să stea în garaj toată ziua? Ştia că încearcă degeaba, dar totuşi sună. Poate că, dacă va continua să sune încontinuu, vreo cinci minute, poate chiar transmiţînd un SOS în codul Morse sau ceva de genul ăsta, Kevin va fi tentat să răspundă.

Însă, evident, nu fu tentat.

Sună din nou. Nici un răspuns. Mai trecu un timp. Începuse să bată vîntul serii, rece, zburlindu-i părul. Nici măcar nu-şi pusese haina pe ea. Apăsă din nou pe butonul soneriei şi răcni în interfon:

– Kevin!

Nici un răspuns. Nimic.

Bătînd din picioare, se uită la interfon, cu ochii plini de lacrimi.

Apoi îi auzi vocea, o şoaptă ce venea din aparat:

– Melanie'?

– Doamne! Da, Kevin, eu sînt!

Apoi auzi sunetul binecuvîntat al broaştei automate care se deschidea.

Un Mercedes-Benz 130D, negru, parcase în faţa Geo-ului lui Melanie, blocîndu-l. Lîngă portierea deschisă a şoferului stătea o femeie în costum de culoare închisă, cu braţele încrucişate. Pe figura ei se citea nerăbdare şi furie.

Kevin şi Melanie veniră din clădire, prin uşa interioară. O văzură. Femeia nu pierdu timpul:

– E maşina voastră'? Pe locul meu'?

– Da, îmi pare rău, zise Melanie. Tocmai plecam.

– M-am plictisit de asta! Mă întorc de la lucru şi trebuie să-i aştept pe cei care au decis în ziua aceea să ocupe locul pentru care plătesc.

– Noi tocmai...

– Nu locuiţi aici, nu-i aşa'? Cine v-a spus că puteţi parca aici'? Cine v-a lăsat să intraţi'?

Kevin făcu un pas spre ea:

– Ne pare rău, doamnă. Avem un prieten care locuieşte aici şi ne-a spus...

– Cine'?

Cei doi fugari se priviră:

– Nu contează cine...

– Ştiţi ceva'? Contează! L-am sunat pe administrator, o să coboare imediat şi o să discutăm împreună. E a şasea oară în luna asta cînd cineva îmi ocupă locul. Am ajuns la limita răbdării! Să aşteptăm un pic.

– Nu putem, zise Melanie. Sîntem aşteptaţi, avem o întîlnire...

Uşa interioară se deschise şi apăru un bărbat chel, de vreo patruzeci şi cinci de ani, într-un pulover cenuşiu şi pantaloni kaki, fără şosete:

– Care-i problema, Maggie'?

– Frank, cineva le-a spus că pot să parcheze aici. Vreau să afli cine şi vreau să faci ceva ca povestea asta să înceteze!

Melanie îi zise administratorului:

– Frank, ni s-a spus că putem parca aici. Acum vom pleca. Vă promit că n-o să se mai întîmple. Trebuie să fim într-un loc chiar acum. Îmi pare rău pentru celelalte dăţi, dar n-am fost noi, îi spuse ea lui Maggie.

Maggie n-o asculta. Viaţa în oraş depindea deseori de găsirea unui loc de parcare şi de alte lucruri care păreau la fel de banale şi la fel de dificile.

– N-o să plătesc pentru locul ăsta, îi zise ea lui Frank. Luna asta în nici un caz!

Frank păru că-l remarcă pentru prima oară pe Kevin:

– Te cunosc de undeva?

– Frank, ai de gînd să faci ceva?

Kevin îi spuse că era posibil să-l fi întîlnit în holul de la intrare. Avea un prieten în blocul acela, Wes Farrell.

Frank continuă să se uite la Kevin, întrebîndu-se dacă aşa stăteau lucrurile.

– Wes Farrell. Bine, zise Maggie, ştiind cui o să-i facă scandal în continuare.

Frank i se adresă:

– Maggie, ce vrei să fac? Să chem poliţia? De ce nu-i lăsăm să-şi vadă de drum?

– Da, asta vreau, să chemi poliţia! Au parcat în mod ilegal. Mi-au furat locul şi trebuie să plătească.

– Plătim, spuse Kevin şi scoase portofelul. Cît doriţi?

Frank interveni:

– Nu-i nevoie. Hai, Maggie, te rog, mută-ţi maşina şi lasă-i să plece!

Maggie, care stătea cu braţele încrucişate, se uită la cei trei, bătu din picior, apoi oftă:

– Bine.

Se urcă la volanul Mercedesului, trînti uşa şi ridică geamul:

– Frank, să ştii că lucrurile nu se încheie aici!

Melanie se îndreptă spre automobilul ei. Frank merse împreună cu Shea, să apese pe butonul de deschidere a porţii.

– Mă ocup eu de poartă, zise Frank. Vreau s-o închid după ce ieşiţi.

Mercedesul porni şi se mişcă un metru – cît să facă loc Geo-ului să iasă –, iar Melanie întoarse cheia în contact. Kevin făcu vreo cîţiva paşi chinuiţi în direcţia ei.

Cînd ajunse lîngă automobil, se întoarse. Poarta se deschisese. Exact în clipa în care Kevin se pregătea să intre în Geo, Frank pocni din degete şi strigă:

– Maggie! Dă iute înapoi! Opreşte-i!

Apoi se întoarse şi apăsă butonul, ca să închidă din nou poarta.

– E Kevin Shea! El este! Kevin Shea!

Melanie ţipă:

– Intră odată!

Kevin se trînti pe scaunul din faţă, iar maşina ţîşni înainte. Mercedesul nu apucase încă să reacţioneze, dar poarta se închidea, iar Frank stătea în mijlocul drumului, blocînd trecerea. Melanie claxonă.

– Trebuie... să trec peste el.

– O să se dea la o parte. N-are ce face.

Tînăra apăsă pe acceleraţie, iar pneurile scrîşniră pe cimentul neted. Poarta se închisese pe jumătate. Melanie continuă să claxoneze, îndreptîndu-se către Frank, care îşi dusese mîinile la ochi.

– Nu pot, zise Melanie şi frînă.

Poarta lovi portiera din partea lui Kevin. Frank făcu un pas şi puse mîna pe capotă.

– Ţine-te bine! zise Melanie şi apăsă pe acceleraţie.

Mişcarea bruscă a vehiculului îl ridică pe Frank pe capotă. Administratorul căzu în stradă atunci cînd maşina coti.

Melanie ignoră indicatorul de oprire de la colţul străzii Junipero Serra, coti la dreapta la prima intersecţie, apoi la stînga, după care se întoarse pe 19th Avenue, unde traficul era mai redus şi se părea că nu-i cunoaşte nimeni.

Mergeau spre nord, pe 19th Avenue. Soarele, care coborîse sub nori, căpătase o culoare de-un roşu-aprins din cauza fumului din atmosferă.

Faptul că Frank îl recunoscuse pe Kevin le aduse pregnant în minte fuga lor din noaptea anterioară. Cei doi nu scoaseră un cuvînt. Apoi Kevin arătă ceva şi întrebă:

– Ce-i asta?

Înaintea lor se ridicau coloane de fum – începeau noi tulburări, o dată cu apusul. În faţa lor, maşinile reduseseră viteza.

– Nu ştiu.

Melanie trecu pe banda din dreapta. În intersecţia din faţă se vedea o mulţime de oameni. Aruncau cu diferite lucruri în maşinile care treceau? Aşa se părea. Vedeau oameni alergînd, ieşind în stradă.

– Întorc, spuse Melanie.

După douăzeci de minute, parcară la capătul Page Street şi merseră pe jos pînă la colţul Stanyan Street, la marginea parcului Golden Gate. Blocul în care se afla apartamentul lui Ann era o clădire în formă de U, cu patru etaje, din cărămidă, cu faţa spre parc şi intrarea în centru, într-o curticică plină de vegetaţie, cu o fîntînă fără apă decorată cu gresie spaniolă ciobită. Vîntul strînsese o mulţime de hîrtii şi le îngrămădise la colţurile clădirii.

Melanie avea cheile de la intrare. După ce închise uşa şi se asigură că se încuiase, păru că-şi pierde firea. Se opri şi se lipi de Kevin, tremurînd. Bărbatul o strînse lîngă el. Rămaseră aşa mult timp, îmbrăţişaţi, în vreme ce ultimele raze ale soarelui pătrundeau prin ferestrele vechi ale holului. În cele din urmă, Kevin o prinse de bărbie, îi înălţă capul şi o sărută.

– Hai să mergem sus, zise el.

Apartamentul lui Ann se afla la etajul patru, în partea din faţă, cu vedere spre curticica pitorească. Dincolo de Stanyan se vedeau pajiştile şi copacii din parcul Golden Gate.

De îndată ce intrară, Kevin se duse la ferestre şi trase jaluzelele. Apoi aprinse nişte becuri cu lumină slabă şi făcu un tur al camerei de zi. Ghivecele de flori ocupau orice suprafaţă disponibilă, erau acolo un milion de plante. Pe un

trepied se afla o cameră video – Ann studiase filmul. Cărţi, CD-uri, un televizor, o combină audio, un telefon, afişe botanice sau cu Marilyn Monroe, James Dean, Jim Morrison, Bogart. Un apartament tipic studenţesc, ceva mai încărcat şi mai feminin, dar nu foarte deosebit de cel al lui Kevin. Acesta se aşează într-un fotoliu:

– Melanie'?

– Ce s-a întîmplat'?

Tînăra stătea la intrarea în bucătărie. Se întoarse, privirile li se întîlniră... Cei doi îngheţară, dîndu-şi seama ce urmau să facă, ce făceau...

Trecură cîteva minute. Încăperea se întunecase, soarele apusese. Kevin se ridică din fotoliu. Melanie era undeva, în apartament.

– Ce faci acolo'? întrebă el.

– Din moment ce tot sînt aici, hrănesc peştişorii. Şi ud plantele.

Kevin se uită în jur:

– Înseamnă că o să dureze cîteva săptămîni. Cîte plante are Ann'?

– Nu le-am numărat. În schimb, are doar trei peşti.Vrei să-i vezi'?

– Asta ar da un înţeles vieţii mele. Cred că mai întîi ar trebui să-l sun pe Wes, să aflu ce s-a întîmplat.

– Hai, vino să vezi peştii! Nu ştim dacă Wes s-a întors. Oricum, i-am lăsat un bilet în care-i spuneam că o să-i telefonăm. O să aştepte.

Avea dreptate, dar Kevin nu avea chef să aştepte. Era în joc viaţa lui – şi a ei. Străbătu camera de zi şi se opri în uşa bucătăriei.

Melanie hrănea peştişorii. Mîinile ei se mişcau deasupra acvariului. Îşi scosese cămaşa cea albă a lui Wes, care atîrna, împreună cu sutienul ei, pe speteaza unui scaun.

Kevin rămase în uşă, privind mişcarea reflectată de muşchii fini ai spatelui, în timp ce presăra mîncarea în apă. Tînăra se întoarse, fără ca faţa ei să exprime ceva.

– Ştiu că ar trebui să-l sunăm pe Wes chiar acum, dar am crezut...

Bărbatul se apropie de ea.

Farrell fu surprins găsind biletul, dar nu-i putea condamna pentru că fuseseră prevăzători. Cei doi avuseseră două zile cumplite şi aveau de ce să fie precauţi. Dar Glitsky îşi dăduse cuvîntul şi, cu toate că se aflau în tabere diferite – acuzare şi apărare –, Wes era convins că locotenentul juca cinstit.

Pornise televizorul, golise o cutie cu bere şi desfăcea o conservă cu mîncare pentru cîini, lîngă fereastra bucătăriei, de unde se vedea Junipero Serra, cînd auzi soneria de la intrarea în bloc. Apăsă pe butonul interfonului de lîngă uşă şi auzi o voce care întrebă:

– Wesley Farrell?

„Wesley?“ se întrebă el. Nici nevasta nu-i spusese aşa.

– Eu sînt.

– Sînt sergentul Stoner, anchetator special al procuraturii. Am un mandat de percheziţie, deoarece am primit informaţia că s-ar putea să găzduiţi un om urmărit de poliţie...

47

GLITSKY STĂTEA LA birou, bătînd darabana cu degetele în tăblia acestuia. După ce se întîlnise cu Farrell, discutase cu Elaine şi rămăsese cu impresia – care se va dovedi ulterior falsă – că procuratura va dori să negocieze predarea lui Kevin Shea. El va urma să supravegheze, din punct de vedere tehnic, arestarea lui Shea, care avea să aibă loc în următoarele douăzeci şi patru de ore. Iar această parte a crizei avea să se încheie.

Se întorsese la serviciu şi găsise locul pustiu, ceea ce nu-l deranjă – oamenii lui umblau, făcîndu-şi treaba.

Se decise să se ocupe de rapoarte, sperînd că Wes Farrell îl va suna curînd. De cînd începuseră tulburările, acţiunile departamentului Omucideri continuaseră, în ritmul lor obişnuit. După cum era de aşteptat, doi şefi de bandă deciseseră să profite de răzmeriţe pentru a face raiduri în teritoriile inamice. În noaptea trecută, o maşină care intrase în mulţime omorîse doi copii şi rănise paisprezece adulţi, membrii de frunte ai bandei scăpînd fără nici o zgîrietură. Un rezultat tipic, dar cazul trebuia anchetat şi rezolvat.

Un om de afaceri coreean fusese ucis, iar Glitsky se asigurase că inspectorii săi se străduiau să-i identifice pe asasini. Mai erau incendiile provocate de cocteilurile Molotov şi victimele acestora, conflictele de familie din North Beach şi puştii care fuseseră scoşi din maşină şi omorîţi. Povara tuturor acestor cazuri îl dădu gata. Mai avea patru dosare, dar se opri.

Timp de mai bine de un deceniu, studiase şi anchetase un şir nesfîrşit de decese violente. Acest lucru născuse în el o ură profundă împotriva violenţei. Poate din cauza asta, poate din cauza firii protectoare a lui Flo, ei nu-şi bătuseră niciodată copiii. Era convins că aşa începea totul. O palmă acum, un dos de palmă altă dată, abuzurile se acumulau – verbale, sexuale sau simplă nepăsare. Nimeni nu acorda suficientă atenţie acestui lucru, drumul vieţii era greu, dacă voiai să-l străbaţi trebuia să-i împingi pe alţii din calea ta. Nu spui „pardon", ci tragi un şut.

Locotenentul clătină din cap. Dosarele zăceau în faţa sa, pline de însemnări. Se sili să-şi revină şi luă următorul caz, cel al răposatului Christopher Locke. Deschise dosarul şi văzu transcrierea discuţiei pe care o avusese Lanier noaptea trecută cu Loretta. Fusese dactilografiată în timp record. Probabil că una dintre secretare dorise să ştie ce avusese de spus doamna senator.

Doamna senator...

Abia se gîndise la Flo, la modul în care îşi crescuseră copiii... încă avea o fotografie a ei în sertar. Îl deschise şi scoase poza. Flo era blondă, zîmbitoare, radioasă, dispărută în mod incredibil la patruzeci de ani.

Flo fusese foarte deosebită de Loretta – acest lucru îl atrăsese la început. O femeie albă, înaltă, atletică, blajină, nu combativă cum fusese Loretta înainte să se domolească. Flo nu supraaprecia ceea ce Loretta numea „viaţa minţii". Flo preţuia viaţa. Nu era competitivă, cum era Loretta. Avea mai puţine de dovedit şi trăia într-un alt plan – mai senin, cu mai multă încredere în sine.

Loretta se transformase astfel încît să devină foarte competentă şi sigură de sine, dar personajul ei, de tip viaţa-e-o-distracţie, nimic-nu-mă-atinge, reprezenta mai mult o faţadă, o reacţie faţă de originea ei. Fusese al treilea copil, într-o familie cu patru odrasle, şi crescuse în zona săracă din San Jose. După părerea lui Glitsky, părinţii ei fuseseră oameni integri, cu respect de sine, care munciseră toată viaţa. Mama ei lucrase într-o spălătorie peste douăzeci de ani, iar tatăl avusese diferite slujbe: vînzător de pantofi, bucătar, şofer de autobuz... ce găsea.

Atunci cînd îi cunoscuse Glitsky, aceştia arătau bătrîni şi epuizaţi, deşi trebuie să fi avut vîrsta pe care o avea el acum. Cei doi băieţi mai mari, ambii născuţi înaintea Lorettei, fuseseră înrolaţi în armată şi muriseră în Vietnam. Acest lucru explica radicalizarea timpurie a Lorettei şi adeziunea ei la Sindicatul Studenţilor Negri. Cînd se întîlniseră prima dată, ea considera o problemă mai gravă faptul că fraţii ei negri luptau în războiul omului alb, nu că obiectivele acelui război erau greşite. Mai tîrziu, părerile ei evoluaseră.

Estelle, sora mai mică a Lorettei, avea deja un copil nelegitim atunci cînd o cunoscuse Abe. Glitsky citise, cu vreo cîţiva ani în urmă, un articol despre doamna senator, în care se spunea că sora mai mică a acesteia trăia în acel moment în Los Angeles, din ajutorul social, împreună cu cei trei copii ai săi, şi că avusese mai mulţi bărbaţi. Articolul mai spunea că Loretta şi Estelle nu erau foarte apropiate (Abe ştia că nu fuseseră niciodată).

Flo nu avusese asemenea probleme, nu trebuise să se zbată pentru nimic. Făcea parte din clasa de mijloc, urmase liceul Gunn din Los Altos, apoi continuase la Universitatea Central Valley din Stockton, unde primise o bursă pentru înot.

Glitsky o întîlnise la San Francisco, la sala de sport a Centrului Comunităţii Evreieşti. El se antrena acolo, ea venise să folosească bazinul. Se ciocniseră în apă atît de rău, că se aleseseră amîndoi cu diverse contuzii. Mai tîrziu, Flo îi mărturisise că-l remarcase şi că nu-i venise altă idee ca să se cunoască. Flo obţinuse licenţia în psihologia copilului, apoi doi ani instruise preşcolari, la Centrul Comunităţii. Ajunsese la concluzia că era pregătită să facă şi ea cîţiva copii.

Glitsky şi Flo reuşiseră să aibă o viaţă plină de succes. Multe dintre „chestiunile“ care lui i se păruseră atît de importante în colegiu, pe cînd era cu Loretta, dispăruseră din viaţa lor cotidiană şi descoperise că nu le simţea lipsa. Da, avea pielea întunecată, da, suferise insultele obişnuite cînd fusese mai tînăr şi chiar mai tîrziu, se înfuria (şi Flo) cînd mai apăreau, dar refuzaseră să le acorde o importanţă prea mare. O avea pe Flo, îi avea pe copii, avea familie. Nu

se scuza că-şi alesese aceste priorităţi, aşa ajunsese el şi considera că merită să fie astfel.

Era evident motivul pentru care nedreptatea din lume o afectase mai mult pe Loretta, îi afectase psihicul şi viaţa. Avînd în vedere ce se întîmplase cu sora ei mai mică şi ce se întîmpla deseori cu femeile de culoare, nu era de mirare că doamna senator încerca s-o protejeze pe Elaine, singura ei fiică. Glitsky înţelesese abia acum că Loretta trăsese nişte sfori ca s-o numească pe fiica ei într-o funcţie la procuratură.

Abe începuse să vadă – poate chiar să înţeleagă – de ce Loretta fusese atrasă de Dana Wager, un bărbat alb, mai în vîrstă şi bogat, care i se păruse mai demn de atenţie decît dragostea ei din tinereţe. Loretta nu intenţionase să sfîrşească fără putere şi fără speranţă, precum părinţii ei. Aceştia fuseseră oameni buni, dar bunătatea nu garantează nimic.

„Interesante diferenţe", îşi zise locotenentul. Loretta se căsătorise cu un bărbat alb, un gest potrivnic propriilor convingeri, doar ca să iasă din ghetou şi să fie sigură că nu se va întoarce niciodată acolo. Iar acum încerca să se scuze, identificîndu-se cu cei de culoare, gîndind că un strop de sînge negru o face pe Elaine sută la sută neagră. Iar Glitsky se căsătorise cu o albă, pentru că se îndrăgostise de o femeie care, întîmplător, era albă.

Iar ceea ce se întîmpla acum între el şi Loretta se datora sentimentelor, nu culorii pielii. Sentimentele ei – sau ale lui – erau mai pure din cauza asta?

Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi rămas împreună de la început?

Îşi dădu seama că a fost mai bine aşa cum s-a întîmplat să fie. Flo îi echilibrase viaţa, îl scosese din curenţii care ar fi putut să-l poarte cine ştie unde. Iar Loretta se descurcase foarte bine. Judecînd obiectiv, împlinise Visul American într-un fel în care nu-l realizase nimeni din mediul ei.

Dar acum...

Acum se maturizaseră amîndoi, erau liberi. Tatăl lui Abe îi spusese că trebuia să privească înainte. Loretta ştia deja – o învăţase viaţa – că întîmplarea juca un rol important. Că evenimentele nu puteau fi controlate. Iar moartea lui Flo îi amintise lui Abe acest lucru şi-l zdruncinase, îl dezechilibrase.

El şi Loretta ajunseseră în cele din urmă în acelaşi loc, dar pe drumuri diferite. Poate că reuşea să-şi regăsească şi el echilibrul... Nu ştia dacă va reuşi. Întîmplarea avea să joace şi aici un rol.

Însă trebuia să afle, să încerce pînă se va lămuri.

Reveni la realitate. Unde îi hoinăriseră gîndurile?

Se uită la dosarul deschis din faţa sa. Ah, da, transcrierea declaraţiei Lorettei, probabil că se afla acolo şi restul raportului lui Strout, inclusiv observaţiile de la microscop. Privi o pagină, uitîndu-se la numărul de rînduri. Nu avea nevoie s-o recitească, Loretta îi povestise totul, în noaptea trecută. O să discute a doua zi cu Marcel Lanier. Loretta se afla la primărie şi-i ceruse să treacă pe acolo, în drum spre casă. Doar pentru un minut, aşa-i spusese.

Luă jacheta de aviator de pe scaun, închise dosarul şi-l lăsă în mijlocul biroului, apoi stinse lumina.

– Hei!

Abe se opri. Ridley Banks stătea la biroul său, în semiîntuneric.

– Îmi pare rău, zise Glitsky, nu ştiam că te-ai întors.

– Erai în transă. N-am vrut să te întrerup.

Locotenentul apăsă pe întrerupător, iar lumina se aprinse din nou.

– Cum a fost?

– Jamie O'Toole pare să-şi amintească ceva de-o gloată. Se poate să fi văzut şi cine făcea parte din ea. Cred că o să-i apară în vis sau ceva de genul ăsta, în curînd. Dacă tot vorbim de el, ştii care au fost ultimele două cuvinte pe care le-a spus mitocanul?

Glitsky clătină din cap.

Bank zise, cu un accent din sudul Statelor Unite:

– Fii atent!

Glitsky rămase, impasibil, lîngă uşă:

– Asta-i o glumă?

– Îmi place gluma asta. „Fii atent!" Gîndeşte-te la ea! O să ţi se pară mai amuzantă.

– O să mă gîndesc. Ce-i cu Mullen şi cu McKay?

– Defectul băieţilor ăstora e că sînt prea deştepţi.

Îi povesti locotenentului despre „încurcătura" în legătură cu „a cui uşă fusese distrusă".

– Vezi dacă poţi să-i găseşti pe medicii la care au fost, zise Glitsky, apoi se apucă să-i explice rolul cuţitului în imaginea generală. Dacă au fost răni de cuţit, nu provocate de cioburi de sticlă, înseamnă că s-au aflat suficient de aproape de Arthur Wade ca să fie tăiaţi. Dacă *aşa* stau lucrurile, atunci avem motiv să-i arestăm. Am auzit astăzi o poveste interesantă despre modul în care a început totul.

– Ce-i cu Kevin Shea? întrebă Banks.

– Mă aştept să-l întîlnim în curînd. Am auzit povestea pe care ţi-am spus-o de la avocatul lui.

– Are un avocat? Este încă în oraş?

– Nu-i aşa că-i interesant? Te face să te întrebi. Şi încă ceva...

– Avocatul spune că el n-a făcut nimic.

– Ridley, uneori pari că ai talente de clarvăzător. Da, exact aşa a spus. Dar partea cu adevărat interesantă abia acum urmează: se pare că are dreptate.

Veni spre biroul lui Banks şi se aşează pe colţul lui.

– Să nu-mi spui că Shea n-a participat la linşaj!

– Între noi fie vorba, cred că n-a participat. Ar putea chiar să fie băiatul cel bun, care a încercat să taie funia lui Wade.

Banks avu nevoie de un minut, ca să digere informaţia, apoi exclamă:

– Oho!

– O să-l aducem aici, să ne spună chiar el. I-ai văzut pe ceilalţi?

– Marcel s-a dus acasă. Voia să se culce. Nu ştiu unde-i Griffin.

După care avu o ezitare, iar Glitsky o sesiză şi-l întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

Glitsky ştia ce era în mintea inspectorului: Banks ar fi vrut să-i mai spună ceva despre teoria lui cu localul Pacific Moon, că descoperise ceva nou despre Loretta Wager şi

despre spălarea banilor pe care ea îi adusese din Columbia în 1978. Banks se uită la locotenent şi citi în ochii acestuia un avertisment: să nu spună nimic. Nu acum. Nu pînă cînd tulburările din oraş vor deveni de domeniul trecutului.

Nici unul nu mai spuse nimic. Glitsky merse spre uşă, se întoarse, zise: „Fii atent" şi stinse din nou lumina.

48

LORETTA WAGER STĂTEA în biroul ei mic de la primărie. Pe masă avea o hartă a oraşului. Se aşează, cu braţele încrucişate, şi se felicită. Era mîndră de cîte realizase într-un răstimp atît de scurt.

Pentru ca bucuria ei să fie deplină mai lipsea doar arestarea lui Kevin Shea, iar Abe Glitsky îi spusese că aceasta era iminentă. Poate că, dacă nu s-ar fi amestecat Abe, arestarea ar fi fost făcută deja.

Se uită din nou la hartă şi-şi trecu mîna peste ea. Ce oraş minunat! Chiar şi în părţile lui urîte...

Rezervaţia navală Hunter's Point ocupa o suprafaţă de trei ori mai mare decît Candlestick Point – cam cît jumătate din Presidio. Dar, spre deosebire de Presidio, era vorba de un teren neted, cu puţini copaci. Terenul fusese otrăvit cu deşeuri toxice. Spaţiile libere se sălbăticiseră sau erau sterpe. Clădirile pustii se dărăpănaseră. Se învecinau cu cel mai jalnic ghetou din San Francisco, zona cea mai rău famată a cartierului Bay View. Aici se afla locuinţa lui Jerohm Reese. Nimeni nu avea să facă un film intitulat „Rezervaţia navală Hunter's Point", aşa cum făcuseră despre Presidio.

Loretta Wager cunoştea bine locul. N-o speriau dezavantajele lui. Iei aspectele negative şi le foloseşti în avantajul tău, aşa se procedează în politică. Aşa merg lucrurile în lume.

Să-l luăm pe Alan Reston, de exemplu. Reston era fiul singurului ei mare finanţator, Tyrone „Duke" Reston, care

începuse, cu ani în urmă, prin a îmbutelia ceea ce Loretta considera a fi cel mai bun sos din lume. Alan Reston participase direct la campania ei electorală, dovedindu-se un coechipier de prim rang. Ea îl ajutase să devină procuror-şef adjunct. Iar acum, cînd locul lui Chris Locke rămăsese liber.... Avea nevoie de un afro-american conservator în locul lui Locke, care să aibă suficientă autoritate personală pentru a atrage voturile albilor moderaţi din San Francisco. Alan se potrivea perfect cerinţelor.

Aspectul negativ consta în faptul că, în calitate de procuror care se ocupa de soluţionarea delictelor, nu se împăca prea bine cu mişcarea Naţiunea Africană. El îi băga pe oameni la închisoare, indiferent de culoare. Philip Mohandas nu voia să aibă de-a face cu el, iar Loretta îl pusese deja pe Mohandas să fie vocea celor ultragaţi, cea pe care primarul Conrad Aiken nu îndrăznea să n-o asculte.

Loretta dorise ca Reston să ajungă procuror-şef şi trebuia să-l lămurească pe Mohandas să-l convingă pe Aiken. La urma urmei, îi explicase ea lui Philip, lucrurile nu stăteau prea rău. Reston era afro-american, la fel ca Locke. Iar Mohandas, sprijinindu-l pe Reston, va avea ocazia să vorbească despre Drysdale şi să-şi transmită mesajul.

Dar avea nevoie de ceva mai mult. Mohandas îi spusese că nu vrea „să-şi trădeze principiile". Ceea ce o făcuse să gîndească: „Deja ne-am dat seama ce sînteţi, acum doar ne tocmim la preţ".

Dar dacă i-ar oferi cumva lui Mohandas controlul asupra terenului Rezervaţiei Navale Hunter's Point? Plasată pe malul golfului, în mijlocul enclavei culturale afro-americane, avînd una dintre cele mai frumoase privelişti din oraş, era un diamant brut, ce aştepta să fie descoperit de un conducător care-l putea şlefui.

Loretta făcea parte din Comisia pentru Înfiinţarea Rezervaţiilor Naturale şi din Comitetul pentru Dezafectarea Instalaţiilor Militare, ale Senatului. Ştia că baza costa guvernul federal multe milioane de dolari. Se estima că înlăturarea deşeurilor toxice – dacă se putea face, pentru că opiniile experţilor erau foarte diferite – ar fi necesitat peste treizeci de

milioane de dolari. Iar după ce sarcina aceea titanică ar fi fost îndeplinită şi terenul ar fi fost declarat parc naţional (aşa cum se procedase la Presidio), renovarea şi îmbunătăţirile necesare, înainte de a fi deschis pentru public, ar mai costa între cincizeci şi cinci şi o sută cincizeci de milioane. În total, dacă se aduna şi preţul administrării parcului – douăsprezece mii de dolari pe zi –, Hunter's Point putea fi considerat, chiar şi în cea mai favorabilă lumină, drept o pierdere.

Dar Mohandas nu trebuia să ştie nimic din toate acestea.

Mai existau şi alte considerente. În primul rînd, era sigură că avea să reuşească. Lucra de luni de zile la o versiune a planului ei final. Din cauză că baza însemna o adevărată belea, guvernul federal ar fi fost încîntat să scape de Hunter's Point, să se spele pe mîini şi gata. Bineînţeles, sistemul birocratic fiind cum era, lucrurile nu se puteau întîmpla pur şi simplu.

Dar evenimentele din ultimele zile modificaseră desfăşurarea normală a lucrurilor. Era nevoie de simboluri, de acţiuni drastice, de transmiterea directă a mesajului „sîntem împreună, la nivel statal şi naţional, buna-credinţă trebuie demonstrată, nu doar afirmată".

În dimineaţa aceea, Loretta le transmisese versiunea finală a propunerii sale cîtorva colegi senatori, precum şi şefului de cabinet al preşedintelui. Ideea fusese acceptată imediat ca strălucită, chiar vizionară, şi urma să se materializeze printr-o decizie de încredinţare a Rezervaţiei Navale Hunter's Point unui administrator care să transforme locul într-o tabără pentru copiii săraci. Era o ocazie grozavă pentru preşedinte să-şi demonstreze înţelegerea faţă de tinerii nevoiaşi, oferindu-le un loc în care să se ducă, să se joace, să înveţe. (Şi să scape de un coşmar administrativ în valoare de două sute de milioane de dolari.) Bineînţeles că surse apropiate preşedintelui îi vor şopti la ureche că ideea aceea strălucită îi aparţine doamnei senator Wager.

Şi cine putea fi mai potrivit pentru funcţia de administrator decît Philip Mohandas – un om care dovedise chiar şi în aceste vremuri de criză că-i dornic să facă şi compromisuri, pentru a se obţine consensul? Mohandas le era dedicat oamenilor pe

care avea să-i slujească şi conducea o organizaţie capabilă să administreze proiectul. Doamna senator Wager, cunoscută pentru moderaţia sa, garanta pentru intenţiile bune ale acestuia.

Îi spusese lui Philip că se aştepta la o finanţare federală (în afara fondurilor statale, de la Sacramento, sau a celor municipale, din San Francisco) de vreo douăsprezece milioane pe an. Un milion pe lună. Fără taxe. Şi – mai ales – erau bani gheaţă.

Iar cînd e vorba de bani gheaţă, nu poţi să le ţii socoteala exact. Nimeni nu se aşteaptă s-o faci.

Aşa că Philip Mohandas se dusese la Conrad Aiken şi-l recomandase pe Alan Reston pentru postul de procuror-şef al oraşului San Francisco.

Moartea lui Chris Locke, Alan Reston, Philip Mohandas, Hunter's Point – toate acestea fuseseră potenţial negative şi iată ce bine ieşiseră lucrurile!

– Lasă-mă pe mine să conduc. Pari obosit.

Glitsky ezită, apoi dădu din umeri şi-i întinse cheile Lorettei:

– Nu te contrazic.

– Şi o să plătesc şi pentru cină.

– Asta...

– Nu se discută. Senatorii nu admit să fie contrazişi de muritorii de rînd – în această categorie sînt incluşi toţi, cu excepţia preşedintelui, care nici el nu acceptă să-l contrazică cineva.

Lui Glitsky îi făcea plăcere să fie cu ea. Trecuse pe locul pasagerului zîmbind:

– Dar vicepreşedintele?

Loretta avu o expresie dispreţuitoare:

– Acesta nu-i decît un senator care nu votează prea des. E doar un muritor de rînd.

– Dar un guvernator?

Femeia deschise portiera din partea şoferului şi replică:

– Din ce stat?

Apoi intră în maşină şi-i deschise uşa lui Glitsky. Acesta se strecură în automobil şi-i răspunse:

– Din California.

Loretta se gîndi un timp, apoi încercă să-şi tragă scaunul mai în faţă. Acesta nu se mişcă.

– Ajută-mă! Să tragem împreună, la trei!

Numără, apoi mutară scaunul, cît să ajungă cu picioarele la pedale.

– Cel din California nu acceptă.

– Ce vrei să spui?

– Domnule locotenent, despre ce discutam? Despre contraziceri. Guvernatorul din California nu acceptă să fie contrazis de muritorii de rang mai mic.

Abe rînji şi întrebă:

– Dar guvernatorul din Delaware?

– Nu acceptă.

– Din Louisiana?

– Nu acceptă.

– Mda... Aşadar, locotenenţii de poliţie...

Loretta întoarse cheia şi motorul porni imediat. Apoi zise, în dialectul pe care-l folosea doar cu fiica sa:

– Dragule, sînt doar o sută de senatori ai Statelor Unite în întreaga lume. Ai idee cîţi locotenenţi de poliţie există?

Glitsky izbucni în rîs – ceva ce făcea rar.

– Aşadar, locotenenţii de poliţie sînt muritori de rînd?

Din nou expresia dispreţuitoare, cu o privire â la Whoopi Goldberg:

– Tu ce crezi, scumpule? N-am inventat nimic. Cifrele vorbesc.

– Aşadar, n-am voie să te contrazic.

– Teoretic, nu. Dar pentru tine s-ar putea face o excepţie...

– În ce privinţă, a muritorului sau a celui de rînd?

Loretta îi puse mîna pe coapsă şi-i răspunse:

– Partea ta cea bună nu-i de rînd...

Ajunseră în Polk Street, pătrunseră în traficul intens, se îndreptară spre nord. Rîzînd, glumind.

Ca nişte adolescenţi.

În Washington Square nu erau corturi. Tulburările nu ajunseseră în inima San Francisco-ului, în zona compactă şi elegantă, mărginită la sud şi la est de Market Street, iar la vest

de Van Ness Avenue. O zonă ce cuprindea treizeci şi cinci de cvartale de la nord la sud şi şaptesprezece de la est la vest. O zonă ce reprezenta centrul oraşului.

Glitsky stătea cu Loretta la o masă din spate, în La Pantera, un local aflat la colţul Colombus Street cu Washington Square. Mai în susul străzii era elegantul Fior d'Italia, dincolo de parc se găsea Moose's, locuri în care se ducea, chiar şi în vremurile acelea de criză, fiecare *bon vivant* din oraş. Însă La Pantera nu însemna nimic pentru cetăţenii obişnuiţi. Acest lucru le convenise amîndurora. Era o cină intimă.

– Zvonurile nu mor niciodată, zise Loretta.

Jucîndu-se cu pastele tubulare din farfurie, bău din 7-Up şi oftă, iar Glitsky se minună de forma şi de culoarea figurii ei – fără riduri, cu pielea netedă ca o ciocolată fină.

– Pacific Moon. Uneori, îmi doresc să nu fi auzit niciodată de localul acela.

– Ţi-am spus ce am aflat, Loretta. Pe mine nu mă interesează. Unul dintre inspectorii mei a încercat să mă apere.

Femeia păru că nu-l auzise.

– Acum e vorba de trei milioane? Cînd o să am şaizeci de ani, o să se ajungă la zece milioane.

– Trei milioane e profitul.

– Ştiu, ştiu... Te rog, ai răbdare. O să-ţi povestesc totul.

Abe dădu din cap şi aşteptă.

– După... după prăbuşirea avionului... ai auzit de prăbuşirea avionului? În Columbia. Cred că ştii... Ei bine, eu şi Dana aveam probleme chiar şi înainte de asta. De aceea mă hotărîsem să mă apuc de treabă, să intru în politică, să am ceva al meu, în cazul în care urma să ne despărţim. Pentru că existau multe şanse să se întîmple asta.

– Pot să te întreb de ce?

Loretta se gîndi îndelung, înainte să-i răspundă:

– Dana era un om grozav cînd lucrurile mergeau bine, cînd avea bani şi cînd avea totul sub control. Aşa fusese educat.

– Bine.

– Dar investiţiile sale au început să dea greş. A primit două lovituri la bursă, a încercat să recupereze pierderea prin

speculaţii imobiliare aici, în oraş, şi n-a nimerit bine. Nu putea să-şi plătească datoriile şi a intrat în panică. Împlinise deja şaizeci de ani, nu mai avea încredere în el. Am încercat să-i explic că nu conta cît pierduse, că ne rămăsese destul. Pentru mine conta mai mult cum se purta cu Elaine, dacă mă iubea... adică relaţiile personale. Dar, din punctul lui de vedere, dacă nu era bogat, nu era nimic. Apoi a devenit... adică am renunţat la... partea fizică şi asta normal că a înrăutăţit lucrurile.

Loretta sorbi din băutură.

– Dar după accidentul din Columbia?

– După Columbia, după ce m-am întors... nu ştiu, poate şocul l-a trezit. Nu era atît de bătrîn, nu voia să mă piardă, s-o piardă şi pe Elaine, nu putea să lase să se întîmple aşa ceva. Aşadar, după ce-am ieşit din spital, m-am întors acasă, iar oamenii au început să-mi propună să candidez pentru Congres, să candidez pentru locul pe care-l ocupase Theo Heckstrom. Şi, deodată, ne-am trezit gîndindu-ne la viitor. Dana şi-a recăpătat încrederea şi a mai riscat de cîteva ori. Una dintre investiţii a fost Pacific Moon.

– Şi localul a adus trei milioane de dolari?

Femeia îi zîmbi:

– Abraham, fii serios! În primul rînd, n-au fost trei milioane, nici măcar pe departe. Iar cît a fost s-a împărţit între investitori. În al doilea rînd, cîştigul a fost investit în altă afacere riscantă – aşa făcea Dana întotdeauna. Cînd avea curaj, era în stare de orice. I-a convins pe ceilalţi investitori să cumpere cu cîştigul adus de restaurant un teren izolat, undeva la sud de Market, despre care Dana auzise că... ei bine, pe o parte din el se află acum Moscone Center.

– Oho! exclamă Glitsky.

Moscone Center era o clădire de mai multe milioane de dolari, în care se ţineau congrese şi spectacole.

– Da. S-a dovedit că a trebuit să plătească doar trei, patru rate, înainte ca municipalitatea să-l răscumpere. A fost o afacere frumoasă, iar Dana s-a retras din povestea cu restaurantul, şi-a luat partea de profit, ca să se ocupe de construcţii. Avusese nevoie de Pacific Moon doar ca să folosească banii celorlalţi, să poată cumpăra terenul.

Glitsky o privea, cu braţele încrucişate:

– Asta nu-i menţionat undeva, în acte? De ce continuă zvonurile?

În vocea ei se simţi o nuanţă de resemnare:

– Eu cred că, în primul rînd, oamenii n-au înţeles ce-a făcut Dana. Iar cînd lumea nu înţelege ceva, inventează o explicaţie. În al doilea rînd, sînt o persoană publică. Fii convins că n-ar fi existat nici un zvon dacă aş fi fost o casnică oarecare. Orice lucru rău găsit despre mine poate să folosească altcuiva. Abraham, ascultă-mă! Dana s-a chinuit să-şi ţină registrele... în particular. Investitorii au alcătuit o companie, care a cumpărat terenul, apoi au înapoiat profitul restaurantului, de aceea localul a părut că a avut un profit atît de mare în anul acela. Fără nume, dar poţi să afli, dacă ştii unde să te uiţi. Prin auditori, de exemplu.

– Dar de ce n-a folosit...

– De ce nu s-a spus nici un nume? De ce s-a făcut totul pe ascuns? Pentru că Dana credea că a cunoaşte înseamnă a avea putere, aşa că nu spune nimănui nimic, dacă nu-i nevoie. Şi mai credea că votanţii ar fi avut resentimente faţă de mine, dacă ar fi aflat că am făcut bani de pe urma municipalităţii, chiar dacă, de fapt, a fost o chestie de noroc. Noi n-am făcut – Dana n-a făcut – nimic rău, dar în afacerile de care mă ocup eu, adică în politică, aparenţa este cea care contează.

Se vedea că-i tulburată. Întinse mîna spre el şi-l întrebă:

– Eşti mulţumit? Putem să... să fim ceea ce sîntem? Tu să fii poliţist, eu...

– Nu era nevoie să-mi spui toate astea, dar mă bucur că le-am auzit.

Mîinile lor se întîlniră la mijlocul mesei.

– Nu voiam să te îndoieşti de mine.

– Nu m-am îndoit. Şi nici n-o să mă îndoiesc vreodată.

Abe îi duse mîna la buze şi o ţinu acolo.

Deşi Loretta ştia că n-o să facă niciodată aşa ceva, se simţise tentată să-i mărturisească lui Abe adevărul, să-l ştie lumea întreagă. O mare parte din viaţa ei de adult ascultase

ţipetele şi acuzaţiile celor care considerau că numai ei au dreptate. I-ar fi plăcut ca măcar o dată să spună lucrurile deschis, pentru ca unii să înţeleagă ce trebuie să faci ca să ajungi undeva, dacă porneşti de unde pornise ea.

Întotdeauna dorise să facă ceva bun, să-i ajute pe cei pe care-i reprezenta, să ia parte activă la transformarea ţării sale într-un loc mai bun. Nu era cinică, dorise cu adevărat acele lucruri. Şi credea că, în cariera sa, parcursese o mare parte din drumul către scopul pe care şi-l propusese.

Nu fusese vorba doar de ceva menit s-o scoată în evidenţă – deşi fusese şi aşa ceva. Dorise ca Elaine să nu sufere *niciodată* umilinţele îndurate de ea în copilărie sau în tinereţe. Şi fiica ei nu suferise. Puterea şi funcţia te apără de ce-i mai rău pe lume. Iar prin Elaine, îi proteja şi pe alţii. Îşi începuse cariera reprezentîndu-i pe cei dezavantajaţi, pe cei de jos, într-o perioadă cînd poziţia adoptată îi adusese multe voturi.

Situaţia se schimbase, iar ea fusese silită să se schimbe dacă dorea să rămînă la putere şi să facă bine. Nu credea că-şi abandonase principiile, ci doar că fusese silită să se adapteze ca să le păstreze. Nu putea să ajute pe nimeni, dacă nu era aleasă. Poate că era un raţionament de politician de modă veche, dar era unul adevărat. Poate că mesajul ei se diluase între timp, dar nu fusese compromis. Nu în totalitate.

Ce-ar fi făcut în locul ei indivizii cei virtuoşi? Una e să faci pe moralistul şi să spui: „Aş fi predat autorităţilor banii găsiţi" şi alta e să stai patru zile în jungla împuţită, crezînd că ai să mori, ştiind că ai peste o jumătate de milion de dolari bani gheaţă, cărora nu le poate lua nimeni urma.

Nu avusese niciodată mustrări de conştiinţă fiindcă fusese singura supravieţuitoare a accidentului. Nu suferea de sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului. Nu fusese vina ei. Da, se putea ca banii să fi provenit din droguri. Ar fi putut fi ai altcuiva, ar fi putut ajunge fără taxe în Statele Unite, dar îi permiseseră ei să se realizeze, pentru binele comunităţii ei, mai întîi ca membru al Congresului, apoi ca senator.

Scopul scuză mijloacele – iar cine nu crede asta nu trăieşte în lumea reală.

Mai exista un motiv pentru care n-o deranjase faptul că păstrase banii. Pentru ea reprezentaseră un cîştig adus de soartă. Fusese o victimă o sărăciei, deşi părinţii ei negaseră cu mîndrie că ar fi fost săraci. Greşiseră în această privinţă şi acest lucru fusese dovedit de ceea ce ajunseseră. Loretta simţise durerea sărăciei în fiecare zi, în fiecare situaţie. *Meritase* să aibă noroc, după răul care-i fusese făcut prin naşterea într-o familie lipsită de resurse.

Găsise banii şi-i luase. Fără scuze, fără justificări, fără sentimente de vinovăţie. Nu i-ar fi luat rataţii cărora le-ar fi fost frică să se ridice deasupra locului în care ceilalţi credeau că trebuie să se oprească. Ea nu făcea parte din categoria aceea. Îi luase şi făcuse mult bine.

Dumnezeu îi trimisese banii. Nici o putere din lume nu putea s-o convingă de faptul că lucrurile stăteau altfel, nici s-o oblige să dea înapoi vreun bănuţ.

Nici atunci, nici acum, nici în viitor.

49

– ÎMI PARE RĂU, aţi greşit numărul.

– Wes...

Legătura se întrerupse.

– Ce-a fost asta? întrebă Melanie, care-şi peria părul în faţa oglinzii lui Ann – optzeci şi unu, optzeci şi doi...

Rămăsese dezbrăcată.

– Wes se poartă ciudat. O să-l sun din nou, zise Kevin şi începu să formeze numărul.

– Stai un pic. Ce-a zis?

– Melanie, face mereu chestii din astea. Zice că am greşit numărul, apoi închide.

Kevin continuă să apese pe taste, dar tînăra se ridică de pe scaun şi se repezi să-i ia telefonul, lovindu-l în coaste.

– Ahhh!

– Oh, îmi pare rău, Kevin! Îmi pare rău. N-am vrut...

Bărbatul – şi el gol – se ghemui pe-o parte, gemînd. Melanie îi luă receptorul şi-l puse în furcă:

– Te simţi bine?

El clătină din cap, încercînd să respire:

– Dacă voiai neapărat să-l suni tu, n-ai decît.

– Nu voiam să-i telefonez. Spune-mi ce-a zis!

Kevin se rostogoli pe spate şi-şi pipăi coastele:

– A spus, citez: „Îmi pare rău, aţi greşit numărul".

– Era cineva cu el. A fost urmărit. Am făcut bine că am plecat. Ştii că am dreptate.

Bărbatul îşi atinse coastele cu grijă. Melanie se aşează pe pat, lîngă el, apoi, după un timp, ridică receptorul:

– Ce număr are Wes?

Kevin închise ochii şi mormăi numărul. Tînăra apăsă pe taste, apoi zise:

– Sînt mama ta, Wes. Spune: „Bună, mamă". Dacă poliţia e acolo, spune: „Nu ştiu, s-ar putea să fiu ocupat în seara asta".

Dădu din cap.

– Bine, o să sunăm mai tîrziu. Crezi că o să plece într-o oră?

Urmă o scurtă pauză.

– Bine, acum spune: „Bine, la revedere, mamă".

Melanie puse receptorul în furcă şi-şi întinse o mînă peste pîntecele lui Kevin, clătinînd din cap.

– Acum ce facem? întrebă bărbatul.

Îmbrăcat, cu părul periat de Melanie, Kevin stătea drept pe un scaun din camera de zi, înconjurat de plante, cu jaluzelele trase la ferestre. Cei doi aprinseseră toate becurile, aduseseră becuri şi din dormitor şi scoseseră toate abajururile.

Melanie mutase trepiedul şi videocamera – cu casetă şi gata de utilizare – şi o îndreptase spre Kevin. Tînăra apăsă butonul, luminiţa roşie se aprinse, iar Kevin încercă să zîmbească spre obiectiv. Zîmbetul îi ieşi cam forţat.

– Sînt Kevin Shea şi n-am făcut...

Se îmbrăţişară lîngă uşa apartamentului.

– Nu am altă cale. Trebuie să plec. O să mă întorc într-o jumătate de oră, apoi o să-l sunăm din nou pe Wes.

– Poate ar trebui să te duci la el acasă. El ar putea să transmită caseta.

Melanie clătină din cap şi zise:

– Nu mă duc acolo. Probabil că Garda Naţională a înconjurat clădirea.

Îl sărută şi adăugă:

– Pe mine nu mă ameninţă nici un pericol. Sînt singura care poate face acest lucru. Am schimbat numerele la maşină, am ajuns aici.

– Cu greu.

– Asta nu contează, zise ea, apoi îl sărută din nou şi ieşi.

Lui Kevin i se părea ciudat că nu avea chef de-o bere. Ann avea patru Rolling Rock în frigider. Nu se atinsese de ele şi-şi turnase un pahar de suc de portocale, dintr-un recipient mare. Goli paharul şi-l umplu din nou.

Se întoarse în camera de zi şi încercă să aprecieze cît timp îi va trebui lui Melanie ca să ajungă la KQED, cel mai apropiat post de televiziune publică, şi să predea caseta. Presupunînd că n-o să fie arestată şi nici nu va avea vreun accident, ar trebui să rezolve totul în mai puţin de-o oră. Însă traficul era intens şi mai avea de ocolit şi zonele cu restricţie de circulaţie...

Simţi o crampă la stomac. Dacă i se întîmpla ceva lui Melanie?

Ce ar face atunci?

Îşi dădu seama că-l îngrijora mai mult soarta ei decît a lui. N-ar fi trebuit s-o lase să plece singură. Ar fi trebuit să meargă cu ea.

Wes Farrell îi povesti lui Kevin despre vizita poliţiei, apoi zise:

– Au plecat. Voi ce faceţi?

– În ultimele şapte minute am numărat secundele. Sînt patru sute douăzeci. Mă plictisesc şi de aceea m-am gîndit să-ţi telefonez. Ce face Bart?

– Bine.

– Aşadar, întîlnirea din centru...

– Pînă să apară poliţia, crezusem că a fost perfect.

– Ce s-a întîmplat?

– Ar fi trebuit să-mi închipui că aşa va fi. Cînd situaţia e încurcată, mint.

– Cine?

– Poliţiştii. În cazul nostru, locotenentul Glitsky. A zis că n-o să spună nimănui, dar se vede că a pus pe cineva să mă urmărească pînă acasă, deşi îi spusesem că nu eşti aici. Probabil că şi-a zis că merită să încerce. Dacă te-ar fi găsit,

te-ar fi arestat, poate ar fi încasat şi recompensa. Imaginează-ţi cît de surprins şi cît de uşurat am fost cînd am descoperit că-i spusesem adevărul şi că nu te ascundeai acasă la mine. De ce numeri secundele?

– Aştept să se întoarcă Mel.

– Unde s-a dus?

Kevin îi explică:

– Ne-am gîndit că, dacă apar la televiziune, aş putea schimba opinia oamenilor. Că se va schimba ceva. Că măcar *adevărul* va ieşi la iveală.

– De ce continui să speri că te va crede cineva?

Kevin se gîndi un pic, apoi îi răspunse:

– Wes, am spus numai adevărul!

– Eu nu te contrazic. Am mai discutat asta. Şi i-am arătat lui Glitsky adevărul *tău* şi părea înclinat să-l accepte. Dar există punerea sub acuzare, emisă de Marele Juriu. Este un document oficial, Kevin! Eşti *acuzat* de crimă. Nu cred că o videocasetă va convinge multă lume. Oamenii sînt cinici din multe motive. Crede-mă! Trebuie să-l convingem pe procuror să retragă acuzaţia, dar nici chiar Glitsky nu crede că-i posibil. Nici eu. Aşadar, sîntem obligaţi să ajungem la judecată.

– Nu merg la tribunal.

– Ar trebui să fii realist, Kevin!

– Nici vorbă. O să...

– Atunci de ce ai rămas în oraş? Credeam că vrei să povesteşti, să scoţi adevărul la iveală.

– Da, dar nu în timpul unui proces. Ştii şi tu că-s un om mort dacă mă predau. Aşa mi-ai spus şi tu. Nu pot să fac asta. De aceea am venit la tine. Ca să aranjăm lucrurile în culise.

Farrell nu zise nimic.

– Wes?

– Kevin, se pare că-i voia lui Dumnezeu să aibă loc un proces. Vom aranja arestarea ta, apoi te vom scoate pe cauţiune...

– Din cîte ştiu eu, nu există cauţiune în caz de asasinat.

– Într-un caz de asasinat care implică o condamnare la moarte. Asta urmează să negociem.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Kevin spuse, cu un glas lipsit de vlagă:

– Wes, nu pot face asta.

– Kevin, încerc să-ţi explic că la asta s-a ajuns. Va avea loc un proces – dacă nu vei fi ucis mai înainte.

Altă pauză lungă, după care Kevin exclamă:

– Doamne, chiar ştii să încurajezi pe cineva!

– Tu mi-ai cerut să-ţi spun ce şanse ai.

– Cînd o să te mai rog aşa ceva, fă-mi o favoare!

– Care?

– Minte-mă!

50

ALLICEY TOBAIN SE AFLA în biroul din magazin, împreună cu Philip Mohandas. N'doum stătea afară, de pază. În ciuda zumzetului puternic al vocilor celorlalţi oameni din încăperea din faţă, N'doum o auzea clar pe Allicey prin uşă.

Femeia se plimba prin încăperea mică.

– Aici pierzi din vedere realitatea, Philip. Eşti manipulat de *politiciana* aia, zise ea, scuipînd cuvîntul. Ce obţinem din toată povestea asta? Am făcut să fie numit procuror-şef un om *al ei*. Ce-am primit în schimb? Am văzut ceva? Numai promisiuni, fără să vedem nimic. Şi, între timp, pierdem din vedere...

– Ai mai spus asta, Allicey! Ce pierd din vedere? Şi o să obţinem ceva. Un milion de dolari pe lună. Cu asta putem plăti o mulţime de articole, fată dragă, o mulţime de reclame, o mulţime de tot ce vrei. Ai auzit ce-am spus?

Femeia nu era de acord. Apropiindu-şi faţa de a lui zise:

– Nu-i vorba de un centru de zi pentru copii. Nu-i vorba nici de tineri dezavantajaţi, ci de *poporul nostru*. De felul în care este tratat în realitate. Un om a fost linşat acum trei zile şi n-a fost arestată *nici măcar o persoană*. Nimeni nu se sinchiseşte. Asta-i justiţie? Ăsta-i progres? Asta vrei?

Philip rămase tăcut.

Femeia se duse pînă la culcuşul lui Philip, se opri, se întoarse din nou spre el şi-i zise pe un ton mai blînd:

– Te manevrează, Philip. Ţi-a scos dinţii. Tu nu vezi. Pentru ea e un simplu joc. Te-ai prins în jocul ăsta, ai uitat ce faci, cine eşti, în cine poţi să ai încredere.

– N-am uitat. Dar mi-a oferit ceva important, ceva ce putem folosi.

– Omule, ascultă ce spui! Ţi-a *oferit!* Joci cum îţi cîntă...

Veni lîngă el şi-şi puse mîinile pe braţele lui:

– Răspunde-mi, Jerohm Reese a ieşit din închisoare? Drysdale este încă angajat? Dacă-ţi aminteşti, asta doream azi-dimineaţă, cînd ne-a sunat doamna senator Wager. Două lucruri. Am obţinut vreunul?

– Ai fost cu mine, Allicey...

– Şi eu am fost fraieriţă. Am crezut că o să obţinem ceva. Hai să vedem, cu ce ne-am ales? Cu Alan Reston? Cine-i ăsta? L-am făcut pe primar să mărească recompensa pentru prinderea lui Kevin Shea, dar n-a apărut nici un Kevin Shea. Tu îl vezi? Vezi că se întîmplă ceva?

Îi dădu drumul la braţe şi-i netezi cămaşa:

– Philip, fraţii şi surorile luptă acolo. Pierd străzile. Şi nimic nu i-ar face să se simtă mai bine decît un pic de dreptate. Asta cerem noi: un pic de dreptate. Şi cred că în toiul *negocierilor cu doamna senator* am pierdut din vedere cine sîntem şi ce vrem. Atît voiam să-ţi spun.

Philip Mohandas rămase impasibil. Se dădu înapoi cîţiva paşi, ajunse lîngă unul dintre scaunele pliante şi se aşează, ţeapăn.

Philip Mohandas stătea în faţa magazinului, flancat de Allicey şi de Jonas. Chiar şi la ora aceea din noapte, de faţă erau vreo şase reporteri cu microfoane, un reprezentant (cu o cameră de luat vederi) al unui post de televiziune prin cablu, o femeie care era reporter la *Bay Guardian* şi stătea acolo toată ziua... Mohandas, conştient că se înregistra tot ce spunea, ţinea un discurs:

– Nu sîntem satisfăcuţi de cele ce se întîmplă în oraş, de situaţia actuală. Vedem că toţi se mulţumesc să dea din gură. Asta-i tot.

Reportera de la *Guardian* întrebă, iar Allicey şi Jonas se încruntară:

– Ce-i cu Alan Reston? Nu e candidatul vostru? E negru, nu înseamnă un fel de...

Mohandas răspunse, cu glas puternic, ridicînd pumnul:

– Noul procuror-şef trebuia să fie un afro-american. Primarul şi-a dat seama de acest lucru. Orice altă alegere ar fi fost... jignitoare. Domnul Reston a fost acceptat deoarece îndeplinea acest criteriu minim, dar rămînem la opinia că Jerohm Reese este o victimă nevinovată a opresiunii albilor, că domnul Art Drysdale este un rasist care trebuie înlăturat din orice funcţie publică. În concluzie, ca să răspund la întrebare, sîntem nemulţumiţi.

– Dar mărirea recompensei? Asta nu înseamnă...

Mohandas se întoarse spre reporterul de la postul de televiziune prin cablu:

– Mă bucur că mi-aţi pus această întrebare, pentru că şi aici e vorba doar de pălăvrăgeala despre care am amintit. E un gest lipsit de conţinut, menit să amăgească o comunitate – cea a fraţilor şi a surorilor mei revoltaţi –, să-i sugereze că structura de conducere, că oamenii albi *se preocupă. Se preocupă!* Nu dorim preocupări! Nu-i suficient să se preocupe! Vrem *rezultate*. La ce foloseşte o recompensă – de cincizeci de dolari sau de cinci milioane –, dacă individul nu-i prins?

Philip arătă afişul de pe perete şi zise:

– Trebuie să-l prindem pe individul acela!

Se întoarse apoi spre cameră, plin de înflăcărare:

– Să nu ne lăsăm amăgiţi de discursuri, de aşa-zise bune intenţii! Să nu uităm ce s-a întîmplat în San Francisco şi ce continuă să se întîmple. Arthur Wade a murit şi nu s-a schimbat nimic. Jerohm Reese e în închisoare, iar Kevin Shea umblă liber pe stradă. Pînă cînd această nedreptate nu va fi îndreptată, pînă cînd situaţia nu se schimbă, nu putem să stăm degeaba. Şi nu vom sta.

Păru că răguşeşte brusc, iar Jonas N'doum îi întinse un pahar cu apă. Philip bău, apoi continuă:

– De aceea vă chem la un marş de solidaritate – un marş *paşnic* – sîmbătă dimineaţa, pentru a prezenta municipalităţii aceste cereri: să se acţioneze în cazul lui Jerohm Reese, să se acţioneze în cazul domnului Art Drysdale; iar oraşul să-şi folosească *toate* resursele, *toată* puterea, pentru a-l găsi pe Kevin Shea şi a-l aduce în faţa justiţiei.

Încăperea răsună de „Aşa e" şi „Amin", iar Mohandas, întorcîndu-se, văzu semnul aprobator al lui Allicey Tobain şi se răsuci spre camera de luat vederi, cu o expresie plină de hotărîre.

51

MERGEAU PE NISIPUL rece al plajei de lîngă Cliff House, Loretta în picioarele goale, ţinîndu-şi pantofii în mînă şi cu haina de pilot a lui Glitsky pe ea. Nu bătea vîntul. Abe o ţinea de mînă, pretinzînd că nu se sinchiseşte de vreme. Ajunseseră la ocean. Loretta condusese de-a lungul marginii de nord a oraşului, prin cartierele Presidio şi Seacliff, ocolind toate zonele în care i se părea că există restricţii de circulaţie.

– Cînd te întorci la Washington?

– Nu ştiu. Aş vrea să văd rezolvate... lucrurile astea, aş sta pînă atunci. Dacă nu durează prea mult. Şi sînt sigură că nu va dura.

Noaptea aceea fusese numai a lor. Amîndoi aveau impresia că Shea va fi arestat în cursul zilei următoare, că nebunia va dispărea. Nu voiau să discute despre acest lucru – totul se apropia de sfîrşit.

Loretta continuă:

– Simt că fac parte din tot ce-i aici. Mă îngrijorează Elaine...

Se opri şi se întoarse spre Glitsky:

– Mai eşti şi tu...

Abe continuă să meargă şi zise cu glas neschimbat:

– Da.

– Presupun că nu te duci des la Washington.

– Ai presupus corect.

Loretta se uită în jos, trase linii în nisip cu degetul de la picior şi spuse:

– O să mă întorc aici în vacanţa parlamentară, de două ori pe an. Ca să-mi fac campanie electorală.

În spatele ei, valurile care se spărgeau sclipeau, fosforescente. Glitsky avu impresia că zăreşte luminile unui petrolier la orizont. Se auzi vaietul slab al unei sirene.

– Bine, zise el.

Loretta îi înconjură mijlocul cu braţele:

– Nu vrei să mă ţii în braţe o clipă?

Îl îmbrăţişase strîns, se lipise de el. Abe o simţi că se înfioară.

– Ţi-e frig?

Femeia clătină din cap:

– Nu-i vorba de asta. Îţi spui că n-ai nevoie de aşa ceva, şopti ea, de parcă ar fi vorbit singură.

– Ştiu.

– Dar pe urmă începi să te pricepi. Eşti nevoit.

Glitsky nu era în stare să spună prea multe. Răspunse scurt:

– Da.

Treptat, braţele ei îşi slăbiră strînsoarea şi îi căzură de-a lungul trupului. Abe îi dădu drumul, iar ea se trase înapoi. În lumina slabă a lunii şi a străzii din spatele lor, ochii ei luceau, umezi. Pe buzele Lorettei apăru o urmă de zîmbet, apoi dispăru:

– Senatorii n-au voie să plîngă. Face parte din jurămînt.

Abe o mîngîie pe obraz.

– Vreau să te rog să rămîi cu mine.

Abe clătină din cap, refuzînd-o:

– Trebuie să-ţi faci timp pentru Elaine. Are nevoie de tine. Iar eu trebuie să mă întorc. Dacă Farrell a sunat... fără să mai pomenesc de cele 14 mesaje care te aşteaptă pe robot. Iar ziua de mîine pare a fi lungă.

Ajunseseră în faţa uşii de la intrarea în casa Lorettei.

– Întotdeauna eşti atît de plin de responsabilitate?

– Da, doamnă. La fel ca tine, sînt umilul slujitor al cetăţenilor.

– Bine, zise ea şi-l sărută, apoi deschise uşa, uitîndu-se în stînga şi în dreapta cu un gest teatral. E în regulă, nu-i nici un reporter. Cred că încep să-mi fac griji cînd nu-s reporteri. Unde sînt? Ar trebui să fie aici.

– Vrei să-ţi supravegheze casa?

– Glumeam, domnule locotenent. Acum, şterge-o! Am nevoie de un duş rece, înainte să mă apuc de treabă.

– N-ai spus nimic de duş... zîmbi Glitsky.

Loretta îl împinse afară:

– Pe mîine!

– Pe mîine!

Glitsky se duse la automobil şi se uită spre vila ei. Clădirea îl intimida mai mult decît femeia.

Probabil că îi aparţinuse lui Dana. I se părea ciudat că Loretta locuise aici, atît de aproape de el, în toţi aceşti ani. Sigur, în această perioadă o avusese pe Flo, nu se uitase în jur, n-ar fi văzut-o pe Loretta nici dacă ar fi dansat în faţa lui.

Auzi altă sirenă, în apropiere. Se întoarse şi privi lumina portocalie a altor flăcări, care apăruseră pe cer, spre est. „Hai, domnule Farrell, îşi zise el, hai să punem capăt la toate astea."

Era devreme, nu se făcuse încă ora zece. Iar acasă la el nu era nimeni. Era mai liber decît fusese în ultimii cincisprezece ani şi nu găsise altceva de făcut decît să se întoarcă la muncă. Se putea să aibă cineva nevoie de el.

Se urcă în maşină. Scaunul rămăsese tras în faţă, aşa cum îl aşezase Loretta. Zîmbi, zise „Un, doi, trei" şi-l împinse înapoi, ca să poată şofa. „De dimensiuni mici", îşi zise el. Ce însemna expresia asta? Se referea la ceva bun sau – Doamne fereşte! – la dinamită?

Primul impuls al lui Glitsky fusese ca, în seara aceea, să meargă direct în faţa Palatului, pe Bryant Street, şi să parcheze lîngă trotuar. Ştia că se circula greu la nord de Market. Cînd ajunse la serviciu, maşina abia înainta. Automobilele poliţiei fuseseră parcate pe două, trei şiruri de-a lungul întregului cvartal. Dubele televiziunilor se strînseseră în centrul străzii, în faţa intrării în Palat, unde fusese intervievat în cursul zilei. Mai era şi un şir de autobuze pentru transportul oamenilor. Locotenentul văzu maşinile care întorceau la capetele străzii şi-şi dădu seama că măcar una dintre străzile laterale fusese transformată în parcare. În cele din

urmă, Glitsky coti pe o alee plină cu mașini ale poliției, dar fără însemne, care fuseseră parcate lîngă și pe trotuar. Se strecură prin singura alee neblocată și ajunse la parcarea municipală, din spatele Palatului.

Între închisoarea cea nouă și morga cea veche era un coridor, parțial acoperit, care ducea la ușa din spate a Palatului. Deși existau becuri, plasate din loc în loc, coridorul era cufundat într-un semiîntuneric ireal, aproape lugubru. Poate că părea așa în contrast cu lumina puternică ce strălucea la ferestrele înalte ale holului clădirii sau doar din cauza vecinătății locului în care erau strînși morții... Oricum, Glitsky se înfiora de fiecare dată cînd trebuia să meargă, prin întuneric, pe culoarul acela. Într-un fel, se aștepta să sperie liliecii care puteau fi ascunși pe acolo și care ar fi putut să năvălească peste el, într-o explozie de bătăi din aripi și chițăituri.

Se grăbea și nu-l observă pe John Strout pînă cînd acesta îl salută din ușa morgii. Tresări, iar medicul legist îi zîmbi și se scuză:

– N-am vrut să te sperii.

– Stai tîrziu la serviciu, remarcă locotenentul. La fel ca ceilalți, adăugă el, arătînd spre clădirea principală.

– Nu cred că tu ai venit aici doar ca să te plimbi.

– Așa-i.

– Ceva anume?

Asta era o întrebare neobișnuită din partea lui Strout. Poate că făcea numai conversație, dar Glitsky nu avu această impresie.

– Nimic special, răspunse el, după care întrebă: De ce?

Strout dădu din umeri, se gîndi un pic, apoi își înălță sprîncenele:

– N-am un motiv special, dar...

– Dar?

– Art Drysdale a fost aici, aproape de ora închiderii, ca să aducă un ultim omagiu răposatului domn Locke. Poate că voia să se ascundă un pic, pentru că toți îi vor capul pentru tot ce-a făcut sau n-a făcut în ultimii cinci ani.

Îngrijorarea medicului se justifica prin faptul că el colabora de mult timp cu Drysdale, iar între ei exista un respect reciproc.

– Moartea domnului Locke l-a afectat profund, adăugă legistul.

Glitsky nu îl simpatizase pe Locke, dar înţelegea reacţia lui Drysdale. Cei doi făcuseră parte din aceeaşi echipă, luptaseră alături pe acelaşi front mult timp. Era normal să se simtă apropiaţi.

– După evenimentele din ziua asta, cred că i-a ajuns la urechi ceea ce s-a întîmplat cu domnul Locke. M-a întrebat cine se ocupă de caz şi i-am spus că tu.

Strout, un individ laconic de obicei, rostise un adevărat discurs. Glitsky presupuse că voia să ajungă undeva, aşa că aşteptă continuarea.

– Ne-am dus împreună în biroul tău şi unul dintre inspectori i-a spus că nu crede că acest caz a fost repartizat în mod oficial cuiva. Dosarul se afla pe masa ta, dar...

– John, eu şi Marcel Lanier am interogat-o pe Loretta Wager, care-i singurul nostru martor...

Strout ridică mîna:

– Pe mine nu mă interesează, locotenente. Nu-s în mijlocul vîltorii, ţi-am povestit reacţia lui Art, asta-i tot.

– Bine.

– Art crede că un inspector ar trebui să meargă în parcul Dolores – locul unde a fost împuşcat Locke – şi să încerce să-l găsească pe cel care a tras, să-i interogheze pe locuitorii din zonă...

– John, poate Art n-a observat, dar n-a fost o săptămînă fără probleme.

– Cred că a remarcat şi el. Dar ştie cît de iute se răcesc asemenea urme. A trecut o zi şi nimeni nu pare să facă ceea ce se face de obicei. Avînd în vedere că domnul Locke a fost procuror-şef, poate că acest caz ar trebui să fie prioritar.

– Există alte...

Glitsky nu intenţionase să se răstească. Se opri. Drysdale avea dreptate. Locotenentul *ar fi trebuit* să desemneze pe cineva care să cerceteze zona în care avusese loc împuşcătura, să afle cu exactitate în ce loc fusese ucis procurorul. Ar fi trebuit să ştie dacă la locul crimei se afla vreo dovadă. Poate rămăsese

o bucată de pînză, o pată de sînge, o urmă de pantof, un cartuş gol (deşi Glitsky ştia, după calibrul glonţului, că nu fusese folosită o armă automată, aşadar cartuşul nu fusese ejectat). Dar cine ştie, poate...

Drysdale avea dreptate – şeful şi prietenul său fusese ucis, iar Glitsky, şeful departamentului Omucideri, neglijase să investigheze asasinatul aşa cum se cuvine. Nu era de mirare că Art venise acolo şi i se plînsese doctorului Strout.

Dar nu putea să facă totul! Fiecare dintre inspectori – inclusiv el – se ocupa de cîte trei cazuri, ba chiar de cîte patru. Şansele de a-l găsi pe cel care-l împuşcase pe Chris Locke – pe întuneric, în mijlocul unor tulburări de stradă – se apropiau de zero.

Felul ăsta de ajutor din partea unor persoane de la care nu te aşteptai făcea slujba lui atît de frustrantă. Nu că Drysdale n-ar fi avut dreptate. Moartea prietenului său nu fusese cercetată în regimul de prioritate meritat. Însă, oricît de mult te străduieşti, oricît de mult te implici, nu poţi face niciodată suficient. Aşa îi spusese şi Loretta. Reuşeşti să enervezi pe cineva, să faci rău cuiva, să dezamăgeşti pe altcineva.

Drysdale – cu care Abe colaborase bine – avea necazurile lui. Glitsky ştia că ar fi trebuit să repartizeze cazul cuiva, chiar dacă ar fi fost vorba de o investigaţie de durată. Multe anchete în cazuri de crimă durau mult. Adevărul simplu şi neplăcut era că fusese distras şi nu-şi făcuse treaba cum se cuvine. Asta îl făcea să fie furios pe el însuşi, pe Drysdale şi pe cel care-i transmisese mesajul şi care acum stătea în faţa lui.

Nu avea de ce să se enerveze pe Strout. Persoana cu care trebuia să se certe era chiar el însuşi.

– O să-l întîlneşti pe Art înaintea mea, îi zise el medicului. Spune-i că mi-am dat seama de greşeală şi am corectat-o.

Exact în clipa în care intră în clădire, cineva începu să ţipe în holul plin de lume.

Omul care mînuia detectorul de metale de la uşa din spate era un fost poliţist, pe nume Jimmy Mercy, care fusese lovit

în cap cu o rangă, în urmă cu cîţiva ani. De atunci părea beat tot timpul. Un om cumsecade.

– Aşa a fost toată noaptea, domnule sergent.

Mercy avea nevoie de încă un an, doi, pînă să înveţe că Glitsky era locotenent. Dacă o să înveţe vreodată...

– Toţi sînt prost dispuşi la ore tîrzii.

– „Toţi" mă include şi pe mine, Jimmy.

Locotenentul se îndreptă către sursa zgomotului, care creştea iute în intensitate.

Doi poliţişti în uniformă ieşiră pe uşile duble ale holului. La parterul Palatului se afla o secţie obişnuită de poliţie, secţia Southern, care avea un număr redus de poliţişti. Glitsky mai ştia că în sala de şedinţe de la etajul al şaselea se aflau cei din tura de noapte, gata să intervină în cazul unor tulburări stradale. Spera să mai fi rămas cîţiva acolo, pentru că se părea că distracţia avea să fie la Palat în seara aceea.

Unul dintre poliţiştii în uniformă se întoarse şi strigă spre cei din urma lui:

– SE ÎNTÎMPLĂ CEVA AICI!

În clădire răsună şuierul semnalului de alarmă.

Şeriful Boles continuase să-i înregistreze pe arestaţi în holul Palatului. În ciuda prezenţei Gărzii Naţionale şi a ordinelor primarului Aiken, jafurile continuaseră în tot oraşul. Din punctul de vedere al lui Glitsky, nimic nu mai funcţiona.

În hol se aflau peste o sută de oameni şi abia fusese descărcat un autobuz plin cu indivizi arestaţi. Treizeci şi cinci de poliţişti ieşeau şi intrau încontinuu în Palat, mînînd noul grup. Vreo douăzeci şi cinci de ajutori de şerif – toţi în interiorul clădirii – păzeau şirurile de oameni şi întocmeau hîrtiile. În şirurile de arestaţi erau amestecate toate etniile din San Francisco. Unii dintre indivizi aveau vînătăi, alţii plîngeau şi toţi erau nervoşi.

După ce-i ţinea un timp, Boles îi lăsa să plece. Indivizii nu aveau însă unde să se ducă. Unii voiau să iasă cît mai iute, dar majoritatea erau pierduţi acolo, la miez de noapte – nu aveau nici maşină, nici prieteni care să vină să-i ia. Pe treptele

şi în jurul Palatului se strînseseră o mulţime de indivizi care abia participaseră la tulburări stradale şi la jafuri.

În rîndul nou-veniţilor părea că are loc o luptă. În interior, şirul de deţinuţi se grăbea către ieşire. Doi bărbaţi căzură. O femeie începu să ţipe.

Alarma continua să sune. În hol se iviră mai mulţi poliţişti, coborînd din lift. Probabil, veneau de la etajul al şaselea.

Un tînăr alb vînjos ieşi din rînd, se repezi la cei trei poliţişti care păzeau uşa din faţă, îl doborî pe unul şi-l izbi cu pumnul pe altul. Glitsky îl văzu cum se prăbuşeşte sub loviturile de baston – ca în cazul lui Rodney King –, continuînd să dea din picioare, refuzînd să se recunoască învins.

Mai mulţi poliţişti se repeziră către locul încăierării, părăsindu-şi posturile. Nişte deţinuţi începură să fugă spre uşă, de parcă-i lovise strechea. Unii reuşiră să iasă. Răsunau fluiere, soneria alarmei continua să urle, apoi se auzi de afară o bubuitură. Vreun idiot începuse să tragă în înghesuiala aceea?

Doamne, se dezlănţuise iadul!

Glitsky ajunse la birou după patruzeci de minute. Răzmeriţa fusese potolită. Două sute cincisprezece poliţişti reuşiseră să prindă o sută patru scandalagii. Restul arestaţilor profitaseră de ocazie şi fugiseră. Mesele ajutorilor de şerif fuseseră răsturnate, distruse. Izbucnise şi un mic incendiu, de la actele cărora li se dăduse foc. Cea mai mare parte a citaţiilor emise anterior dispăruseră.

Şeriful Boles şi oamenii lui îi urcaseră pe deţinuţii rămaşi în autobuze şi-i duceau în districtul Alameda, unde aveau să afle cum arată o închisoare adevărată.

Era ora unsprezece şi un sfert.

Lucrurile nu se potoliseră, nici măcar nu se îmbunătăţiseră. Din cine ştie ce motiv, Abe îşi aminti de Revoluţia Franceză, de un adevăr pe care-l descoperise prima dată la începutul verii, cînd citise o carte despre cucerirea închisorii Bastilia din Paris, în 14 iulie 1789. (Se gîndi la faptul că mai toate revoluţiile aveau loc în iulie, lună de care îl despărţeau doar patruzeci şi cinci de minute.) La momentul respectiv, căderea Bastiliei nu

părea a marca sfîrşitul monarhiei. Ludovic al XVI-lea continuase săptămîni întregi să se plimbe, să ţină discursuri, să încerce să repare lucrurile. Dar fusese deja osîndit, chiar dacă nu-şi dăduse seama.

Glitsky se întrebă dacă asta era şi soarta lor, a celor din oraşul de lîngă golf. După trei zile nu se vedea nici un semn de liniştire a apelor.

Grămada de mesaje de pe biroul lui crescuse simţitor. Deasupra se afla un mesaj de la şeful poliţiei, cu menţiunea „URGENT". Glitsky se uită, în primul rînd, dacă îl căutase Farrell.

Nu îl căutase.

De ce naiba? Ce se întîmplase cu individul?

Sună apoi la biroul lui Rigby. Nu-i răspunse nimeni. Nici o surpriză, probabil că Rigby se dusese acasă, măcar pentru cîteva ore; la fel şi cei din echipa sa. Dacă ar fi fost în clădire în timpul răzmeriţei, Glitsky l-ar fi văzut. Primul lucru pe care avea să-l facă dimineaţa era să-l sune pe şef, să vadă ce era atît de urgent.

Îl sunase iarăşi supervizorul Greg Wrightson. Deşi liberal, ca orice supervizor, Wrightson era unul dintre puţinii membri ai Comitetului care măcar se prefăcea că se sinchiseşte de problemele de extremă dreaptă ce priveau poliţia. Avea impresia greşită că are dreptul să ordone acţiuni ale poliţiei cînd avea el chef. Se ştia că-l sunase pe Rigby şi-i ceruse să înceapă pedepsirea celor care parcau în jurul Palatului de Justiţie. Avea întotdeauna asemenea probleme importante.

Glitsky ştia că Wrightson nu avea de ce să fie la birou în miez de noapte, dar trase mesajul acestuia în centrul mesei, sub cel al lui Rigby. Dacă îl sunase de două ori într-o zi însemna că avea ceva în minte.

Nat, tatăl lui Glitsky, îi lăsase şi el un mesaj; îi mai lăsase un mesaj şi acasă. Pe unde umbla Abraham? El şi băieţii stăteau la motelul White Sands. În Monterey era linişte. Dacă poate, Abraham ar trebui să vină şi el în week-end.

„Da, tată. Grozavă idee!", comentă Glitsky în gînd.

Apoi citi notele informative de la inspectorii săi. Un bilet al lui Carl Griffin despre un oarecare Colin Devlin, care urma să vină a doua zi cu avocatul său, ca să facă o declaraţie despre

răzmeriţa care dusese la uciderea lui Arthur Wade. Apropo, scrisese Griffin, locotenentul avusese dreptate în privinţa rănilor de cuţit. Devlin fusese tăiat, de aceea îl descoperise. Biletul lui Griffin îl umplu de satisfacţie pe Glitsky.

Dar bucuria îi fu de scurtă durată. Uitîndu-se la mulţimea de dosare, îşi aminti de nemulţumirea manifestată de Drysdale în faţa lui Strout, în legătură cu anchetarea morţii lui Chris Locke – mai bine zis, cu lipsa ei. Se întinse şi trase tot teancul în faţa sa, căută printre dosare şi-l găsi pe cel al lui Locke.

„Bine, va sta deasupra."

Se întoarse la mesajele inspectorilor săi. Cîteva cuvinte, criptice, de la Ridley Banks: „Ţine minte: PM, Mo-Mo House, Fii atent!" Glitsky se uită la bilet, fără să înţeleagă nimic. Mo-Mo House era proprietarul Kit Kat Klub-ului, localul în care Banks îl arestase pe Jerohm Reese, cu ceva timp în urmă. Sunase Mo-Mo în după-amiaza aceea (PM), după ce Glitsky plecase? Dar de ce individul nu-i spusese lui Banks ce avusese de spus? Iar „Fii atent!" era o referire la bancul pe care i-l spusese mai devreme?

Întoarse biletul pe toate părţile. Însemna că trebuia să se ducă să-l interogheze pe Mo-Mo în legătură cu Jerohm? Apăruse vreo dovadă? Însă în acest caz, Ridley ar fi cercetat despre ce-i vorba. Ceea ce scrisese el nu avea nici un sens. Avea să-i facă un pic de scandal, să nu mai facă aşa ceva. Un mesaj care nu transmite nici o informaţie nu foloseşte nimănui.

În timp ce punea pe masă biletul lui Ridley, auzi alte sirene. Se ridică, traversă camera întunecată şi se uită afară, în partea în care închisoarea nu ascundea peisajul. Ceea ce văzu nu era aurora boreală. Ci oraşul care ardea în continuare.

52

MELANIE ÎŞI ÎNCHIPUISE că urma să alerge ca vîntul pînă la postul de televiziune, iar acolo avea s-o întîmpine la recepţie un tînăr frumos, care era şi un reporter de ştiri dornic de dreptate. Tînărul o să-i înhaţe caseta şi o să năvălească în studio – urmat de Melanie în persoană –, întrerupînd emisiunea, pentru a difuza o ştire deosebit de importantă.

Realitatea se dovedi mult mai prozaică.

Tînăra fu silită să ocolească Panhandle şi Twin Peaks – unde aveau loc încăierări de stradă –, apoi se rătăci şi colindă prin ceea ce credea că-i Noe Valley, pînă se trezi pe Church Street, de unde ştia că trebuie să coboare spre Army (încă vreo patru kilometri), apoi să meargă pe autostradă şi să intre din nou în oraş.

Îşi imaginä că totuşi cel mai bine era să o ia pe Bryant Street, de unde putea să se întoarcă spre sud spre Mariposa, aşa că ieşi de pe autostradă la Palatul de Justiţie. O mare greşeală.

Ea, o persoană urmărită de poliţie, care conducea un vehicul cu numere furate, nu nimeri într-un blocaj de circulaţie, ci într-o aglomeraţie de vreo şapte milioane de maşini ale poliţiei – după o estimare făcută în grabă. Cu toate că era conştientă că-i lipsea oglinda laterală – pe care o pierduse în timpul urmăririi din noaptea anterioară –, Melanie trecu peste patru benzi de circulaţie, ca să se întoarcă şi s-o ia spre sud. Îşi dăduse seama că putea fi oprită de vreun poliţist, ca s-o amendeze pentru că nu avea oglindă.

Nu se întîmplă însă nimic rău. Dură vreo cinci minute ca să parcurgă un cvartal, dar reuşi să întoarcă, să iasă din înghesuială şi să se îndrepte spre sud. Cînd ajunse la KQED, descoperi că postul de televiziune era închis pe timpul nopţii. Parcarea era împrejmuită, dar poarta fusese lăsată deschisă. Intră şi opri la doi metri de o uşă. Înăuntru se vedea un paznic gras, care stătea cu picioarele pe masă şi citea o revistă cu benzi desenate.

Melanie sună la uşă, bărbatul o privi, oftă, se ridică încet de pe scaun şi veni spre ea, întrebînd-o prin gesturi ce doreşte. Individul nu dădea vreun semn că ar vrea să deschidă uşa.

Tînăra ridică sus caseta şi strigă:

– Am o casetă!

Paznicul dădu din cap.

– Am o casetă pentru emisiunea de ştiri. E ceva foarte important.

Individul dădu din nou din cap.

– Vă rog...

Paznicul arătă către cutia de lîngă uşă şi strigă:

– Vîr-o în cutie!

– E ceva foarte important, trebuie s-o vadă cineva chiar acum!

Paznicul continuă să dea din cap. Melanie îşi imaginä că tipul avea arcuri implantate în gît. Poate făcea parte din Clubul American al Celor Care Dau Mereu din Cap. Individul continuă să-i arate cutia şi să strige:

– Cutie, cutie!

Melanie nu putea să lase pur şi simplu caseta. După ce se chinuise atît să ajungă la studio, după ce Kevin îşi spusese în cele din urmă povestea, nu voia s-o încredinţeze acestui om de Neanderthal cu gîtul pe arcuri.

Ce putea să facă? Lipsea de acasă de o oră şi jumătate. Kevin trebuie să fi fost îngrijorat. Nu-şi amintea adresa altor posturi de televiziune. Nu putea să hoinărească toată noaptea, nici nu putea să se întoarcă acasă fără să fi lăsat caseta undeva.

Bine. O vîrî în cutie. Individul se aplecă, o luă, o scutură, o ascultă.

– Nu-i o bombă, şopti Melanie, apoi răcni: E o casetă! E o videocasetă!

Individul ţinea caseta în mînă, părînd că aşteaptă ceva. Ea nu mai avea altceva, aşa că strigă spre geam:

– E ceva foarte *important!*

Paznicul dădu din cap.

Kevin se ridică de pe scaun imediat ce auzi cheia în broască şi o luă în braţe de îndată ce intră:

– Ce s-a întîmplat? Eşti bine?

O sărută, o mîngîie pe spate, pe păr, apoi se trase un pic de lîngă ea, să-i vadă faţa. Melanie se lipise de el. Îl ţinea în braţe.

Rămaseră îmbrăţişaţi, în faţa uşii deschise. În cele din urmă, Melanie îşi aminti unde erau şi închise uşa.

– Am chef să beau ceva.

– Tu? Melanie Sinclair? Ce fată bună!

– Aş bea o băutură *mare*. Ce băutură mare ştii?

Kevin se gîndi un timp, apoi răspunse:

– Mai Tai.

– Bine.

Merseră la bucătărie, ţinîndu-se de mînă. Tînăra îi povesti aventurile ei, în timp ce Kevin scotocea prin dulapuri şi prin frigider.

– Aşadar, nu putem fi siguri că o va vedea cineva.

– Ştiu. Am senzaţia că am dat greş...

– Nu-i cazul, o contrazise Kevin. Wes mi-a spus că nu mă va crede nimeni. Şi că n-ar fi trebuit să fug.

– Dar nu puteai...

– Ba puteam, dar n-am făcut-o. Dacă am ajuns aici, nu ne rămîne decît procesul, zise Kevin, încercînd să vorbească normal, continuînd să pregătească băutura. Se pare că Ann nu are sirop de migdale cu flori de portocal. Nu poţi să faci un Mai Tai fără acest sirop.

– De ce o să fii acuzat?

– De asasinat sau ceva de genul ăsta. Wes crede că procuratura poate dovedi acest lucru cu ajutorul fotografiei. Opinia publică este deja convinsă, eu fiind alb, iar Arthur Wade negru. Eu i-am răspuns că...

Se uită la ea şi văzu că Melanie începuse să plîngă. Se apropie şi o luă în braţe:

– Gata, gata... Nu-i nimic, Ann nu are nici rom One-Fifty-One, aşa că oricum nu puteam face Mai Tai. De fapt, nu are nici un fel de rom, deci ideea n-a fost prea grozavă...

Tînăra nu izbucni în rîs, nici măcar nu zîmbi. Trupul ei continuă să tremure, lipit de al lui. Iar Kevin nu ştia ce să spună.

Melanie stătea pe un fotoliu, cu mîinile în poală, privind în gol. Continuase un timp să plîngă. Încă ţinea batista în mînă.

Kevin veni în camera de zi, ducînd două pahare într-o mînă, iar în cealaltă o carafă plină cu lichid:

– Asta va ridica nivelul bunei dispoziţii din această seară care a fost cam deprimantă.

– Ce-i asta?

– Mă întreabă ce-i, dar fără pic de interes! Iar în faţa ei se află prima realizare a băuturii care va însemna pentru anii nouăzeci ce a însemnat Margarita pentru anii optzeci.

– Sînt obosită, Kevin. Mi-e teamă. N-am chef.

– Indiferent ce s-ar întîmpla pe drumul vieţilor noastre, asta o să aibă efect, îi zise el, arătîndu-i carafa, apoi turnă într-un pahar şi i-l întinse.

Melanie sorbi:

– Nu mai am poftă de băutură. Vreau să ştiu ce vom face.

– Cînd?

Tînăra izbi cu palma în braţul fotoliului, vărsînd din băutură:

– Acum! Ce-o să facem acum?

Kevin o potoli:

– Ai dreptate. Trebuie să ne gîndim bine. Propun să nu scoatem un cuvînt timp de cincisprezece minute.

Sorbi din pahar şi i-l umplu din nou pe al ei. Melanie nu se gîndea la nimic. Era prea speriată, prea furioasă, prea indispusă. Sorbi din băutură.

– Nu-i rea, nu-i aşa?

Carafa se golise pe jumătate – băuse fiecare cîte trei pahare.

Kevin îşi turnă iarăşi. Stătea pe podea, cu picioarele încrucişate:

– Avem o problemă. Trebuie să-i dăm un nume. Fiecare băutură bună are un nume.

Melanie sorbi şi zise:

– Fred.

– Să-i zicem Fred băuturii?

– Da. Fred, zise ea şi trase o duşcă. Ce conţine un Fred?

– Fred... Nu poate fi un nume de bărbat.

– De ce?

– Nu ştiu. Băuturilor nu li se dau nume de bărbaţi. În schimb, există o grămadă de băuturi cu nume de fete: Margarita, Tia Maria, Bloody Mary...

Melanie ridică paharul:

– Kahlua, Manhattan, Rusty Nail... E o băutură pentru bărbaţi, trebuie să aibă nume de bărbat. E un Fred. Ce conţine?

– Păi, în afară de bere – ceea ce e evident –, suc de portocale, votcă, suc de afine, Coca-Cola...

– Coca-Cola?

– Da, dietetică.

– Bine.

– Vin de Porto. Şi ceva coniac.

Melanie sorbi şi zise:

– E un Fred. Ar trebui să fie mai rece.

– Ne-am apucat deja de campania de promovare, zise Kevin. S-ar putea să iasă o chestie grozavă. *Fred, ar trebui să fie mai rece. Fred, ar trebui să fie mai dulce. Fred nu poate fi mai puternic.* Îmi place!

– Kevin, e cea mai mare tîmpenie pe care am auzit-o!

Tînărul zîmbi:

– Unde-i Melanie Sinclair cea cu care mă întîlneam?

– Nu ai fost destul de deştept ca să scoţi la iveală adevăratul meu eu.

El încasă lovitura şi recunoscu:

– Cred că ai dreptate.

Melanie încercă să dreagă lucrurile, aşa că se aplecă şi-l sărută.

Stăteau amîndoi pe podea, înfăşuraţi în cearşafuri, cu pernele grămadă. Melanie îşi ţinea capul pe pieptul lui. Carafa se golise. Televizorul avea sonorul dat încet.

Ştirile fuseseră difuzate. Urmăriseră fiecare canal, pînă se săturaseră. Recompensa mărită pentru prinderea lui Kevin, numirea lui Alan Reston, noile incendii şi tulburările din noaptea aceea, problemele din Detroit, Washington, Los Angeles, apelul lui Mohandas de participare la marşul de solidaritate de sîmbătă şi, cu o oră în urmă, răzmeriţa de la Palatul de Justiţie. Orice, numai videocaseta lui Kevin, nu.

Doar ceea ce declanşase el şi pentru care trebuia să plătească.

Kevin se uită spre ecran. Melanie respira liniştită pe pieptul lui, cu braţele aruncate peste el. O înfăşură cu cearşaful – în cameră se făcuse frig –, apoi ajunse la concluzia că singura lui şansă era să fugă. Nu putea să-şi încerce norocul într-un proces, din moment ce Wes credea că rezultatul cel mai bun ar fi constat în condamnarea pentru crimă, chiar dacă nu de gradul întîi.

Trebuia să fugă.

Unde? Cum? Putea oare s-o ia şi pe Melanie cu el?

VINERI, 1 IULIE

53

DE CÎND FUSESE COPIL, Glitsky avusese o plăcere perversă să se uite la apa care sta să fiarbă, ca să dezmintă vechiul proverb care spune că o oală supravegheată nu fierbe niciodată. Rămase lîngă aragaz şi aşteptă, cu privirea aţintită asupra lichidului ce urma să dea în clocot dintr-o secundă în alta.

Casa îi părea străină fără nimeni în ea. Îi dăduse voie Ritei să-şi ia cîteva zile libere, de îndată ce Nat dispăruse cu băieţii. Rita avea o soră în oraş. Glitsky bănuia că avea şi un copil, deşi nu-i spusese nimic atunci cînd începuse să lucreze la el. Femeia se grăbise să dispară, de îndată ce locotenentul îi dăduse voie. Trăsese paravanul din camera de zi într-o parte, iar cînd Abe pătrunsese în încăpere, dis-de-dimineaţă, avusese impresia că greşise casa. Nu din cauză că era mult spaţiu, ci pentru că era *mai mult.*

Hopa! Apa începuse să fiarbă, iar el o văzuse!

Îşi făcu ceaiul – marca Earl Grey Morning – într-un vas de modă veche, cu un capac placat cu argint. Turnă apa, acoperi vasul şi făcu doi paşi spre masa din bucătărie. Nu avea sufragerie. Era mulţumit că putea aşeza cinci scaune în jurul mesei, ţinînd seama de spaţiul de care dispunea.

Pe farfuria din faţa lui se aflau două ouă fierte. Îl sparse pe primul, absent, în timp ce deschidea dosarul pe care-l luase cu el în noaptea trecută. Dosarul lui Chris Locke.

Trebuia, în primul rînd, să afle cu exactitate la care colţ de stradă avusese loc atacul. Dacă nu putea să afle, avea să-i

fie greu să găsească dovezi la locul crimei. Loretta cunoştea destul de bine oraşul, dar Abe voia s-o ţină departe de anchetă, atît cît era cu putinţă. Femeia trecuse printr-o experienţă traumatică şi nu voia s-o aducă la scena atacului.

Cînd îi povestise cele întîmplate, Loretta îi spusese că Locke conducea maşina pe lîngă parcul Dolores, locul în care se aflau cele două tabere segregate de corturi. Pe ce rută ajunseseră acolo?

În timp ce citea întrebările lui Lanier şi răspunsurile femeii, începu să creadă că nu va ajunge la nici o concluzie fără ajutorul Lorettei. Răsfoi cîteva pagini ale dosarului. Femeia întîlnise maşina de poliţie care patrula la intersecţia dintre Mission şi 19th Street, la cîteva cvartale de locul asasinatului. Dacă poliţiştii care completaseră raportul şi-ar fi făcut meseria, ar fi trebuit ca în primul rînd să se întoarcă împreună cu Loretta în locul unde avusese loc atacul. Însă era evident că fuseseră şocaţi şi de aceea nu respectaseră rutina – oricine în locul lor ar fi fost şocat –, din cauza stării de asediu din oraş, a faptului că-l văzuseră pe procurorul-şef rănit mortal şi a prezenţei unui senator al Statelor Unite.

În consecinţă, ambulanţa fusese chemată pe Mission Street, iar criminaliştii veniseră acolo şi se apucaseră să examineze maşina. Prima grijă a lui Marcel Lanier fusese s-o protejeze pe Loretta, s-o scoată de acolo cît mai iute. În această privinţă, Lanier avusese succes, dar nu făcuse nimic să continue ancheta. Iar Glitsky recunoscu, ruşinat, că nici el nu acţionase în acest sens.

Se uită la ceasul de pe peretele bucătăriei – acesta arăta ora şase şi patruzeci de minute – şi decise că era prea devreme să-l sune pe Wes Farrell. Discuţia cu Farrell se afla pe primul loc în lista lucrurilor pe care trebuia să le facă în dimineaţa aceea. Îi lăsase avocatului destul timp ca să facă prima mişcare, să-l sune oriunde ar fi fost în timpul serii, dar vine un moment cînd nu mai poţi aştepta. Trebuia să acţioneze. Avea şi mijloacele necesare – ceva de oferit lui Kevin Shea, ca să-l convingă să se predea –, dacă Elaine reuşise să-l convingă pe Reston să facă acest lucru, iar Glitsky era convins că reuşise.

Poate că ar fi mai bine s-o sune întîi pe ea. Ca să fie sigur că avusese succes.

Turnă ceai într-o ceaşcă de porţelan, surprinzător de fină, ce făcea parte din serviciul pe care i-l dăruise Flo la a douăsprezecea aniversare a căsătoriei lor. Termină primul ou, începu să-l spargă pe al doilea şi continuă frunzărirea hîrtiilor – primirea lui Locke la secţia de urgenţă a spitalului municipal (unde a fost declarat decedat), ultimul raport al lui Strout, care confirma lipsa vreunui ciob în rană – geamul securit se împăienjenise, ceea ce făcuse ca nici un ciob să nu zboare înăuntru. Alte rapoarte preliminare: traiectoria glonţului care o ratase cu puţin pe Loretta – uşor în jos, aşa cum ar trebui să fie cînd trăgătorul e un bărbat care ţinteşte din exteriorul automobilului. Glonţul avea calibrul 25 – după cum prezisese Lanier – şi se potrivea cu cel extras din craniul lui Locke. Glitsky sperase că vor fi găsite amprente pe geamul distrus sau vreo urmă de pantof pe o aripă a maşinii. Sau vreun fir de păr, nişte fibre. Ceva. Însă nu existase nici o surpriză.

Ceea ce însemna că nu aveau nici un indiciu de la care să înceapă. Trebuia s-o ia de la început, adică s-o sîcîie pe Loretta, ca să stabilească locul exact în care avuseseră loc împuşcăturile, apoi să pună pe cineva să cerceteze zona, să discute cu vecinii, să examineze totul din nou...

Îi veni să rîdă. Ce oameni să se ocupe de asta? Cînd?

Închise dosarul şi se uită din nou la ceas. Nu se făcuse încă şapte. Timpul se tîra, ceea ce indica faptul că nu prea avea parte de momente plăcute...

O sună pe Elaine la ora şapte fix. Tînăra îi spuse că Reston nu-i oferea lui Kevin Shea decît o zi. Doar atît. Shea putea să se predea, dar avea să fie tratat ca orice suspect de omucidere. Poate chiar mai rău.

– Am crezut că prioritatea noastră e să-l aducem după gratii. Ca să putem spune că a fost prins.

– Abe, nu-i vina mea, ci a lui Alan Reston.

Apoi, după o scurtă ezitare:

– Am impresia că Reston nu vrea cu tot dinadinsul ca Shea să ajungă după gratii.

– Şi unde să stea? Pe stradă?

Elaine se încurcă:

– Eu... m-am gîndit la asta în timpul nopţii...

– Te ascult.

– I-am explicat tot ce mi-ai dezvăluit ieri, i-am arătat cum se poate interpreta cea de a doua fotografie... totul. Iar el a sugerat că s-ar putea să fie mai bine dacă Shea n-ar ajunge să-şi spună povestea, dacă s-ar întîmpla ceva care să menţină lucrurile, după cum s-a exprimat, „curate şi neîncurcate".

– Ce să se întîmple?

– Alan n-a spus nimic clar în privinţa asta. Doar că părea că n-o să-i ofere lui Shea nici o şansă adevărată. Că o să facă astfel ca acesta să nu aibă nici o posibilitate să cîştige. Iar dacă vor avea loc tulburări, dacă va fi împuşcat, sau ceva de genul ăsta, de o gloată sau cînd se va opune arestării...

– Va fi împuşcat sau ceva de genul ăsta...

Glitsky îşi spuse că aşa ceva nu era cu putinţă. Însă nici lucrurile care se întîmplaseră în ultimele zile nu erau acceptabile. Poate Elaine înţelesese greşit. Nu era posibil ca asta să fie strategia acuzării.

– Eşti gata să pleci la serviciu? Te superi dacă mă opresc în drum şi te duc eu?

– Nu mă duc acolo. Nu încă. Din cauza înmormîntărilor.

Glitsky uitase de înmormîntări. Informaţia îi ajunsese în minte în ziua precedentă, o pusese undeva şi n-o regăsise pînă în acel moment. Primarul rugase familiile lui Arthur Wade şi Chris Locke ca slujbele de înmormîntare să se ţină în acelaşi timp, în acelaşi loc, la catedrala Saint Mary (pentru a înlătura eventualitatea a două răzmeriţe).

Asta însemna că Locke n-o să fie depus în sala din primărie, dar soţia lui fusese de acord. Ei nu-i păsa de asta. Nu-i mai păsa de nimic. Ar fi făcut orice i s-ar fi cerut, dacă asta ar fi uşurat povara primarului.

– Aş dori să trec pe la tine, totuşi.

Glitsky voia să obţină nişte răspunsuri, să-şi dea seama ce era cu Reston şi ce se întîmpla.

Elaine ezită un pic, apoi fu de acord şi-i dădu adresa.

Elaine Wager deschise uşa apartamentului. Purta un costum negru şi o bluză maro-deschis, de mătase. Glitsky o urmă în camera de zi, care avea vedere spre partea de vest a oraşului. Mobila era capitonată cu piele verde. Se mai aflau acolo un ficus şi o bibliotecă plină cu tot felul de cărţi. Un aspect spartan, dar tineresc şi cu bun gust. O fotografie înrămată a Lorettei zîmbea de pe tejgheaua barului ce împărţea încăperea. Locotenentul se uită la poză.

– Semeni cu mama ta, zise el. Nu mi-am dat seama pînă acum.

Tînăra zîmbi:

– Sînt mai înaltă. Şi nu atît de frumoasă.

Glitsky nu-i răspunse. Fata nu dorea complimente. Apoi Elaine îl luă prin surprindere:

– Mama mi-a povestit despre voi doi.

Locotenentul încercă să găsească o replică, dar tînăra continuă:

– Despre ce s-a întîmplat în colegiu. Ţi-am spus doar ca să ştii că am aflat.

– Nu-i un secret. Doar că nu s-a vorbit despre asta în ultimul timp. Te-a deranjat?

– Nu.

– Foarte bine.

– Mama va veni să mă ia peste... patruzeci şi cinci de minute, zise ea, după ce se uită la ceasul de la mînă. Nu voiam să te simţi stînjenit.

Glitsky îşi opri un zîmbet şi zise:

– Probabil că am să plec pînă atunci. Dar aş putea s-o văd şi să mă descurc. S-a întîmplat cu mult timp în urmă.

Se aşează pe marginea unui scaun. Elaine preferă canapeaua şi închise ochii. Era palidă.

– Cum te simţi?

Tînăra oftă:

– Bine. Grozav. Se pare însă că nu fac parte din tabăra care ar trebui.

– De ce spui asta?

– Ceea ce ţi-am spus despre Alan e doar o impresie, dar nu găsesc alt motiv pentru care n-a vrut să ofere nici o înţelegere. Tu ce crezi?

Glitsky dădu din umeri:

– Abia a fost numit în funcţie. Nu vrea să fie considerat slab. Situaţia e destul de explozivă...

– Poate că asta-i cauza.

– Nu crezi că se va răzgîndi?

– Nu. Mă sîcîie faptul că a spus că, de-ar face asta, ar trăda-o pe mama.

– De ce? Ea a insistat de la început să-l arestăm pe Shea.

– Ştiu. Dar Alan e protejatul ei. Are tot interesul să apere interpretarea dată de ea în cazul linşajului şi a lui Kevin Shea. Apără tot ce-a spus ea. Iar dacă acuzaţiile nu se confirmă... revenim la teoria pe care ţi-am spus-o. Dacă Shea nu ajunge să respingă acuzaţiile, atunci nimeni n-a greşit.

Glitsky se aşează mai bine pe scaun şi zise:

– A spus că nu vrea ca Shea să fie judecat?

– Nu. De fapt, a zis că vrea. Ce contează ce-a spus? Eu nu-l cred. Atitudinea lui nu părea să-i confirme spusele.

– Poate ar trebui să discut cu mama ta. Poate ar trebui să vorbeşti tu, zise locotenentul, lovindu-şi genunchii cu palmele şi ridicîndu-se. Poate că ar trebui să ne vedem de treabă. Există şanse să-l aduc pe Shea la poliţie, chiar fără să facem o înţelegere. Avocatul său ştie despre ce-i vorba. O să-l sun de îndată ce ajung la muncă. Te superi dacă mă duc pînă la baie?

– E la capătul coridorului, lîngă dormitor.

Jaluzelele dormitorului fuseseră trase. Glitsky nu vedea prin semiîntuneric, iar comutatorul nu era acolo unde ar fi trebuit să fie, lîngă uşă. Rămase un moment, să i se obişnuiască ochii, apoi traversă încăperea. Patul fusese făcut. Lîngă el, pe noptieră, se afla o altă fotografie înrămată. Figura i se păru cunoscută. Se aplecă şi o ridică. Locke.

Lîngă patul ei?

Paloarea, oboseala, zăpăceala aveau o explicaţie.

Lumina se aprinse deasupra capului său. Elaine stătea în uşă:

– Am uitat să-ţi spun de comutator.

Apoi îl văzu ţinînd fotografia în mînă.

Urmă o tăcere îndelungată. Tînăra veni lîngă pat, se aşeză şi-i zîmbi fără vlagă:

– Da. Eu şi Chris.

– Mai ştie cineva?

– Doar mama. A trebuit să-i spun.

Glitsky puse fotografia jos şi intră în baie. Cînd ieşi, o găsi pe Elaine în acelaşi loc, privind în gol. Se duse lîngă ea, rămase acolo un timp, apoi se întoarse lîngă uşa camerei.

– Trebuie să mă duc la serviciu, zise el.

Tînăra oftă:

– Nu ştiu...

– Tu, eu şi mama ta, spuse el. Nu trebuie să mai ştie nimeni.

Glitsky trecu prin cordonul de funcţionari din secretariat, deschise uşa de la camera Statului Major şi se duse la Rigby:

– Trebuie să vorbim.

Vremurile îşi lăsaseră amprenta asupra şefului poliţiei, de obicei un om amabil. Acesta se îndreptă şi ridică vocea:

– Nu primesc ordine de la locotenenţii mei! Nici nu tolerez obrăznicii din partea cuiva! E LIMPEDE?

În încăpere se aşternu tăcerea.

– Ai dreptate, răcni Rigby. Trebuie să vorbim. DAR EU TE-AM CHEMAT. E LIMPEDE, LOCOTENTE?

Lui Glitsky nu i se vorbise pe un astfel de ton de pe vremea cînd urmase Academia de Poliţie, aşa că rămase şocat:

– Da, domnule. Îmi pare rău, domnule!

Rigby, tuns ca infanteriştii de la Marină şi cu faţă de buldog, arăta întru totul ca un şef al poliţiei. Se uită la lingăii din cameră şi răcni:

– Hei, voi! Eu şi locotenentul avem nevoie de cinci minute. Exact cinci minute.

Cei doi aşteptară pînă cînd camera se goli. Glitsky stătea în poziţie de drepţi. Rigby părea că o să facă apoplexie, deşi se vedea că încerca să se stăpînească:

– Unde *naiba* ai fost?

– Cînd, domnule?

– Cînd am încercat să te găsesc. Ai primit mesajul meu? Cel urgent?

– Da, domnule, noaptea trecută.

– Şi?

– Am sunat imediat. Nu mai era nimeni aici.

– Imposibil! La ce oră?

– Nu ştiu exact. Unsprezece, miezul nopţii...

Şeful poliţiei îşi coborî nivelul vocii cu un decibel:

– Ce naiba, Abe!

Glitsky aşteptă.

– Îţi aminteşti ce am discutat ieri cu noul procuror-şef? Ţi-am cerut să nu te amesteci în afacerile interne ale procuraturii.

– Da, domnule. Deşi n-a fost...

– Iar peste o oră ai susţinut *nevinovăţia* lui Kevin Shea în faţa lui Elaine Wager, care a încercat să-l convingă pe Reston!

– Nu-i...

– Nu-mi pasă, înţelegi? Mă bazez pe tine. Conduci un departament şi pînă săptămîna asta ai făcut o treabă a naibii de bună.

Apoi şopti:

– Eşti inspector la departamentul Criminalistică. Nu susţii *nevinovăţia* cuiva. Înţelegi? De fapt, n-ai voie să susţii nimic. Nu eşti avocat. Tu nu faci înţelegeri. Tu arestezi oameni. Şi cu asta, punct! Sfîrşit!

Rigby se trase de gulerul cămăşii, avînd deodată impresia că se sufocă. Glitsky începu să se apropie, dar şeful poliţiei îl opri:

– Mă simt bine, dar am ajuns la capătul puterilor.

Apoi Rigby încetă să respire greu şi-şi recăpătă vocea:

– I-am promis domnului Reston că o să am grijă ca situaţia să nu se înrăutăţească şi iată ce decid: Nu te mai ocupi de Kevin Shea. Nu mai anchetezi revoltele sau vreun aspect al lor. Cazul va fi preluat de FBI, sub jurisdicţia federală, ca o problemă ce priveşte drepturile civile.

– Un asasinat?

– Da, un asasinat care l-a lipsit pe Arthur Wade de drepturile civile...

– Dar şi asemenea cazuri sînt tot în jurisdicţia noastră...

– Locotenente, mă asculţi sau vrei să-mi dai insigna chiar acum?

Glitsky îşi muşcă limba şi răspunse:

– Da, domnule, vă ascult.

– Bine, poţi să pleci. Mulţumesc.

Rigby se întoarse la ceea ce citea la birou cînd venise locotenentul. Glitsky se răsuci şi se duse la uşă, o deschise şi trecu prin mulţimea din secretariat, care devenise brusc tăcută.

54

UN CONDUCĂTOR CIVIC nu putea face mare lucru în ceea ce priveşte o înmormîntare. Nimeni nu-i putea sugera lui Karin – soţia îndurerată a lui Arthur Wade – că, pentru binele păcii cetăţeneşti, ar trebui să amîne aşezarea soţului ei în pămîntul sfinţit. Femeia nu obiectase la propunerea primarului de a se organiza o „înmormîntare a martirilor", care-l includea şi pe Chris Locke.

Arthur Wade fusese un catolic practicant, iar slujba fusese mutată din biserica parohiei sale, Saint Catherine, în lăcaşul mult mai mare al catedralei Saint Mary, aflată pe Geary Street. Pe aceeaşi stradă, la intersecţia cu Second Avenue, se afla Taverna Caverna.

James Flaherty, arhiepiscopul de San Francisco, intenţionase iniţial să conducă personal slujba, dar arhidioceza se pomenise implicată în discuţii aprinse cu Philip Mohandas, cu Consiliul Supervizorilor, biroul primarului, Organizaţia Naţională a Femeilor şi Consiliul Naţional al Bisericilor.

Aceste negocieri modificaseră formatul slujbei, care urma să fie celebrată de mai mulţi clerici de culoare, ceea ce era mai potrivit. Doi dintre preoţi – o femeie din Philadelphia şi un african din Kenya – fuseseră aduşi de municipalitate cu bani din fondurile pentru cazuri de urgenţă.

La ora nouă şi jumătate – dimineaţa era încă senină şi liniştită –, cu o jumătate de oră înainte de începutul slujbei,

zona acoperită cu ciment din faţa catedralei şi care avea dimensiunile unui teren de fotbal se umpluse deja de oameni – majoritatea bine îmbrăcaţi, majoritatea afro-americani – care, în grupuri de la cinci la cincisprezece persoane, se apropiau de uşile catedralei.

Cînd se deschise uşa limuzinei, doamna senator Loretta Wager se aplecă, apărîndu-şi fiica de curioşii care se îngrămădiseră în jurul ferestrelor colorate, ca să vadă cine o să coboare din maşină. În drum spre apartamentul lui Elaine şi apoi spre catedrală, întîlniseră maşini blidate, parcate pe străzile laterale.

Elaine ieşi prima din automobil, urmată de mama ei. În jurul pieţei patrulau poliţişti călare sau pedeştri. Deasupra zburau două elicoptere, suficient de jos ca să devină deranjante.

Loretta refuză să discute cu reporterii. Nu era momentul potrivit pentru declaraţii. Venise împreună cu fiica sa pentru a-şi aduce un ultim omagiu celor doi martiri ai drepturilor civile. Le spuse că şi-ar folosi mai bine timpul dacă ar lăsa microfoanele, ar intra în biserică şi s-ar ruga pentru viitorul marelui nostru oraş şi al întregii ţări. Spre mirarea Lorettei, vreo doi dăduseră din cap, înmînaseră echipamentul asistenţilor şi o urmaseră.

Mama şi fiica merseră la braţ pe terenul cimentat, o dată cu mulţimea. În interiorul catedralei moderne se auzea un cor de *gospel*. „O muzică frumoasă şi potrivită", îşi spuse Loretta. Chipul lui Elaine era scăldat în lacrimi. Cele două sicrie se aflau în faţa altarului, alături. Femeile se apropiară de coşciuge şi îngenunchează, aplecîndu-şi capul, într-o atitudine de rugăciune.

Elaine se duse apoi la locurile ce le fuseseră rezervate, în rîndul al treilea de bănci, dar Loretta mai rămase un moment. Merse în faţa primului rînd şi-i strînse mîna lui Margaret Locke, care stătea împreună cu cei patru copii ai săi, adolescenţi. Toţi păreau şocaţi şi priveau în gol.

– Margaret... zise Loretta.

Văduva se ridică, iar cele două femei se îmbrăţişară.

– Dacă pot să fac ceva...

Cînd ajunse în coridorul central dintre bănci, Loretta se opri. Pe rîndul din faţă se aflau vreo zece persoane. Presupuse că erau părinţii, fraţii, surorile lui Arthur Wade şi familia soţiei lui. Se vedea de departe care dintre ei era Karin, soţia lui Arthur: o femeie atrăgătoare, dar fără nici o expresie, cu excepţia unei atitudini de control rigid, flancată de cei doi copii gemeni. Loretta se duse la ea:

– Doamna Wade?

Se prezentă, străduindu-se să se comporte ca un om obişnuit, nu ca un senator:

– Voiam doar să vă spun cît de rău îmi pare. Ştiu că asta nu vă ajută cu nimic. Dar dacă veţi avea nevoie vreodată de ceva...

Se păru că propunerea ei contase. Cu o voce surprinzător de puternică, doamna Wade îi mulţumi, îi prezentă pe gemeni – Brenda şi Ashley –, apoi pe părinţii lui Arthur. Aceştia îi strînseră mîna Lorettei, într-o tăcere plină de demnitate.

Loretta aruncă o privire în spate, spre fiica sa. Aceasta stătea ţeapănă lîngă Alan Reston, care sosise între timp. În faţa lor se aflau primarul Conrad Aiken şi soţia sa. Primarul trebuia să fie acolo şi, spre cinstea sa, venise.

În acelaşi rînd – în partea lui Arthur Wade – stătea Philip Mohandas, cu cei doi paznici ai săi.

Loretta fusese pusă în încurcătură de ultimele apeluri la acţiune ale lui Philip, de atacurile sale verbale împotriva lui Art Drysdale şi de solicitarea eliberării lui Jerohm Reese. De îndată ce o să intre în posesia deciziei referitoare la Hunter's Point şi o să-şi asigure baza politică pentru următoarele alegeri, atunci va putea să acţioneze. Nu o să fie vina ei dacă Mohandas avea să se dovedească nedemn de încrederea publică şi nu o să reuşească să conducă proiectul. Ea îşi făcuse datoria. Avusese grijă de poporul ei. Avea şi alţi prieteni, care n-o să aibă problemele lui Philip în legătură cu cele douăsprezece milioane de dolari, care aveau să aprecieze mai mult banii aceia.

De fapt, se simţise uşurată cînd aflase de ultimele acţiuni ale lui Philip. Susţinătorii acestuia, puţini, dar cu gură mare, nu puteau fi controlaţi prea uşor. Individul decisese că putea să

facă orice-i trecea prin cap, dar să păstreze Hunter's Point. Loretta obţinuse numirea lui Alan Reston. Philip Mohandas avea să descopere destul de curînd cum acţionau cei puternici.

Pînă atunci, n-avea decît să-şi conducă marşul. N-avea decît să agite lucrurile. Atîta vreme cît Shea rămînea în centrul atenţiei – iar strategia lui Philip părea să garanteze acest lucru –, ea avea să obţină cele cerute în numele armoniei rasiale.

Sigur, dacă se va afla că Shea nu-i simbolul urii, cum avusese ea grijă să fie, iar dacă acest lucru se va întîmpla prea curînd, atunci se alegea praful de tot. Loretta fusese atît de convinsă că Shea este vinovat, încît îşi construise întregul plan pe această bază. Dar informaţiile pe care le aflase în ultimul timp, de la Alan Reston, de la Elaine, chiar şi de la Abe...

Asemenea lucruri nu puteau să iasă la iveală. Fie niciodată, fie măcar pînă rezolva problema cu Hunter's Point. *Dacă* Shea *nu* era vinovat, atunci devenea evident că ea acţionase înainte de a cunoaşte toate faptele (ceea ce era adevărat). Şi ar fi părut o proastă. Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

Loretta dădu din cap, politicoasă, către Mohandas, îi strînse mîna lui Karin Wade şi se duse lîngă Elaine, exact cînd grupul de preoţi se pregătea să înceapă slujba.

55

GLITSKY ERA PREA FURIOS ca să se întoarcă în biroul său. Îi venea să distrugă ceva, să arunce un scaun printr-un geam sau ceva asemănător. Coborî pe scările interioare către holul Palatului.

În timp ce mergea pe coridorul exterior, acolo unde John Strout îi reproşase noaptea trecută că nu acordase suficientă atenţie anchetei referitoare la moartea lui Chris Locke, decise să se plimbe prin oraş.

Forţîndu-şi norocul, o luă pe 6th Street, unde puteai să fii omorît pentru cîţiva bănuţi. Mergea cu mîinile în buzunare, privindu-i în ochi pe cei pe care-i întîlnea şi provocîndu-i în tăcere pe vagabonzi să încerce să-l atace. Avea dispoziţia potrivită pentru aşa ceva.

Se plimbă pînă la Ferry Building, aflată la capătul Market Street. Se calmase suficient ca să aibă chef de un ceai. Îl bău dintr-un pahar de hîrtie, aşezat pe un bolard.

I se păru că era momentul potrivit să-l sune pe supervizorul Wrightson. Ar fi fost singurul lucru pe care putea să-l facă fără să aibă legătură cu Kevin Shea şi care nu-l obliga să se ducă la birou.

Da, Wrightson mai voia să-l vadă, iar dacă domnul locotenent Glitsky putea să-şi facă timp în dimineaţa aceea ar fi foarte bine. Supervizorul îşi va face timp să-l primească fix la ora zece.

Glitsky ştia despre Consiliul Supervizorilor ceea ce aflase din zvonuri şi din caricatura politică din *Chronicle*, în care se vedea uşa camerei de şedinţe a acestora, pe care scria: „N-O SĂ NE LĂSĂM ZĂPĂCIŢI DE REALITATE".

Însă supervizorii îi plăteau salariul. Mai precis, ei aprobau bugetul municipal şi salariile angajaţilor municipalităţii, aşadar nu trebuia să te cerţi cu ei. Se zicea că Greg Wrightson era eminenţa cenuşie a acestora. Avea şaizeci şi doi de ani şi lucrase pentru primărie vreo douăzeci de ani. Glitsky ştia că supervizorii cîştigau doar douăzeci şi patru de mii de dolari pe an. Cu cincisprezece ani în urmă avuseseră un salariu de şase sute de dolari pe lună. Iar Wrightson, care provenea din clasa de mijloc şi avusese acest salariu modest în cea mai mare parte a vieţii sale de adult, ajunsese un om foarte bogat. Abe cîştigase întotdeauna mai mult decît Wrightson şi nu reuşise să pună ceva deoparte.

Glitsky se gîndise la toate acestea în timp ce mergea, iar la ora zece fix, cînd intră în secretariatul lui Wrightson, nu se afla într-o dispoziţie mai bună.

Asistentul supervizorului purta un costum făcut la comandă. Pe plăcuţa de pe biroul lui scria: „Nicholas Binder". Glistky era şef de departament, dar nu avea nicăieri o plăcuţă cu numele său. Dacă Nicholas fusese angajat în urma unui examen, atunci calitatea concurenţilor era considerabil mai ridicată decît ştia Glitsky. Era evident că fusese o chestie de pile...

– Domnul Wrightson vă va primi de îndată, domnule locotenent.

Glitsky se aşează. Nicholas se înapoie la calculatorul său, oprindu-se uneori ca să răspundă la telefon şi să-şi noteze ceva. În secretariatul acela nu aveai cum să-ţi dai seama dacă oraşul se prăbuşea sau dacă tulburările stradale continuau. Abe îşi drese glasul şi se uită la ceas. Zece şi nouă minute.

– Domnule locotenent, nu vreţi să vă servesc cu ceva?

Glitsky îşi pierdu răbdarea:

– Aş vrea să intru pe uşa aceea pînă la zece şi un sfert.

Nicholas dădu din umeri cu un gest care voia să zică „Ce putem face?“, dar nu-l nimeri pe locotenent în dispoziţia necesară.

– Am o regulă conform căreia nu aştept mai mult de cincisprezece minute. Sau discut cu domnul Wrightson în cel mult şase minute, sau discutăm altă dată.

– Domnule!

– Am avut stabilită întîlnirea la ora zece.

– Adevărat.

– Acum e zece şi zece minute.

Nicholas păru că-şi dă seama că locotenentul nu glumeşte şi se ridică, ciocăni la uşa masivă a lui Wrightson şi intră.

– Domnule locotenent Glitsky, îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, se scuză supervizorul, care apăruse în prag. Am vorbit la telefon şi am pierdut noţiunea timpului. Intraţi, intraţi! Să vă servim cu ceva?

– Nu, mulţumesc.

Glitsky se ridicase de pe scaun. Cei doi îşi strînseră mîinile. Locotenentul îl măsură din ochi. Individul care-l făcuse să aştepte zece minute avea un metru şi şaptezeci şi cinci, ochi pătrunzători, albaştri-cenuşii, şi era chel.

Glitsky îl urmă în biroul imens, cu mobilă elegantă, care nu semăna deloc cu cel al lui Abe. Prin geamurile curate (exista şi *aşa ceva?)* se vedea o parte din uriaşul parc Civic Centre, transformat acum în tabără de corturi. De obicei, prin ferestrele acelea se zăreau o pajişte întinsă, tufişuri tunse, heleşteul şi fîntîna, perii şi cireşii înfloriţi. Asta era faţa pe care o arăta San Francisco lumii – una frumoasă, întinsă la picioarele lui Greg Wrightson.

Acesta nu se duse la birou, aşa cum s-ar fi aşteptat Glitsky, ci îl conduse spre o canapea şi două fotolii, cu o măsuţă în mijloc, aflate pe un covor din America de Sud. Glitsky se cufundă într-unul din fotolii, iar Wrightson trecu direct la subiect:

– Vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să veniţi să mă vedeţi. După cum ştiţi, anul acesta trebuie să luăm cîteva decizii dificile în privinţa bugetului municipal, iar în trecut

am fost obligaţi să tăiem din cel al unor servicii vitale... precum al poliţiei.

Nu se vedea nici o urmă de ironie, deşi existau motive. Supervizorii abia votaseră o mărire cu două sute de mii de dolari a recompensei pentru prinderea lui Kevin Shea, iar Wrightson vorbea acum despre bugetul poliţiei? (Glitsky nu ştia nimic despre cele douăsprezece mii cinci sute de dolari, costul biletelor de avion şi al altor cheltuieli cu preoţii care ţineau slujba de înmormîntare, chiar în momentul acela.)

Locotenentul se întrebă dacă ar trebui să pomenească de uşa care lipsea la biroul său, dar spuse:

– Palatul de Justiţie nu are suficienţi bani.

Supervizorul dădu din cap:

– Din cauza tulburărilor şi a impresiei că San Francisco nu mai este un loc sigur, cred că avem o ocazie favorabilă. Am putea să acordăm nişte bani pentru poliţie.

Glitsky îl asculta, înăbuşindu-şi replicile pe care le-ar fi dat dacă ar fi auzit asemenea gogoşi de la altcineva. Se întreba de ce fusese chemat acolo. Iar Wrightson răspunse întrebării sale nerostite:

– ... De aceea m-am gîndit să discut cu fiecare şef de departament.

– Foarte bine.

– Aş vrea să ştiu de ce aveţi nevoie ca să vă faceţi meseria.

– Asta-i uşor.

Însă dacă supervizorul i-ar fi cerut exemple despre felul în care lipsa de bani afecta buna desfăşuare a anchetelelor ar fi însemnat să vorbească pînă la Crăciun.

– Bine, zise Wrightson, lovindu-şi palmele. Să începem cu împărţirea pe categorii a personalului.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Cîţi oameni, de ce etnie, de ce sex...

Văzînd privirea lui Glitsky, se grăbi să-i explice:

– Asta desface baierile pungii, domnule locotenent. Ştiţi şi dumneavoastră.

– Credeam că lipsa de fonduri este aceea care ne reduce posibilitatea de a acţiona.

– Sigur, sigur, dar să fim realişti! Cea mai bună metodă de a vă dezvolta departamentul este creşterea personalului. Asta măreşte toate cheltuielile de regie şi, deodată, vă treziţi că aveţi bani pentru un automat de cafea nou!

– Un automat? Ne trebuie un laborator deschis şi în week-end. Şi plata orelor suplimentare, în loc de acordarea unor ore libere. Ce-ar fi să-i pot plăti pe cei care stau pînă tîrziu la serviciu ca să scrie rapoarte?

Wrightson clătină din cap:

– Nu, nu! Sînt probleme importante, să nu mă înţelegeţi greşit, dar nimeni nu va vota fonduri pentru aşa ceva. Nu-i ceva atrăgător, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Nu înţeleg.

– Eu ştiu despre ce-i vorba. Povestiţi-mi despre departamentul dumneavostră, iar eu o să vă spun de ce are nevoie.

Glitsky începu să înşire: doisprezece inspectori, toţi bărbaţi, dintre care patru afro-americani şi doi cu nume ce puteau fi considerate de origine spaniolă.

– Ar trebui să fiţi sigur. E în interesul dumneavoastră. Dar femei?

– Nu avem nici o femeie.

– Orientali?

– Nu.

– Homosexuali?

– Mă îndoiesc că ar fi vreunul, dar nu ştiu care-i adevărul. Contează asta?

– Amerindieni?

– Nu cred că în oraş şi în district avem un procent apreciabil de amerindieni.

Wrightson se strîmbă, ca şi cum i-ar fi spus un mare secret:

– Trebuie să aveţi o componenţă bună. Vă trebuie încă trei, poate cinci inspectori noi.

– Domnule Wrightson, nu avem nevoie de alţi inspectori. Avem nevoie de fonduri.

– Da, dar nu veţi obţine fonduri. Trebuie să fiţi mai înţelegător...

– Nu trebuie să ne gîndim la poliţie ca la un întreg?

– Da, ideea iniţială a fost aceasta, dar i-am arătat ce gîndesc domnului Rigby, iar lui i-a plăcut.

Wrighston se ambalase în legătură cu propriul rol în această chestiune:

– Poliţia are nevoie de bani, iar asta-i calea prin care îi poate obţine. Modificăm cotele – bineînţeles, nu le spunem aşa –, încît să fie aplicate pentru fiecare individ, nu pentru întregul departament.

– Dar departamentul Criminalistică este... vîrful piramidei. Nu putem să angajăm oameni acolo şi să-i facem inspectori doar ca să completăm nişte cote...

Wrightson îl privi cu ochi sclipitori, înflăcărat:

– Pe ce lume trăiţi, domnule locotenent? Sîntem în San Francisco. Sigur că aşa vom face!

– Dar...

– Dumneavoastră ar trebui să fiţi mulţumit în mod deosebit...

Cicatricea de pe buza lui Glitsky se albise din cauza încordării, iar el îşi dădu seama. Nu voia să-şi dezlănţuie furia asupra lui Wrightson. Nu avea voie. Nu în dimineaţa aceea. Nu într-un moment în care mergea pe-o gheaţă foarte subţire. Poate că Wrightson avea dreptate, poate că el era depăşit şi ar fi trebuit să fie mulţumit că departamentul său adopta standarde mai scăzute.

Însă nu se putu stăpîni şi zise:

– Îmi vine să vomit!

Şi cu asta termină cu cele două mesaje pe care le lăsase cu o seară înainte în mijlocul biroului – cel urgent al lui Rigby şi cele două ale lui Greg Wrightson. Glitsky îşi arătă insigna unei maşini de patrulare a poliţiei, aflate în faţa primăriei, şi ceru să fie dus la Palatul de Justiţie.

Atîtea locuri şi nu găsea nicăieri un adăpost!

Rigby îi spusese să nu se mai ocupe de cazul Kevin Shea, dar locotenentul se gîndi bine şi-şi dădu seama că nu-i interzisese să-şi coordoneze oamenii. Se întrebă dacă nu cumva Rigby dorise doar să fie acoperit, pentru cazul în care

Glitsky avea să descopere ceva. Oricum, această interpretare îi oferea lui Glitsky nişte argumente, în cazul în care ar fi fost convocat în faţa Comisiei de Disciplină.

Peste zece minute ajunse în biroul său. Carl Griffin stătea în faţa lui, la fel de furios ca şi locotenentul. Inspectorul avea o pată roşie, urîtă, pe partea din faţă a cămăşii. Sau erau resturi de gem de la gogoaşă, sau fusese rănit şi nu-şi dăduse seama.

– Aşa că aseară l-am căutat pe Feeney – un alt procuror adjunct, Tony Feeney – înainte să plec acasă, ca să obţin imunitate pentru Devlin – cu toate că făcuse parte din gloată –, dacă acesta depunea mărturie. La ora opt dimineaţa erau toţi aici, Devlin, tatăl lui, avocatul, toată ceata. Iar Feeney apare şi spune că nu face nici o înţelegere!

– Nici un fel de înţelegere?

– *Nada*, răspunse Griffin şi-şi vîrî în gură o lamă de gumă de mestecat. Alan Reston nu încheie înţelegeri. O nouă politică. L-am întrebat cum o să avem martori dacă nu oferim nimic? Iar avocatul lui Colin Devlin m-a întrebat de ce-i fac să-şi piardă timpul şi au plecat cu toţii să-şi ia micul dejun într-un loc plăcut.

Glitsky stătea în timpul discuţiei pe scaun, cu degetele împreunate în faţa gurii:

– Ce intenţiona să ne spună acest Devlin?

– Ne-ai spus să căutăm indivizi care făcuseră parte din gloata aceea...

– Îmi amintesc. Iar Devlin recunoaşte că a fost acolo?

– Nu numai, ci şi că a făcut parte din ea. Versiunea sa, pe care mi-a spus-o ieri, este că, după ce a fost înconjurat de mulţime, nu a mai putut să iasă şi că s-a aflat între Arthur Wade şi cel care încerca să ajungă la el.

– A spus şi de ce încerca cineva să ajungă la Wade? A încercat, poate, să-i taie funia? A văzut cine a fost? De exemplu, Kevin Shea?

Griffin clătină din cap:

– Nu mi-a spus nimic de felul ăsta. Îmi pare rău. Am încercat să scot ceva de la el, dar băiatul are tendonul lui

Ahile tăiat în două. S-a prăbuşit ca un sac. Din punctul lui de vedere, totul s-a terminat atunci. Dar ce-o să facem?

– Aşteaptă o clipă! Dacă Devlin a făcut parte din gloată înseamnă că a fost complice.

Glitsky se gîndea că puteau să-l aresteze pe Devlin pentru asta, chiar dacă nu se încheiase vreo înţelegere.

– Da, aşa plănuiam şi eu, dar n-a mers. I-am spus lui Feeney, înainte să plece toţi, pe cînd avocatul lui Devlin mai era aici. L-am întrebat: „Dacă nu vrei să închei o înţelegere, ce-mi rămîne de făcut? Să-l arestez?" Iar Feeney s-a uitat la mine şi a zis: „Pentru ce să-l arestezi?" I-am răspuns că făcuse parte din gloata aceea, iar el mi-a replicat că, fără mărturia lui Devlin, nu avem nici o dovadă, iar eu i-am zis că tînărul mărturisise, că recunoscuse măcar că fusese acolo. Individul a dat din umeri şi mi-a explicat că asta nu dovedeşte neapărat reaua intenţie. Iisuse! În ce tabără sînt indivizii ăştia? Cine-i rahatul ăsta de Reston? De unde a apărut?

– Devlin le poate compromite cazul împotriva lui Kevin Shea. Nu vor să existe aşa ceva la dosar.

– Ce dosar? Nu avem nici un dosar.

– Aşa e.

Carl Griffin se uită în jos şi se încruntă, apoi începu să rîcîie pata de pe cămaşă. Nu intenţiona să piardă vremea pretinzînd că înţelege ceva. Pierduse o zi găsind un tip cu o rană de cuţit. Asta îi fusese sarcina pe ziua respectivă. Ce voia locotenentul să facă el în această zi?

Glitsky oftă, în timp ce în minte avea alte întrebări:

– O să-ţi spun ce să faci, Carl...

Ordinele erau următoarele: să se ducă în parcul Dolores, să încerce să localizeze colţul de stradă unde fusese împuşcat Chris Locke. Poate că totuşi cineva din tabăra de corturi auzise ceva, poate chiar văzuse ceva. O mulţime de oameni demonstraseră. Poate aflau ceva. După ce avea să găsească locul, trebuia să-i cheme pe legişti, să vadă dacă aveau să descopere ceva.

Griffin făcea bine acest gen de muncă. În felul ăsta, inspectorul avea cu ce să se ocupe, iar Abe o scutea pe Loretta de alte întrebări traumatizante.

Carl nu apucase încă să iasă din birou, cînd Glitsky începu să formeze numărul lui Wes Farrell. Se săturase să aştepte şi intenţiona să facă totuşi ceva, indiferent de spusele lui Rigby.

56

WES FARRELL ÎNCETASE să bea în dimineaţa zilei precedente şi nu se apucase de băut nici după ce sergentul Stoner plecase, spre seară. Decisese că irosise ziua cînd discutase cu locotenentul Glitsky şi că se înşelase, avînd încredere în acesta. Se gîndise că ar trebui să aibă mintea mai limpede, dacă voia să facă treabă bună pentru clientul său, şi, cu toate că nu recunoştea că abuzul de alcool îi încetinise sau îi afectase judecata, hotărîse să nu rişte.

Se uitase la televizor de cînd se trezise şi nu văzuse nimic despre caseta lui Kevin. Wes nu-şi imagina că un post de televiziune nu ar difuza-o, indiferent dacă spusele lui Kevin ar fi fost crezute sau nu. Adevărate sau nu, acestea puteau fi considerate drept o evoluţie în cazul urmăritului numărul unu din Statele Unite. Ar fi trebuit să fie difuzate pe orice post, din San Francisco pînă în Bangor din Maine, de îndată ce înregistrarea ar fi ajuns în studio. Ce nu mersese?

Îşi mai dădu seama că nu-l întrebase pe Kevin la ce număr de telefon putea să-l găsească, aşadar era silit să aştepte pînă cînd va fi sunat.

După ce le spusese că exista posibilitatea ca Shea să fie acuzat în cursul unui proces pentru asasinat, se putea ca Melanie şi Kevin să fi decis să-şi schimbe numele şi să intre într-un program de protecţie a martorilor. Să se ducă în Brazilia. Sau în altă parte.

Bart scîncea lîngă uşă, învîrtindu-se în cerc. Avea nevoie să se uşureze. Wes nu voia să părăsească apartamentul, ca să fie acolo dacă ar fi sunat Kevin sau Melanie, dar cîinele îl făcea să se simtă vinovat. Se făcuse aproape zece şi jumătate, iar el nu se purta conform normelor aprobate de Asociaţia pentru Protecţia Animalelor. Putea fi amendat, chiar vîrît la închisoare, iar reputaţia să-i fie pătată, fiind etichetat drept un om care urăşte animalele. A nu crede în antropomorfismul animalelor devenise un păcat de moarte pentru Asociaţie.

Wes se uită la cîinele care suferea. Nu voia să-l lase pe Bart să folosească din nou ziarul din bucătărie. Asta ar fi reprezentat un precedent periculos. Bart ar fi înţeles că lui Wes îi place acest lucru.

– Bine, băiete! Le-am acordat o şansă. Hai să mergem!

Deschise uşa, iar Bart se repezi spre scară, scheunînd şi învîrtindu-se în cerc. Neavînd încredere în poliţia care-l luase prin surprindere cu doar cîteva ore în urmă, Wes făcu ceea ce nu făcea de obicei: încuie uşa. Nu că asta ar fi folosit la ceva dacă totuşi cineva ar fi vrut să intre, dar se simţea mai în siguranţă.

Făcu patru paşi spre Bart, cînd auzi telefonul. Ascultă cu atenţie. Telefonul sună încă o dată.

– Grozav! zise el, cu voce tare, şi începu să scotocească în buzunar.

Cheia se agăţase de căptuşeala hainei. Trase, buzunarul se întoarse pe dos, iar pieptenele şi mărunţişul i se împrăştiară pe jos.

Telefonul continua să sune.

Cheile se prinseseră în buzunar. Înjură, reuşi să găsească legătura de chei, se duse la uşă. Bart veni în goană, lătrînd.

„Hei, stăpîne! Wes! Nu ţii minte că ieşeam la plimbare? Fac pe mine! O să fac chiar aici, în hol...“

Telefonul suna în continuare.

Wes ştia cum trebuie să procedeze. Putea să descuie dacă introducea calm cheia în broască, pînă la capăt, apoi o trăgea un pic înapoi...

Telefonul continuă să sune.

... Şi o roteai exact cît trebuie. Gata!

– Taci, Bart!

Cealaltă încuietoare nu-i făcea niciodată probleme. Virî cheia, răsuci, deschise.

Traversă încăperea în fugă, cu cheile în mînă, avînd buzunarul întors pe dos. Ajunse în bucătărie, la telefonul prins pe perete.

– Alo!

Auzi tonul.

Dădu din mîini, enervat, iar cheile se desprinseră ca prin minune din nodul lor gordian şi căzură pe podea. Se trase într-o parte şi-l văzu pe Bart uitîndu-se la el, gemînd jalnic, lîngă un rahat proaspăt.

Buzunarul îi atîrna încă, întors pe dos. Wes rămase perfect nemişcat, apoi îşi trase încet fermoarul şi-şi scoase penisul afară.

– Sînt un elefant cu o singură ureche, îi zise el lui Bart şi se duse să-şi ia o bere.

– N-ai fost tu?

– Nu. Acum te sun pentru prima dată. Am scos telefonul din priză. Voiam să dormim.

– Grozav! exclamă Wes. Atunci cine a sunat?

Nu-şi imagina cine putuse să-l caute. Nu se gîndea că fusese Glitsky, după trădarea din ziua anterioară.

– Nu ştiu, zise Kevin. De unde să ştiu eu cine te-a căutat?

– Aţi dormit bine? întrebă Wes, schimbînd vorba.

– Da. Ne simţim mai bine. Chiar şi coastele mele...

– Foarte bine. Ce intenţionaţi să faceţi?

După o scurtă pauză, Kevin zise:

– Nu ştim. Poate că ne vom mulţumi să aşteptăm.

– Ce?

– Nu ştim ce să facem. Poate că vom aştepta pînă mîine, apoi vom încerca să ajungem în Mexic şi să te căutăm după ce lucrurile se vor linişti. Poate că va ieşi la iveală cineva care a văzut ce s-a întîmplat.

– Nu crezi că ar fi apărut pînă acum?

– Poate. Sau poate nu. Poate şi el e prea speriat. Dar după ce înregistrarea mea va fi difuzată...

– Dacă tot veni vorba...

– Mda... Ştiu. Am sunat la postul de televiziune. S-a întîmplat ceva. Melanie spune că s-ar putea ca vinovat să fie paznicul.

– Ce paznic?

– Sediul era închis. Melanie a lăsat caseta paznicului de noapte.

Wes se stăpîni să nu-i spună ceva. Dacă ar fi primit cîte un bănuţ pentru fiecare amănunt ca ăsta care dusese la pierderea unui caz... Nu laşi asemenea lucruri unui paznic, le dai cuiva important, chiar dacă trebuie să aştepţi toată noaptea.

– Vrei să sun la postul de televiziune, să mă duc să iau caseta?

– Spuneai că n-o să folosească la nimic.

– După cum ai spus şi tu, s-ar putea să convingă pe cineva să iasă la iveală, vreun martor credibil, iar tu ai putea să scapi.

– Crezi că s-ar putea întîmpla asta?

– Nu ştiu, totul e sub semnul întrebării. N-aş spera prea mult. Dar e posibil. După cum stau lucrurile acum, sau fugi, sau rişti să fii judecat. Vreau să spun că merită să încercăm. Pot să fac asta, ca voi să nu fiţi amestecaţi.

Wes auzi şoapte la celălalt capăt al firului. Kevin discută cu Melanie, apoi îi zise:

– Dacă ai vrea...

– Nu ţi-am spus că pot?

– E mai bine decît să fugim, nu-i aşa? E ceea ce trebuie, nu?

I se păru ciudat să fie întrebat un asemenea lucru, dar Wes consideră că întrebarea se potrivea cu firea lui Kevin. Acesta credea în necesitatea de a face ceea ce trebuie. De aceea ajunsese în situaţia respectivă. Toate lucrurile corecte pe care le făcuse se dovediseră a fi catastrofale.

Însă Wes îşi dădu seama că nu avea de ales. Kevin era aşa cum încercase el însuşi să fie, pe cînd credea în oameni, înainte ca viaţa să-l facă să nu mai creadă în nimic.

Era vorba de o credinţă oarbă, iraţională, dar Wes îşi dădu seama că se simţea mai bine ca niciodată datorită faptului că încerca să-i ajute pe Kevin şi pe Melanie. Uitase acest sentiment de cînd Mark Dooher, de cînd soţia lui... uneori oamenii *nu* te trădează. Uitase de asta. Trebuie să rişti. Dacă nu rişti, eşti mort sau e ca şi cum ai fi mort.

– Wes?

– Da, sînt sigur că aşa trebuie. Dacă fugi şi eşti prins... nu-ţi mai spun ce se poate întîmpla. Acum, staţi liniştiţi. Mai aşteaptă o zi! Nimeni nu ştie unde sînteţi. Poate se va întîmpla ceva în favoarea voastră. Poţi să fugi, dar, dacă ai făcut asta, eşti un om condamnat.

57

GLITSKY VENISE ACASĂ ca să îşi ia masa de prînz. Nu venise *niciodată* acasă la prînz într-o zi de lucru. Îşi petrecuse restul dimineţii repartizînd cazuri, colaborînd cu inspectorii care nu lucrau la cazul Kevin Shea, verificînd rapoarte ale unor autopsii, planificînd prezentări în faţa Curţii, luînd legătura cu agentul special FBI Margot Simms şi discutînd despre „progresul" anchetei în cazul Shea. FBI-ul decisese că-i un caz de încălcare a drepturilor civile şi că guvernul federal avea cel puţin dreptul la investigaţii în paralel. Nu era nevoie ca Biroul să fie invitat de poliţia locală să ancheteze cazul, cum nu ar fi aşteptat să fie chemat pentru a cerceta uciderea unui activist în problema drepturilor civile într-un ţinut din Sud. Avînd autoritatea necesară, FBI-ul intenţiona să preia cazul, iar Rigby părea înclinat să-l lase să se aleagă cu gloria pe care i-ar fi adus-o cazul – sau cu reproşurile inerente. Agentul special Simms fusese încîntată de acest lucru, deşi nu se arătase interesată de rănile de cuţit, de Jammie O'Toole, de analiza fotografiilor, de verii Mullen şi McKay sau de Rachel cea din Europa de Est.

Pe Simms o interesa profilul psihologic care-l descria pe Kevin Shea ca fiind înarmat şi foarte periculos. Glitsky presupuse că acest profil îşi avea originea în izbucnirea avută de Elaine Wager în faţa camerelor de luat vederi, apoi fusese alcătuit de cercetătorii FBI-ului care ştiau ce căutau şi găsiseră dovezi în sprijinul afirmaţiilor lor, chiar dacă datele nu se potriveau perfect.

Ştiind cum sînt cei de la FBI şi cunoscînd tendinţa lor de a trage înainte de a discuta, Glitsky încercase s-o convingă pe Simms că nu are dreptate. Aceasta însă nu dorea să audă aşa ceva. Se vedea că-i vorba de genul acela de caz de care o tînără are nevoie, dacă vrea să fie recunoscută ca egală într-un mediu al bărbaţilor care nu se tem să folosească armele de foc atunci cînd situaţia o cere. Dacă era nevoie – femeia nu-i spusese lui Glitsky că vor avea nevoie, ci *„dacă* era nevoie" – Simms avea la dispoziţie doi specialişti în arme, din care un trăgător de elită.

Femeia de la FBI voise să ştie ce crede Glitsky despre Wes Farrell şi despre modul în care puteau să ia legătura cu Shea. Să-i supravegheze telefonul lui Farrell? Agentul special Simms era în legătură cu un judecător federal care putea să-i dea oricînd un mandat care să-i permită să cerceteze orice dorea, inclusiv „o jumătate de moleculă de ADN veche de zece ani".

Glitsky îi spusese că era posibil ca Shea şi Farrell să comunice prin telefon. Reuşise să-şi păstreze figura impasibilă tot timpul.

Îşi văzuse de treabă toată dimineaţa, aşteptînd să aibă discuţii importante cu două persoane: Ridley Banks şi Loretta Wager.

Banks nu apăruse la birou – un lucru normal, avînd în vedere că avea muncă de teren –, iar lipsa lui lăsase intact misterul biletului despre Mo-Mo House, rămas în mijlocul biroului lui Glitsky. Poate că nota lui nu avea legătură cu Kevin Shea, iar locotenentul putea să-i dea curs. Wes Farrell nu-i răspunsese la telefon, iar el era silit să amîne chiar şi căutarea neoficială a lui Shea. Nu avea nici o pistă. Poate că agentul special Simms îi va oferi vreuna....

Ştia că Loretta era la înmormîntare şi că nu va fi nici acasă, nici la birou, pînă după-amiază. Îşi spuse că voia să discute iar cu ea, atît de curînd după ultima întîlnire, doar probleme de serviciu. El putea să mai aştepte, nu avea nevoie să-i vorbească despre chestiuni personale. Vor decide în privinţa acestora la momentul potrivit. În cele din urmă, se săturase să-şi tot găsească de lucru şi se dusese acasă.

Tăie o ceapă, în timp ce păzea o cratiță plină cu *chili* din conservă. Îi lăcrimau ochii. Răsese deja o bucată de brînză tare ca piatra, pe care o găsise în fundul frigiderului.

Se întrebă dacă avea rost să discute cu Loretta. Fusese funcționar mult timp și știa că, dacă treci peste capul superiorilor, îți amenințI poziția și reputația. Dar strînsese suficienți pixeli ca să compună o imagine limpede a ceea ce se întîmpla și-și dăduse seama că soluția problemei se afla în mîinile Lorettei Wager. Totul era – după cum îi spusese Strother Martin lui Paul Newman în *Luke-Mînă-Rece* – doar „o lipsă de comunicare".

Trebuia să discute cu Loretta, care, fără îndoială, nu știa că Alan Reston, în zelul său de a-i face pe plac puternicei sale binefăcătoare, abuza de puterea ce-i fusese acordată, de autoritatea procuraturii, pentru a submina interesele justiției. Glitsky credea că Reston considera că Shea trebuia *să pară* un om rău, pentru că Loretta s-ar fi aflat într-o postură dificilă dacă acesta nu era vinovat. Locotenentul nu credea că Lorettei îi pasă de asta și că dorește ca Shea să fie arestat. Însă Reston nu voia să facă nici o înțelegere, ca să nu existe impresia că procuratura dăduse greș în cazul lui Shea.

Era ceva tipic, o dovadă de obtuzitate, dar atît de obișnuită, încît nu-l mira. Reston, nou-venitul, voia să dedice primul său caz important persoanei care făcuse să fie numit în funcție. Urma să devină un erou. Loretta va ajunge și ea o eroină. Toată lumea avea de cîștigat. Iar pentru un acuzator de profesie, precum Reston, era evident că Shea, ca oricare alt acuzat de pe planetă, era în mod sigur vinovat de ceva.

Reston își imagina că o protejează pe Loretta, iar, din punctul de vedere al procuraturii, Glitsky nu făcea asta. Așadar, Glitsky devenise un dușman. Cel puțin pentru viitorul apropiat. Nu avea nimic cu el, chiar îl avertizase să nu se bage. Însă acesta nu-l ascultase!

Locotenentul își mai spuse că Loretta nu știa nimic despre informațiile primite de la Farrell, nici despre mărturia depusă de Rachel (că Shea îl ridicase pe Wade, nu-l trăsese în jos), cu atît mai puțin despre Colin Devlin sau despre faptul că Jamie O'Toole începuse să șovăie – adică nu aflase nimic despre

motivele pentru care el ajunsese să se îndoiască de faptul că Shea ar fi avut cea mai mică vină. El şi Loretta nu-şi petrecuseră ultima noapte vorbind despre încîlcelile cazului Kevin Shea. Avuseseră chestiuni mai urgente de discutat.

Dar lucrurile ajunseseră prea departe. Trebuia să i le prezinte, să treacă peste Rigby şi peste Reston. Agentul special Simms, cu lunetistul ei de elită, pusese capac la toate. Trebuia să discute cu Loretta, să deschidă liniile de comunicare între ea şi Reston, să-i facă pe oameni să se gîndească la modul în care ar trebui să-şi facă treaba. Era vorba de lucruri normale, rezonabile.

Nu înţelegea de ce nu-l sunase Farrell. Poate că Shea se răzgîndise. Nu era imposibil. Farrell ştia că oferta lui Glitsky rămăsese valabilă, că Shea va fi ascultat. De fapt, refuzul lui Reston, comunicat prin intermediul lui Elaine, schimbase totul. Îi transmisese lui Glitsky că nu va audia în particular nimic din ceea ce avea de spus Wes Farrell sau Kevin Shea. Reston avusese o poziţie clară: Shea era vinovat şi cu asta, basta.

Glitsky nu avea ce să-i ofere lui Shea ca să se predea, dar Farrell nu ştia acest lucru. Atunci de ce nu-i telefonase?

Locotenentul îşi vîrî degetul arătător în cratiţă şi amestecă. Mîncarea era aproape gata. Auzi soneria de la uşă.

Geamul îngust de la uşă era acoperit cu o fîşie de voal. O trase într-o parte. Nu se vedea nimeni pe palier. Locotenentul deschise uşa.

– Dacă aş fi fost un asasin, acum ai fi fost mort. De ce plîngi?

Prietenul său Dismas Hardy stătuse lipit de perete şi ieşise la iveală cînd se deschisese uşa.

– Nu plîng. Tai ceapă. Credeam că eşti în Ashland.

– Se zvoneşte că nu-i o tragedie dacă ratezi *Hamlet*-ul din anul ăsta. Am petrecut week-end-ul în pustietate, în cort cu copiii mei, de trei şi de cinci ani. Ne-am făcut tot felul de griji pentru casă, din cauza incendiilor despre care mi-ai pomenit atunci cînd am vorbit. Mi s-a părut că-i un moment potrivit să mă întorc.

– Nu-i prea potrivit.

Discutau în timp ce se îndreptau spre bucătărie.

– Poate că nu-ţi aminteşti cum e cînd te duci cu cortul cu copii mici, zise Hardy. Ai fost vreodată cu băieţii tăi?

– Bineînţeles. De multe ori. Pace, linişte, cunoaşterea naturii...

– Adevărat, cu excepţia păcii şi a liniştii.

Hardy se uită la plită:

– Mmmm, *chili!* Nu cred că am mîncat *chili* anul acesta. Miroase grozav!

– N-o să mănînci nici acum. Am avut o singură conservă în casă şi-i pentru prima oară în cincisprezece ani cînd am doar pentru mine o cutie întreagă de *chili.*

– O cutie întreagă? Nu poţi să mănînci o cutie întreagă.

– Uită-te la mine şi ai să vezi.

– Dai dovadă de cruzime, punîndu-mă să mă uit la asta! Ai chiar şi cartofi prăjiţi!

Glitsky turna sos Tapatio într-un castron. O farfurie pentru supă n-ar fi fost suficient de mare ca să încapă în ea amestecul de *chili,* ceapă şi brînză, acoperit cu o pungă întreagă de cartofi prăjiţi. Se opri şi zise:

– Ştii unde-i uşa. Închide-o după ce ieşi.

Luă o înghiţitură, plescăind mai puternic decît ar fi făcut dacă ar fi fost singur.

Hardy stătea la masa din bucătărie. Purta hainele pentru momentele în care nu era avocat: blugi, un tricou cu mîneci lungi, verde şi alb, şi tenişi. Îşi pusese în faţă un castron la fel de mare şi luase un linguroi imens, dar Glitsky îl ignorase.

– Te transformi într-un egoist, Abe. Nu-mi place ceea ce văd.

Locotenentul dădu din umeri şi-i replică:

– Nu ştii nici jumătate din cîte fac. Probabil că mi s-a urcat funcţia la cap.

Hardy se uită la prietenul său cum mănîncă, apoi, după ce-şi dădu seama că Glitsky nu se lăsa înduplecat, se ridică şi se duse în hol.

Se auzi sunetul cunoscut al ştirilor la televizorul băieţilor. Glitsky mai turnă un pic de sos peste *chili,* luă un cartof din

grămadă. Auzi numele Kevin Shea. Cînd îl auzi a doua oară, luă castronul, înfipse lingura în el şi se duse în camera băieţilor.

Hardy stătea întins pe patul lui Isaac, cu mîinile încrucişate sub cap, urmărind ştirile. Un comentator vorbea despre efectul pe care îl va avea caseta domnului Shea.

– Ce casetă?

– Au anunţat că o vor difuza din nou.

– Cînd?

– Curînd. Aşteaptă.

Glitsky intră în cameră, trase un scaun de lemn şi se aşează pe el, cu castronul cu *chili* pe podea. Între timp, figura lui Kevin Shea umpluse ecranul.

– ... Şi n-am luat parte la asta. Eram în bar, iar cînd toţi s-au pus în mişcare, am fost împins afară. Am văzut ce i se întîmpla lui Arthur Wade şi am încercat să-mi fac loc prin mulţime. Am scoş briceagul şi am tăiat cu el cîţiva oameni care îmi stăteau în cale. Poliţia ar trebui să-i caute pe oamenii cu tăieturi de cuţit, nu pe mine... Domnul Wade fusese ridicat deasupra solului, cînd am ajuns la el. Jur în faţa lui Dumnezeu că am încercat să-l ridic, nu să-l trag în jos. I-am dat cuţitul meu, ca să încerce să-şi taie funia. Dar atunci... mulţimea... i-au luat cuţitul, cineva m-a lovit, iar eu m-am prăbuşit. După aceea am fost izbit în cap, iar cînd mi-am revenit şi m-am uitat în sus, Arthur Wade murise. Nişte indivizi au venit şi m-au aruncat într-o camionetă şi m-au dus de acolo. M-au ameninţat că mă omoară dacă spun ce s-a întîmplat.

Urmă o pauză în înregistrare. Hardy zise:

– E din Sud.

– Din Texas, îi răspunse Glitsky.

Shea continuă:

– N-am părăsit oraşul. Am vrut să spun ce s-a întîmplat cu adevărat, dar cînd am încercat să iau legătura cu poliţia şi să obţin o oarecare protecţie... aceasta mi-a trădat încrederea.

– Spune minciuni, zise Glitsky.

– Chiar acum – este joi noaptea – avocatul meu mi-a spus că a fost urmărit pînă acasă de poliţie, după ce s-a dus la

Palat, ca să încerce să aranjeze predarea mea. Nu vreau să fug – asta ar face să par vinovat, *iar eu n-am făcut nimic rău.* Nu ştiu ce să fac, aşa că am pregătit această înregistrare. Sper s-o asculte cineva. N-am făcut nimic. Trebuie să mă credeţi...

De îndată ce înregistrarea se termină, Hardy răspunse:

– Eu nu te cred.

Postul începu să difuzeze reclame, iar Glitsky întrerupse sonorul. Hardy se ridică:

– O idee bună din punct de vedere strategic. Dar va avea repercusiuni. Cine-i avocatul lui?

– Wes Farrell, îi răspunse Glitsky.

– Auzisem că s-a pensionat. Se duce uneori pe la Shamrock. O să-l întreb pe Moses. Eu nu l-aş lăsa niciodată pe un client al meu să facă aşa ceva.

– De ce?

– Pentru că dă impresia că e vinovat. Totul o să se întoarcă împotriva lui.

– S-ar putea să spună adevărul.

Hardy îi aruncă o privire mirată. Prietenul său Abe nu trecea deseori de partea suspecţilor.

– Ce vrei să spui?

– Partea în care a spus că Farrell a fost urmărit pînă acasă e o minciună, dar restul...

– Dacă o parte e falsă, poţi să pui pariu că şi restul este. Greşeala tipică a clienţilor. Se vîră prea mult în minciuni şi nu mai pot ieşi.

Hardy înhăţă castronul cu *chili*, dar Abe i-l luă înapoi.

– De ce ai crezut că s-ar putea să spună adevărul?

Glitsky alegea cartofii prăjiţi cu furculiţa:

– Rănile de cuţit despre care a amintit. Versiunea lui este cam singura explicaţie posibilă. Şi mai sînt şi alte lucruri.

– Secrete ale poliţiei? întrebă Hardy.

– Destul de secrete.

Aflaţi în camera de zi, Glitsky îi aruncă lui Hardy o altă pungă de cartofi prăjiţi.

– Asta-i tot ce scria.

Conversaţia ajunsese la biletul criptic despre Mo-Mo House.

– Ce-i cu „fii atent“?

– O glumă pe care mi-a spus-o Ridley Banks.

Glitsky îi spuse gluma, iar cînd termină, Hardy luă un cartof din pungă şi începu să-l mestece.

– Asta-i tot?

– E un test de inteligenţă. Dacă nu crezi că-i amuzantă, atunci înseamnă că eşti prost. Încearc-o şi cu prietenii tăi şi o să vezi.

Hardy se gîndea la bilet, nu la glumă:

– Eu l-aş aştepta pe Banks şi l-aş întreba ce-a vrut să zică.

– Şi eu l-aş întreba, dar nu-i de găsit. Am impresia că nu-i o coincidenţă.

– Atunci ce-ar putea fi?

– Mi-am pus aceeaşi întrebare.

Hardy se ridică şi se duse la fereastră. Razele soarelui de după-amiază începuseră să pătrundă prin ea. Rămase nemişcat, cu mîinile în buzunare:

– Indiferent despre ce a fost vorba, n-a vrut ca aceia care ar fi citit biletul de pe biroul tău să ştie despre ce-i vorba. Vă ocupaţi de ceva despre care ştiţi doar voi doi? Poate e vorba despre subiectul pe care l-aţi discutat atunci cînd ţi-a spus gluma – dacă poţi să-i spui glumă. Îţi aminteşti de ceva?

– Nu.

Însă bineînţeles că-şi amintea. Nu avea de gînd să-i povestească despre asta lui Hardy. Nu spusese nimănui despre noua sa relaţie cu Loretta şi nu avea de gînd să înceapă în momentul acela. Brusc, îşi aminti clipa din ziua trecută, de privirea pe care o schimbase cu Ridley atunci cînd acesta fusese gata să-i spună ceva despre Loretta, să-l avertizeze de ceva, iar Glitsky îl oprise, pentru că nu mai dorise să audă bîrfe despre ea.

La asta făcea aluzie acel „fii atent”? Însemna că Ridley voia ca Abe să se gîndească nu la glumă, ci la ceea ce *fuseseră pe cale* să discute atunci cînd îi spusese gluma. Pe de altă parte, Hardy se simţea în largul lui cînd avea de-a face cu o logică sofisticată...

Glitsky își pipăi obrazul. În seara trecută, Loretta îi explicase într-un mod foarte plauzibil realitatea din spatele scenariului lui Ridley privind Pacific Moon. Iar referirea la Mo-Mo House din biletul ambiguu trebuia să aibă legătură cu Jerohm Reese. Oare?

Dacă teoria lui Hardy era valabilă – adică exista un înțeles ascuns în spatele acelui „fii atent" –, atunci Ridley îl sfătuia pe Glitsky să se ducă la Mo-Mo House în legătură cu ceva ce avea de-a face cu Loretta Wager. Cu toate că-și dădea seama de implicații, locotenentul nu găsi de cuviință să ignore sfatul.

Se ridică și se îndreptă spre ușă:

– Hai, Diz! Înapoi la treabă!

– Eu nu lucrez astăzi.

Abe se opri în ușă și o deschise:

– Eu lucrez. Hai să mergem!

În timp ce coborau scările, Hardy îi spuse că devenise o gazdă deplorabilă, iar Glitsky îi răspunse că data viitoare ar trebui să aștepte să fie invitat, înainte să vină în vizită.

58

JEROHM REESE STĂTEA în încăperea rezevată vizitelor avocaţilor, o cameră de vreo zece metri pătraţi, de la etajul şase, şi se gîndea că avocata sa, Gina Roake, arăta foarte bine în ultimul timp. Slăbise şi probabil că-şi vopsise părul negru, în care observase mai înainte cîteva şuviţe cenuşii. Femeia avusese întotdeauna un machiaj perfect, ce-i dădea un aer de prospeţime. Avea vreo patruzeci de ani. O vîrstă la care trebuie să te străduieşti dacă vrei să ai o legătură stabilă cu un bărbat. Femeia se descurca bine.

La închisoare fusese ora prînzului şi, orice ar zice lumea, lui Jerohm îi plăcea mîncarea de acolo. La micul dejun avusese ouă, cîrnaţi, cartofi, trei felii de pîine, suc, fructe. Iar după patru ore, îi aduseseră o tavă cu două felii groase de friptură, piure de cartofi, sos ţărănesc, fasole verde, trei felii de pîine (întotdeauna îţi dădeau trei felii de pîine), o prăjitură mare, pătrată, cu morcovi, care mustea a sirop de arţar, două cutii cu lapte... Nu avea de ce să se plîngă de mîncarea din închisoare, care era mai bună decît cea pe care o făcea Carrie.

– Fato, îi zise el rînjind avocatei, arăţi al naibii de bine!

Gina Roake îşi pusese servieta pe podea, lîngă măsuţă. Lucra la biroul apărătorilor din oficiu de opt ani şi-l apărase pe Jerohm de trei ori, de cînd el era la centrul pentru minori. Ea fusese aceea care îi obţinuse reducerea pedepsei pentru „primul delict“ (ca adult) şi care luptase cu succes cu răposatul Chris Locke în privinţa insurmontabilei

probleme legate de probele pe care acuzarea le avusese în cazul uciderii lui Mike Mullen.

Se părea că, de fiecare dată cînd apărea Gina, Jerohm ieşea din închisoare, aşa că, în ultima vreme, ea era favorita lui Jerohm. Avocata nu-i împărtăşea sentimentele.

– Stai jos, Jerohm.

– Stau, da' îţi spun că-mi place chestia asta nouă, părul... orice i-ai făcut la coloare...

Femeia se trase înapoi cît se putea, stînd cu braţele încrucişate:

– Ce-i cu creierul tău, Jerohm?

– Hei, ce s-a 'ntîmplat?

Nu-i plăcea cînd începea cu chestii din astea. Nu avea nici un drept...

Dar femeia continuă:

– Nu-i nici o săptămînă de cînd te-am scos de aici. Îţi aminteşti? Am discutat şi ai spus că ţi se pare o idee bună să rămîi în casă, să te uiţi la televizor. Mai ţii minte?

Nu trebuia să-i vorbească aşa! Se aşeză şi el, cu braţele încrucişate, maimuţărind-o. Apoi dădu din umeri şi zise:

– Ăştia a dat citaţii la toată lumea. Pe mine m-a închis.

Avocata îndreptă un deget spre el:

– Tu aveai marfă în valoare de două mii de dolari în portbagajul unei maşini furate, Jerohm. Vezi care-i diferenţa?

Individul dădu din umeri şi zise:

– Ei a ieşit special după mine. M-a căutat. M-a hărţuit.

Femeia se aplecase spre el, peste masă, încercînd să se stăpînească:

– Ascultă, Jerohm! Hărţuire înseamnă cînd poliţia te urmăreşte peste tot, îţi rupe fălcile pentru că ai traversat printr-un loc nepermis... Înţelegi ce vreau să spun?

– Fetiţo, ascultă-mă *tu!*

– SĂ NU-MI MAI SPUI VREODATĂ „FETIŢO"! Nu-s fetiţa ta! Sînt avocatul tău şi mă pui într-o asemenea situaţie, încît nu pot să te ajut. Pricepi?

Unul dintre paznicii de afară ciocăni la uşă, o deschise şi întrebă:

– E totul în regulă?

– E bine, mulţumesc, spuse domnişoara Roake.

După ce uşa se închise, femeia făcu un efort vizibil să se calmeze şi se întoarse spre clientul ei:

– Jerohm, uneori mă întreb de ce mă chinuiesc să te scot de aici. Ce căutai tu acolo, în miez de noapte, jefuind magazine? Locul tău e aici, puşcăriaşii sînt prietenii tăi.

Jerohm îşi dădu ochii peste cap:

– Ce ra... Cine-i de vină că ei a lăsat uşile deschise? Şi are asigurare. Nimenea n-a păţit nimica.

– Pentru că n-a apărut nimeni, n-a încercat nimeni să te oprească.

– Ei bine, n-a încercat nimenea nimica. Scoate-mă de aici, pentru asta eşti plătită! Dacă n-ar exista tipi ca mine, n-ai avea slujbă. Ai ajunge şi tu în stradă.

Sigur de sine, Jerohm îi zîmbi larg.

Femeia simţi că se sufocă. Reacţia în lanţ, care începuse cu eliberarea negociată a lui Jerohm în urmă cu cîteva zile, o făcuse pe Gina să se întrebe care-i adevărata natură a ceea ce făcea ea. În mintea ei nu exista nici o îndoială că Jerohm îl împuşcase cu sînge rece pe Mike Mullen, ca să-i poată folosi un timp maşina. Jerohm fusese destul de deştept (dacă acest cuvînt era potrivit) să nu recunoască fapta în faţa avocatei sale, dar asta nu însemna mare lucru.

Ca în orice caz de apărare, întrebarea era: „Are acuzarea suficiente probe care să constituie dovezi neîndoielnice?" După ce martorii oculari îşi retraseseră mărturiile, Gina îşi dăduse seama că procuratura nu mai avea un caz ce putea fi prezentat în instanţă. Susţinuse acest lucru în faţa răposatului Christopher Locke şi avusese cîştig de cauză.

Şi uite ce se întîmplase!

Înainte, de fiecare dată cînd avea asemenea îndoieli, discuta cu colegii ei, avocaţi din oficiu, bea ceva şi se convingea singură că meseria ei era să asigure cea mai bună apărare permisă de lege.

Dar, brusc şi neaşteptat, Jerohm făcuse ca totul să capete o altă semnificaţie, mai personală. Individul era un asasin, un

hoţ, un tîlhar, un sociopat de prim rang şi-şi permitea să glumească, de parcă toată povestea ar fi fost o joacă. Gina se pomeni întrebîndu-se dacă „a-ţi face meseria" se încadra în rubrica generală „a urma ordinele", care justificase atît de mult rău făcut într-un răstimp atît de lung. Gina Roake era evreică şi cunoştea foarte bine aceste paralele. Iar situaţia o şoca.

Dar, pentru moment, se afla aici. Trebuia să-l apere pe Jerohm din nou. Îşi împreună mîinile şi le puse pe masă, în faţa ei:

– Bine... în ce situaţie ne aflăm, Jerohm? O să ajungi în faţa judecătorului marţi...

– Marţi? De ce marţi?

Era obraznic, un pic agresiv, ştiind c-o enervează.

– Avem un week-end prelungit, Jerohm. Curtea nu lucrează pe 4 Iulie, care este luni, aşadar vom fi convocaţi marţi.

– Stai o clipă, nu poţi să obţii ceva de tipul *habeas corpus?*

Gina ştia, din proprie experienţă, că un mare procent dintre puşcăriaşi puteau vorbi latineşte precum iezuiţii, dacă era nevoie. Se gîndi că acest lucru era un exemplu potrivit că motivaţia încurajează învăţătura.

– Nici un *habeas corpus,* Jerohm. Şi cred că nu putem susţine nevinovăţia. Trebuie să ajungem la proces.

– Nici vorbă! Nu vreau să ajung la închisoare.

Bărbatul se uită la ea, imaginîndu-şi că avocata glumea. Nu văzu nimic care să-i întărească o asemenea convingere.

– Hai, Gina, ştii că n-a fost nimic!

– Ba a fost! Ai furat bunuri, Jerohm, ai participat la jaf, te-ai opus arestării, n-ai respectat restricţiile de circulaţie.

– Da, dar mai ştim că toţi ceilalţi care a făcut aceleaşi rahaturi a plecat acasă, cu o citaţie în mînă.

– N-au făcut exact acelaşi rahat.

– A fost destul de asemănător şi tu ştii asta, fetiţo!

Văzîndu-i reacţia la auzul apelativului, Jerohm ridică mîna şi-şi ceru scuze.

– Cunoşti adevărul: nu contează *ce am făcut.* Dacă s-ar fi ţinut seama de asta, n-aş fi fost în puşcăria *districtuală!* M-ar fi închis la San Quentin. Ar trebui să susţinem că am fost persecutat. Asta-i ideea.

Gina ştia că era cea mai bună idee. Putea să se ducă la noul procuror-şef şi să susţină cu înflăcărare această poziţie. Făcuse asta de mai multe ori şi cîteodată avusese succes. Dar de data aceasta nu se simţea în stare. La un moment dat trebuie să te opreşti. Şi avea impresia că momentul acela venise:

– Jerohm, de data asta n-o să meargă.

Bărbatul deveni brusc posac. Se încruntă:

– Ce nu-i în regulă? Fă ce ţi-am spus!

– Poţi să ceri alt avocat, zise ea, apoi îşi permise să zîmbească. Aruncă-mă în stradă!

Replica avocatei îl nelinişti un pic pe Jerohm:

– Noi doi ne-am înţeles bine. Am făcut treabă bună.

– Aşa o fi, Jerohm, dar nu pot să susţin că ai fost persecutat. Nu cred că e vorba de persecuţie. Cred că ar trebui să încercăm să facem o înţelegere.

– Fii serioasă, fetiţo! Nu crezi că albii a fost de vină?

Individul îi întinsese o cursă, iar Gina o evită:

– Poliţiştii care te-au arestat erau negri?

– Unu' era.

– Iar procuroarea care te-a adus aici, sus, era de culoare?

– Da.

– Iar noul procuror-şef, Alan Reston, despre care se spune că vrea să-ţi facă proces, este tot de culoare?

– Aşa e.

– Aşadar, cine te-a persecutat?

Jerohm îşi frămîntă mintea un timp şi-şi dădu seama că nu găsea răspunsul corect. În cele din urmă zise:

– Trebuie că e careva!

Gina îşi luă servieta, se ridică şi ciocăni în uşă. După ce paznicul îi deschise, se întoarse spre clientul ei şi-i spuse:

– Dacă descoperi cine te-a persecutat, să-mi dai un telefon.

Doar la douăzeci şi cinci de metri de ei, în linie dreaptă, se aflau agentul special Margot Simms şi procurorul-şef Alan Reston, în biroul cel nou al lui Reston. Procurorul-şef abia se întorsese de la înmormîntarea predecesorului său. După slujbă,

avusese în sacristia catedralei o discuţie particulară cu doamna senator Wager.

Trei oameni împachetau lucrurile personale ale lui Locke. Întrucît Reston ştiuse că va lipsi cea mai mare parte a dimineţii, dăduse dispoziţie ca aceştia să înceapă devreme să strîngă, iar muncitorii luaseră deja majoritatea cărţilor din bibliotecă, pe care le puseseră în cutii înşirate de-a lungul pereţilor.

Reston şi Simms discutau despre Kevin Shea. Simms spunea că-i era greu să înţeleagă de ce fugarul nu fusese prins, din moment ce se afla încă în oraş. Reston dădu vina pe departamentul de poliţie, apoi îi găsi o scuză: din cauza tulburărilor de stradă, poliţia nu mai putea face faţă tuturor solicitărilor, din lipsă de oameni. Dar FBI-ul urma să preia cazul. Ce planuri avea agentul special Simms?

– Avem o echipă de intervenţie de cincisprezece agenţi, care încearcă să ia legătura cu orice cunoscut al lui Shea sau al lui Sinclair.

– Cine-i Sinclair?

– Melanie Sinclair, fata care-i cu el.

Expresia agentei îi arătă lui Reston că ar fi fost mai bine dacă tăcea. Ar fi trebuit să ştie cine-i Sinclair. Procurorul îşi propuse să fie atent la ce avea să mai întrebe.

– Am găsit agenda cu adrese a lui Shea, în apartamentul acestuia. Sinclair îşi ţine adresele pe calculatorul din apartamentul ei. Nu avem probleme de mandat, răspunse ea privirii aruncate de Reston. E un caz prioritar. Aşa că îi interogăm pe toţi cei aflaţi pe cele două liste. Am trimis oameni şi în Texas, să discute cu mama şi cu sora lui Shea.

– Ce-i cu caseta? întrebă Reston, referindu-se la videocaseta difuzată la televizor.

– Doi specialişti analizează fundalul. Există un model distinct – poate aţi remarcat acest lucru – al ferestrelor şi al tavanului. Poate aflăm în ce clădire se află. O treabă cu bătaie lungă, dar nu ştii niciodată de unde sare iepurele. Poate fi o locuinţă specială.

– Sînt impresionat.

Agentul special Simms se obişnuise să impresioneze. Era inteligentă, bine pregătită şi atrăgătoare. Avea păr blond, tuns la modă. Şi picioare frumoasse.

– O echipă a noastră discută cu Cynthia Taylor – cea care l-a identificat iniţial pe Kevin Shea. Se pare că Melanie Sinclair şi Cynthia Taylor sînt – au fost – foarte apropiate. Există şansa ca ea să ştie locul în care s-au ascuns cei doi – la prieteni, la prieteni ai prietenilor.

Reston îşi spuse că e minunat să dispui de atîţia oameni.

– Nu vreau să vă forţez mîna, ci doar să lămurim lucrurile. Noi credem că lucrul cel mai bun ar fi să supraveghem telefonul avocatului lui Shea, Wes Farrell. Locotenentul Glitsky se aşteaptă ca Shea să ia legătura cu Farrell. Oricum, dumneavoastră cunoaşteţi legislaţia privind supravegherea telefoanelor. Vreau să fiu sigură că respectăm toate legile locale.

Reston ştia că legile din California făceau imposibilă o asemenea supraveghere, dar recunoşteau valabilitatea legislaţiei *federale*. Îi spuse, aşadar, să apeleze la un judecător federal, care să-i aprobe acţiunea. Nu credea că va avea dificultăţi în această privinţă.

– Bine. O să mă ocup de problemă. Rămîne întrebarea: cine îl arestează?

Reston se gîndi că, ţinînd seama de lege, acest lucru era responsabilitatea lui Rigby, dar discuta cu Simms şi-şi zise că nu strică să se pună bine cu ea:

– Interesul nostru este să fie arestat.

– Sigur, îl aprobă femeia. Mă întreb însă dacă nu aveţi vreo informaţie care nu apare aici – lovi cu palma dosarul din faţa ei – referitoare la starea sa de spirit. Ceva la care să fim atenţi.

Reston se gîndi un moment, alegîndu-şi cu grijă cuvintele:

– Ştim că are pregătire militară. Cunoaşte cum se folosesc armele, dar nu ştim dacă deţine vreuna. Ţinînd seama de faptul că a fost vînat pînă acum şi de panica de care dă dovadă pe videocasetă, putem spune că-i disperat. E acuzat de crimă. Nu-mi închipui că-l va deranja să mai ucidă pe cineva, dacă asta l-ar ajuta să scape.

Agentul special Simms se gîndi la asta.

– E o informaţie utilă, spuse ea, ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna. Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule. Dacă Shea se află încă în oraş, avem şanse mari să-l localizăm în douăzeci şi patru de ore. Ne pricepem la felul acesta de urmărire.

– Foarte bine, zise Reston. Abia aştept să se termine totul.

– Vă înţeleg, răspunse Simms, iar cei doi îşi strînseră mîinile.

59

GLITSKY ÎŞI SPUSE CĂ, în ciuda amplasării şi a aspectului exterior, Kit Kat Klub nu arăta prea rău. Sigur, pereţii de pe stradă erau vopsiţi în toate culorile curcubeului, iar ferestrele şi vizorul uşii fuseseră acoperite cu vopsea neagră şi protejate cu zăbrele, dar acelaşi lucru era valabil la majoritatea clădirilor din cartier.

În interior era semiîntuneric, dar localul mirosea a bere şi a ţigări, nu a urină şi a droguri. În asta consta marea diferenţă. În week-end, clubul găzduia recitaluri de blues, cu tot felul de instrumentişti locali, care se pregăteau aici în cursul săptămînii. În timpul zilei, era doar un bar cu puţini clienţi. Cînd intră Glitsky, înăuntru se aflau doar vreo şase inşi, care stăteau cu paharele şi sticlele în faţa lor.

Locotenentul nu ştia prea bine de ce venise acolo. Îşi trase un scaun şi aşteptă ca barmanul să-l bage în seamă. Din boxe se auzea o melodie a lui Clapton, iar Glitsky îşi spuse că, în ciuda faptului unanim recunoscut că albii nu pot să sară[1], cîţiva dintre ei – Clapton, Robben Ford, răposatul Stevie Ray Vaughn şi un localnic, Joe Cellura – puteau să cînte nişte bluesuri frumoase.

Barmanul oftă şi-şi ridică trupul de o sută şi cincizeci de kilograme de pe scaunul zdravăn pe care stătea în spatele tejghelei:

– Vin îndată!

---

[1] Aluzie la titlul unui film, cu înţelesul că există anumite domenii artistice sau sportive specifice negrilor. (n.tr.)

Făcuse un lucru bun că-l anunțase, pentru că nu se observa că se pusese în mișcare. Glitsky aștepta răbdător, cu un cot sprijinit pe tejgheaua barului. Avea de-a face cu un om făcut pentru treabă, nu pentru viteză. Scîndurile dușumelei scîrțiiau sub pașii barmanului, care arăta epuizat după ce parcursese cinci metri.

– Îl caut pe Mo-Mo House, zise locotenentul, care-și scosese portofelul din buzunar și-l deschisese, arătîndu-și insigna.

Barmanul se uită la el ușor, așa cum făcea totul. Apoi zise:

– L-ai găsit.

Purta ochelari rotunzi, cu ramă de aur. Fruntea neagră era înaltă și chiar în lumina slabă se vedea că părul îi încărunțise. Vocea îi răgușise din cauza băuturii – o voce de blues – sau poate făcea gargară cu lame de ras. Individul cel gras aștepta. Dacă nu întrebi nimic, nu pui întrebarea greșită.

– Am crezut că o să-l întîlnesc aici pe Ridley Banks.

Mo-Mo dădu din umeri și-și roti capul cu cîteva grade:

– Nu-l văd. Vrei o băutură?

Poate din cauză că prietenul său Hardy se întorsese în oraș sau că Flo plutea pe undeva, pe aproape – ea obișnuia uneori să-și torne un păhărel de votcă rece înainte de culcare –, Glistky se trezi întrebînd:

– Ce-i în sticla de Stoli?

Mo-Mo aruncă o privire paharelor, se întoarse cîțiva pași, făcu efortul de a se apleca și deschise un dulap aflat sub bar. Căută în el, mormăind, apoi scoase o sticlă nedesfăcută de Stolicinaia, cu sigiliul intact pe capac. O puse pe bar, luă un pahar și puse niște gheață în el:

– Servește-te! Din partea casei.

Glitsky arătă sticla de votcă de pe raft și zise:

– N-am nevoie de o sticlă întreagă.

Mo-Mo zîmbi:

– Ești de la ABC?

Alcoholic Beverage Control[1] l-ar fi pedepsit pe Mo-Mo pentru că umplea sticlele de votcă de lux cu poșircă, dar

[1] Agenția de Control al Băuturilor Alcoolice. (n.tr.)

Glitsky nu se sinchisea. Închideai ochii la mărunţişuri, dacă voiai rezultate în anchetele de pe stradă. Desfăcu sticla şi-şi turnă un deget de băutură peste gheaţă, apoi îl întrebă:

– Cum merg afacerile?

– Ştii cum e cu bluesul...

Barmanul aruncă o privire peste domeniul său. Muzica se schimbase, acum era Albert sau B.B. Nimeni nu era atent la cei doi.

– E vorba de Jerohm?

– Ar trebui să fie?

Mo-Mo dădu din umeri:

– Jerohm e un negrotei rău. Da' e un caz vechi. Iar e la pîrnaie?

– Aşa am auzit.

– Aşa am auzit şi io. Aşadar, nu-i vorba de el, zise Mo-Mo, sprijinindu-şi corpul masiv de tejghea.

– Nu.

Urmă un moment de tăcere.

– Se întîmplă lucruri rele în oraş...

– Nu-i bine, zise Glitsky, dînd din cap.

Trase o duşcă, iar alcoolul tare îi arse gîtul. „Cum pot să bea oamenii aşa ceva în fiecare zi?" Înghiţi, regretînd că nu-şi comandase un ceai, pescui un cub de gheaţă şi începu să-l ronţăie.

– Aşadar, despre ce-i vorba? întrebă Mo-Mo.

Nu exista nici o cale subtilă pentru a afla ce-l interesa, iar Glitsky îşi imaginä că e mai bine să-i spună direct ce voia.

– O ştii pe Loretta Wager?

Nici o mişcare. Nici un tic, nici o răsucire a capului. De parcă locotenentul n-ar fi scos nici un cuvînt. În cele din urmă, trupul imens se mişcă încet, iar Mo-Mo se întinse spre raftul din faţa sa. Îşi turnă dintr-o sticlă într-un pahar mare ceva ce semăna cu crema de ou, trînti şi o mînă de gheaţă, apoi bău jumătate din conţinut.

– Nu pot să spun că o cunosc cu adevărat, zise el, în cele din urmă. N-am văzut-o de mult timp. Fata aia ştie să aibă grijă de ea, nu-i aşa?

– Aşa se pare. Cum de-ai cunoscut-o?

Mo-Mo sorbi încă o dată din terciul din pahar, apoi răspunse:

– Aveam nişte prieteni comuni, ca să zic aşa.

– Prieteni comuni?

Mo-Mo dădu din cap:

– Omul tău m-a bătut la cap ieri cu aceleaşi întrebări.

– Ridley Banks?

– Chiar el. Omul care l-a arestat pe Jerohm. Io şi el ne ajutam. Făceam cîte o afacere, din cînd în cînd, adăugă el, aproape în şoaptă.

Glitsky înţelese ce voia să spună. Banks descoperise ceva despre Mo-Mo sau aflase că lucrurile nu se desfăşurau foarte legal la Kit Kat Klub. Dar nu era ceva legat de activitatea lui Ridley, în cadrul departamentului Omucideri. Probabil că se vindeau droguri aici. Avînd această informaţie, Banks făcuse o înţelegere: nu-l denunţa pe grăsan, iar Mo-Mo devenea informator. De aceea, îşi spuse Glitsky, fusese descoperit Jerohm Reese în Kit Kat Klub, la scurt timp după ce-l împuşcase – pardon, după ce fusese acuzat că-l împuşcase – pe Michael Mullen.

În cariera sa, locotenentul avusese relaţii cu un număr de delincvenţi – prostituate, vînzători de droguri, escroci, tîlhari, hoţi de maşini. El era poliţist la Omucideri, iar indivizii aceia nu omorîseră pe nimeni, aşadar nu era treaba lui să-i aresteze. Reprezentau surse de informaţii pe care nu le puteai găsi – să zicem – la Lion's Club. Aşa că îi lăsai în pace dacă nu-ţi stăteau în cale.

– Ridley te-a întrebat de Loretta Wager?

– Nu direct. Nu de ea. Da' acum, că m-ai întrebat de ea, am pus lucrurile cap la cap.

– Care lucruri?

– Tre' să fie vorba de Pacific Moon.

Glitsky se înfioră.

– Da' lucrurile s-a dus. A trecut cinşpe, şaişpe ani...

– De cînd, Mo-Mo?

– Din zilele ălea.

Se vedea că omul n-are chef să dezvolte subiectul:

– Uită-te în jur! Localul ăsta e ce fac io. Corect şi legal. N-am timp pentru lovituri nebuneşti. Am o afacere.

– Văd, Mo-Mo. Conduci o afacere. Dar ce s-a întîmplat cu ani în urmă?

Barmanul sorbi ultimii stropi de cremă de ouă, rîgîi discret şi puse paharul pe tejghea. Apoi ridică mîinile într-un gest de apărare, făcînd pe nevinovatul:

– Nu mai e un secret.

– Nu.

– Ridley ştie tot.

– Bine, am înţeles. Despre ce-i vorba?

– Despre un tîrg. Ultimu' care l-am făcut.

Glitsky îşi roti gheaţa în pahar, aşteptînd. Mo-Mo continuă:

– Am primit o grămadă de parale deodată, cam un miar, un miar şi jumate, nu-mi aduc aminte exact.

Barmanul vorbea de o sută şi cincizeci de mii de dolari. Sigur, asta însemna o grămadă de parale.

– Da' treaba s-a nasolit, oamenii a început să se omoare pentru verzişorii care zăcea în jur. M-am gîndit că, dacă mai rămîn, nu apuc bătrîneţea. Poate că ai observat că io nu sînt un om prea iute. Da', omule, iubesc bluesul. Mi-am zis: „Mo, ieşi din asta! Bagă banii în ceva, fă-i ai tăi." Da' banii tre' spălaţi. Mă urmăreşti?

Locotenentul dădu din cap:

– Atunci ai investit în Pacific Moon.

– Ezact. Ei a luat o grămadă de parale, îţi închipui, da' m-am ales cu optzeci, nouăzeci de mii curate. I-am vîrît în localul ăsta. Uită-te în jur! Merge bine, deşi a trecut cinşpe ani.

Urmă o perioadă de linişte, pînă cînd cîntecul se termină. Unul dintre clienţi veni şi comandă două beri. Glitsky rămase pe loc, jucîndu-se cu paharul. Mo-Mo aduse berile din frigider, după care se duse la capătul barului şi-şi luă scaunul. Apoi se aşeză, oftînd.

– Loretta Wager colaborase cu tine? Sau soţul ei?

– Nu cu mine. Nimeni n-a fost cu mine. Oamenii îşi vede de treburile lor. Am auzit şi numele ei, asta-i tot.

– Spăla bani?

– Nu ştiu, răspunse barmanul, dînd din mîini. Nu ştiu ce făcea. Nici ce făcea bărba-su.

– Aşadar, există posibilitatea să fi făcut o investiţie legală în restaurant?

Mo-Mo se balansă pe scaun, mai puţin sigur de sine şi mormăi:

– Orice e posibil.

Glitsky era inundat de hîrtii – rapoarte, mesaje telefonice, poşta din ziua aceea – care se strînseseră pe biroul său. Iar în uşă aşteptau trei dintre inspectorii săi. Dăduse două telefoane, ambele lui Wes Farrell. Prima dată, avocatul lui Shea îi spusese că are tupeu să-l sune şi-i trîntise telefonul în nas. A doua oară îl înjurase de-a dreptul.

Locotenentul avusese mai mult noroc cu al treilea telefon. Prietenul său Hardy se întorsese acasă, după vizita pe care i-o făcuse lui Abe la ora prînzului. Îşi petrecea ziua plănuind să facă nişte ferestre.

– Am o întrebare pentru tine, îi spuse Glitsky, făcîndu-le semn inspectorilor nerăbdători să aştepte.

– Iar eu ştiu răspunsul, zise Hardy. Lasă-mă să mă gîndesc o clipă. E vorba de staţia autobuzelor Greyhound.

– Uluitor! Ai reuşit din prima încercare. Iată ce-ţi cer: spune-mi un acronim obişnuit pentru literele TGBS.

– Asta-i întrebarea adevărată? se bucură Hardy.

– Întrebarea adevărată este: „Cît de bine îl cunoşti pe Wes Farrell?"

– Pe cine?

– Pe Wes Farrell, avocatul. Spui că se ducea uneori la Shamrock, care-i barul tău, nu-i aşa?

– Ah, acel Wes Farrell!

– L-am sunat şi nu vrea să discute cu mine.

– Ştii ceva? Nici eu n-am chef de asta, uneori.

– Da, însă ieri voia să discute cu mine în orice condiţii, iar acum nici să nu audă! Trebuie să aflu despre ce-i vorba.

– Foarte bine. Du-te şi află!

– Nu vrea să discute cu mine. Tu nu auzi ce-ţi spun? Mă asculţi?

– Dacă suni la uşa lui şi spui că eşti de la poliţie, nu cred că are de ales.

– Nu vreau să fac asta.

Omisese să-i spună prietenului său că i se interzisese să lucreze la cazul Kevin Shea. Nu putea nici să trimită un inspector. Îşi dăduse brusc seama că Hardy putea să-l ajute.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Hardy întrebă:

– Vrei să mă duc *eu?*

– Nu vreau să-l îndepărtez şi mai mult. S-ar putea să am nevoie de el.

– Să ai nevoie de el?

– Exact.

– Pentru ce?

– Ca să-l fac pe Kevin Shea să se predea.

– Fără nici o învoială?

– Dacă va trebui. Dacă se poate. Cel puţin, am să aflu ce se întîmplă, pentru că în acest moment n-am nici o informaţie. Ar fi bine să nu pomeneşti numele meu în primele minute, pentru că nu vrea să discute cu mine.

– Şi dacă nu vrea să vorbească nici cu mine?

– De ce n-ar discuta? Eşti un coleg, un avocat. Voi reprezentaţi o adevărată familie, mare, fericită, nu-i aşa?

– Ai dreptate, uitasem asta timp de un minut.

– Hardy...

– Bine, o să-l caut. Să trimit nota de plată municipalităţii sau ţie personal?

– O să-ţi cumpăr o cutie cu *chili*, îi făgădui Glitsky şi puse receptorul în furcă.

În următoarele douăzeci şi cinci de minute, locotenentul făcu ceva ordine în activitatea zilnică, ascultînd plîngerile, problemele şi strategiile oamenilor săi. Aceştia se ocupau de treburile obişnuite – îi interogau pe martori, obţineau mandate, făceau planificări pentru mărturii în faţa Curţii, scriau rapoarte, refăceau dosare (un proces administrativ care se făcea după ce

un suspect era arestat pentru un delict – în cazurile de care se ocupa Glitsky era vorba de crimă –, iar actele se trimiteau procuraturii, care decidea acuzaţia oficială). Treaba nu se termina niciodată, mai ales în ultimul timp – locotenentul descoperi că avea încă două omucideri fără legătură cu tulburările de stradă pe care trebuia să le repartizeze cuiva, să informeze familiile, să-i măgulească sau să-i ameninţe pe martori, să meargă pe teren, să verifice mediul şi alibiurile. Chemă doi oameni la întîmplare şi le dădu cazurile. Le spuse în glumă că vrea să fie rezolvate în maximum douăsprezece ore şi plecă la cafenea să bea o ceaşcă de ceai, să-şi potolească stomacul.

Griffin mînca din nou – avea lîngă el două pungi nedesfăcute de Twinkie, ţinea o prăjitură în mînă şi pe masă se afla ambalajul a încă două. Mai avea şi o cutie cu lapte.

Glitsky se aşează în faţa lui, cu o cană de ceai.

– Eşti la regim, Carl?

– Eram în drum spre birou.

– Eu abia am venit de-acolo. Ce-ai găsit?

Griffin mestecă şi dădu din cap.

– Doar o clipă, zise el, luînd cutia cu lapte şi sorbind zdravăn din ea. Bine. Am găsit ceva.

Scoase notiţele, aflate undeva, lîngă el. Le puse pe masă:

– Opinia generală este că asasinatul a avut loc undeva lîngă Dearborn şi 18th Street.

San Francisco avea atît străzi, cît şi bulevarde numerotate. Puteai să le încurci foarte bine.

– Există o fundătură la jumătatea lui Dearborn.

– O fundătură?

– Da. Bird Street.

Glitsky se încruntă, dar Griffin nu observă. Îşi consulta notiţele:

– Se află cam la un cvartal şi jumătate la est de parcul Dolores, unde au fost corturile.

– Ce vrei să spui prin „au fost”?

– Au dispărut. Le-au mutat în altă parte, după incendiul de acolo.

– Atunci cu cine ai vorbit?

– Am mers din uşă în uşă. Ştiam că s-a întîmplat în partea dinspre Guerrero şi am sunat peste tot.

– Şi?

– Ca de obicei. Am găsit un tip...

Carl răsfoi cîteva pagini, căutînd nume şi adrese pe care să i le arate locotenentului:

– Spunea că a auzit o împuşcătură în Dearborn. Două doamne care locuiesc împreună au zis că nu, a fost pe Bird. Alt tip, de pe Bird, a spus la fel, că s-a auzit pe Bird. Aşadar, am doi din trei. Dar pe acolo sînt blocuri de locuinţe peste tot. Nu poţi să-ţi dai seama de unde a venit zgomotul, sunetul împuşcăturii are un anumit ecou între clădiri.

– Dar au fost două împuşcături.

– Da, ştiu. Însă n-am găsit pe nimeni care să fi auzit două bubuituri. Nimeni n-a pomenit de două, zise el, mestecînd nişte Twinkie. Am avut noroc că am găsit pe cineva. Putem să mai discutăm cu martorii, cu cei care au auzit o împuşcătură, poate îşi vor aminti mai bine...

– *A văzut* cineva ceva?

– Nu. Se întunecase deja. Pe Bird nu funcţionează iluminatul public. Mi-au spus mai multe persoane.

– Unii dintre cei care au participat la tulburări?

Griffin îşi termină prăjitura, clătinînd din cap:

– Ăia au plecat toţi. N-am aflat nici unde sînt acum, nici cine a fost atunci de faţă.

Lui Glitsky nu-i convenea ce aflase, dar nu avea de ales.

– Am presupus, aşadar, că s-a întîmplat pe Bird. Dar n-am avut de ce să-i chem pe legişti. N-am găsit nici o urmă proaspătă, nici cioburi, nici pietre care să fi fost aruncate. Nimic. Am străbătut toată strada şi spre capăt m-am întîlnit cu nişte doamne în vîrstă care se duceau să ia prînzul şi mi-au spus că răzmeriţa n-a ajuns pînă pe Bird, a fost doar pe 18th Street, poate a pătruns un pic şi pe Dearborn. Atunci m-am gîndit că fusese invers decît crezusem la început, că împuşcăturile au avut loc în Dearborn şi că s-au auzit şi pe Bird.

– Aşa că ai verificat şi în Dearborn?

– Cît am putut. Dacă vreţi să mergeţi cu mine, să ne uităm împreună, o s-o fac din nou. Dar n-am văzut nimic pe stradă.

Glitsky sorbi din ceaiul care se răcise. Locotenentul se strîmbă – nu era ziua lui norocoasă:

– Ascultă-mă, Carl! Mi-ai spus că a fost o răzmeriţă în faţa blocurilor şi nimeni nu s-a uitat pe fereastră, să vadă ce se întîmplă în stradă?

– Nu. Am vorbit cu vreo şase persoane care au văzut răzmeriţa...

– Dar care n-au zărit nimic din ce ne interesează, adică maşina?

– Cineva trebuie să fi văzut, domnule locotenent, dar nici unul dintre cei cu care am vorbit eu. Dacă vreţi, mă duc din nou diseară. Atunci e mai multă lume acasă. Poate a văzut cineva ceva...

Glitsky se gîndi un timp:

– Da, ar fi bine. Ia pe cineva cu tine. Poate afli unde au fost mutaţi cei din tabăra de corturi. *Cineva* l-a ucis pe Chris Locke şi altcineva trebuie să-l fi văzut. Să fi văzut ceva. Va fi o noapte lungă...

Griffin înhăţă altă prăjitură şi zise:

– N-o să fie prima.

60

– *GIN!* ZISE MELANIE şi înşiră cărţile cu faţa în sus. Uită-te şi plîngi!

Kevin îşi puse cărţile în pachet.

– Ar trebui să-ţi numeri punctele.

– Ai cîştigat, Melanie. Jocul s-a terminat. Am peste o sută de puncte. Cu ce-am avut în mîna trecută, am depăşit două sute. Se pare că n-am minte deloc.

– Nu ştii să pierzi.

– Poate că m-am săturat să joc *gin*...

Kevin se ridică de la masa din bucătărie unde stăteau şi se duse în camera de zi. I se părea că apartamentul e prea mic. Dormiseră şi se treziseră cam mahmuri, după petrecerea cu Fred. Se uitaseră la televizor, să vadă dacă fusese difuzată caseta lui Kevin la prima oră (nu fusese), făcuseră dragoste, adormiseră din nou. Cînd se treziseră a doua oară, Kevin pusese telefonul în priză şi-l sunase pe Wes Farrell, îl făcuse pe acesta să promită că se va duce să vadă ce-i cu caseta, căutaseră ceva de mîncare, apoi se apucaseră să joace cărţi. Două ore de *gin rummy.*

Kevin rămase lîngă fereastra camerei de zi, care avea jaluzelele trase. Melanie veni în spatele lui. Nu-l atinse, dar el îi simţi prezenţa.

– Cred că mi-am pierdut cumpătul, zise Kevin. Îmi pare rău, nu trebuia să-mi vărs nervii pe tine.

– Nu-i nimic, răspunse ea, mîngîindu-l pe spate. Mulţi oameni nu joacă bine cărţi. Pentru asta îţi trebuie un anumit

fel de gîndire, iar tu nu o ai. Asta nu înseamnă că eşti prost. E vorba de altceva.

Kevin se întoarse, cu figura inexpresivă. Trecu pe lîngă ea, îi agăţă un picior, întinse braţul şi execută o mişcare de judo, răsturnînd-o, dar aşezînd-o cu grijă pe podea.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu te-am văzut.

Apoi se aşează pe fotoliu.

Melanie se tîrî în patru labe pe podea, îşi puse coatele pe genunchii lui şi-şi rezemă capul în poala lui. El îi trecu degetele prin păr.

– Mă întreb dacă aşa e cînd eşti căsătorit.

– Adică să fii prins în capcană şi să fii obligat să joci *gin*, ca să treacă timpul?

– Asta-i partea romantică a lucrurilor; eu mă gîndeam mai degrabă la sentimentul că tu reprezinţi lumea întreagă, că nu mai există în ea nimeni în afară de tine.

Melanie se uită la el, iar ochii i se umeziră. Kevin n-o tachina.

– Cred că aşa încep unele căsnicii. Însă nu cunosc mulţi oameni care mai simt aşa ceva, care mai cred că ar trebui să aibă un asemenea sentiment. Tu ai mai simţit asta?

Kevin clătină din cap:

– Nu, nu cred.

– Dar părinţii tăi?

– Nici părinţii mei. În familia mea fiecare îşi vedea doar de ale lui. Tata se ocupa de afaceri, iar mama... mama era interesată doar de ea însăşi. Iar Patsy era exact ca mama. Excepţie făcea doar... Joey.

– Fratele tău.

– Da. A fost un băiat bun, zise Kevin şi oftă. Dar cum am ajuns să discutăm despre aşa ceva?

– Cred că discutam despre faptul că nu mai simţi că eşti singur în lume. Îţi lipseşte fratele tău, nu-i aşa?

Alt oftat:

– Ştii, cînd am aflat, nu mi-a venit să cred. Nu putea să i se întîmple asta lui Joey. Cineva greşise. Dar nu greşise. A fost singura dată cînd armata n-a încurcat lucrurile.

Melanie, care stătea cu capul în poala lui, îi cuprinse picioarele cu braţele.

– Iar după aceea... nu mai ştiu ce-a fost.

– Tu şi Wes, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Cred că am început să pricep de ce vă înţelegeţi atît de bine voi doi.

Apoi îi povesti ceea ce ştia despre întîmplarea cu Mark Dooher, despre faptul că Wes îşi pierduse credinţa şi nu mai avea încredere în angajamente.

– Dar nici unul din voi nu e aşa în realitate. Nu aşa aţi fost de la început...

– Nu mai ştiu, Mel. Am petrecut ultimii trei ani... ştii şi tu cum am fost, cum am trăit. Nu am vrut să fiu implicat în treaba asta. Nu a fost alegerea mea. Nu-i lupta mea, nu-i povestea mea...

– Poate că este. Poate că povestea ta este că ai încercat să opreşti ceea ce se întîmpla.

– N-am *vrut* să ajung aici.

– Poate că n-ai avut de ales.

– Asta mă consolează!

Melanie se lipi de el:

– Oricum, asta ne-a făcut să fim iarăşi împreună. E un cîştig, nu?

Trecu un timp, în care Kevin o mîngîie cu blîndeţe, plimbîndu-şi mîna pe spatele ei, pe umeri, pe ceafă:

– Am fost o jigodie. Adică înainte. M-am purtat urît cu tine.

– E şi vina mea. N-ar fi trebuit să te las să fii o jigodie. Ar fi trebuit să lupt mai mult pentru mine, dar mi-a fost frică să nu mă părăseşti.

– Am vrut să te părăsesc. Eu asta făceam. Eu îi părăseam pe oameni. Eu nu aveam sentimente, numai că începusem să simt ceva pentru tine. Problema era că te plăceam. Îmi plăcea că erai motivată, deşteaptă, ordonată, că erai manierată...

– Îţi plăcea asta?

– Mel, ai idee cît de rară este această calitate? Da, îmi plăcea. Întîlnisem, în sfîşit, pe cineva care nu era superficială. Care avea ceva în cap.

– Credeam că nu-ţi plăcea că nu eram amuzantă.

– Aminteşte-ţi, la început erai amuzantă, pînă cînd eu...

– Nu a fost vina ta.

– Ba da, m-a speriat faptul că te plăceam atît de mult. Dacă nu erai ceea ce credeam că eşti? Voiam să aflu dacă erai cu adevărat atît de tenace, de sigură pe tine, de competentă – iar testul meu a avut drept concluzie că nu erai atît de grozavă, din moment ce ai continuat să mă placi, cu toate că te tratam atît de rău. Nu erai, dacă ai suportat aşa ceva...

Melanie clătină din cap şi se uită la el, cu lacrimi în ochi:

– Eu nu doar te plăceam, Kevin. Nu voiam doar un prieten. Mă îndrăgostisem de tine. Te iubeam. Te iubesc încă.

– Am văzut. Şi a fost un argument în plus împotriva ta.

– De ce?

– De ce? Ce iubeai? De ce anume crezi că mă feresc prin toate prostiile mele? Serios vorbind, nu văd ce-ar cîştiga cineva iubindu-mă.

Melanie se uită la el furioasă şi-i spuse:

– De ce crezi că eşti aici? De ce crezi că sîntem aici? Pentru că *tu*, Kevin Shea, nu altcineva, ai încercat să-i salvezi viaţa lui Arthur Wade. Pentru că eşti, probabil, singurul om pe care-l cunosc care crede că-i important să stea pe loc şi să scoată adevărul la iveală, chiar dacă nimeni nu vrea să-l audă. Nu fugi, nu te scuzi, ci faci ce ai de făcut. Ştii ceva? Ai dreptate. Ai avut dreptate tot timpul. Iar eu te iubesc. Mă repet?

– Un pic. Dar pot să suport.

– Nici eu n-am fost perfectă. Mă controlam tot timpul. Aveai dreptate în privinţa asta. Aveam nevoie de nişte şuturi în fund.

– Adică în locul ăsta frumos? întrebă Kevin, pipăind-o.

– Exact. Iar tu asta ai făcut. Mi-ai tras un şut în fund.

– Sînt dispus s-o mai fac o dată, zise bărbatul, trăgînd-o spre el.

– Coastele tale!

– Coastele mele s-au vindecat brusc.

Melanie îşi puse capul pe umărul lui, în timp ce Kevin o strîngea în braţe.

Melanie făcea baie. Kevin stătea pe fotoliu. Se uitase la ştirile de la ora patru. Unul dintre reportajele importante includea o declaraţie a lui Alan Reston, care afirma că înregistrarea fugarului Kevin Shea nu era demnă de crezare, fiind doar o stratagemă, menită să cîştige simpatie adresîndu-se direct oamenilor. N-o să-i meargă. Exista un mandat de arestare pentru asasinat, emis pe numele lui Kevin Shea, şi se depuneau toate eforturile pentru a-l aduce pe acest criminal periculos în faţa justiţiei. Kevin oprise televizorul.

Ce să facă? Wes Farrell nu era acasă. Sunase de trei ori în ultima jumătate de oră. Îl îngrijoraseră atitudinea procurorului-şef şi cuvintele acestuia – „criminal periculos". Începuse să-şi dea seama de un adevăr nou şi înspăimîntător: cu cît se ascundea mai mult timp, cu atît mai iraţională devenea reacţia „oficială". Faptul că era prezentat drept mai „periculos", mai instabil, nu-i va fi de folos dacă vor încerca să-l captureze. Iar dacă poliţia va afla unde se găseşte, îi era teamă că vor încerca să...

Nu putea să-i lase să facă asta. Nici nu putea s-o lase pe Melanie să mai stea cu el, deşi ştia că ea voia să rămînă. Expresia „criminal periculos" îl speriase. Cineva din rîndul celor care-l urmăreau nu intenţiona să-l prindă viu.

Dar la fel de mult îl îngrijora ce ar fi putut să i se întîmple dacă ar fi fost vîrît la închisoare. Era sigur că n-ar fi supravieţuit destul timp ca *să ajungă* la proces.

Apăsă din nou pe tastele telefonului. Wes făcuse treabă bună ajutînd la difuzarea videocasetei. Dar aveau nevoie de o cale de comunicare mai bună. Kevin nu-şi dăduse seama că lucrurile se puteau modifica atît de iute, încît să-l lipsească de orice opţiune şi să-l lase fără posibilitatea de a lua decizii. Simţea acum că evenimentele făcuseră ca lucrurile să scape

de sub control. Trebuia să încerce să oprească goana lor nebună. Nu avea idee ce să facă, fără Farrell şi fără sprijin juridic.

În momentul acela, Farrell îşi trăgea un scaun la o masă de lîngă fereastră, la Little Shamrock. Se întorsese acasă după misiunea încununată de succes a difuzării videocasetei. Intenţiona să aştepte pînă-l sună Kevin. Dar după zece minute Dismas Hardy îi telefonase şi-l întrebase dacă puteau discuta între patru ochi despre Kevin Shea. Îi propusese să se întîlnească la Shamrock.

Fusese de acord.

Farrell îl cunoştea pe Hardy din vedere. Se întîlniseră pe cînd Hardy era barman chiar în barul acela. Presupuse că Hardy, un avocat cu o reputaţie crescîndă, specializat în cazuri ce atrăgeau atenţia presei, voia să vadă cum stau lucrurile, încercînd să se lămurească dacă putea să participe şi el la procesul pentru asasinat, pe care urma să-l aibă Kevin Shea. Wes îşi spuse că putea să-l întîlnească şi să discute cu el, pentru că nu avea un program prea încărcat. Kevin îi făgăduise că va sta liniştit cel puţin douăzeci şi patru de ore, aşadar în privinţa asta nu îl aştepta nici o criză iminentă.

Iar Hardy spusese că face cinste.

Moses McGuire veni de la bar cu două halbe de Guinness. Farrell şi McGuire glumiseră despre ultima apariţie a lui Farrell în bar, cu două zile în urmă, atunci cînd îşi petrecuse noaptea pe canapeaua barmanului. Nevasta lui McGuire mai vorbea cu soţul ei?

Cei doi bărbaţi nu arătau în acel moment a avocaţi. Hardy avea tricoul său de rugby, iar Farrell unul de la Pendleton. Îşi ciocniră paharele, iar Farrell întrebă ce putea să facă pentru Hardy.

– Am auzit că Shea este clientul tău.

– De la Glitsky?

Hardy nu intenţionase să discute despre Abe în primele minute:

– Da, Glitsky mi-a spus.

– Individul ăla e un rahat.

Hardy nu spuse nimic. Farrell sorbi din berea neagră şi continuă:

– M-am dus la el cu oferta de a i-l aduce pe Kevin Shea. Întîmplător, acesta e nevinovat, ca tine sau ca mine.

Hardy voi să spună ceva, dar Farrell, văzîndu-i expresia, îl opri:

– Ştiu, ştiu, dar de data asta nu-i o vorbă goală. Tipul n-a făcut nimic din ce-i acuzat. Nici n-a luat parte la linşaj.

– Ştii sigur?

– Să zicem că-i vorba de o certitudine morală. Crede-mă, e singurul lucru care m-a făcut să-mi reiau meseria.

– Ce s-a întîmplat cu Glitsky?

– Am avut o discuţie plăcută cu Glitsky. Mi s-a părut receptiv, a spus că va susţine în faţa procurorului-şef ideea unei protecţii speciale. Între timp, totul va rămîne între noi doi.

– Şi?

– Cînd am ajuns în apartamentul meu, a apărut cineva cu un mandat de percheziţie, căutîndu-l pe Kevin Shea. Glitsky a pus să fiu urmărit pînă acasă.

Hardy îşi făcu de lucru cu paharul şi zise:

– Nu mi se pare ceva în stilul lui Abe.

– E prieten cu tine?

– Discutăm din cînd în cînd.

– Ţi-a povestit despre asta?

– Despre ce?

– Despre urmărire, despre mandat.

– Nu. Discutam şi mi-a spus că te ocupi de Kevin Shea. Mi s-a părut un caz interesant.

Exact motivul pentru care presupusese Farrell că-l căutase Hardy. Deşi lucrurile puteau evolua astfel încît să se ajungă la proces şi să aibă nevoie de ajutor – iar Hardy ar fi fost o alegere inspirată în această eventualitate, pentru că îşi făcuse o reputaţie bună prin pledoariile reuşite în faţa juriului –, Farrell nu voia să-i dea speranţe deşarte.

– Nu sînt convins. Tipul n-are nimic în buzunare.

– Uneori există alte avantaje, replică Hardy, dînd din umeri. Nu se ştie niciodată. Presupun că Shea nu era în apartamentul tău.

– Am crezut că era, la momentul respectiv. Era acolo cînd m-am întîlnit cu Glitsky. Au plecat din cauza prietenei lui – ştii de Melanie, fata urmărită? –, iar eu am crezut că avuseseră o criză de paranoia. S-a dovedit că nu greşiseră. Acum stau în altă parte. Chiar nu ştiu unde.

Hardy analiză lucrurile. Nu se potriveau. Glitsky n-ar fi pus – Hardy avea o „certitudine morală" că Abe n-ar fi făcut aşa ceva – pe cineva să-l urmărească pe Farrell pînă acasă. Glitsky nu ştia de toată povestea asta – dacă ar fi ştiut, nu l-ar fi trimis pe Hardy să afle de ce nu vorbea Farrell cu el. Ar fi ştiut motivul.

În afară de problema morală, mai exista ceva: Glitsky ştia că loviturile pe la spate nu aduc rezultate. Nu era stilul lui Abe. Dacă Abe îşi dăduse cuvîntul, lucrurile nu puteau să fie aşa cum le prezenta Farrell.

– Eşti sigur că a fost Glitsky? întrebă şi repetă că nu părea să fie modul lui de a acţiona. Ce motiv ar fi avut?

– Să ajungă celebru, poate să capete recompensa. Nu ştiu. Dar era singurul care ştia că sînt în legătură cu Shea şi mi-a făgăduit că n-o să spună nimănui. Tipul m-a minţit, asta-i tot.

Hardy îşi rotea paharul:

– Mandatul era pentru Shea, nu pentru documente sau hîrtii?

– Era un mandat de percheziţie, se strîmbă Farrel dezgustat. Sergentul Stoner a fost foarte minuţios.

– Sergentul Stoner[1]?

– Da. Mi s-a părut că numele lui era cam... ironic.

– Stoner nu face parte din poliţie, zise Hardy. Este un anchetator al procuraturii. L-am folosit pe cînd eram procuror.

Procuratura din San Francisco are propria echipă de detectivi care nu sînt nici sub jurisdicţia poliţiei municipale, nici a şerifului. În mod normal, rolul acestor detectivi consta în a-i descoperi pe martori, deşi ocazional erau folosiţi în alte scopuri.

---

[1] „Pietrar" (n.tr.)

– Şi?

– Mi se pare ciudat ca Glitsky să fi trimis un anchetator *al procuraturii* cu mandat de percheziţie.

– Înseamnă că i-a spus procurorului.

– Nu-i vina lui Abe.

Farrell se uită la Hardy şi zise:

– Glitsky te-a trimis să discuţi cu mine, nu-i aşa? Sînteţi prieteni.

Hardy dădu din cap:

– Nu ştia de ce nu vrei să vorbeşti cu el. Chiar nu ştia.

– Înseamnă că a lăsat să-i scape ceva.

– Poate că nu. Poate s-a aflat în alt fel. Ideea este că Abe nu crede că Shea e vinovat. Vrea să te ajute.

– S-ar putea să fie prea tîrziu. Dacă procurorul...

– Abe vrea să discute cu tine. Cred că are o idee.

– Şi tu cu ce te alergi?

– Onorariul meu e o cutie de *chili*, zise Hardy, apoi bău restul de bere. E o glumă, spuse el şi se ridică de pe scaun. Mai bei ceva?

Agentul special Simms se întorsese în biroul lui Alan Reston, închise uşa şi rămase în faţa mesei.

– Individul e un oarecare Dismas Hardy, avocat din oraş. Îl cunoaşteţi?

Reston clătină din cap.

– A menţionat numele lui Kevin Shea, iar cei doi s-au întîlnit la un bar numit Little Shamrock. L-am urmărit pe Farrell pînă acolo. Cei doi au băut două beri, apoi s-au întors la domiciliile lor. Nici urmă de Shea.

– Probabil e doar un vultur care vrea o bucată din hoit.

– Da, domnule. Aşa credem şi noi. Oricum, am pregătit totul şi rămînem pe poziţii. Am vrut doar să fiţi informat. O să-l prindem.

Reston se ridică:

– Sînt convins!

61

ART DRYSDALE SE ÎNTORSESE să lucreze în biroul său, jonglînd cu mingile de base-ball, într-o demonstraţie convingătoare de *sangfroid*[1].

– Abe, am mai potolit şi altădată asemenea agitaţii rasiste. Apar şi dispar. De fapt, n-am ce face şi toţi colaboratorii mei ştiu acest lucru. Ar trebui să auzi ce spun unele colege despre mine, zise Art, zîmbind.

– De ce?

– Am luat poziţie în public împotriva folosirii denumirii de „prim". Ştii tu, cum ar fi „prim-juratul" într-un juriu. Mi s-a părut confuz în mod inutil, neinspirat din punct de vedere poetic şi – păi, cum să zic mai bine – prostesc. Hai să spunem lucrurilor pe nume: nu pot fi dresat. Sînt convins că reprezint o ameninţare pentru cineva. Pun pariu că următorul pas va fi complotul femeilor.

Odată încheiate discuţiile preliminare – se lămuriseră că erau din nou aliaţi –, Glitsky se aşează confortabil. Drysdale avea acum scaune capitonate.

– Am trecut doar ca să-ţi spun că am repartizat doi inspectori pentru cazul Chris Locke. Însă din cauza evenimentelor nu ne-am apucat de treabă atît de repede pe cît s-ar fi cuvenit.

Drysdale se opri din jonglat şi se întoarse spre Abe, devenind atent:

---

[1] „Sînge rece", în franceză, în original. (n.tr.)

– Aţi găsit ceva?

Glitsky îi povesti ce descoperise Griffin, apoi ce plănuiseră pentru seara aceea – mai multe interogatorii, mai multă muncă de teren. După care cei doi tăcură.

– Încă mi-e greu să accept ce s-a întîmplat, mărturisi Drysdale.

– Mda, ştiu cum e, mormăi Glitsky, dînd din cap.

– Chris a fost... avea multe păcate. Toţi ştiau de treaba cu femeile...

Cu toate că aflase abia în dimineaţa aceea povestea şocantă a relaţiei dintre Locke şi Elaine Wager, Glitsky ştia că Locke făcuse multe cuceriri.

– Dar în ceea ce privea legea, se afla în tabăra cea bună. Înţelegea cînd puteam cîştiga şi cînd trebuia să renunţăm. Nu voia să irosească timpul cuiva.

Faptul că Drysdale îi aducea elogii lui Chris Locke în faţa lui Glitsky era o adevărată pierdere de timp, dar Abe asculta politicos, ştiind că asta îl făcea pe Drysdale să se simtă mai bine. Art făcuse acelaşi lucru pentru el în multe ocazii. În primele luni după moartea lui Flo...

– Chiar şi în cazul eşecurilor... să luăm cazul Jerohm Reese. Crezi că lui Chris i-a făcut plăcere să-l lase liber pe derbedeul ăla? Dar ce putea să facă? Nu avea martori. Nu putea să obţină condamnarea individului. De ce ar fi insistat? Ca să irosească timpul şi banii oamenilor?

– A fost o decizie dificilă, zise Glitsky, cît mai diplomatic.

Nu-l plăcuse pe Locke. Individul fusese un cameleon. Faţă de Drysdale luase înfăţişarea unui bun prieten, a unui avocat competent, a unui administrator abil. Biroul fusese condus cum trebuie, iar pentru Drysdale doar asta conta.

– Da, şi n-a fost singura.

Glitsky ştia şi asta. Locke nu fusese un procuror-şef prea rău şi n-ar fi insistat într-o idioţenie, aşa cum făcea Alan Reston în cazul Kevin Shea.

Drysdale jongla din nou cu mingile lui de base-ball, încercînd să se calmeze. Glitsky se pregătea să se ridice şi să plece, cînd îşi dădu seama de ceva, de un lucru despre care nu

intenţionase să discute, dar cuvintele lui Drysdale despre lipsa de dovezi în cazul Jerohm Reese declanşaseră o anumită idee. Drysdale era procuror-şef adjunct de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu mult timp înainte de numirea lui Chris Locke. Fusese în procuratură pe vremea aceea...

– Art, ai lucrat vreodată la cazul Pacific Moon? Cu vreo cincisprezece ani în urmă?

Mingile se opriră din nou. Drysdale se încruntă, concentrîndu-se. Se mîndrea că nu uită niciodată un caz:

– S-a ajuns la proces?

– Nu ştiu sigur, dar cred că s-a discutat un timp, apoi s-a renunţat. Nu existau suficiente dovezi.

– Pacific Moon?

Glitsky dădu din cap şi adăugă:

– Un restaurant pe Balboa. Un caz de infracţiune financiară care a fost abandonat.

– Spălare de bani! îşi aminti Drysdale.

– Exact.

– Ce-i cu el?

– Nimic. Nu ştiu prea bine. S-a discutat despre caz în ultimul timp.

– „S-a discutat în ultimul timp" e un răspuns bun, comentă Drysdale, privindu-l suspicios.

– Adevărul este că nu ştiu despre ce-i vorba.

Apoi Glitsky îşi dădu seama cu cine vorbea. Drysdale avea să caute în dosarele vechi, o să-şi întindă antenele şi o să afle totul. Iar Glitsky nu voia aşa ceva. Mai bine să-i spună el însuşi:

– Loretta Wager e în oraş, aşadar, circulă nişte zvonuri...

– Asta e! zise Art, pocnind din degete. Nu credeam că o să am nevoie de atît timp ca să-mi aduc aminte. S-a mai vorbit de povestea asta de vreo două ori, în timpul alegerilor...

– Probabil.

– Nu probabil, ci sigur. Oamenii scormonesc în gunoi. Îţi poţi imagina şi singur.

– Aşadar, ţi-ai amintit? Am auzit că în afacerea aia au fost implicate nişte sume... incitante. Uriaşe.

– Sînt convins că ai auzit asta. Acum îmi aduc aminte totul. Cifrele au fost exagerate. Din cauza tipului de personaj – femeie de culoare, senator – Chris s-a ocupat el însuşi de caz. El a fost procurorul desemnat iniţial. Asta s-a întîmplat în preistorie. Cazul n-a avut nici o şansă de izbîndă şi nu are nici acum. A fost unul dintre acelea, adăugă el, enigmatic.

– De care?

– O altă decizie dificilă pentru Locke.

– Ce a fost atît de dificil?

– Între noi fie vorba, Chris a tras nişte sfori ca să pună mîna pe caz.

– *A dorit* să se ocupe de caz?

Drysdale dădu din cap:

– Cu toate că majoritatea investitorilor erau negri, şi eu am crezut că Dana Wager făcea parte dintre ei. Chris, nou în funcţie, dorea să dovedească faptul că nu se sinchisea de culoarea anchetaţilor. Îşi dorea din tot sufletul cazul acela, ca să arate că putea fi procuror pentru toţi. Îmi amintesc că, după ce a fost numit, venea la mine şi-mi cerea părerea şi ajutorul. Dar nu a existat nici un indiciu.

Glitsky spuse ceea ce ţinuse pentru el pînă atunci:

– Am auzit că a fost vorba de trei milioane de dolari.

Drysdale clătină uşor din cap:

– Din cîte îmi amintesc eu, Abe, n-ai nimerit nici pe departe. Nu cred că a fost nici măcar un milion, atunci cînd Chris a cercetat cazul. Cineva a avut noroc cu o investiţie sau ceva de genul ăsta...

– Ancheta n-a continuat?

– Eu n-am găsit nimic şi ar fi fost imposibil să nu fi mirosit ceva. Sigur, continuă Drysdale, revenind la subiect, că abandonarea cazului a fost o decizie dificilă pentru Chris, căci după aceea a fost acuzat că hotărîrea lui a avut la bază faptul că majoritatea investitorilor erau de culoare. Nu putea să se justifice spunînd că voia cu tot dinadinsul să-i condamne pe oamenii aceia. Din moment ce nu făcuseră nimic condamnabil, iar ancheta arătase acest lucru...

Art oftă şi zise:
– Zvonuri, deci...
– Zvonuri, îl aprobă Glitsky.

Loretta se afla în centru, la biroul ei din primărie. În Washington, DC, era ora opt, vineri seara, la sfîrşit de săptămînă. Un moment tocmai potrivit pentru încheiat afaceri. Se spunea că afacerile încetează la cinci după-amiaza, dar în Capitoliu, momentul se amîna cu cel puţin trei ore. Nimeni nu se ducea acasă pînă nu făcea tot ce se putea. „Da, îşi spuse ea uitîndu-se la ceas, este momentul potrivit."

Loretta avea încredere în ea. Rapoartele pe care le primise în timpul zilei – de la biroul ei şi de la cel al unui coleg de la Senat – arătau că şeful de cabinet al preşedintelui se străduia din răsputeri să faciliteze transferul Rezervaţiei Navale Hunter's Point către Programul Parcurilor Federale, printr-un ordin al Executivului, cu menţiunea că terenul era destinat, conform ideii Lorettei, unei tabere pentru tineri săraci şi urma să fie administrat de un afro-american.

Era clar că preşedintele văzuse (după cum sperase şi se aşteptase Loretta) ceea ce văzuse şi ea: o oportunitate politică uriaşă, care trebuia exploatată imediat pentru obţinerea beneficiilor maxime şi care putea fi considerată un simbol al devotamentului continuu al preşedintelui pentru cauza drepturilor civile şi un act în interesul armoniei rasiale. Telefonul sună, iar Loretta se sili să aştepte, să nu răspundă imediat. O sunase secretara ei, de la un telefon public de la Old Ebbett Grill, din apropierea Casei Albe.

– ... Şi cred că-i momentul felicitărilor. Preşedintele va semna decizia.

– Eşti sigură?

– A programat semnarea actului pentru mîine la amiază, după ora noastră. Acolo va fi ora nouă. Cred că-i ideal pentru scopurile tale.

– E perfect, zise Loretta.

Discutase mai înainte cu Alan Reston. Acesta credea că FBI-ul îl va prinde pe Kevin Shea pînă atunci. Asta i-ar strica

planurile lui Philip Mohandas şi ar înlătura motivul marşului spre primărie. Loretta ştia foarte bine că lucrurile puteau scăpa uşor din mînă. Nu voia să se întîmple acest lucru – nu acum, cînd era pe cale să obţină o soluţie adevărată.

Era sigură că prinderea lui Kevin Shea şi semnarea ordinului de către preşedinte – ambele cam în acelaşi timp – ar potoli lucrurile. Oraşul s-ar reîntoarce la normalitate – sau ar părea că se întoarce. Iar ea s-ar afla pe coama valului de pace şi armonie, ar deveni o eroină a întregii comunităţi, nu doar a unui anumit segment rasial. Luptase pentru obţinerea de concesii pentru cei din neamul ei – şi cîştigase –, dar dovedise şi că vrea să colaboreze cu structura de putere existentă a albilor, în care predominau bărbaţii. Îşi spuse că rămăsese o pragmatică, dar cu idealurile intacte.

– Scumpo, dacă-l vezi mîine pe preşedinte, spune-i că Loretta Wager e aceea care-l face să pară atît de bun. Dar să faci treaba asta într-un mod drăguţ şi subtil. Ai înţeles?

– Am înţeles.

– Ştiu că ai înţeles, dulceaţo!

Şi, deodată, apăruse Abe.

Stătea rezemîndu-se de uşor, umplînd toată uşa, zîmbind, bucurîndu-se că o vede. Loretta îşi pregătea notiţele pentru conferinţa de presă ce avea să aibă loc în în ziua următoare şi nu remarcase sosirea lui.

– Cum de stai atît de retrasă? o întrebă el.

– Doamne, Abe, m-ai speriat de moarte! exclamă ea, ducîndu-şi mîinile la piept.

– Noi, inspectorii de la Criminalistică, sîntem antrenaţi să ne apropiem tiptil de pradă. E un moment potrivit?

Adică dacă era singură. Abe intră în încăpere, uitîndu-se întrebător la ea, apoi închise uşa. Loretta veni spre el – desculţă, ca de obicei – şi-l luă în braţe.

– Doamne, ce mult mi-ai lipsit! Cum se poate una ca asta?

– Ştiu, răspunse el. Nu-i ridicol?

– Ba da.

– Ce-ai vrut să spui cînd ai zis că-s retrasă?

– De obicei, oamenii obişnuiţi îi văd pe senatori înconjuraţi de lingăi...

– De asistenţi.

– Bine, de asistenţi sau de membri ai Serviciului Secret.

– Senatorii n-au aşa ceva.

– ... Sau de tot felul de reporteri! De oameni. Iar tu stăteai singură, în birouaşul tău...

– E un birou drăguţ, Abe.

– Da, în comparaţie cu altele, cum e biroul meu. Dar eşti singură foarte mult timp. Nu aşa mi-am închipuit că este viaţa celor de la putere.

– Crezi că fac parte dintre cei de la putere?

– Nu cred că eşti asistenta cuiva.

– Ai dreptate, zîmbi Loretta şi se aşează pe birou. Vrei ca în jur să fie o mulţime de oameni?

Abe se apropie de ea, se rezemă de birou, între picioarele ei. Loretta nu părea mai înaltă decît atunci cînd stătuse în picioare.

– Nu ştiu cum de-ţi place.

– Nu cred că uşa se încuie, zise ea, înlănţuindu-l cu braţele. Indiferent dacă mă crezi sau nu, atunci cînd m-a sunat Elaine – asta a fost marţi seara –, cînd lucrurile păreau pe cale să explodeze, mi-am cumpărat un bilet de avion şi am venit în San Francisco cu o cursă obişnuită. Trebuia să fiu aici, să dau o mînă de ajutor. Uneori, trebuie să am libertate de mişcare. Şi în momentul acela de asta aveam nevoie. Mă bucur că am venit aici. Tu nu te bucuri?

Abe se duse la uşă, văzu că nu se poate încuia, o deschise şi se uită afară, pe hol.

– Nu-i nimeni aici, spuse el, apoi luă un scaun şi-l propti sub clanţă. E ora şase. Probabil că toată clădirea e goală.

Loretta îşi puse picioarele pe podea, îşi scoase ciorapii şi se ridică din nou pe marginea biroului.

– Ar fi bine să te grăbeşti, zise ea, apucîndu-l de curea şi trăgîndu-l spre ea.

– Pot să folosesc telefonul tău pentru treizeci de secunde?

Abe apăsa deja pe butoane. Loretta luase scaunul din uşă şi se aşezase pe el.

– Aici Glitsky. M-ai căutat pe pager.

Ascultă un timp, se uită la ceas şi zise:

– Ajung acolo peste o oră.

Luă un carnet de pe birou, scrise ceva pe el, rupse pagina şi o vîrî în buzunarul cămăşii.

– Bine. Mai vorbim cînd ne vedem.

– O oră? întrebă Loretta.

Glitsky luă alt scaun şi se aşeză în faţa ei:

– M-a căutat un prieten, cu ştiri despre Wes Farrell. Avocatul lui Kevin Shea.

Abe nu-i descifră expresia, dar avu impresia că de pe figura ei dispăruse căldura:

– Trebuia să te întreb.

– A fost o zi grea. Trebuia să-ţi spun.

Şi-i spuse tot ce ştia despre Kevin Shea. Ultima oară cînd discutaseră – înainte să se ducă la cină, în seara trecută –, Abe fusese optimist şi credea că-l va aresta pe Shea în cîteva ore. Acum îi povesti Lorettei despre necazurile sale cu Reston, cu Farrell, cu Rigby şi cu FBI-ul.

Cînd termină, Loretta întrebă:

– Vrei să spui că eşti convins că Alan nu a încheiat o înţelegere cu Shea din cauza *mea?*

– În esenţă, da. Aşa văd eu lucrurile.

– Asta trebuie să înceteze. Nu renunţ la arestarea lui Kevin Shea. Ştii că de cînd am sosit am insistat să fie arestat.

– Ştiu, Loretta, dar între timp Wes Farrell s-a oferit să-l predea autorităţilor, în schimbul unor garanţii minimale din partea lui Alan Reston, iar Reston n-a acceptat. Apoi, nu ştiu din ce cauză, Farrell n-a mai vrut să mă întîlnească. Iar Shea trimite o videocasetă în care expune varianta sa, lucru care nu s-ar fi întîmplat dacă Reston... Elaine nu ţi-a spus nimic?

Auzind numele fiicei sale, Loretta se încordă vizibil:

– Mi-a spus multe... nu şi asta. Mi-a spus că ştii.

– Despre ea şi Locke?

– Şi despre mine şi tine.

– I-am povestit în termeni generali. Despre ce-a fost în trecut.

– Mi-e teamă că eu nu m-am rezumat la atît.

După o tăcere îndelungată, Glitsky oftă şi zise:

– Bine.

– Îmi pare rău. Aşa că, vezi tu... nu prea am discutat despre Kevin Shea.

Glitsky se ridică şi începu să se plimbe prin încăperea aceea mică. Se opri lîngă fereastră şi se uită în întunericul care cobora afară.

– Am fost sunat de un prieten care crede că-l va convinge pe Farrell să discute din nou cu mine. Dacă va discuta, trebuie să-i ofer unele asigurări pentru Shea. Asta înseamnă că Reston trebuie să se răzgîndească.

– Vrei să vorbesc cu Alan?

– Asta ar putea să scoată lucrurile din impas. Dacă l-am aresta... s-ar putea termina totul.

Loretta îşi trase un picior sub ea:

– Elaine mi-a spus că există unele indicii că Shea n-ar fi... că va fi greu de dovedit că-i vinovat.

– El are o altă versiune a evenimentelor, dar asta nu-i ceva neobişnuit la cei acuzaţi. Fiecare are o variantă proprie.

– Tu crezi că povestea lui Kevin Shea e adevărată?

Abe se întoarse spre ea:

– Ce vrei, de fapt, să ştii?

– În parte, vreau să ştiu cum va fi afectată fiica mea. Eu l-am ales pe Kevin Shea ca un simbol al rasismului albilor şi am fost convinsă că am dreptate. Dar ea va trebui să suporte consecinţele acestei poveşti. A vorbit în public, cum au făcut mulţi dintre noi, condamnîndu-l.

– Ştiu. Am încercat s-o sfătuiesc să nu facă asta.

– Dar *a făcut-o*. Ce va face acum?

Tonul ei era aspru, cu o notă de panică. Glitsky se duse lîngă Loretta, se lăsă într-un genunchi şi o îmbrăţişă:

– De aceea discutăm, nu-i aşa?

Ea se lipi de el.

– Îmi pare rău. Nu-i vina ta, zise Loretta. Sînt îngrijorată pentru fiica mea. Spui că se poate ca Shea să nu fi fost făptaşul?

– Există posibilitatea să nu fi fost el.

– Şi ce se va întîmpla cu Elaine, cu cariera ei?

După un timp, Abe îi răspunse:

– Va fi mai bine să se afle acum, nu după ce va fi împuşcat de vreun membru prea zelos al echipei SWAT a FBI-ului.

– Cred că exagerezi. Nu pot să-mi închipui...

– Ai întîlnit-o pe agentul special Simms?

– Nu.

– În locul tău nu mi-aş exprima vreo părere pînă n-aş cunoaşte-o.

Loretta clătină din cap şi zise:

– Abe, agenţii FBI pe care-i cunosc sînt profesionişti adevăraţi. Nu doresc schimburi de focuri pe care nu le pot explica sau justifica.

– Asta-i problema. Cred că Simms vrea exact acest lucru: un schimb de focuri pe care-l poate explica în mod plauzibil. Va spune că avea informaţii că Shea era înarmat şi periculos. Că n-a avut de ales. Şefii ei ştiu că nu-i e frică să apese pe trăgaci. Iar acest lucru este considerat o calitate. Ştiu acest lucru, fac şi eu parte din poliţie.

Loretta nu era convinsă:

– Nu pot să cred că FBI...

– Ai citit vreodată Cehov?

Abe îi văzu nedumerirea şi-i explică:

– Cehov a spus că nu arăţi un pistol în primul act dacă nu ai de gînd să-l foloseşti în al treilea.

– Şi ce-i cu asta?

– FBI a adus aici trăgători de elită. Lunetişti. Nu i-a adus doar ca să se plimbe.

– Crezi că intenţionează *să-l ucidă* pe Kevin Shea?

– Exact asta cred. O vor face atît timp cît lumea îl mai crede vinovat. De aceea Alan Reston a refuzat să-i ofere protecţie. A imaginat un scenariu, închipuindu-şi că te protejează pe tine, Loretta. Poate şi pe Elaine, dar în primul rînd pe tine.

– Pe mine?

Enormitatea acuzaţiei păru că o zdrobeşte, iar Loretta se prăbuşi în scaun:

– Din cauză că am făcut ca Shea să se afle în centrul atenţiei?

– Da.

– Oh, Doamne, trebuie să-l sun pe Alan!

Loretta se ridică, se duse la birou şi începu să apese pe tastele telefonului. În timp ce aştepta să-i răspundă cineva, Glitsky îi reaminti să nu-i pomenească numele, pentru că i se ordonase să nu se mai ocupe de caz.

Nu răspunse nimeni.

– Nu-i acolo. O să încerc să-l sun acasă.

Îşi scoase carneţelul, răsfoi paginile şi formă alt număr. Lăsă un mesaj ca, indiferent de oră, Alan s-o sune. Era ceva urgent. Lăsă trei numere: cel de la birou şi două de acasă.

– O să mă sune şi o să-i spun ce să facă, zise Loretta.

Se întoarse la Abe şi-l cuprinse iarăşi în braţe:

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Acum du-te şi întîlneşte-te cu prietenul tău! O să te sun după ce o să discut cu Alan.

62

FARRELL SE DESPĂRŢISE de Hardy spunîndu-i:

– Da, poţi să-i zici prietenului tău Glitsky să mă caute.

El nu avea de gînd să-l sune pe locotenent. Nu voia să promită că-i va telefona lui Glitsky şi pentru că nu ştia cînd o să-l sune Kevin. Iar el nu putea să-l sune pe Kevin, chiar dacă ar fi avut să-i spună ceva important.

Trebuia să stea liniştit, pînă cînd avea să se întîmple ceva.

Se duse acasă, aşteptă, îşi pierdu timpul uitîndu-se la ştiri şi aşteptă în continuare. Asta era povestea vieţii lui în ultimele zile: aşteptase. Însă de data asta băuse două halbe de Guinness. Moţăi, se trezi, se uită la ceas.

Glitsky avea de gînd să-l sune sau nu?

În cele din urmă, îi puse lesa lui Bart şi ieşiră aproape alergînd din apartament. Nu mai voia să audă telefonul sunînd după ce încuiase uşa.

De data asta o luară spre nord, pe Junipero Serra. Poate aveau să ajungă în cartierul comercial de pe Ocean Street. Existau acolo localuri cu mese afară, unde mîncase, cu Bart alături.

Era o seară tipică de iulie pentru San Francisco – rece şi vîntoasă. Wes renunţase la pantaloni scurţi şi tricou, îşi pusese un trening cenuşiu, ducînd cu el „servieta de avocat" goală (avea în ea două pixuri şi un carnet) pe care n-o mai scosese din dulap de mai bine de un an. Se trezise din letargie, începuse să facă planuri, mergea fluierînd. În cealaltă mînă

ţinea lesa lui Bart. Cîinele se oprea periodic, însemnîndu-şi teritoriul şi bucurîndu-se de plimbare.

De fapt, lucrurile nu stăteau prea rău, cu excepţia îngrijorătoare a lipsei unei legături cu poliţia. Dacă Dismas Hardy îi spusese adevărul şi nu Glitsky fusese cel care-l trimisese pe Stoner cu mandatul de percheziţie, atunci îi mai rămăsese o şansă de a negocia nişte termeni care să-l protejeze pe Kevin cînd va fi arestat.

Deja Farrell se gîndea la pasul următor: procesul. Îl aştepta. Putea cîştiga cazul acela. Şi, spre deosebire de cazul fostului său prieten Mark Dooher, de data asta va fi de partea justiţiei – un concept pe care, cu o zi în urmă, îl considerase aruncat la coşul de gunoi al istoriei. Gîndul că ar putea juca un rol important în apărarea unui om nevinovat îl impulsiona. Credea că, după ce cazul va fi prezentat Curţii, ar putea obţine retragerea acuzaţiilor înainte de a se ajunge la proces.

În timp ce mergea către Ocean Street, îi veni brusc o idee. Încetă să fluiere. Se opri din mers, legă lesa lui Bart de un gard din fier forjat care mărginea o pajişte îngrijită, cu gazon şi bonsai, ce înconjura o căsuţă ca de turtă dulce. Se aşeză pe treptele de piatră şi-şi deschise servieta, fără să-i pese de vreme sau de peisaj.

Ce-i trecuse prin minte? Ah, da... rănile de cuţit. Trebuia să-şi amintească, atunci cînd o să discute cu Glitsky (cînd? – poate că ar trebui să cedeze şi să-l sune pe locotenent) să-i ceară să caute oameni cu răni de cuţit. (Farrell nu avea de unde să ştie de Colin Devlin, de Mullen sau de McKay.) Asemenea amănunte – care nu fuseseră făcute publice – îl puteau determina pe judecător să decidă că nu avea dovezi în baza cărora să-l condamne imediat pe Kevin. Da, numai că Shea pomenise de asta pe casetă! Wes şterse ceea ce scrisese.

Dar acesta fusese doar primul amănunt semnificativ care-i trecuse prin minte. Încercă să-şi amintească alte argumente pe care le folosise în discuţia cu Glitsky de la Lou Grecul. Ar fi grozav dacă ar putea să-şi salveze clientul în baza moţiunii 1118 – verdict direct de achitare.

Începu să-şi noteze. Avocatul se afla din nou în elementul său. Putea face un milion de lucruri pentru Kevin... să-l cheme pe Glitsky ca martor – un poliţist ca martor *al apărării*.

Îi plăcu ideea. Spectacolul ar fi convins juriul. Trebuia să găsească un medic care să-l examineze cît mai curînd pe Kevin. Care să certifice existenţa coastelor rupte – dacă existau – şi a rănilor de pe figură.

Rahat! Uitase să-i facă poze lui Kevin, iar juliturile se vindecau. Da, dar se vedeau pe videocasetă. Spera să fie aşa. Nu-şi amintea prea bine. Trebuia să-şi revină, să aibă mintea brici. Procesele erau ca războaiele: nu te vîri în aşa ceva dacă nu eşti pregătit să cîştigi sau să mori în luptă.

Mai era ceva. Ce?

Muşcă din capătul pixului. Pasta se scurse şi-l murdări pe buză. Trebuia să se gîndească la juriu. Ce naiba putea să facă în privinţa componenţei rasiale a juriului? O temă spinoasă, ca de obicei. Credea totuşi că va găsi doisprezece oameni fără prejudecăţi rasiale, chiar şi într-un caz ca acesta, cu potenţial exploziv.

Cîţi prieteni de culoare avea Kevin? Da, era un clişeu, dar aşa stăteau lucrurile. El însuşi cunoştea vreo doi dintre aceşti prieteni, băuseră împreună. Ar fi martori buni. Kevin le ştia numele.

Avea însă nevoie de vreo doi suspecţi. Nu de suspecţi, ci de indivizi care săvîrşiseră crima.

Rupse cîteva pagini din carnet, scriind ca un nebun. Poate că era nebun. Un om de vreo cincizeci de ani, cu părul lung, burtos, îmbrăcat în trening, cu gura mînjită de pastă neagră, care mormăia cuvinte incoerente. Cîinele lui gras, bătrîn, se încovrigase la picioarele lui. Un cîine care se pîrţîia mai des decît ar fi trebuit, din cauza mîncării grele – carne din conservă şi uneori bere – oferite de stăpînul lui, care considera că aceea e hrana potrivită pentru un cîine. La început, nu-şi dorise animalul ăla blestemat, dar, dacă tot îl avea, decisese că nu-l va hrăni cu resturi şi cu mîncare gătită. Nu aşa era hrănit un cîine adevărat, precum Bart-Cîine-Farrell. Nu, domnule!

Se aprinseră felinarele. Pe Ocean Street funcţionau bine. Vîntul se oprise la apusul soarelui. Wes Farrell se uită în sus, surprins nu atît de locul în care se afla, cît de ceea ce se întîmpla cu el.

Revenise la viaţă.

Carl Griffin îl convinsese pe Marcel Lanier să-l însoţească şi să cerceteze din nou zona parcului Dolores. Ridley Banks, care făcuse echipă cu Marcel în ultimele zile, rămase singur.

Decisese că în ziua aceea va sta departe de sediu. Avea motive îndreptăţite. În zelul lor de a găsi vreo dovadă împotriva lui Peter McKay şi a lui Brandon Mullen, el şi Marcel îşi neglijaseră sarcinile curente. Era cazul să bată străzile şi să se ocupe de celelalte cazuri de omucidere.

Ridley îşi dăduse seama că nu trebuie să continue cu bănuielile lui referitoare la trecutul Lorettei Wager, altfel Glitsky avea să explodeze. Aşadar, îi lăsase biletul codificat, iar lucrurile n-aveau decît să se desfăşoare după voia lor – el făcuse tot ce fusese în stare. Nu deţinea alte dovezi decît ceea ce-i spusese lui Abe, dar ştia că doamna senator Wager avea nişte secrete pe care inspectorii criminalişti ar fi bine să nu le dezgroape. Voia doar să ştie mai mult. Sau, mai bine zis, voia ca Glitsky să înţeleagă cu ce s-ar putea confrunta. Iar ce va face după ce va înţelege... asta era treaba lui.

Jacqueline, prietena lui Ridley, lucra ca secretară într-o renumită firmă de avocatură. Inspectorul o aştepta la recepţie, ca să afle dacă îşi termina curînd treaba şi putea să meargă cu el la masă. Se întunecase deja, dar ziua de lucru a secretarelor din firma respectivă se termina atunci cînd şefii lor se duceau acasă – oficial, orele de lucru erau cele normale, dar cei care plecau pe la cinci sau cinci şi jumătate se trezeau iute şomeri. Programul lui Jacqueline se încheia nu cînd îşi termina activitatea, ci cînd îi spunea şeful că poate să plece. În nici un caz înainte.

Jacqueline apăru după colţul coridorului lung şi tăcut. În timp ce se apropia, Ridley o privea şi-i aprecia stilul degajat. Inspectorului nu-i plăcea nici ostentaţia, nici vulgaritatea, deşi – sau mai bine zis, din cauză că – le experimentase pe amîndouă în tinereţe. Jacqueline muncea, la fel ca el. Era o femeie cu suflet bun, cu un zîmbet cald şi cu un limbaj civilizat. Şi cu un trup sănătos.

Părea încordată, dar îl salută ca de obicei. Ridley îşi spuse că era prea educată ca să-şi dezvăluie emoţiile. Îl sărută pe

obraz. Jacqueline purta o fustă lungă, din lînă, şi o bluză de culoarea lavandei. Inspectorul simţi un miros vag de scorţişoară. Se gîndi că ar trebui să se căsătorească, deşi nu discutaseră încă despre acest lucru.

Ridley o luă de mînă, după ce se urcară în lift:

– Ce s-a întîmplat?

Femeia oftă şi-i răspunse după două etaje:

– Stan lucrează în week-end şi vrea să vin la serviciu.

Nu era ceva neobişnuit. Stan era Stansfield Butler III, avocatul pentru care lucra ea, un bărbat alb de treizeci şi patru de ani, căsătorit, cu doi copii mici şi care urma să devină partener anul următor, după ce lucrase şase ani în firmă. Timpul nu însemna nimic pentru el, trăia pentru lege.

Ridley dădu din umeri, primind ştirea fără nici o plăcere.

– Bine, zise el, strîngîndu-i mîna. Cu toate problemele astea, sînt convins că nu strică să fac şi eu nişte ore suplimentare.

Discutaseră despre posibilitatea de a se duce undeva – poate la Point Reyes – pentru două zile, dar existase întotdeauna eventualitatea unei chemări la serviciu în ultimul moment. Jacqueline era secretara devotată şi foarte eficientă a lui Butler de patru ani. Însă nu-şi făcea iluzii că nu va fi înlocuită dacă spunea „nu" de prea multe ori (o dată? de două ori? nu ştia precis). Acest lucru se întîmplase cu foarte multe dintre colegele ei. Era negresă şi secretară. Dacă voia să-şi păstreze postul bine plătit, nu trebuia să acorde nici o prioritate vieţii sale personale. Aceasta trebuia să treacă pe planul al doilea.

– Nu-i chiar aşa.

– Ce?

Uşa ascensorului se deschise, iar cei doi ieşiră în holul enorm, placat cu marmură. În cealaltă parte a holului se afla un bar pentru tinerii din clădire. Cei doi se îndreptară spre el, din obişnuinţă. Jacqueline bea uneori un pahar de Chardonnay, după orele de serviciu.

Ea se opri şi se întoarse spre Ridley:

– Speram să merg la marş. Nu sînt sigură că o să vin pentru Stan. Nu mîine. I-am zis asta.

– Şi el ce-a spus? întrebă Ridley, după ce rumegă informaţia un timp.

– A rămas cu gura căscată. Cînd şi-a revenit, a zis că-i decizia mea. Dacă n-o să vin, o să fie vina mea. A spus că o să-i fie greu să găsească altă secretară, iar dacă îşi va pierde clientul pentru că secretara n-a fost disponibilă, atunci...

Amîndoi ştiau ce însemnau vorbele avocatului. Ridley îşi puse mîna pe spatele ei şi intrară în bar. Se auzea muzică New Age. Lîngă fereastră erau două mese libere.

După ce comandară (Ridley ceruse o bere de ghimbir), se luară de mînă.

– La ce marş voiai să te duci? La cel al lui Philip Mohandas?

– Nu voiam să mă duc, spuse ea, liniştită. Ci o să mă duc.

– Crezi că merită să-ţi pierzi slujba?

– Poate par de modă veche, dar cred că trebuie să luăm atitudine. Lucrurile merg aşa de prea mult timp şi nu se schimbă nimic.

– Şi crezi că dacă o să iei atitudine alături de Philip Mohandas şi de alte cîteva sute de fraţi o să se schimbe ceva?

– Nu vor fi doar cîteva sute. Toţi cei pe care-i cunosc se duc.

– Tu n-o să te duci, zise Ridley, luîndu-şi mîna din mîna ei.

– Ba da.

– N-o să te duci.

– Nu te recunosc, Ridley!

– Nu? Amuzant! Eu sînt poliţist, iar marşul acela este împotriva poliţiştilor care nu-şi fac treaba, pentru că sînt controlaţi de nişte gunoaie. Asta am auzit. Iar tu vrei să iei parte la aşa ceva? Şi îmi spui că nu mă recunoşti?

– Nu te supăra, zise ea, lăsîndu-şi mîna pe masă.

– Bine, nu mă supăr.

– Poate nu vezi lucrurile cum le vedem noi. Adică, poate ai făcut parte din sistem prea mult timp...

– Şi am luat-o razna?

O privi furios:

– Ai idee unde am fost în ultimele trei zile, cînd n-am avut timp să te văd?

– Eu...

– O să-ţi spun. Am urmărit oameni, încercînd să-i descopăr pe cei care l-au spînzurat pe Arthur Wade. Nici un marş spre primărie n-o să mă ajute să-i găsesc pe indivizi.

– Vorbeşti despre *persoana aceea?*

– De Kevin Shea?

– Da, despre el.

Banks se uită în jos. Puse mîna pe masă şi o prinse pe a ei:

– Jacqueline, scumpo, ascultă-mă! A fost o *gloată* care l-a ucis pe Arthur Wade, nu doar...

Fu rîndul femeii să reacţioneze. Izbi în masă cu ambele palme. Scrumiera zăngăni. Oamenii de la mesele din jur se uitară la ei.

– Tu nu *simţi* nimic? Nu mai simţi nimic?

– Simt în fiecare zi, Jacqueline. Sînt implicat în fiecare zi.

– Dar nu mai ai curaj.

– Ce vrei să spui?

– Că ei ţi-au vîndut gogoşi şi tu le-ai înghiţit.

– N-am înghiţit nimic, Jacqueline! Însă merg cu ochii deschişi.

– Nu, mergi fiind *poliţist*, fiind unul dintre *ei*. Crezi că faci parte din *echipa* lor, că eşti într-o bandă în care fiecare e protejat de ceilalţi.

– Doamne! De unde ţi-au venit ideile astea?

– Te-am observat. Am văzut ce s-a schimbat şi ce nu. Te prosteşti singur, Ridley Banks! Crezi că eşti unul de-al lor. Eşti *inspector*, eşti cineva şi nu te poate atinge nimic. Dar o să-ţi spun ceva, iar săptămîna asta ar fi trebuit să te facă să pricepi. Noi sîntem oameni de categoria a doua. De aceea mărşăluim. Despre asta e vorba.

– Doamne, Jacqueline! începu el, apoi se opri. Şi crezi că merită să-ţi pierzi slujba pentru asta?

Ea zgudui din nou masa şi se uită urît la cei care priviră spre ei, apoi izbucni:

– Asta n-ar trebui să aibă nici o legătură cu slujba mea! E sîmbătă, pentru numele lui Dumnezeu! E week-end-ul de 4 Iulie! N-am fost anunţată din timp. Ce-ar trebui să fac, să renunţ

la orice tot restul vieţii mele de fiecare dată cînd Stansfield Butler Al Treilea vrea o ceaşcă de cafea cu lapte degresat? Crezi că, dacă n-aş fi fost negresă, mi-aş face asemenea griji?

– Dar eşti, fetiţo.

– Pentru asta mărşăluim.

– Ai putea fi supărată că eşti doar secretară, nu avocat. Poate culoarea nu are nimic de-a face cu asta...

– *Doar* secretară! Eu...

Un bărbat atletic, în costum şi cu cravată, se apropie de masa lor:

– Scuzaţi-mă, sînt managerul de aici şi unii dintre clienţi...

Făcu un gest de scuză, nu era vina lui:

– V-aş ruga să vă continuaţi discuţia afară.

Jacqueline se grăbi să riposteze:

– Mă întreb dacă eu v-aş fi cerut...

Dar Ridley o prinse de mînă şi o trase, făcînd-o să se ridice:

– Jacqueline, hai să mergem!

O cuprinse cu braţul şi o conduse spre uşă.

Cînd ajunseră pe trotuar, tînăra se întoarse spre el:

– Ia-ţi mîinile de pe mine! Pleacă de lîngă mine!

– Jacqueline, te rog...

Tînăra se desprinse şi se întoarse.

Ridley se întinse după ea, dar ea se feri şi-l izbi în frunte, împingîndu-l înapoi:

– Nu te apropia de mine! Nu vreau să te mai văd! Pleacă!

Jacqueline se dădu înapoi, înfruntîndu-l, cu mîna ridicată. Apoi, deodată, se răsuci pe călcîie şi fugi.

Ridley o urmă cîţiva paşi. Renunţă şi se opri în faţa ferestrei uriaşe a barului. O mare de figuri, toate albe, se uitau la el prin geam.

Nu se simţi ca fiind unul dintre ei. Nici un pic.

63

– DULAPUL E GOL, după cum ai spus, zise Melanie. N-a rămas nimic.

Se întinse şi scoase o cutie cu amestec de fructe şi o conservă cu cîrnaţi vienezi. Kevin apăru în uşa bucătăriei.

– Cu ce trăieşte prietena ta Ann'?

– Cu ceea ce vedem.

Melanie deschise frigiderul. Şi acesta conţinea prea puţină mîncare sau băutură. La micul dejun terminaseră nişte brînză şi biscuiţi vechi, la prînz mîncaseră două ouă bătute. Amîndoi. Şi băuseră apă.

– Aş avea chef de-o pizza, zise Kevin. Şi aş bea o bere.

– Să facem o comandă. Mai ai bani?

Kevin se uită în portofel şi scoase cincizeci şi opt de dolari, pe care-i puse pe masa din bucătărie. Puse peste bancnote unul dintre ghivecele cu flori care se găseau pretutindeni.

– Mi-am adus aminte că n-am sunat la serviciu, să le spun că o să lipsesc un timp.

Kevin lucrase douăzeci şi cinci de ore pe săptămînă la o firmă de telemarketing ce livra programe de contabilitate unor companii mici, desfăşurîndu-şi activitatea de la unul dintre telefoanele amplasate într-o casă din Marina.

– Mă întreb dacă mi-au remarcat absenţa. Probabil că nu-mi simt lipsa.

Nici unul din ei nu zîmbi. Erau prea încordaţi.

Melanie se întoarse în camera de zi, răsfoi cartea de telefon şi sună la un local pe care-l ştia. Puse receptorul în furcă şi zise:

– Nu mai fac livrări, din cauza tulburărilor de stradă.

– Încearcă în altă parte.

După ce dăduse şapte telefoane – la trei pizzerii, la două restaurante cu mîncare chinezească, la un bar mongol şi la un local specializat în piroşti –, aflară că nimeni nu făcea livrări la domiciliu. Melanie se pregătea să dea al optulea telefon, cînd Kevin zise:

– Cred că am înnebunit stînd închis aici. Ai înnebunit şi tu sau numai eu?

Melanie dădu din cap şi răspunse:

– Doar un pic.

– E vineri seara. E întuneric. Oamenii – oamenii normali – merg la întîlniri. Hai să ieşim! Poate că Ann are o perucă, o să-mi vîr nişte ghemotoace de vată în gură...

– Vrei să mănînci pizza cu ghemotoace de vată în gură?

– Bine, fără vată. Poate nişte ruj de buze...

Melanie clătină din cap:

– Kevin!

Bărbatul îşi ţinea mîinile pe lîngă corp:

– Chiar că înnebunesc stînd aici.

– Şi eu, dar de fiecare dată cînd scoatem capul afară...

– Nu de fiecare dată, îi reaminti el. Seara trecută am stat o oră la coadă la localul ce servea în maşină şi nu ne-a recunoscut nimeni.

– Acolo nu se uita nimeni după noi.

– Nu s-ar uita nici în alt local mic. De fapt, cred că nimeni nu s-ar aştepta să ne vadă în locuri publice. Chiar dacă s-ar uita cineva drept la noi şi ne-ar vedea mîncînd pizza, şi-ar spune: „Nu se poate. Nu pot fi ei. N-ar fi chiat atît de proşti."

Melanie, stînd lîngă telefon, analiză ideea:

– Pe de altă parte, dacă ne amintim de John Dillinger... A fost împuşcat în timp ce ieşea de la cinematograf...

– A fost trădat. Nimeni nu ştie unde sîntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm. Cred că ar fi mai bine să

mergem la un local decît să ne ducem la un magazin. Ne ducem acolo, mîncăm, ne întoarcem. Ce zici?

Ann avea o mulţime de pălării. Îşi puseră fiecare cîte una – Kevin o tichie colorată pentru schi, pe care şi-o trase pînă pe sprîncene, iar Melanie o beretă din catifea, în care îşi strînse părul. Aleseră accesoriile potrivite, iar Melanie îşi dădu cu un ruj roşu-strident. Îşi pictă pe figură două aluniţe. Kevin optase pentru o înfăţişare mai naturală, dar nu rezistă să nu-şi pună un cercel de aur în ureche.

Cînd ieşiră afară, îşi dădură seama că oraşul mirosea încă a fum şi, contrar părerii lui Kevin că oamenii dansau, nu se vedea nici un semn de distracţie. La urma urmei, tabăra de corturi din Panhandle, din parcul Golden Gate, se afla în apropiere. Dacă se uitau atent, vedeau din intersecţii focurile de tabără şi clipitul semnalizatoarelor galbene de pe barierele care înconjurau tabăra.

Melanie îşi ţinea braţul în jurul mijlocului lui Kevin – noaptea era răcoroasă – cu mîna în buzunarul lui din spate. El o strîngea lîngă trup. Mergeau repede. Haight Street nu se afla în zona cu restricţii de circulaţie, dar traficul stradal era ca şi inexistent, iar pietonii, foarte puţini. Ici-colo, vagabonzii cerşeau bani. Kevin le împărţi ultimele sale monede.

După cum prezisese Kevin, nu-i băga nimeni în seamă. Deşi strada era goală, la Pizzaiola era destul de înghesuială pentru ora nouă, într-o vineri seara. Kevin alese un separeu într-un colţ, în fundul sălii.

– Lîngă uşa din spate, pentru orice eventualitate, explică el.

– Nu eşti amuzant!

Melanie se duse să comande. O pizza mare, asortată, cu anşoa, o cană cu bere Sam Adams şi două pahare.

– Puteţi să-mi arătaţi un act?

Bărbatul din spatele barului, un afro-american cam de vîrsta lui Kevin, îi zîmbi. Nu părea ameninţător, dar aştepta un act de identitate.

Melanie îngheţă. Împlinise douăzeci şi unu de ani în urmă cu şase luni şi, de cînd se întîlnea cu Kevin, se obişnuise să comande bere fără să i se ceară să se legitimeze. Rămase blocată, întrebîndu-se ce să facă. Nu putea să fugă, lăsîndu-l pe Kevin acolo. Fără a pomeni că prin fuga ei ar fi alarmat tot cartierul. Se întoarse, dar Kevin nu se uita în direcţia ei.

– Doamnă?

– Oh, scuze!

Nu avea ce să facă. Scoase portofelul şi-i arătă permisul de conducere, iar barmanul îl ridică la lumină:

– Mulţumesc. Pentru cine-i celălalt pahar?

Oh, Doamne! O să fie prinşi! Nu-i rămînea decît să fugă. Să-l strige pe Kevin şi să fugă.

– Pentru prietenul meu, cel de acolo, zise ea, încercînd să se stăpînească. E mai în vîrstă decît mine.

Barmanul se strădui să vadă prin semiîntuneric.

– Atît de în vîrstă? zise el, zîmbind, şi umplu cana cu bere. Vi-l aduce chelneriţa, de îndată.

Melanie se duse înapoi, în colţ, ca prin vis. Se aşeză la masă.

– A fost o idee bună, spuse Kevin. Mîine o să... ce s-a întîmplat?

Chelneriţa veni, puse cana pe masă, între ei, şi plecă fără să-i privească. Melanie încerca să se stăpînească. Clătină din cap, dorind ca el să înceteze, să n-o mai întrebe nimic, să nu mai atragă atenţia asupra lor. Kevin se aplecă peste masă, apropiindu-se de ea.

– Ce s-a întîmplat? şopti el, punîndu-şi mîna pe masă.

Tînăra i-o prinse între mîinile ei şi-i povesti totul.

Barmanul se mişca fără încetare, umplînd alte căni cu bere. În spatele tejghelei, unul dintre bucătari arunca aluatul de pizza în aer. La tonomat se auzea *Love Is Stonger Than Justice,* în interpretarea lui Sting. Deşi nu exista un ring de dans, cîteva persoane se bîţîiau, fără să ţină seama de ritmul melodiei. Nimeni nu le acorda vreo atenţie lui Kevin şi lui Melanie. Kevin remarcă acest lucru.

– Ştiu. Dar tu... şi dacă...

Kevin îi mîngîie mîna.

– O să scăpăm. Ne pricepem la asta, zise el, rînjind plin de încredere. Totul e bine, Mel.

– Kevin, nu-s bună la aşa ceva. Cînd tipul ăla s-a uitat spre tine, mi s-a făcut rău.

– Ba eşti foarte bună.

Ea clătină din cap:

– Ce-o să se întîmple cu noi? Cînd se va termina totul? Se va termina vreodată?

Bărbatul îşi retrase mîna şi umplu paharele. Trăgea de timp:

– Asta încercăm, să oprim toată povestea asta, nu-i aşa?

– Nu ştiu dacă mai încercăm ceva. Ştiu doar că sînt speriată. Speriată de moarte. Uneori cred că n-o să scăpăm cu viaţă. Că ne va ucide cineva înainte să se termine totul.

– Nu se va întîmpla asta.

– Te rog să baţi în lemn. Te rog.

Ascultător, Kevin bătu în masă şi nu numai ca s-o facă pe Melenie să se simtă mai bine:

– Dacă ne gîndim bine, doar eu sînt în pericol. Mel, tu ai alte opţiuni. Ai putea...

Privirea ei se înflăcără:

– Nici vorbă! Crezi că o să te părăsesc după ce-am trecut prin atîtea?

– Păi, ai spus...

– N-am spus asta. Nu vreau asta. Doar că sînt speriată. Sînt speriată pentru *amîndoi*. Ce om cu mintea întreagă n-ar fi speriat în asemenea clipe?

– Voiam să spun că tu ai putea să pleci chiar acum, să iei un taxi pînă în Peninsulă, să te duci acasă la părinţi, să angajezi un avocat...

– *Nu!* Taci din gură, Kevin!

Bărbatul îşi apropiase faţa de a ei şi-i vorbea în şoaptă:

– Poate că ar trebui, Mel. Ce se întîmplă nu-i corect faţă de tine.

Tînăra sorbi din bere şi se uită în jur. Reuşi să zîmbească şi-l privi în ochi:

– Ducă-se dracului corectitudinea! Dacă lumea asta ar fi corectă, ai fi primit o medalie de la Casa Albă.

– Nu vreau chiar atît de mult. M-aş mulţumi cu anularea mandatului de arestare.

– Ar fi un început bun.

Chelneriţa sosi cu pizza, o puse, aburindă, pe masă, şi plecă.

Kevin arătă spre femeie:

– Vezi? Sîntem în siguranţă.

– Avem speranţe, zise Wes.

Kevin vorbea de la un telefon public din hol, lîngă ieşirea de urgenţă de la Pizzaiola:

– Tocmai discutam despre asta.

– Unde eşti? Ce-i cu zgomotul acela?

– La Pizzaiola. O pizzerie de pe Haight. Trebuia să ieşim. Înnebuneam. E în regulă. Nu ştie nimeni cine sîntem.

– Kevin, *toată lumea* ştie cine sînteţi. Să sperăm că nu vă recunoaşte nimeni. Nu-i acelaşi lucru. Te rog să ţii minte!

– Sigur, Wes. O să plecăm imediat şi o să ne întoarcem în ascunzătoarea noastră. Despre ce speranţă vorbeai?

Wes se supărase pentru că prietenul şi clientul său – cel mai căutat fugar din oraş, district, stat, poate chiar din întreaga ţară – pierdea vremea într-o pizzerie, dar n-avea ce face.

– Nu Glitsky m-a urmărit pînă acasă. A fost procuratura, nu poliţia.

– Şi?

– Şi cred că avem o şansă reală să obţinem ceea ce ne doream seara trecută: măcar o audiere şi protecţie suplimentară.

– O *şansă* reală?

– Mai bine asta, decît nimic. Încerc să obţin mai mult.

– Ştiu. Aşadar, ai vorbit cu Glitsky?

– Încă nu. O să mă sune în seara asta. Sincer vorbind, aştept să mă sune chiar acum.

Kevin nu-şi putu stăpîni sarcasmul:

– Dumnezeule! Sînt impresionat!

– Kevin, nu-i deloc rău. Cel puţin acum avem un motiv serios să rămîi pe loc şi să nu fugi. În dimineaţa asta, ţii minte...

– Îmi amintesc.

– Bine. Cred că mîine, pe vremea asta, vom obţine ceva. Ştiu că Glitsky mă va suna – s-a străduit mult să mă facă să vorbesc cu el. E de partea noastră, deşi-i poliţist. Asta nu-i o ştire rea.

– Bine, m-ai convins. Sînt fericit. Jubilez.

Farrell oftă şi întrebă:

– De ce nu stabilim o oră la care să mă suni? De ce nu-mi dai numărul tău de telefon?

– Ţi l-aş da, dar nu-l cunosc. Nu-i al meu. Nici al lui Mel.

– Bine, dar mă îmbătrîneşte faptul că nu pot să dau de tine.

– Nu cred că eu sînt cauza. S-a întîmplat ceva care te-a îmbătrînit definitiv. Ţi-am povestit despre teoria mea că radiaţiile cosmice sînt cauza îmbătrînirii?

– Şi eu am o teorie, Kevin. Bătrîneţea este provocată de faptul că ai trăit mult.

– Şi asta e o teorie bună. Bine. Cînd mai discutăm?

– La ora nouă.

– La nouă? Wes, e sîmbătă. E o crimă să te trezeşti sîmbătă la ora nouă!

– *Sîmbătă?* Ce contează că-i sîmbătă sau marţi, cui îi pasă?

– Bine, la ora nouă. Glumeam.

– Eşti o belea! Bine, rămîne la ora nouă!

Era prima ei misiune în San Francisco, iar agentul special Simms nu putea să creadă că există o asemenea vreme. În primele zile ale lui iulie îngheţai! În Districtul Columbia fuseseră treizeci şi şapte de grade Celsius încă de la mijlocul lunii mai, iar ea îşi imaginase că în California vremea era asemănătoare, doar ceva mai umedă. Misiunile anterioare în Los Angeles, Modesto, Sacramento şi Oakland n-o pregătiseră pentru microclimatul de aici. Dacă ar fi fost o cititoare pasionată, ar fi ţinut seama de remarca foarte des citată a lui Mark Twain: cea mai rece iarnă de care am avut parte a fost luna iunie în San Francisco. Dar Margot Simms nu citise decît manuale în ultimii şase ani, iar înainte aproape nimic.

Se afla după colţul străzii unde fusese parcată camioneta de supraveghere, în faţa blocului lui Wes Farrell, şi ţinea în

mînă un pahar înalt cu *caffe latte*. Deşi nu bătea vîntul, temperatura scăzuse brusc la vreo douăsprezece grade, iar ea purta doar o fustă şi o bluză, sub o jachetă subţire. În cele trei ore petrecute în camioneta neîncălzită, după ce părăsise Palatul de Justiţie, frigul îi pătrunsese în fiecare celulă a trupului.

Cu zece minute în urmă se ridicase şi-şi părăsise postul din dubă, ca să caute un pic de căldură. O găsise într-un mic bar, aflat în susul străzii. Un loc în care se lua masa, dar alcătuit tot din colţuri, tavane înalte şi lumini ca de teatru. Simms înţelesese că San Francisco era un spectacol de teatru. Substanţă de nota zero, formă de nota zece. Fructe californiene şi nuci[1] oriunde te duceai.

Intrase pentru că în local era cald şi se servea cafea. Dar şi bere, vin, pîine, siropuri şi ape aromate, aiureli cu pretenţii – nu te duceai acolo ca să mănînci pe fugă. Meniul – chiar şi pentru cafea – era scris în italiană. Exista în acel loc o vitrină imensă, în care se aflau platouri pline cu paste şi salate exotice. Simms venise doar pentru căldură şi o cană de cafea pe care să-şi ţină mîinile. *Caffe latte* era băutura cea mai apropiată de cafea pe care o aveau.

Nu fusese vorba numai de frig. Stătuse la măsuţa ei, tremurînd – la majoritatea celorlalte măsuţe se strînseseră orăşeni guralivi, de vîrsta ei sau mai tineri –, şi se simţise ca şi cum ar fi fost un locuitor din San Francisco. Brusc, Simms îşi dăduse seama că ura oraşul acesta din tot sufletul.

Îi venise să scoată pistolul pe care-l purta sub jacheta din in şi să tragă vreo cîteva gloanţe în şirul de lumini, în ferestrele colorate, ce se întindeau din podea pînă-n tavan, în maşinile pentru *espresso*, chiar şi în cîteva dintre perechile din local. Ca să-i trezească.

Ce naiba îşi imaginau că se întîmplă? Toată construcţia socială era distrusă în tot oraşul, cărămidă cu cărămidă, chiar în acel moment – în toată săptămîna –, iar intelectualii, *bon-vivant*, liberalii şi homosexualii stăteau şi beau *latte*,

[1] *Nuts* (engleză), joc de cuvinte; cuvîntul înseamnă şi „nuci", şi „nebuni". (n.red.)

sirop sau, uneori, vin alb. *Stăteau la şuetă*. Nu era treaba ei, dar, Doamne, cît îi ura! N-aveau decît să mănînce – se uitase pe meniul scris pe o tablă – să zicem *foccacia*, ce naiba o mai fi şi asta!

Gîndurile îi fuseseră întrerupte de unul dintre tehnicieni – Sam Dubistul –, care se uitase pe geam, o recunoscuse, venise la uşă şi se strecurase pînă la masa ei prin labirintul de aranjamente creative de pe podea. Ea se ridicase şi-i ieşise în întîmpinare.

– L-am găsit, zise Sam, gîfîind pentru că alergase. Este cu certitudine Shea. Se află într-un local numit Pizzaiola, pe Haight Street.

Simms uită de frig şi de toate celelalte şi porni spre ieşire:

– Să-i dăm drumul!

Kevin luă din nou mîna lui Melanie în clipa în care maşina poliţiei se opri pe stradă, în faţa pizzeriei:

– Ar trebui să plătim.

Înainte să-i poată atrage atenţia chelneriţei, cei doi poliţişti în uniformă intrară în local, pălăvrăgind. Se părea că-şi luaseră o pauză de masă. Kevin avu impresia că umpluseră toată încăperea şi că nu le mai lăsaseră celorlalţi aer de respirat.

– Mai doriţi ceva? îi întrebă chelneriţa lor cea eficientă.

– Mulţumim, a fost grozav. Doar nota, vă rugăm.

Femeia se întoarse şi plecă.

Poliţiştii se aşezară împreună la locul în care se luau comenzile, discutînd cu unul dintre cei care preparau aluatul. Chelneriţa se opri lîngă poliţişti, le spuse cîteva cuvinte şi rîse.

Kevin şi Melanie se strînseră în colţul lor, încercînd să-şi ascundă figurile.

– Stai calmă, zise el, iar tînăra dădu din cap şi-l strînse de mînă.

După un timp – extrem de scurt –, chelneriţa se întoarse cu nota de plată, o puse cu faţa în jos şi plecă. Kevin o ridică – 34,65 dolari pentru o pizza şi nişte bere – şi-şi căută portofelul.

Poliţiştii dăduseră comanda şi începură să caute o masă.

– Nu. Nu aici, se rugă Kevin.

– Sttt!

– N-o să vă placă aici, e un curent teribil şi parcă a murit un animal pe hol...

– Stt! Kevin!

Poliţiştii traversară restaurantul şi se aşezară pe scaune la mai puţin de un metru de masa la care stăteau Melanie şi Kevin.

– Îmi vine să vomit, şopti Melanie.

Kevin îşi deschise portofelul. Se uită din nou. Nu avea nici un ban. O întrebă în şoaptă pe Melanie:

– Unde-s banii? I-ai luat tu?

Tînăra se uită la el, de parcă l-ar fi crezut nebun:

– Banii erau la tine. Nu face glume de astea...

Kevin îi arătă portofelul gol:

– Cred că i-am lăsat pe masă, la Ann.

– Nu am...

– I-am pus sub un ghiveci cu flori, pe masa din bucătărie. Nu-mi aduc aminte să-i fi luat de acolo.

Melanie îşi acoperi faţa cu palmele. Îi venea să fugă. Dar poliţia *era chiar lîngă ei!* Poliţiştii se uitau la Kevin.

– Oh, Doamne!

Unul din poliţişti o auzi – un om mai în vîrstă, cu figură amabilă, se aplecă spre ei:

– S-a întîmplat ceva?

Melanie se uită la el. Îngheţase. În cele din urmă, zise:

– Îmi pare rău. Motanul meu a murit astăzi.

Kevin se întoarse un pic, lăsîndu-şi vizibil doar jumătate de profil – mai mult ar fi fost un dezastru – şi o completă:

– Murray. Îl chema Murray. Îl aveam de şase ani.

– O lovitură grea, zise poliţistul. Eu nu-s iubitor de pisici, dar soţia mea este.

Simms era singura femeie din echipă. Cei patru bărbaţi din dubă erau mult mai bine pregătiţi contra frigului decît ea. Aveau scurte din piele şi pantaloni groşi. Chemaseră deja echipa de intervenţie, de la hotel – în care se afla şi celălalt lunetist –, urmînd să se întîlnească toţi la celebra intersecţie a străzilor Haight şi Ashbury.

Urcaseră în maşina ei şi zburau pe Geary, dar fără să pornească sirena. Simms nu avea de gînd să lase autorităţile locale să-şi bage nasul. Poliţia din San Francisco ar strica totul. Aceasta era o operaţiune a FBI-ului. Simms stătea pe scaunul din faţă, din dreapta, cei trei oameni ai ei urmînd să iasă primii din automobil. Nu vorbiră prea mult, nici nu-şi verificară armele. Acestea aveau să funcţioneze, dacă va fi nevoie. Erau cu toţii profesionişti.

– Vreau să te duci la baie.

– Kevin, trebuie să plătim. Nu putem pleca...

Kevin se străduia din greu să vorbească în şoaptă:

– N-o să le dau cartea mea de credit. Nici tu n-ar trebui să le-o dai. Cred că ai nevoie să mergi la baie, *nu-i aşa?*

Melanie se luptă cu ea însăşi şi reuşi să se ridice, apoi dispăru pe holul din spatele lor. Kevin aşteptă un timp, apoi se întoarse către poliţişti. Riscă, bizuindu-se pe lumina slabă.

– Scuzaţi-mă, zise el, iar cei doi se opriră din discuţie şi-l priviră. Mă duc la baie, să văd cum se simte prietena mea. Banii sînt la ea, adăugă el, arătînd spre nota de plată. Dacă vine chelneriţa şi vede că am dispărut amîndoi, vă rog să-i spuneţi că ne întoarcem imediat şi plătim.

Poliţistul cel amabil dădu din cap, iar Kevin plecă.

Melanie, albă ca varul, se sprijinea de uşa din spate, pe care scria vizibil: „Ieşire numai pentru cazuri de urgenţă. Alarmă activată."

Kevin se opri lîngă ea şi citi inscripţia:

– Eşti gata? Hai să mergem.

– Cum adică, hai să mergem?

Tînărul o luă de mînă, trăgînd-o după el, apoi împinse zăvorul ce închidea uşa.

Nu se auzi nici o alarmă. Uşa se deschise în linişte, dînd într-o alee.

Margot Simms opri în spatele maşinii de poliţie parcate în faţa pizzeriei.

– Ce caută asta aici? întrebă ea retoric, în timp ce ieşea din automobil.

Plasase deja cîte un om la fiecare capăt al aleii din spatele restaurantului. Ea şi ultimul membru al echipei, Sam Dubistul, aveau să intre pe uşa din faţă.

Simms decisese că nu era cazul să facă mare tapaj. Nu avea nici un rost să-l provoace pe Shea să opună rezistenţă. Shea nu va şti cine e ea – va crede că-i doar un alt client – pînă nu o să-i arate insigna şi, dacă era nevoie, avea să scoată şi arma.

Stînd lîngă uşă şi privind încăperea, nu văzu pe nimeni care să semene cu Kevin Shea. În local erau doar douăzeci de mese – avu nevoie de douăzeci de secunde ca să le studieze. Una dintre mese, aflată în spatele celei la care stăteau doi poliţişti municipali, nu fusese curăţată, dar nu stătea nimeni pe scaune. Se întoarse şi-i ordonă lui Sam să verifice baia.

Se duse la poliţişti, se identifică, scoase fotografia lui Shea şi-i întrebă dacă văzuseră pe cineva care semăna cu omul din poză.

Cei doi schimbară o privire îngrozită. Unul din ei, un om solid, aproape că răsturnă masa sărind în picioare. Apoi îşi scoase pistolul şi fugi pe hol. Simms se luă după el.

Sam ieşi din toaletă şi zise:

– Nimic.

Se strînseseră în holul îngust. Poliţistul mai în vîrstă ezită un pic lîngă uşa din spate, apoi o împinse.

Nu se auzi nimic.

Omul lăsă uşa să se închidă, apoi o deschise din nou.

– Se pare că alarma a fost deconectată, spuse el.

– Am crezut că o să mor, zise Melanie, pe cînd coteau din Haight pe Stanyan, la cincizeci de metri de intrarea în clădirea lui Ann. Ce-o să facem cu nota de plată?

– Asta te preocupă pe tine?

– Nu se poate să nu plătim!

– Uneori, se poate. Cred că în asemenea cazuri e vorba de morală de situaţie.

– Nu-i aşa că o să ne întoarcem într-o zi şi o să plătim?

Kevin o îmbrăţişă şi o sărută.

– Da, zise el. E un lucru important şi-ţi promit că-l vom face cu prima ocazie. Însă nu în seara asta.

Tînăra se lipi de el, uşurată:

– Bine. Dar să nu uităm, da?

O sărută din nou.

– N-o să uit. Ţin minte lucruri de felul ăsta. Eşti atît de bleagă, spuse el cu tandreţe, încît nu-mi dau seama de ce m-am îndrăgostit de tine.

Melanie se întinse spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l sărute la rîndul ei, dar în loc de asta îi prinse buza de jos între dinţi, apoi îi şopti, cu o tandreţe ce-o egala pe a lui:

– Cine se aseamănă se adună...

64

ÎNAINTE DE CINĂ, Dismas Hardy pusese pe CD player vreo cinci ore de operă, iar acum Glitsky auzea un tenor – Abe nu cunoştea alt nume în afară de Pavarotti – care cînta de ţi se rupea sufletul.

După ce se despărţise de Loretta, Glitsky îşi propusese să treacă pe la prietenul său, ca să afle toate detaliile discuţiei acestuia cu Farrell, apoi să-l sune pe avocat şi să ia legătura cu Kevin Shea.

După ce ajunsese acasă la Hardy, îi telefonase lui Farrell. Nu-i răspunsese nimeni. De ce nu-şi cumpăra omul ăla un robot telefonic? Toţi avocaţii aveau aşa ceva – Glitsky era convins că automate pentru roboţi telefonici se găseau şi prin toaletele facultăţilor de Drept.

Apoi se dusese în bucătărie, s-o salute pe Frannie – soţia lui Hardy –, iar Frannie se uitase la el şi-i spusese să rămînă la cină şi că nu acceptă un refuz. Probabil se vedea că nu avusese grijă de el însuşi. Oare cît mai cîntărea? Ce se întîmpla cu el? Ar trebui să se gîndească la copiii lui.

Frannie era sora mai mică a lui Moses McGuire, o femeie mignonă cu păr lung, roşu, cu pielea de culoarea smîntînii şi cu ochii verzi. Avea zece ani mai puţin decît Glitsky, Hardy şi toţi cei cu care se întîlnea Abe în timpul liber. Era idealistă, încăpăţînată şi frumoasă.

Cînd murise Flo, Frannie îi luase pe băieţii lui Glitsky la ea, pentru o lună, cu toate că avea şi ea doi copii mici. Fusese

un moment crucial, iar Glitsky avusese timp s-o găsească, să discute şi s-o angajeze pe Rita. Acest lucru le dăduse băieţilor un sentiment de oarecare continuitate, exact atunci cînd aveau nevoie mai mult. Iar lui îi oferise scuza de a se duce undeva şi de a nu fi singur după orele de slujbă.

În seara aceea îl hrăniră – Dismas şi Frannie se transformaseră în gurmanzi sofisticaţi, însă pentru Abe existau şi defecte mai grave. Numeau mîncarea *risotto*, dar Abe i-ar fi zis orez cu peşte. Indiferent de nume, avea gust bun. Băuse chiar şi un pahar de vin. Alb.

O jumătate de pahar de votcă în timpul zilei, un pahar de vin seara... o să ajungă beţiv. Şi dacă tot veni vorba de beţivi...

Sună din nou la Farrell. Îl enerva faptul că dorinţa lui de rezolvare a situaţiei lui Kevin Shea nu era împărtăşită şi de avocatul suspectului. Sau poate că era, iar Farrell discuta cu Shea, stabileau o strategie... Îşi aminti de întîlnirea pe care o avusese cu Farrell la Lou Grecul, de relatarea lui Hardy privind discuţia avută cu avocatul la Shamrock. Ajunse la concluzia că, indiferent ce făcea Farrell, nu avea legătură cu băutura.

Trebuia să aibă răbdare.

După cină, abordară o mulţime de subiecte: tulburările de stradă, copiii lui Abe şi tatăl acestuia, Monterey, Ashland, regia *Furtunii*, mersul cu cortul – ceea ce duse discuţia la comitetul de conducere din familia lui Glitsky –, creşterea copiilor mici (copiii lui Hardy aveau cinci, respectiv trei ani), supervizorul Wrightson, politica greşită în privinţa discriminării pozitive, apoi evenimentele de la primărie, Art Drysdale, Chris Locke şi viitorul sistemului politic al Statelor Unite. Lucruri obişnuite.

Ajunseră, în mod normal, la subiectul Loretta Wager. Apoi la Elaine. În încercarea sa de a înţelege evenimentele din săptămîna aceea, Hardy nu fusese şocat de rolul jucat de cele două femei, de graba acestora de a-l acuza pe Kevin Shea, de modul cinic în care manipulaseră presa.

Dar Glitsky, care nu voia să se prefacă în faţa prietenilor săi, trecuse la alt subiect, spunînd că toate astea erau doar politică, despre care nu merita să discuţi. Cum reuşise Frannie

să gătească fasolea verde, de rămăsese atît de fragedă? Cu atîtea subiecte, nu ajunseseră să vorbească despre amănuntele discuţiei lui Hardy cu Wes Farrell şi despre faptul că mandatul de percheziţie fusese prezentat de un anchetator al procuraturii.

Iar acum Glitsky stătea pe o canapea joasă în camera din faţă a casei lui Hardy, o încăpere călduroasă şi spaţioasă, în comparaţie cu locuinţa sa. Nu putu să nu remarce, cu oarecare regret şi invidie, că nu exista nici un paravan care să despartă zona camerei de zi de cea de dormit, ca în apartamentul său înghesuit. Nici nu era nevoie; familia Hardy nu avea doică, Frannie stătea acasă cu cei doi copii. Dismas se ducea la serviciu. O chestie de modă veche, dar aşa procedau ei. Aşa procedaseră şi el cu Flo, dar acum nu se mai putea...

Buştenii de stejar ardeau pocnind în cămin. Abe îşi auzi prietenii în spatele casei, pălăvrăgeala lor obişnuită, în timp ce pregăteau desertul.

Frannie apăru din bucătărie, cu părul prins în coadă de cal. Purta o bluză albă de trening, pantaloni scurţi şi sandale, fără şosete. Ducea o tavă cu două castronaşe, ceşti şi prăjituri, pe care o puse pe măsuţa din faţa lui Abe.

– Ce zici? Hai să fim deştepţi şi să nu ne uităm la televizor în seara asta.

Glitsky zîmbi şi-şi stoarse nişte lămîie în ceai. Frannie se gîndea la tot.

– Vrei să stăm pur şi simplu de vorbă?

– E ceva neobişnuit, dar aş opta pentru asta.

Frannie se aplecă şi-i puse mîna pe genunchi:

– N-am discutat deloc despre tine. Ce mai faci?

Abe amestecă ceaiul, urmărind rotirea lichidului:

– Bine.

Frannie îşi turnă cafea, adăugă un pic de frişcă dintr-o cană din cristal şlefuit şi spuse:

– Cel mai mult îmi place la tine faptul că-ţi exteriorizezi sentimentele, că spui tot ce ai pe suflet.

Glitsky continuă să amestece ceaiul:

– Mă simt bine, Frannie. Chiar mă simt bine. N-am nimic deosebit.

– Scuză-mă, dar pari cam dărîmat.

– A fost o săptămînă grea. Chiar mă simt bine, zise el şi sorbi din ceai.

– Dismas mi-a explicat că, dacă spui de trei ori într-un minut că te simţi bine, atunci înseamnă că nu te simţi bine deloc.

– Aşa spune Dismas?

– Iar dacă adaugi „chiar" măcar o dată, atunci *chiar* nu te simţi bine. Şi tu ai spus „chiar" de două ori. Am fost atentă.

Abe chicoti:

– Poate că-i una dintre teoriile soţului tău care se va dovedi greşită.

– Ce-i cu erezia asta?

Hardy apăruse din bucătărie, prin sufragerie, ducînd un pahar mare, plin cu un lichid auriu:

– Aşa vorbeşti tu despre una dintre teoriile mele?

Frannie se uită la el:

– Abe se simte bine. Chiar se simte bine.

Hardy dădu din cap şi zise:

– În regulă.

– Nu vrea să discute despre asta.

– Grozav!

Hardy îi făcu semn lui Glitsky să se tragă într-o parte şi se aşează pe canapea:

– Nici eu n-am chef să discut despre Abe.

– N-avem ce discuta, spuse Glitsky. Muncesc, viaţa merge mai departe.

Frannie clătină din cap:

– Nu te-ai întîlnit cu o femeie de un an şi trei luni.

Abe trecuse şi altă dată prin variante ale aceleiaşi discuţii. Răspunse:

– Asta-i din cauză că tu eşti deja a altuia.

– E atît de dulce! mormăi Frannie către Hardy.

– E o bomboană, recunoscu Hardy. În ciuda a ceea ce spune toată lumea.

– Dar, Abe...

Frannie nu voia să se dea bătută.

Glitsky se ridică:

– Oameni buni, trebuie să încerc iarăşi să-l găsesc pe Wes Farrell.

În cele din urmă, Farrell răspunse la telefon. Părea treaz, alert:

– Abia am discutat cu clientul meu. Cu vreo douăzeci de minute în urmă. Doreşte să vadă că se mişcă ceva. Şi eu vreau acelaşi lucru. Prietenul dumneavoastră mi-a spus că aveţi un plan. Aş vrea să ştiu la ce v-aţi gîndit.

Apoi adăugă, tăios:

– Cred că aţi fi putut să încercaţi mai devreme să luaţi legătura cu mine!

Glitsky îi replică pe acelaşi ton:

– N-aţi fost acasă. Am tot sunat. Şi am încercat şi toată ziua de ieri. Poate nu mai ţineţi minte, dar trebuia să mă sunaţi!

Urmă o scurtă tăcere, după care veni replica, scurtă şi oficială:

– I-am explicat totul domnului Hardy.

Glitsky simţi că spiritul de cooperare dispare. Apăruse tonul avocăţesc, al apărării împotriva acuzării. Glitsky era de partea acuzării. Hardy devenise domnul Hardy. Avea să-l piardă pe Farrell, deci şi pe Shea, dacă nu-şi stăpînea frustrarea care ameninţa să-l copleşească.

– Îmi cer scuze, zise locotenentul. N-am apucat să discut cu Hardy. Mi-a transmis doar că acceptaţi să discutaţi cu mine. Mă bucur că aţi acceptat.

Altă pauză. Probabil că Farrell îi analiza sinceritatea:

– Ce idee aveţi?

Veni rîndul lui Glitsky să ezite. Cît de mult să-i spună?

– Am discutat cu doamna senator Wager, zise el. Alan Reston este protejatul ei şi ne stă în cale. Doamna senator mi-a promis că va discuta cu Reston şi-l va convinge să încheie o înţelegere cu Shea, să-i garanteze siguranţa.

– Aţi discutat personal cu doamna senator?

– Da, zise Glitsky, apoi simţi nevoia să-i explice: Am urmat acelaşi colegiu. Ne cunoaştem.

– E o relaţie foarte preţioasă. A spus că o să intervină?

– Da, a făgăduit că o să discute cu Reston. Părea sigură că o să-l convingă să se mai îmblînzească, să ofere nişte garanţii. Asta doreşte Shea, nu-i aşa? Sau s-a răzgîndit?

– Din cîte ştiu eu, nu s-a răzgîndit. Dar acestea sînt condiţii minimale, domnule locotenent. Vrea să se predea, iar povestea lui să fie ascultată. Iar eu o să mă străduiesc să anulez acuzaţia, care-i o aiureală.

Glitsky îşi imaginä că venise momentul să cimenteze noua alianţă:

– Să vă spun şi părerea mea, domnule Farrell.

– Spuneţi!

– Nu cred că făptaşul este clientul dumneavoastră. Nu cred că există dovezi care să arate că el e făptaşul. S-ar putea chiar să fie eroul în acest caz. Cred că ar trebui să i se ridice toate acuzaţiile.

Locotenentul auzi oftatul de uşurare al celuilalt.

– Mulţumesc, zise Farrell. Pot să vă întreb ceva?

– Bineînţeles.

– Aveţi vreun indiciu care să arate cine a fost în spatele întregii poveşti, a gloatei furioase, a linşajului?

Glitsky decise că putea să-i spună ceea ce ştia:

– Am cîteva indicii. Nimic sigur încă, dar cercetăm nişte indivizi.

– Mi-am dorit să aud asta.

După o pauză, Farrell întrebă:

– Cînd o să primiţi răspunsul de la doamna senator? Sau de la Reston?

– În seara asta sau – cel mai tîrziu – mîine dimineaţă. Loret... doamna senator nu l-a găsit pe Reston la birou şi i-a lăsat un mesaj acasă. Nimeni nu ştie cînd îl va asculta, dar doamna Wager i-a spus că-i ceva urgent şi că trebuie s-o sune.

– Ar trebui să-mi cumpăr un robot telefonic, mormăi Farrell. Dar planificarea e bună. O să discut cu Shea mîine dimineaţă la ora nouă.

– Ar trebui să aflu înainte de ora aceea. Veţi fi acasă? La acest număr?

– Nu plec nicăieri. O să fiu acasă.
– Bine. O să vă sun.
– În regulă. Domnule locotenent...
– Da?
– Mulţumesc. Pentru tot.
– Nu aveţi de ce, să vedem ce iese.
– Mda... dacă baba avea roate, ar fi fost tramvai...

Glitsky se grăbi să plece de la prietenii săi. În seara aceea, fericirea lor casnică – atît de evidentă şi de spontană – îi produsese o strîngere de inimă. Nu ştia dacă fugea de amintirea lui Flo şi a vieţii petrecute împreună, atît de asemănătoare celei a familiei Hardy, sau dacă avea o presimţire a pierderii pe care avea să o simtă după plecarea Lorettei.

Nu se îndoia deloc de acest lucru. Ei doi nu vor sta niciodată îmbrăţişaţi pe canapeaua cumpărată – după multe discuţii – cu banii economisiţi special pentru asta. Abe ştia că nu vor locui împreună în casa *ei* – în vila construită de Dana Wager în Pacific Heights. Nu vor locui nici în apartamentul lui, împreună cu băieţii. Loretta era senator al Statelor Unite, iar soţul ei fusese unul dintre investitorii care participaseră la transformarea aspectului San Francisco-ului în cel de acum: zgîrie-nori, piramide şi monoliţi din sticlă plasaţi la marginea celebrului golf.

Glitsky era un poliţist care muncea.

Legătura lor nu putea să dureze, nu avea rost să se iluzioneze că va dura şi nici nu făcea asta. Poate faptul că văzuse familia Hardy îl adusese cu picioarele pe pămînt. El şi Loretta aveau un prezent, dar nu aveau nici un viitor. Ştia că trebuie să înfrunte acest adevăr, să se pregătească pentru el şi să-l accepte. Însă nu era încă pregătit pentru asta...

Urcă cele douăsprezece trepte prin semiîntuneric şi intră în casă. După ce aprinse lumina pe hol, se duse la dulap şi-şi scoase jacheta de pilot şi o puse pe umeraş. Termostatul de pe perete arăta şaisprezece grade Celsius, dar fără jachetă i se păru că-s zece grade mai puţin. Întoarse butonul spre dreapta, auzi cum instalaţia de încălzire porneşte şi simţi imediat

aerul agitîndu-se în jurul său. Mecanismul avea un miros deosebit dacă nu funcţiona o vreme: de praf şi de aer stătut.

Rămase timp îndelungat în faţa termostatului, de parcă prinsese rădăcini. Ceva îl făcuse să înţepenească. Nu un gînd deosebit sau un gînd în general. Pur şi simplu nu se mişca. Nu avea de ce să se mişte. Dacă totul se oprea în clipa aceea, nimic nu avea să fie mai rău.

Nici mai bine.

Se duse în bucătărie, aprinse alte lumini, pregăti ceaiul – totul din obişnuinţă. Nu avea chef de ceai, dar, fiind singur, se trezi că-i înspăimîntat – nu, nu înspăimîntat, ci neliniştit – că, dacă va înceta să facă ceva, se va opri şi el, şi cu asta punct.

Apa nu fierbea încă. Se duse în camera copiilor şi controlă cele două încăperi, dulapurile, zăvorul de la uşa din spate. În dormitorul său, fotografia lui Flo rămăsese întoarsă cu faţa în jos. O ridică şi privi îndelung figura ce-i fusese cîndva atît de familiară.

Luminiţa de la robotul telefonic clipea. Se duse la el şi apăsă pe buton.

„Tată. Salut. Sînt Isaac. Bunicul zice că ar trebui să mai rămînem aici vreo două zile şi noi ne-am gîndit... dacă o să fii liber în week-end, nu-i atît de departe, adică ai putea să ajungi aici în două ore. Dacă vrei. Adică nouă ne-ar face plăcere. Bine?“

Glitsky se simţi copleşit şi apăsă butonul de oprire, se aşează greoi pe pat, ţinîndu-şi fruntea în palme.

Vorbi cu toţi băieţii – Isaac, Jacob şi Orel – simţind diferenţele din modul cum vorbeau. Petrecuseră doar două zile cu tatăl lui şi reveniseră la felul în care fuseseră cu el şi cu Flo. Înainte ca el să înceapă să se gîndească doar la protecţia lor. Trebuia să înceteze să gîndească astfel. Trebuia.

Vorbi apoi cu Nat. Se distraseră de minune. Se duseseră din nou la acvariu, la un meci de base-ball din liga mică, cumpăraseră opt crabi Dungeness...

– *Opt?*

... Şi-i curăţaseră şi-i mîncaseră pe plajă...

– ... Ştiu că nu-i cuşer, Abraham, dar însuşi Solomon ar fi mîncat asemenea crabi, crede-mă!

A doua zi dimineaţă aveau să se ducă la templu.

– Pentru că nu cred că băieţii ăştia merg prea des. Am dreptate? Nu le stricã.

Abe crede că poate veni la Monterey? Fusese ideea băieţilor, îi simţeau lipsa. Nat adăugă în şoaptă:

– Chiar şi lui Isaac îi e dor de tine.

O să încerce. Dacă va putea lămuri lucrurile în privinţa lui Kevin Shea pînă la amiază, atunci exista o şansă...

Nu i-ar strica un pic de ceai. Apoi să doarmă, mîine va fi o zi mare. Se întoarse în dormitor cu ceaşca aburindă. De data asta nu luase una din porţelan.

Apăsă din nou butonul robotului telefonic.

„Domnule locotenent, sînt Rigby, şeful poliţiei, iar aceasta este o comunicare oficială. Nu ştiu ce naiba faci, dar credeam că ţi-am spus foarte limpede în dimineaţa asta că ai fost eliberat de responsabilităţi în cazul Kevin Shea. Aşadar, imaginează-ţi cît de surprins am fost cînd m-a sunat chiar acum Alan Reston şi mi-a spus că are dovezi inatacabile că ai discutat cu avocatul lui Kevin Shea, că i-ai oferit lui Shea *imunitate* faţă de orice acuzare, că te-ai oferit să *depui mărturie* în favoarea lui Shea. *Dovezi inatacabile*, ai înţeles, domnule locotenent?"

Urmă o pauză. Rigby încerca să-şi stăpînească furia. Glitsky avu impresia că Rigby nu era singur.

„Avînd în vedere toate acestea, te trec în concediu administrativ, cu efect imediat, de îndată ce vei auzi acest mesaj. Am lăsat un mesaj asemănător la biroul tău. Hîrtia oficială e pe drum. Dacă vrei să conteşti această decizie, cunoşti procedura. Sînt foarte dezamăgit, atît personal, cît şi profesional, dar dacă nu poţi să-mi îndeplineşti ordinele directe şi lipsite de ambiguitate, nu vreau să mai conduci un departament al meu."

După ce adrenalina i se împrăştie în sînge, Abe se duse şi se aşează în fotoliul din camera din faţă. Nu dură prea mult, poate vreo cinci minute, pînă să-şi dea seama că toate informaţiile lui

Rigby – nici una dintre ele nu fusese falsă, deşi oferta de imunitate făcută lui Shea reprezenta o exagerare – fuseseră obţinute în timpul discuţiei telefonice cu Wes Farrell, cînd sunase de la Hardy. Aşadar telefonul lui Farrell era supravegheat. FBI-ul se ocupa de caz, iar supravegherea telefoanelor era un instrument obişnuit al Biroului. Asta însemna că Farrell îi va conduce spre Shea, de îndată ce acesta...

Se ridică imediat de pe scaun şi fugi la dulapul de pe hol şi îşi scoase jacheta de pilot. Coborî scările şi se duse la maşină, apoi la cea mai apropiată benzinărie. Ajunse în cinci minute. Sună de la un telefon public.

Îi răspunse o voce somnoroasă – era unsprezece şi jumătate –, iar Glitsky spuse repede:

– Telefonul îţi e supravegheat. Nu-l suna pe Shea şi nu-l lăsa pe acesta să te caute!

Apoi închise.

O căută pe Loretta, la cele trei numere pe care le avea. Nu-i răspunse nimeni.

Dacă Reston se afla la primărie cu Rigby, ar fi trebuit să primească mesajul lăsat de Loretta. Iar dacă aşa se întîmplase, de ce nu-l sunase ea, aşa cum îi promisese că o să facă? Şi unde era acum Loretta?

În timp ce se îndrepta spre casă, îi veni în minte altă întrebare. Şi cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai importantă i se părea. Poate că era singura întrebare la care trebuia să găsească răspuns.

Singura persoană pe care o putea suna şi care ştia răspunsul era Hardy.

Cînd ajunse acasă, trecuse de miezul nopţii. Purta încă jacheta. Nu ştia dacă s-o scoată. Exista posibilitatea să plece din nou.

Îi răspunse o voce somnoroasă.

– Hardy...

– Abe? Cît e ceasul?

– De ce n-a vrut Wes Farrell să discute ieri cu mine?

– Ce?

Îi repetă întrebarea.

– Pentru că a crezut că ai pus să fie urmărit pînă acasă.

Apoi Glitsky îl auzi spunînd, lîngă receptor:

– E Abe, scumpo! Da, cred că se simte bine.

– De ce şi-a închipuit asta? întrebă Glitsky.

Hardy îi povesti totul. Despre sergentul Stoner, anchetatorul procuraturii, despre mandat.

Glitsky rămase cu gura căscată:

– Diz, nu eu l-am trims pe Stoner!

– Asta i-am spus lui Farrell. I-am explicat că se poate să-l fi trimis Reston. De aceea s-a răzgîndit Farrell şi a acceptat să discute cu tine.

– Îi supraveghează telefonul.

– Cui? Lui Farrell?

– Da.

– De ce? Lasă, ştiu de ce.

De ce-l trimisese Reston pe Stoner? De unde ştiuse Stoner cine era Farrell, ca să-l urmărească? De unde ştiuse că Farrell o să fie la Lou Grecul? Nimeni nu ştiuse de întîlnirea lui Glitsky cu Farrell, cu excepţia celor doi participanţi. Glitsky nu spusese nimănui.

Nu avea nici un înţeles. Nimic nu avea vreun înţeles.

Apoi îşi aduse aminte: nu spusese nimănui, cu excepţia Lorettei Wager.

Îi povestise Lorettei că va încheia cazul Kevin Shea, că se întîlnea cu avocatul lui Shea la barul de vizavi şi că puteau să se aştepte ca totul să se termine în cel mult o zi.

Dar Loretta nu...

Ba da, era aliata lui Alan Reston. Se putea să-l fi sunat pe Reston, să-i fi povestit despre întîlnire, să-l fi pus pe Stoner pe urmele lui Farrell ca să-l aresteze înainte ca dovezile despre nevinovăţia acestuia să fi devenit publice, înainte ca ea şi fiica ei să apară într-o lumină proastă...

Ce idee ridicolă!

Ea era iubita lui, era...

Ce era?

Şi unde era? Ce naiba se întîmpla?

SÎMBĂTĂ, 2 IULIE

65

ÎL TREZI ZGOMOTUL vîntului. Ceasul arăta ora şase şi optsprezece minute.

Televizorul rămăsese pornit în camera băieţilor, unde se dusese să urmărească ultimele ştiri. În dimineaţa aceea se anunţa ceva important despre Rezervaţia Navală Hunter's Point, despre doamna senator Loretta Wager şi despre preşedinte.

Se ridică în coate. Se întîmpla ceva cu baza navală dezafectată şi, indiferent despre ce era vorba – nu se cunoşteau încă amănunte –, reprezenta o lovitură reuşită pentru Loretta.

Trebuia să se fi înţeles ceva greşit. Dacă Loretta fusese implicată în negocieri... Nu-i spusese nimic despre asta. Abe se sculă din pat, se duse şi apăsă pe întrerupătorul televizorului, oprindu-l.

Nu dorise să adoarmă. Avea prea multe de făcut: să ia legătura cu Loretta, să discute cu Rigby despre slujba sa, să dea de Wes Farrell, să-i întîlnească pe Banks, Lanier şi Griffin.

Se duse la baie, apoi la bucătărie, puse apa la fiert, după aceea merse la fereastra dinspre est, de deasupra chiuvetei, şi o deschise.

Fum. Aerul părea curat – cerul avea culoarea albastrului lui Maxfield Parrish –, dar mirosea a fum.

Se duse în dormitor şi verifică mesajele de pe robot. Îşi dădu seama că ştiuse, fără să controleze, că Loretta nu-l sunase. Noaptea trecută, trupul lui încercase să refuze realitatea. De aici imobilitatea şi somnul nedorit şi neplănuit. Dar

acum lucrurile deveniseră clare. Somnul avea meritul său. Din haos se iviseră linii directoare. Anumite combinaţii începuseră să aibă sens. Înţelesul nu era perfect, pentru că nu avea la dispoziţie toate piesele, ci doar atîtea cît să fie evident unde greşise.

Imaginile care aveau înţeles – întrevăzute vag noaptea trecută – îl făcuseră să refuze adevărul pentru o vreme, asta era tot. Nu era mîndru de reacţia sa, dar era una normală. Psihicul său, trupul sau ce-o fi fost avea nevoie de o perioadă de pauză, ca să se adapteze la noile adevăruri, să le pună în ordine.

Amestecă apoi ceaiul şi duse receptorul la ureche. Dacă aşa mergeau lucrurile însemna că avea nevoie de un aliat. Îşi propuse să acţioneze cu subtilitate. Nu se simţea suficient de puternic pentru o înfruntare directă.

Elaine Wager părea obosită, dar după o scurtă ezitare fu de acord să-l vadă. Putea să vină la ea.

De cînd aflase de natura relaţiei dintre Elaine şi Chris Locke şi de cînd Loretta îi dezvăluise fiicei sale despre ei doi, între Glitsky şi Elaine se înfiripase un sentiment aparte. Era pentru prima oară cînd o vedea fără „uniforma“ ei de procuror. Glitsky se gîndi că faptul că Elaine nu se obosise să se îmbrace mai oficial... chiar dacă era sîmbătă... era un gest simbolic, care sugera deschidere faţă de el.

Sau nu însemna nimic.

Elaine purta pantaloni negri, bufanţi, legaţi cu un cordon de nailon negru. Îşi trăsese pe ea un pulover purpuriu, cu guler înalt, strîns pe gît. Umbla în picioarele goale, la fel ca mama ei. Avea părul încă umed. Făcu un pas într-o parte, după ce deschise uşa din faţă, lăsîndu-l pe locotenent să intre înaintea ei în camera de zi. Elaine se aşează pe unul dintre scaunele de lîngă bar şi-şi încrucişă picioarele.

Glitsky rămase un moment uitîndu-se pe fereastră, spre vest. Ziua era senină şi luminoasă, iar Pacificul strălucea în depărtare.

– Ai discutat cu mama ta? întrebă locotenentul, fără să se întoarcă, fiind în continuare atent la limpezimea de afară; avea nevoie de limpezime.

– Ieri. Am... s-a întîmplat ceva cu ea?

– Cred că-i bine. Ai văzut-o aseară?

– Nu. Am vorbit cu ea în cursul după-amiezei. Abe, despre ce-i vorba?

Glitsky se întoarse:

– Tot despre Kevin Shea. Trebuie să-ţi spun ceva, înainte de toate.

În timp ce-i povestea despre schimbările care-l priveau direct, se simţea uşurat că tînăra se mulţumea să-l asculte. Nu ştii niciodată la ce poţi să te aştepţi – funcţionarii de stat reprezintă o lume în sine, iar el nu mai făcea parte din ea, aşadar, pentru majoritatea funcţionarilor, el încetase să existe. Dar nu astfel stăteau lucrurile în cazul lui Elaine – ea rămăsese de partea lui.

După ce Glitsky termină, tînăra zise:

– Nu văd ce legătură au toate astea cu mama mea. Ar trebui s-o sunăm.

Se întinse spre telefonul de pe bar. Locotenentul traversă iute încăperea şi-i luă receptorul din mînă.

– Nu cred că e bine s-o sunăm. Încă nu.

– De ce?

Glitsky trase aer în piept. Urma momentul decisiv:

– Pentru că eu cred că mama ta este implicată direct în toată povestea asta.

– Ce? Despre ce vorbeşti? întrebă Elaine, ridicîndu-se în picioare.

Locotenentul îi explică, cu glas calm:

– Mama ta era singura persoană care ştia că urma să mă întîlnesc cu Wes Farrell, avocatul lui Shea. Singura. Ea i-a povestit lui Alan Reston despre această întîlnire, iar procurorul-şef a trimis un anchetator, înarmat cu un mandat, să-l urmărească pe Farrell pînă acasă.

– Şi asta înseamnă ceva?

– Apoi, noaptea trecută...

– Nu-mi pasă de ce spui! E vorba de mama mea! Mama mea nu e implicată în nimic! Cum *îndrăzneşti* să-mi spui aşa ceva?

Reacţia ei demonstra că Glitsky atinsese un punct sensibil. Era posibil ca Elaine să fi ajuns la aceeaşi concluzie, dar nu voia să recunoască faţă de ea însăşi. Însă dispoziţia bătăioasă o părăsi brusc. Umerii i se lăsară. Tînăra se întoarse şi se prăbuşi într-un fotoliu.

Glitsky continuă:

– I-ai spus încă de la început că nu credeam prea mult în teoria ei despre Shea. M-a ţinut aproape de ea ca să mă poată supraveghea. Ca să mă toarne şefilor, dacă aveam să-i stau în drum. Şi asta a făcut.

O văzu pe Elaine oftînd şi dînd din cap, aprobîndu-l, obosită. O întrebă:

– Ţi-a făcut şi ţie aceeaşi figură, nu-i aşa?

– Abe, mama obţine întotdeauna ceea ce doreşte. Aşa-i ea.

– Şi ce-a vrut de la tine?

Elaine îşi căută cuvintele, încercînd să scuze sau măcar să justifice acţiunile mamei sale.

– Mi-ar fi folosit şi mie. Carierei mele. Ar fi fost cel mai mare caz de omucidere al deceniului şi nu aveam cum să pierd. Nici un procuror cît de cît competent nu avea cum să piardă. M-aş fi evidenţiat. Lucrurile nu erau doar în avantajul ei.

– Însă unele dintre ele erau.

Elaine dădu din umeri şi recunoscu:

– Unele, da. Aşa se întîmplă întotdeauna. Mama obţine ceva, dar îţi dă şi ţie o parte.

– Mie nu, zise Abe. Dar nu-i vorba de mine. Cel puţin, nu acum. Poate că nu-i vorba nici de tine, deşi tu eşti implicată mai mult decît mine. E cazul tău, iar lucrurile au luat-o razna. Mama ta ştie, pentru că i-am spus eu, noaptea trecută. L-a sunat pe Reston, dar nu ca să-i spună să se potolească.

– Dar n-a...

– Ba da.

– Da, ce?

– Ştii foarte bine ce-am vrut să spun.

Glitsky o privi în ochi şi-şi dădu seama că trebuia să fie explicit. Nu folosea la nimic să se exprime încifrat:

– Cred că mama ta vrea să i se întîmple ceva lui Kevin Shea. Mi-ai spus şi tu cam acelaşi lucru ieri.

Brusc, lucrurile deveniră insuportabile pentru Elaine. La urma urmei, era vorba de mama ei:

– *Nu* va merge atît de departe, Abe. Mama nu face aşa ceva. Vreau dovezi. Mi-ai spus că-i implicată. Bine, s-ar putea ca mama să fie implicată. *Poate* aşa e ea. Dar am nevoie de altceva decît de suspendarea ta şi de faptul că lucrurile au luat-o razna în cazul Shea.

– Elaine, eu ţi-am expus nişte fapte. Dacă vrei, n-ai decît să nu faci legătură între ele şi mama ta.

Tînăra se reaşează pe fotoliu.

Abe cunoştea toate faptele – rănile de cuţit, mărturiile lituanienei Rachel şi a lui Colin Devlin, care-l transformau pe Kevin Shea în erou şi victimă. În timp ce Glitsky vorbea, ultimele amănunte se potriveau între ele. Îşi aminti comentariul lui Hardy despre clienţii care vorbeau despre faptele lor, care minţeau prea des, iar dacă descopereai o minciună îţi dădeai seama că existau şi altele. Dar singura minciună de pe videocaseta lui Kevin – că poliţia îl trădase – se dovedise a nu fi minciună. În momentul în care văzuse înregistrarea, Glitsky nu ştiuse acest lucru. Acum îi spuse lui Elaine:

– Tot ce-a spus Shea în înregistrare este adevărat.

Tînăra clătină din cap:

– Nu înţeleg ce ar fi obţinut din toate astea – presupunînd că tot ce mi-ai spus este adevărat. De ce ar fi...

– Are omul ei în procuratură, i-a făcut pe Philip Mohandas şi pe oamenii acestuia să creadă că e de partea lor, l-a convins chiar pe preşedintele Statelor Unite că...

– Abe, nu mai bate cîmpii!

Glitsky ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă, şi-i povesti despre Hunter's Point. Relatarea avu efect. Elaine tăcu, gîndindu-se la implicaţii.

– Vorbim de minimum o sută de mii de voturi, Elaine. Vorbim de un alt mandat, de mai multă influenţă, de mai multă putere, poate chiar de vicepreşedinţie. Şi toate acestea

vor dispărea, dacă Shea e nevinovat. Sau dacă există măcar impresia generală că-i nevinovat.

– Nu vor dispărea chiar toate.

– Ba da. Gîndeşte-te bine!

Iar Elaine se gîndi. Dacă Shea era vinovat, atunci Loretta Wager reprezenta personificarea dreptăţii, reprezenta un om care avusese curajul şi viziunea de a-şi folosi furia în folosul comunităţii. Dacă Shea nu era vinovat, atunci Loretta lăsase furia să-i întunece judecata, se purtase ca o harpie îngrozitoare, fusese ea însăşi o rasistă care căutase un ţap ispăşitor alb. Toate astea pentru a-şi satisface propria ambiţie.

– Nu poate să-l lase pe Shea să demonstreze că-i nevinovat. A investit prea mult în vina acestuia. Nu are de ales.

– Dar dacă lucrurile vor ieşi la iveală după...

Glitsky clătină din cap şi întrebă:

– Şi cum s-ar întîmpla aşa ceva?

– De exemplu, tu ai putea...

– Eu? Eu sînt un inspector de poliţie discreditat, care n-a respectat ordinele. Nu mai am pic de credibilitate. N-aş face decît să înrăutăţesc lucrurile.

– Atunci Wes Farrell...

– Avocatul lui Shea? Nu cred. Nici tu n-ai reuşi să demonstrezi că Shea nu-i făptaşul, dacă i se întîmplă ceva. Nu fără probe concludente că n-a făcut nimic.

– Aş putea găsi...

Glitsky clătină din cap:

– Nu, n-ai găsi. Nu poţi dovedi contrariul acuzaţiei făcute iniţial. Din acest motiv, noi trebuie să arătăm că oamenii *au făcut* ceva, nu *că n-au făcut*. Nu-s un mare susţinător al prezumţiei de nevinovăţie, dar aceasta are rolul ei.

Glitsky se ridică şi se duse din nou la fereastră, la limpezimea binecuvîntată a acesteia:

– Nimeni nu va lupta pentru Kevin Shea, după moartea acestuia. Îţi vine în minte cineva care ar face-o? Mie nu. Treaba a fost bine gîndită. Reston şi FBI-ul scapă de mine, scapă şi de Shea, apoi spală toate urmele. Şi afacerea va funcţiona, dacă nu facem ceva chiar acum.

Elaine se lăsă pe spetează şi întrebă:

– Ce propui să facem, fără s-o distrugem pe mama?

– Vreau să îl aduc pe Kevin Shea la tine. Încă mai eşti procurorul care răspunde de caz.

– Cred că da. Aşa e, continuă ea, văzînd privirea aspră a lui Glitsky.

El traversă încăperea şi veni lîngă ea:

– Cred că-i mai în siguranţă cu tine decît la închisoare. Şi nu cred că mama ta va lăsa ceva să te ameninţe. Dacă Shea va fi cu tine, va fi în siguranţă. Voi lua legătura cu Farrell, apoi cu Shea, şi-l vom aduce la tine.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu. Vom spune care-i adevărul. Îi vom garanta siguranţa lui Shea, pentru că el atîta doreşte.

– Asta se poate aranja. Putem merge într-un oraş din peninsulă.

– Într-unul mic şi select. Să zicem Hillsborough sau Atherton. Trebuie să-i ofer ceva lui Farrell.

– Abe, zise Elaine, întinzînd mîna şi atingîndu-i genunchiul. Chiar crezi că lucrurile se petrec aşa cum mi-ai povestit?

– Da, răspunse el, privind-o în ochi.

– Şi crezi că o să reuşeşti să-l faci pe Shea să se predea în dimineaţa asta?

– Aşa ar fi bine. Vrei să-l suni pe sergentul Stoner şi să-i ceri adresa lui Farrell?

– De ce nu-l suni pe avocat, să ţi-o dea chiar el?

– Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar sînt convins că telefonul lui Farrell este supravegheat. De aceea nu vreau să-l sun.

66

ÎN MOD NORMAL, Philip Mohandas s-ar fi bucurat că ajunsese atît de departe, dar se luptase cu demonii o bună parte din noapte şi fusese înfrînt.

La ora şapte şi jumătate, sute de oameni se îndreptau deja spre pavilionul Kezar, la marginea de sud-est a parcului Golden Gate (aflat la trei sute de metri de apartamentul în care Kevin Shea şi Melanie abia se treziseră). Philip vedea şuvoiul de oameni care cugea dinspre străzile laterale, pe peluza parcului. Era o dimineaţă frumoasă, cu un pic de vînt şi cu un miros greu de fum în aer.

Mohandas ştia că această combinaţie de vînt şi foc va produce probleme în Bayview, pentru prima oară în North Beach, şi observă o coloană subţire de fum ridicîndu-se spre sud-est, probabil în Divisadero. Poate că marşul va trebui să facă un ocol spre nord, dacă lucrurile se vor înrăutăţi, dar nu vîntul reprezenta problema sa cea mai importantă.

Problema sa – dacă va avea vreuna – urma să fie controlul mulţimii. Era obişnuit cu aşa ceva, dar îl îngrijora, ca de obicei. De data aceasta îl preocupa în mod deosebit pentru că în joc era credibilitatea lui. Spectacolul îi aparţinea în totalitate. El îl provocase, iar răspunsul urma să fie copleşitor, după cum arăta începutul. Nu-şi putea permite să lase lucrurile să-i scape de sub control.

Din nefericire, în ciuda faptului că lumea începuse să se strîngă devreme – ceea ce era un semn bun –, apăruseră şi elemente cu potenţial distructiv.

Primul era prezenţa prea multor oameni de ordine înarmaţi. Pe drumul pînă aici trecuse pe lîngă camioane pline cu trupe ale Gărzii Naţionale, mobilizate şi gata de acţiune, parcate pe Fell Street. În plus, peste o sută de poliţişti municipali patrulau călare sau pe jos, supraveghind pavilionul deschis, străzile înconjurătoare, chiar şi cortul pe care-l folosea el ca zonă de comandă.

Dar nu oamenii în uniformă îl îngrijorau cel mai mult. După difuzarea casetei lui Kevin Shea, în după-amiaza trecută, simţise tot mai mult efectul de recul, pe care-l aşteptase, de fapt, ceva mai devreme. Însă, în ciuda faptului că răspunsul oficial, în urma vizionării casetei, fusese plin de scepticism, el primise rapoarte referitoare la manifestări spontane, pe stradă, ale unor albi furioşi.

Chiar în dimineaţa aceea văzuse poliţia arestînd un alb pus pe scandal, cu o pancartă. Sigur, fusese un caz izolat, dar neliniştitor. Omul acela ieşise în stradă, de unul singur... probabil că îşi închipuise că vor fi şi alţii, mulţi alţii...

Mohandas nu-şi făcea iluzii. Ştia că orice întîlnire între un grup de albi şi unul de negri putea să se transforme imediat în ceva urît, în condiţiile acelea. Trebuia să conducă marşul cît mai iute, să menţină mulţimea concentrată şi în mişcare. Asta era soluţia.

Allicey apăru brusc lîngă el:

– Philip, alături de noi sînt o mulţime de oameni care ascultă ce le spunem.

El dădu din cap, iar femeia făcu semn către mulţimea ce creştea mereu:

– Asta-i diferenţa dintre tine şi Loretta Wager. Tu eşti alături de oameni.

– Crezi?

Philip îşi spusese de multe ori că punctul forte al lui Allicey – unul dintr-o sută – era *credinţa* ei. Ea nu se îndoia niciodată. Misiunea lor consta în eliberarea celor din neamul ei, a celor din neamul lor. Aceştia fuseseră oprimaţi prea mult timp şi erau încă oprimaţi. Iar acest lucru se datora faptului că se luptaseră să fie *incluşi*. Fusese o greşeală. Soluţia consta în

separare şi în unirea cu cei de acelaşi neam. Era ceva spiritual, o bătălie continuă. Nu-ţi puteai permite să-ţi pierzi credinţa, să te amesteci printre cei care o slăbeau. Sau să procedezi precum Loretta Wager, să o vinzi pentru putere şi influenţă.

– Eşti, Philip! Eşti cu oamenii.

– Am început să îmbătrînesc. Viziunea mea e un pic înceţoşată.

– Ai fost ispitit, îi răspunse Allicey, punîndu-şi mîna pe braţul lui.

– O mare parte a acestei viziuni pare acum alcătuită din logistică, bani şi lucruri concrete.

– Philip, lumea nu-i făcută numai din lucruri concrete.

– Este, în mai mare măsură decît crezi tu, Allicey!

Bărbatul oftă, zîmbi fără vlagă şi se întoarse către cortul din spatele lor. Dar nu intră în el. Se opri şi spuse:

– Nu pot s-o definesc.

– Ce să defineşti?

– Ispita.

– Ce?

Pe faţa lui Philip se citea tristeţe. Ochii îi erau roşii. Fusese o săptămînă istovitoare:

– Faptul că nu mai crezi. Că nu mai crezi că va exista vreo schimbare. Atunci, de ce să nu accepţi oferta diavolului? În felul acesta, ceea ce fac ar avea o concretizare. Ceva s-ar finaliza, s-ar încheia. Înţelegi ce vreau să spun?

– Rîul curge mereu, Philip. Nu are o finalitate, nu se sfîrşeşte.

– Dar unde se duce toată apa aceea?

– Se mişcă. Se duce înainte.

– Oare?

Carl Griffin intră în parcarea municipală, de sub autostrada din spatele Palatului de Justiţie. Obosit de serile lungi, plictisitoare şi abia dîndu-şi seama că este sîmbătă, Carl nu simţea nici măcar că-i flămînd.

Griffin obişnuia să muncească din greu, îi plăceau week-end-urile şi fotbalul de luni seara, dar cînd trebuia să

termine un raport prefera să-şi încheie treaba, decît s-o lase în aer. El şi Marcel Lanier interogaseră mai mult de douăzeci de oameni în seara aceea. Toţi fuseseră de acord că existaseră tulburări de stradă, că procurorul fusese ucis. Şi ce era cu asta? Nu le spuneau nimic nou.

Oamenii păreau sătui de toată povestea – să vorbească despre ea, să aibă de-a face cu ea. Altora le era frică de poliţişti şi nu ştiau ce să admită că au văzut sau că au făcut. Griffin le vedea spaima pe figuri, în mişcările trupului. Nimeni nu vorbea prea mult. Însă trebuia să facă raportul, altfel, o păţea. El însuşi nu era un om al ideilor, dar îşi amintea tot ce făcuse şi putea să relateze faptele principale în mai puţin de douăzeci şi cinci de minute.

El şi Marcel dăduseră cu banul pe la douăsprezece noaptea – erau la Doggie Diner, de pe Army – ca să decidă cine urma să vină în dimineaţa aceea sau măcar înainte de luni şi să scrie raportul despre ceea ce nu găsiseră. Griffin pierduse.

În parcare se simţea un miros puternic de cafea prăjită – oare de cafea era? – adus de briza dinspre golf. Griffin se împletici pe pavaj, o luă pe coridorul de lîngă morgă şi de lîngă închisoarea cea nouă, pătrunse prin uşa din spate şi ocoli detectorul de metale.

Se uită în hol şi văzu că şirurile de indivizi arestaţi pentru răzmeriţele stradale dispăruseră. Probabil ca urmare a conflictului izbucnit acolo cu două nopţi în urmă. Nu ştia ce făcea şeriful cu oamenii arestaţi şi nu-i păsa de soarta lor, cît timp nu-i stăteau în cale.

În birou se afla doar Ridley Banks. Stătea cu braţele încrucişate şi cu picioarele pe birou. Părea că doarme. Poate îşi petrecuse toată noaptea acolo. Griffin puse cafeaua la fiert, îşi goli buzunarele şi-şi trînti hîrtiile pe birou, apoi se aşează pe scaun, oftînd.

În biroul lui Glitsky sună telefonul. Griffin oftă iarăşi, lăsă aparatul să mai sune încă o dată, apoi se ridică. Ridley nu păruse să-l audă. Pe perete, lîngă uşa deschisă, se afla o notiţă din partea conducerii poliţiei. O ignoră, intră şi ridică receptorul.

– Criminalistică. Griffin.

– Salut, Carl! Aici Abe. Ce faci?

– Lăutarii şi-au strîns instrumentele, gagicile au plecat, aşa că nu mai avem muşterii. Care-i problema?

– Vreau să-ţi cer o favoare. Ai o zi ocupată?

– Nu. Am venit să întocmesc raportul pentru seara trecută. Spune ce vrei să fac şi cînd.

– Cum a fost aseară? Ai descoperit ceva?

Griffin îşi puse un picior pe colţul biroului lui Glitsky şi se sprijini de el:

– Pe scurt, răspunsul este nu. Nimeni n-a auzit cele două împuşcături, pot să jure chestia asta.

Glitsky se gîndi un timp şi zise:

– Aveai deja asemenea declaraţii. Ieri, doamnele acelea în vîrstă...

– Da, dar nu auziseră două împuşcături. Amîndouă au auzit doar un singur foc de armă. O mulţime de oameni au auzit doar o detunătură.

– Şi ce înseamnă asta?

– Să mă ia naiba dacă ştiu! O să scriu în raport ce răspunsuri am primit şi o să las procuratura să le interpreteze. Probabil că nu înseamnă nimic. Cineva a auzit primul foc de armă, şi-a imaginat că e un rateu de la un automobil. Zgomotul i-a atras atenţia şi cînd a mai auzit unul şi-a zis: „Da, asta-i o împuşcătură." Oamenii nu sînt prea vorbăreţi...

„Aşadar, nu avem nimic", îşi zise Griffin. Nu intenţiona să-şi piardă vremea analizînd ceva ce nu aveau.

– Care-i favoarea? întrebă el.

– Elaine Wager va veni cu Kevin Shea peste o oră, o oră şi ceva.

– Îţi baţi joc de mine! Chiar Kevin Shea?

– Vreau ca unul dintre voi – nu doresc să fie implicaţi nici cei din procuratură, nici oamenii şerifului –, aşadar, unul dintre *voi* să-i însoţească pe ea şi pe Kevin Shea în peninsulă, oriunde spune Elaine.

– Chiar l-ai prins pe Kevin Shea?

– Aproape. Vreau să fim pregătiţi. Carl, e o favoare pe care mi-o faci, nu-i un ordin.

„Ce mai diferenţă!“, îşi zise Griffin. În clipa aceea Banks apăru în uşă, avînd în mînă notiţa conducerii poliţiei.

– Vorbeşti cu Abe? întrebă el. Lasă-mă să-i spun ceva, îi zise el lui Griffin, dîndu-i hîrtia şi luîndu-i receptorul.

– Domnule locotenent, aici Ridley...

Griffin privi hîrtia. Ce însemna tîmpenia aia? Glitsky era suspendat, iar problemele legate de omucideri urmau a-i fi prezentate lui Frank Batiste, adjunctul şefului poliţiei.

Banks îi spuse lui Abe că laboratorul nu descoperise nici un fel de amprente pe funia galbenă cu care fusese spînzurat Arthur Wade. Şi că se enervase atît de tare seara trecută, încît se dusese la Jamie O'Toole şi-i spusese că poliţia se interesa dacă Mullen şi McKay aveau răni de cuţit, că aceştia urmau să fie consultaţi de medici şi arestaţi pînă la sfîrşitul zilei.

– Ştiu că nu-i aşa, dar cred că O'Toole e gata să clacheze, să încheie o înţelegere, să povestească un pic despre cei implicaţi, ca să-şi salveze fundul lui alb şi drăguţ.

Banks îi aruncă o privire lui Griffin şi zîmbi:

– A fost doar o figură de stil, Carl! Vrei să mai discuţi cu locotenentul?

Griffin se uită la hîrtia pe care o ţinea în mînă. Acum înţelegea de ce i se ceruse o favoare şi nu i se dăduse un ordin. Înţelegea şi care era deosebirea. Abe rămînea un poliţist bun şi un om cinstit. Sancţionarea lui avea legătură cu şefii, iar Griffin nu voia să fie implicat în asemenea chestii.

– Nu. Spune-i doar că o să fiu aici.

Banks se supuse, puse receptorul în furcă şi zise, arătînd spre hîrtie:

– Ce-i cu idioţenia asta? Ce s-a întîmplat?

– Mda... mormăi Griffin, punînd hîrtia pe biroul lui Abe. Cînd i-au propus să-l facă locotenent, l-am avertizat.

– L-ai avertizat?

– Dacă ajungi locotenent, trebuie să încetezi să fii poliţist de stradă. Pentru că Glitsky asta este. La fel ca mine. Nu poţi să schimbi ceea ce eşti.

Banks nu avusese niciodată o discuţie atît de lungă cu Carl Griffin şi fu mirat că acesta ajunsese la aceeaşi concluzie ca prietena sa, Jacqueline – poate, mai bine zis, fosta lui prietenă.

– Fereşte-te de orice slujbă care necesită să-ţi schimbi îmbrăcămintea.

– Da, exact asta voiam să spun.

– Asta a spus-o Thoreau.

– Cine?

– Thoreau.

– Tipul care a scris *Presupus nevinovat?*

Banks nu se putu stăpîni să nu-i răspundă:

– Da, el.

Griffin îşi dădu drumul:

– Mi-a plăcut filmul, dar cred că făptaşul a fost avocatul, nu nevasta lui. I-ai spus locotenentului ceva despre rănile de cuţit? Ţi-am povestit despre Colin Devlin?

Dan Rigby, şeful poliţiei, vorbea la telefon cu primarul Conrad Aiken, care era foarte furios.

– Mohandas e acolo? Vrea să continue?

– Dacă nu-l oprim, domnule, dar am crezut că-i mai bine să vă sun mai întîi.

– Ce vrea să facă cu *asta?* Să-l ia naiba!

– Da, domnule! îl aprobă Rigby.

În ziua precedentă, după ce primise cererea ce trecuse prin mîinile unor funcţionari inferiori fricoşi, primarul avusese o discuţie lungă şi aprinsă cu Philip Mohandas. Subiectul fusese: cît de înţeleaptă era organizarea unui marş către primărie. Primarul subliniase că făcuse deja multe concesii – mărise recompensa pentru Kevin Shea, îl numise pe Alan Reston. Municipalitatea se străduise să facă ceva, într-adevăr. Aiken aflase, prin intermediul omului său, Donald, despre afacerea Hunter's Point şi ştia că Mohandas urma să facă parte din administraţia proiectului. Ce mai voia individul? Nu-i ajungea cît primise? Mohandas replicase că voia doar permisiunea de a-şi aduna oamenii în linişte, aşa cum îi garanta Constituţia Statelor Unite.

Rămăsese surd la argumentele referitoare la potenţialele violenţe, la pericolul reprezentat de cererea capului lui Kevin Shea şi la dificultatea acceptării, cu toată bunăvoinţa, a unei asemenea cereri. Îl informase pe primar că marşul va avea loc. Oamenii săi îl meritau. Cu sau fără permisiune.

– Fără permisiune, adunarea va fi ilegală, îl avertizase Aiken. Pot ordona împrăştierea manifestanţilor şi arestarea ta. Pot să extind zonele cu restricţii de circulaţie, să declar legea marţială şi, dacă îţi închipui că lucrurile stau rău acum...

– Înţeleg toate acestea, spusese Mohandas.

În cele din urmă, Conrad Aiken – simţindu-se precum Pilat din Pont – decisese că nu poate aproba marşul. Adunarea, mitingul, orice ar fi fost, putea să aibă loc, dar fără permisiunea lui. Ştia că ameninţările sale erau o simplă cacealma. Nu avea de gînd să înrăutăţească o situaţie şi aşa rea, chemînd alte trupe de sprijin.

Dar, pînă la telefonul lui Rigby, Aiken sperase că Mohandas nu va împinge lucrurile dincolo de limită, că măcar o dată va acţiona cu responsabilitate. Acum se lămurise că nu se va întîmpla aşa ceva. Rigby îi spusese că mulţimea depăşise deja două mii de oameni, iar străzile din jurul pavilionului Kezar erau înţesate de lume.

Aiken îşi spuse că poate Mohandas auzise măcar o parte din cele pe care i le spusese. Acesta nu acceptase să-şi schimbe programul, dar existase un semn de conciliere, chiar şi în lipsa lui de cooperare. Cel puţin Mohandas nu anunţase public decizia primarului de a nu aproba adunarea. *Încă* n-o anunţase.

– Sfatul meu, domnule, zise şeful poliţiei, este să-i supraveghem îndeaproape. Cred însă că a încerca să oprim manifestaţia ar însemna un adevărat dezastru. Indiferent dacă este aprobată sau nu.

Primarul înjură, iar şeful poliţiei îi ţinu isonul.

Apoi, deodată, realitatea groaznică şi incredibilă ieşi la iveală, izbindu-l pe Aiken ca un ciomag. Îşi dădu seama care era strategia lui Mohandas... acesta păstra ştirea că primarul refuzase să permită desfăşurarea marşului pentru mai tîrziu, cînd va avea un efect mai mare. Iar furia mulţimii va izbucni.

Primarul nu putea permite aşa ceva. Nu numai că gloata se va dezlănţui, dar va fi şi un dezastru din punct de vedere politic. Nu se gîndise la această posibilitate în timpul discuţiei din ziua anterioară cu Mohandas. Îşi dorise ca marşul să nu aibă loc pentru că se săturase de atîtea incidente de stradă şi era convins că marşul va degenera în aşa ceva. Încercase să facă ceea ce era corect, ca să ferească oraşul de altă explozie de violenţă şi furie. Chiar îşi imaginase că exista o şansă ca Mohandas să renunţe la manifestaţie. Avusese nevoie de atitudinea aceea, de a nu aproba marşul, ca să se apere de cei care l-ar fi acuzat de irresponsabilitate, permiţînd un marş într-un moment critic.

Dar povestea asta avea să se răsfrîngă asupra sa. Vedea acum foarte limpede cum stau lucrurile. Mohandas avea de gînd să exploateze refuzul său de a aproba marşul, prezentîndu-l în cea mai nefavorabilă lumină, afirmînd că primarul era rasist – epitetul cel mai grav pentru un politician din San Francisco.

Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva.

Dan Rigby rămăsese la telefon, aşteptînd instrucţiuni.

– Cred că ai dreptate să nu intervenim dacă nu există tulburări, dar am să-ţi dau o veste bună: o să permit desfăşurarea marşului.

– Ia uită-te!

Melanie se uita pe fereastra apartamentului la masa în mişcare, din stradă. Kevin veni în spatele ei şi-i puse mîna pe fund, privind peste umărul ei.

– E marşul lui Mohandas, zise el (auziseră amîndoi despre marş, la televizor). Wes ar face bine să vină aici. Dacă nu greşesc, manifestaţia asta este în sprijinul prinderii noastre.

Melanie se întoarse şi trase jaluzelele:

– Vrei să-l suni acum?

Kevin se gîndi şi-i răspunse:

– A spus să-l sun la nouă. Dar o să-l caut chiar acum.

– Dă-i drumul!

Kevin urma să sune exact la ora nouă, aşa că Wes îşi spuse că putea să aibă grijă de Bart şi să scape din vreme de

această grijă. Cînd sună Kevin, Wes ajunsese deja în holul de la intrarea în bloc, aşadar nu auzi telefonul.

Agentul special Simms era în dubă, cu doi tehnicieni şi un lunetist. Decisese să ţină tot timpul unul lîngă ea. Nu avea timp să-i cheme pe amîndoi.

După eşecul de la Pizzaiola, nu reuşise să adoarmă decît pe la trei dimineaţa. Dăduse instrucţiuni să fie trezită la orice telefon primit de Wes Farrell, indiferent cît de banal şi indiferent de sursă.

Nu sunase nimeni.

Ultimul telefon fusese cu mult înainte de venirea somnului. Un avertisment că telefonul era supravegheat. Chestia asta o înfuriase. Prea des descoperea cineva că un telefon era supravegheat. Opinia ei era că acela care anunţa pe cineva că telefonul îi este supravegheat trebuia condamnat la moarte. Însă agentul special Simms credea că, în anumite condiţii, şi traversarea străzii prin locuri nepermise trebuia pedepsită cu moartea.

Ştirea cea bună era că Farrell nu-şi scosese telefonul din priză. Nici măcar nu-l luase din furcă. Se putea să nu fi crezut că-i supravegheat. Unii oameni aşa sînt – poţi să le spui că te culci cu nevasta lui, iar el zîmbeşte şi-ţi spune că nu crede că nevasta ar putea să-i fie necredincioasă. Nu era un individ de genul ăsta.

Dar o presupunere mai realistă – şi pe aceasta se baza toată speranţa ei – era că Farrell nu avea alt mod de a lua legătura cu Shea. Doar prin telefon. Era singura lor legătură, pe care erau nevoiţi s-o folosească cel puţin o dată. Şi se mai baza pe altă convingere a oamenilor – care nu mai era adevărată – că trebuie să menţii linia ocupată un anumit timp, pentru ca postul de unde se vorbeşte să fie localizat. Poate Farrell credea că putea să acţioneze iute şi să termine discuţia în zece secunde. Chiar şi atît ar fi suficient.

În zece secunde, cei doi ar trebui să stabilească modul în care vor lua legătura din nou. Iar discuţia va fi înregistrată.

Îi vor prinde. Nu va dura mult pînă atunci.

67

AVÎND TREI NUMERE diferite de telefon – fiecare cu robotul său – Loretta Wager putea fi prezentă sau absentă, după voie, în orice moment din zi sau din noapte.

De exemplu, noaptea trecută fusese prezentă pentru Alan Reston, dar nu fusese acasă pentru Glitsky. Nu-i plăcuse ce păţise Abe, dar avea să se revanşeze faţă de el după ce se va termina totul. Într-un fel, tenacitatea lui o impresionase. Însă nu putea să-l lase să-i compromită poziţia chiar în acel moment. Trebuia împiedicat să se mai vîre în treabă pînă se rezolvau lucrurile. Iar acest lucru se putea întîmpla chiar în noaptea aceea. Reston îi povestise despre supravegherea telefonului lui Wes Farrell şi despre faptul că FBI-ul va revolva cazul cel mai tîrziu în dimineaţa următoare.

După ce Abe se despărţise de ea la primărie, îl sunase pe Reston la numărul *adevărat* al acestuia (în prezenţa lui Glitsky formase un număr la întîmplare) şi-i povestise lui Alan despre cererea lui Abe de a interveni şi de a-l pune la punct pe noul procuror-şef. Fuseseră de acord în privinţa intervenţiei pe lîngă şeful poliţiei pentru a-l suspenda temporar din funcţie pe locotenent. Lucrul acesta trebuia făcut neapărat.

După asta, se aşteptase să primească un telefon de la Abe. De aceea, devenise de negăsit. Trăsese perdelele, stinsese luminile din faţă. Dacă Glitsky ar fi căutat-o acasă, n-ar fi găsit-o. Nu-şi imagina că Abe ar fi aşteptat-o toată noaptea,

dar, dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, pregătise deja o explicaţie: fusese obosită, luase un somnifer...

Însă Abe nu venise acolo, sunase doar de două ori şi-i lăsase un mesaj. „Este un bărbat adevărat", îşi spuse Loretta. Nu venise să-i plîngă în braţe. Îi plăcuse atitudinea lui.

Trebuia să aştepte pînă aveau să fie din nou împreună. El o s-o întrebe unde fusese – nu într-un fel acuzator, pentru că nu avea nici un motiv s-o acuze de ceva –, iar ea o să-i dea o explicaţie plauzibilă, despre ceva neprevăzut, care o împiedicase să ia legătura cu el. Existau multe scuze credibile. Abe era supărat, iar ea nu-l putea învinovăţi de acest lucru, dar nu putea discuta cu el decît după ce se termina totul...

În timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă, decise că acum putea să tragă perdelele şi să se bucure de o clipă de relaxare. Trebuia să se hotărască la ce telefoane avea să răspundă. Atît fiica ei, cît şi primarul îi lăsaseră mesaje să-i caute de urgenţă, dar cinci minute nu mai contau acum...

„În pasiunea trupească există ceva care te înfioară", îşi spuse Loretta. Nu mai era imună la aşa ceva, de cînd era cu Abe. Îşi aminti de vremea cînd acesta era iubitul ei, la Universitatea de Stat din San Jose. Trupul lui nu se schimbase prea mult de atunci. Pieptul i se lăţise cumva, dar abdomenul rămăsese tare ca piatra.

Ar fi o dulce ironie a sorţii ca ei doi să fie din nou împreună, în ciuda a tot ceea ce viaţa le pusese în cale. Loretta zîmbi, fără să-şi dea seama. Pe biroul din primărie... omul ăsta avea atîta putere...

Însă cel mai mult îi plăcea faptul că Abe se considera un poliţist pragmatic, care nu semăna deloc la fire cu tatăl său, un adevărat cercetător al Talmudului. Şi, în acelaşi timp, era un idealist. Dacă ar fi ştiut el cu ce opţiuni imposibile se confruntase ea...

Poate o să-i povestească odată, în viitor. Cînd lucrul acesta va conta puţin sau chiar deloc. Cîndva, dacă pasiunea lor va deveni ceva serios. Ea fusese foarte impresionată de încrederea pe care o avea Abe în ea.

O s-o ierte vreodată?

Ei bine, după toate astea, o să-şi spele păcatele faţă de el. O să încerce să repare totul. Îi datora acest lucru părţii din el pe care o purtase cu ea, alături de care trăise toţi anii aceştia. Şi celeilalte părţi, cea pe care o descoperise din nou.

– Ce s-a întîmplat, scumpo'? Pari foarte supărată.

Elaine luptase cu ea însăşi, iar în cele din urmă glasul sîngelui învinsese. Trebuia să discute cu mama ei, să primească de la aceasta o confirmare sau o negare. Nu putea să-l creadă pur şi simplu pe Glitsky într-o problemă atît de importantă. Trebuia să o întrebe pe mama sa, care n-o minţise niciodată.

Loretta îi spuse că nu-şi dă seama de ce o minţise Abe.

– L-am întîlnit aseară, scumpo! Mi-a povestit cîte ceva şi i-am transmis totul lui Alan Reston. Nu ţi-a spus asta'?

– A spus că nu l-ai mai sunat.

– E adevărat, dar cînd să-l sun'? Am ajuns acasă pe la ora unu noaptea – am lucrat cu doi dintre supervizori, încercînd să stabilim cum va fi administrat Hunter's Point. Mai am şi alte lucruri la care să mă gîndesc în afară de locotenentul Glitsky. Probabil că Abe resimte stresul... trebuie să vorbesc cu el. E acolo'?

– Nu, s-a dus să discute cu Farrell. Voiam să ştiu ce să fac...

– Cred că te descurci foarte bine, Elaine. Aş fi făcut acelaşi lucru, dacă aş fi fost în locul tău. Dacă Abe îl aduce pe Kevin Shea, iar tu poţi să-i garantezi siguranţa, atunci garanteaz-o! Eu am cerut doar arestarea individului.

– Asta-i tot ce vrei'?

– Ce altceva să fi vrut'?

– Chiar dacă-i nevinovat'?

– Bineînţeles. *Mai ales* dacă-i nevinovat. Eu nu cred că este, dar nu contează părerea mea. Abe nu vede lucrurile în perspectivă. Dacă vorbeşti cu el, spune-i să mă sune. Ca să lămurim lucrurile.

– Bine, mamă, o să-i spun.

– În locul tău, aş fi mai atentă. Bine, acum trebuie să discut cu primarul. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un telefon. Ai înţeles?

„Să te ia naiba, Abe Glitsky! Nu-ţi dai seama în ce te-ai băgat!“

– M-am gîndit, doamnă senator, că aţi putea prezenta lucrurile în cea mai favorabilă lumină înmînîndu-i personal aprobarea domnului Mohandas. Presupun că momentul culminant al acestui marş va fi protestul împotriva municipalităţii. Cred că puteţi calma lucrurile...

– Ai dreptate, Conrad. Sincer vorbind, dacă aş fi fost în locul tău, nici eu n-aş fi aprobat marşul ieri. Între noi fie vorba, cred că ai făcut ce trebuia. Acum, avînd în vedere că întrunirea politică a început deja...

– O să vă trimit o limuzină. Va sosi într-un sfert de oră, împreună cu aprobarea marşului.

– Să fie peste o jumătate de oră, ca să mă arajez un pic, să arăt mai bine la televizor, zise Loretta, rîzînd conspirativ.

– Mulţumesc, doamnă senator. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, dar o să ţin minte.

– Fii serios, Conrad. Am ocazia să spun cîteva cuvinte în public şi ştii că trăiesc doar pentru asemenea momente!

Loretta izbucni în hohote de rîs, pline de autoironie.

– Dar...

– Gata. Trimite limuzina! La revedere.

68

GLITSKY DISCUTASE CU Elaine încă o jumătate de oră, stabilind ce aveau să facă, apoi sunase la birou şi avusese norocul să dea peste Carl Griffin, care era în stare să ducă un stîlp pe distanţa de doi kilometri, prin nisip, fără să te întrebe de ce. După aceea intenţiona să se ducă direct la Farrell. Cînd urcă în maşina de serviciu, se apucă, din obişnuinţă, să verifice şi să regleze oglinda retrovizoare, apoi să-şi aranjeze scaunul. Îl mută un pic în spate şi rămase nemişcat.

Abia peste zece minute vîrî cheia în contact.

Farrell, agitat ca un terier, dar nu atît de drăguţ, îl întîmpină pe Glitsky îmbrăcat cu un costum albastru, care i se potrivea perfect. Avea părul pieptănat şi prins într-o coadă de cal. Arăta ca un avocat practicant, cu excepţia faptului că avea buza inferioară şi o parte din bărbie pătate cu ceva ce semăna a pastă de pix.

În camera de zi se vedeau aruncate peste tot hîrtii, ambalaje vechi de mîncare, sticle de bere, cutii goale de sifon, cartoane de la cutii pentru pizza. Farrell i-l prezentă pe vizitator lui Bart. Apoi, surprinzînd privirea lui Glitsky, îi spuse că femeia care făcea curat nu putuse să vină.

Locotenentul se întrebă dacă femeia nu venise de un secol şi traversă încăperea, după care se aşează pe un bidon pentru lapte, răsturnat cu fundul în sus.

– Se pare că afacerile nu vă merg foarte bine, zise locotenentul.

Bart veni, îi mirosi pantofii, manşetele, pantalonii. Glitsky îl mîngîie.

Farrell se întoarse din camera învecinată şi se uită la ceas:

– Este opt şi patruzeci de minute.

Locotenentul se uită la ceasul său şi răspunse:

– Cam aşa ceva...

– Nu-mi imaginez cum pot să evit o discuţie la telefon cu Kevin. Nu am cum să dau de el, ca să-l avertizez. Trebuie să fiu aici, cînd sună, zise Farrell, aşezîndu-se pe saltea. Dumneata m-ai avertizat azi-noapte, nu-i aşa?

– Eu am fost.

– Cum crezi că ar trebui să procedăm?

Glitsky se aplecă şi-l scărpină pe Bart, iar cîinele îşi rezemă capul de pantofii lui.

– Chiar nu ştii unde este?

Farrell păru jignit:

– Uite ce-i, domnule locotenent! Lucrez la cazul ăsta fără nici un ban, pentru că eu cred că Shea este nevinovat. Dacă aş şti unde este, aş fi alături de el. Treaba ta dacă mă crezi sau nu. Nu mă ţin de jocuri avocăţeşti. Nu mai fac parte din breaslă.

Glitsky dădu din cap, dar nu-şi ceru scuze:

– Aşadar, singurul mod în care putem afla unde este ar fi să discutăm cu el la telefon.

– Aşa văd eu lucrurile.

– Înseamnă că va fi un fel de concurs de viteză. Aţi stabilit un loc de întîlnire, pentru cazul în care totul se duce de rîpă?

– Nu, zise Farrell, fără vlagă. Nu prea ne-am făcut planuri. Ce înţelegi prin concurs de viteză?

– De îndată ce FBI-ul stabileşte unde se află Shea, se va repezi acolo în cea mai mare grabă. Iar tu va trebui să faci acelaşi lucru. Am întîlnit-o pe agentul special Simms, care-i dispusă să stingă incendiul, fără să pună întrebări.

– Kevin Shea e un incendiu?

– Simms crede că-i înarmat şi periculos.

– Dar nu-i deloc aşa!

Glitsky dădu din umeri:

– Oamenii înţeleg mereu lucrurile greşit.

– Aşadar, să-l întreb unde este şi să mă duc acolo?

– Da.

Farrell clătină din cap şi oftă:

– Şi apoi?

Nu dură mult ca să stabilească totul. Se aflau încă în jurisdicţia poliţiei din San Francisco, cu toată prezenţa FBI-ului. Glitsky omise să-i spună avocatului despre suspendarea sa şi îi explică doar că putea să-l aresteze pe Shea, avînd avantajul că se afla în prezenţa avocatului acestuia şi a unui martor. Procurorul adjunct Elaine Wager era de partea lor şi fusese de acord să-i ajute, să-l transporte pe Shea într-un loc sigur, poate chiar să-l ajute pe Farrell să anuleze punerea sub acuzare.

Telefonul sună. Cei doi se uitară la ceasurile de mînă. Mai erau cincisprezece minute pînă la ora stabilită.

Farrell considera că mai aveau încă multe de pus la punct. Nu se simţea pregătit, dar ridică receptorul. Ascultă şi se încruntă:

– Da, este aici, aşteptaţi o clipă. Elaine Wager, îi spuse el lui Glitsky.

Elaine îi spuse că discutase cu mama sa, care negase toate acuzaţiile. Voia doar arestarea lui Kevin Shea şi asta dorise de la bun început. Loretta nu credea – iar Elaine era de acord cu ea – că ar fi bine să-l ducă pe Shea în afara oraşului şi a districtului. Aceasta era o problemă a poliţiei, iar Elaine făcea parte din procuratură, nu din poliţie. Problema respectivă depăşea responsabilitatea ei profesională. Trebuia să fie atentă să nu încalce procedurile stabilite – uite ce probleme avuseseră din acestă cauză acuzatorii lui O.J. Simpson. Ea nu-şi dorea un asemenea circ.

Cel mai înţelept lucru era să respecte litera regulamentului. Abe i-l preda pe Shea, mergeau cu toţii la Palat şi-l arestau, garantîndu-i într-un fel siguranţa. Dacă îşi închipuiau că i se putea întîmpla ceva în închisoare, atunci erau de-a dreptul paranoici. Oamenii sînt rareori ucişi în închisoare,

mai ales cei care au devenit atît de cunoscuţi, ca în cazul de faţă. Oricum, Kevin Shea se va bucura de o protecţie specială. Nu avea de ce să-şi facă griji.

Glitsky se simţi îmboldit să-i spună să-l întrebe pe Jeffrey Dahmer ce părere are despre chestia asta, dar îşi ţinu gura. Îi răspunse că ideea ei nu va funcţiona.

– De ce?

– Pentru că domnul Farrell nu-l va preda pe Shea închisorii din San Francisco doar în baza acestor garanţii de securitate.

Discuţia se încheie după ce Elaine spuse că Abe munceşte prea mult şi ajunsese să vadă lucruri care nu existau.

Glitsky puse încet receptorul în furcă. Era ora nouă fără cinci minute. Îi transmise mesajul lui Farrell, care se descurajă înţelegînd esenţa acestuia.

– Acum ce facem?

– Eşti dispus să-ţi duci clientul la procuratură?

Nu aşteptă să i se răspundă. Într-un fel, ştiuse că aşa avea să se întîmple: totul se reducea la el şi la Loretta. Farrell vru să spună ceva, dar Abe îl opri cu un gest, arătînd că nu vorbise serios.

Dar următoarea întrebare fu foarte serioasă:

– Ce-ar fi dacă aş discuta chiar eu cu doamna senator?

Farrell, care rămăsese cu un gust amar din cauza schimbării de opinie a lui Elaine, clătină din cap:

– Nu ştiu dacă ea poate...

– Poate. Reston este omul ei. Poate să-l facă să ofere protecţie, să-i oprească pe cei de la FBI, să transmită un mesaj comunităţii, să-l facă pe Mohandas să înceteze cu discursurile tip „viu sau mort". Este singura care poate să facă toate acestea.

– Şi de ce le-ar face? Fiicei ei i-a spus altceva.

– Îşi apără fiica, îi apără cariera. E vorba de lucruri diferite.

– Nu va face nimic, domnule locotenent!

Glitsky se încruntă şi zise:

– Va face.

Se ridică în picioare şi întrebă:

– Ai un pager?

– Nu. Am avut, cîndva.

Glitsky şi-l scoase pe-al lui de la curea şi-i zise:

– Ia-l pe al meu! Dacă ea va fi de acord, dacă putem să i-l predăm pe Shea ei, dacă îl va apăra în public, nu vom avea nevoie de alte garanţii.

– Dar chiar dacă ea va fi de acord, cum vei...

Glitsky îi arătă pagerul:

– Voi suna la numărul acesta. Dacă ai ocazia, dă-mi telefon şi spune-mi unde eşti, unde este Shea. Dacă ajungi acolo înaintea FBI-ului, fugiţi imediat de acolo, duceţi-vă în altă parte şi aşteptaţi să vă sun din nou. Dacă agenţii federali sînt chiar în urma voastră, sunaţi la 911. Trebuie să fiţi înconjuraţi de oameni, să aveţi martori.

– Şi dacă Loretta Wager nu va fi de acord?

Glitsky se întoarse din uşă şi zise:

– Domnule avocat, iată un plan important, pentru cazul în care nu te voi căuta pe pager şi reuşeşti să scapi de agenţii federali...

– Spune!

– Nu-l ştii de la mine, dar uite care-i planul: fugi cît de iute poţi!

69

AUZI SONERIA şi-şi zise că sosise limuzina. Îi spusese primarului să i-o trimită peste o jumătate de oră, iar acesta se grăbise şi maşina sosise într-un sfert de oră.

Abia apucase să se pieptene. N-avea de gînd să-şi termine machiajul în limuzină. O să-i spună şoferului să aştepte.

Paşii ei răsunară pe podeauna din lemn tare, în timp ce traversa camerele pînă în hol.

– Abe!

– Am sunat şi n-a răspuns nimeni.

– Ştiu. Am ascultat mesajul, dar era atît de tîrziu...

– Elaine mi-a spus că a vorbit cu tine. Te superi dacă intru pentru o clipă?

– Aşteptam să... da, sigur, îl invită ea, zîmbindu-i cu căldură. Numai pentru un minut. Trebuie să mă duc la o întrunire politică.

Glitsky se opri în uşă:

– Te duci la întrunirea lui Mohandas?

– Nu-i ceea ce-ţi închipui, zise ea, atingîndu-i mîna. Primarul mi-a cerut să duc eu însămi aprobarea pentru marş. Să-i fac o favoare politică. Limuzina trebuie să sosească...

Abe închise uşa. Loretta încercă să zîmbească. Simţea tensiunea care-l apăsa şi se apropie de el.

– Nu! spuse el.

– Ce nu, Abe?

Privirea lui era inexpresivă. De poliţist. Loretta încercă din nou să se apropie de el, dar Abe se trase într-o parte, îndepărtîndu-se de ea.

– Mai aveam o jumătate de oră şi-l arestam pe Kevin Shea şi puneam capăt poveştii ăsteia, în singurul mod în care puteam, iar tu m-ai sabotat.

Se îndepărta încet de ea, păstrînd o distanţă substanţială între ei, mergînd prin camera de zi imensă, către bibliotecă.

– Abe, *te rog*, n-am făcut nimic ca să te sabotez. Am încercat să vă ajut pe amîndoi. Am vrut s-o împiedic pe Elaine să facă o greşeală care s-o coste slujba şi cariera, iar pe *tine* să fii dat afară din poliţie, cu mult scandal.

Glitsky dădu din cap. Primise o confirmare. Dar nu arătă nimic:

– Şi ce-a trebuit să suport, în schimb?

– O suspendare din funcţie, asta-i tot. Îţi faci singur rău, Abe...

– De unde ştii de suspendare, Loretta?

Femeia păru că-şi pierde stăpînirea de sine. O venă i se umflă la tîmplă.

– Eu...

– Am fost înştiinţat pe la miezul nopţii. Tu cînd ai aflat?

Glitsky reuşise s-o conducă pînă în biliotecă, acolo unde fuseseră în prima noapte. Era cea mai potrivită încăpere pentru scopul urmărit de el.

Loretta rămase lîngă uşă:

– Nu ştiu. Sincer vorbind, nu ştiu.

Arăta jignită. Făcu un pas către el:

– De ce eşti atît de rece, Abe? De ce vorbeşti aşa cu mine? N-am făcut altceva decît să-i spun lui Elaine să aibă grijă să respecte regulile.

Mai făcu doi paşi şi se opri:

– *Ea* mi-a spus. Elaine.

– Despre suspendare?

– Da.

– Şi ea de unde ştia? Eu nu i-am spus nimic.

– Poate n-a aflat de la tine. Poate i-a spus Alan Reston. Poate a aflat la ştiri. Ştiu doar că ea mi-a spus mie.

Parcurse ultimii paşi dintre ei şi întrebă:

– Abe, de ce faci asta?

Ochii ei sclipeau din cauza durerii provocate de purtarea lui. Loretta îşi puse mîna pe braţul lui. Abe se trase înapoi şi zise:

– Vreau s-o suni.

– Şi ce să-i spun?

– Că ţi-am explicat totul şi că e bine să facă tot ce i-am spus eu.

– Dar nu-i bine. Poate să distrugă cazul, să se distrugă pe ea.

– Nu există nici un caz, Loretta. Kevin Shea e nevinovat, iar tu ştii acest lucru.

Răspunsul fu aproape reflex, chiar dacă Loretta avu nevoie de un pic de timp ca să-l formuleze:

– Nu există albi nevinovaţi, Abe. Ştii foarte bine.

Auzise cuvintele astea de mii de ori, într-o formă sau alta, şi nu mai aveau nici un efect asupra lui.

– Există cîţiva. Iar Kevin Shea este unul dintre băieţii buni, Loretta.

– Atunci merită să-i ridicăm o statuie?

– N-a făcut nimic rău, iar tu ai convins toată ţara că a făcut.

Ea îşi îngustă privirea:

– Şi ce dacă?

– Poţi să repari ce-ai făcut.

– Revino cu picioarele pe pămînt, Abe! Chiar dacă tînărul acela n-a făcut nimic el însuşi, reprezintă totuşi ceea ce s-a întîmplat. Nu contează dacă a fost el ca persoană. Nu contează nici un pic.

– Ba exact asta contează!

Loretta îşi menţinu poziţia:

– Ar fi mai rău dacă nu va fi arestat *nimeni* şi nu va fi pedepsit *nimeni* pentru ce i s-a întîmplat lui Arthur Wade... dacă acesta ar rămîne nerăzbunat.

Brusc, Glitsky se sătură. Nu venise acolo pentru politică sau pentru filozofie:

– Trebuie s-o suni pe Elaine.

Loretta se îndreptă şi-i răspunse:

– Nici gînd! Ar însemna s-o distrug, să pun capăt carierei ei şi să fac praf tot ceea ce a realizat...

– Nu, o contrazise el, ar însemna să-ţi distrugi tu *cariera.*

Femeia izbucni în rîs:

– Crezi că din cauza mea... Abe, să fim serioşi!

Continuă să-l urmărească, să se apropie. Un pas. Încă unul. Aparent ezitantă, dar, de fapt, sigură pe sine.

– Este vorba de Elaine. *Doar* de Elaine, nu de mine.

Loretta nu-i lăsa de ales. N-ar fi vrut să meargă pînă la capăt, dacă ea nu-i forţa mîna. Dar ea chiar asta făcea.

Abe ştia anumite lucruri, dar s-ar fi mulţumit să rezolve situaţia lui Kevin Shea. I-ar fi fost de ajuns. Ar fi existat un anumit fel de dreptate în asta şi de multe ori doar cu atît poţi să te alegi.

Însă Loretta nu voia s-o abandoneze pe Elaine. *Nu putea* s-o abandoneze. Nu dorea să se folosească de Elaine în modul acela, dar lucrurile evoluaseră în aşa fel, încît era obligată. Putea să iasă din impasul cu Abe, putea să se salveze.

Loretta Wager îşi modelase viaţa folosind lutul pe care-l avusese la dispoziţie, folosind fiecare bucăţică. Dacă deţii un secret, îl ţii deoparte pînă cînd îl poţi exploata la maximum.

Acum venise acel moment.

Se aşează pe braţul fotoliului şi zise:

– Abe, tu nu ştii? Chiar nu ştii?

Reuşi să-şi stoarcă o lacrimă şi o lăsă să-i curgă pe obraz:

– Nu putem să-i facem rău lui Elaine. Nu putem lăsa pe nimeni să-i facă rău. *Nici unul* din noi...

– Nu-i vorba de Elaine, începu el, nerăbdător.

Loretta izbi cu palma în pielea fotoliului:

– La naiba, Abe! Ascultă-mă! E vorba de Elaine. *E vorba de Elaine!*

Apoi îl lăsă o clipă să fiarbă. Îl privi cum rumegă cuvintele. O clipă. Şi încă una.

– Ce vrei să spui?

Loretta aşteptă încă un pic, apoi zise:

– Crezi că l-am dorit pe Dana Wager în locul tău? Crezi că am avut nevoie de el *pentru mine?* N-am vrut să oblig pe nimeni – n-am vrut să te oblig să mă iei de nevastă pentru că aveam un copil cu tine. Nu erai pregătit să te căsătoreşti cu mine doar de dragul meu. Nu înţelegi? Trebuia să iau pe cineva care voia să mă ia de nevastă. Dana voia. Nu trebuia să ştie şi n-a ştiut niciodată. Nici tu n-ai ştiut.

Nici o reacţie. Apoi, încet-încet, braţele lui Glitsky se lăsară pe lîngă corp, iar figura i se destinse.

Loretta dădu din cap. Lacrimile îi curgeau fără încetare. Făcu un pas către el:

– Este fiica *ta. Elaine este fiica noastră.*

– Pleacă de lîngă mine!

– Abe!

– Du-te!

Abe traversase încăperea. Era roşu la faţă. Îi ţiuiau urechile. Simţea un junghi în braţul stîng. I se oprea inima.

– Abe, te rog...

– La naiba, la naiba, la naiba...

Un pahar cu tărie. Pe bar. Îl luă, strîngîndu-l cu putere. Imposibil să-l ridice. Nu-şi mai controla mişcările.

Auzi bubuitul de pe parchet. Văzu aşchiile de cristal sfărîmat.

– ACUM ÎMI SPUI?

– Te rog să nu ţipi la mine, Abe!

– SĂ NU ŢIP LA TINE? Să nu ţip la tine? Iisuse!

Glitsky se învîrtea în cerc. Nu avea unde să se ducă:

– La naiba!

Loretta încercă din nou:

– Abe...

– Nu te apropia de mine! Să nu îndrăzneşti să faci vreun pas!

Loretta aşteptă, cu mîinile atîrnîndu-i pe lîngă trup.

Prăbuşit în fotoliu, o auzi mişcîndu-se prin casă.

Minutele treceau.

Trebuia să-şi facă meseria, dar descoperi că nu poate să se mişte. Ajunsese acolo unde ştia că trebuia să ajungă.

Dar ea îl zguduise din temelii. Ştia că-i spusese adevărul. Sentimentul vag de ceva familiar, de recunoaştere se justifica. *Elaine era fiica lui.*

Nu putea să se ridice şi s-o acuze pe Loretta, s-o înfrunte. Îi era frică de ceea ce ar putea să facă.

Se auzi soneria. Venise limuzina.

Trebuia să se mişte.

„Ridică-te, Abe! Ridică-te!"

Dacă s-ar mişca, dacă i-ar vedea faţa...

Auzi paşi pe podea, auzi uşa deschizîndu-se.

– Bună ziua. Da. Voi fi gata în cinci minute. Aşteaptă-mă în maşină!

Nu putea s-o lase.

Nu putea s-o oprească.

Loretta îl învinsese. Cîştigase.

70

– HAI, KEVIN, SUNĂ!

Wes Farrell stătea îmbrăcat cu haina lîngă telefonul din bucătărie, vorbind cu aparatul, ca un idiot:

– Este nouă şi opt minute şi ai spus că o să telefonezi la nouă fix. Nu-i momentul să te ţii de prostii.

Îşi adusese televizorul în camera de zi. CNN transmitea în direct de lîngă pavilionul Kezar. Întreaga ţară urmărea în acea dimineaţă de sîmbătă ceea ce se întîmpla în San Francisco. Mohandas apăruse de două ori, vorbind despre planul său de a organiza un marş paşnic, o demonstraţie pentru conducătorii oraşului, pentru conducătorii ţării, care să... bla, bla, bla...

Telefonul sună, iar Wes se grăbi să-l ia din furcă. Scăpă receptorul pe podea. Se repezi să-l ridice:

– Kevin? Spune-mi adresa la care eşti!

– Ai scăpat telefonul, Wes?

– Kevin, ascultă-mă! Avem probleme mari. Dă-mi adresa şi vin imediat!

– Te uiţi la televizor?

– Kevin, dă-mi adresa aia afurisită chiar acum!

– Ce fel de probleme avem, Wes?

– O să-ţi explic atunci cînd o să fiu acolo. Dă-mi adresa!

– A rămas cum am vorbit? Planul de bază...

Wes nu răspunse. Apoi întrebă:

– *Unde eşti?*

Kevin îi spuse adresa şi numărul apartamentului.

– Etajul al patrulea, în faţă. Cu vedere spre parc. Acolo s-au strîns un milion de oameni.

Wes înjura de zor pe cînd cobora spre garaj. Nu-i venea să creadă că fusese atît de prost. Ar fi trebuit să-i dea lui Kevin numărul de pager al lui Glitsky, să-i mai spună să plece *imediat* şi să se ducă în altă parte, apoi să-l caute pe pager şi să-i zică unde se află şi unde să se întîlnească.

Dar fusese prea prost ca să se gîndească la asta, atunci cînd ideea mai putea să-i fie de folos.

Agentul special Simms urcase în maşină, împreună cu cei trei colegi ai ei, şi se pusese în mişcare înainte ca Farrell să fi ieşit din garaj. Avea un avans de cîteva cvartale.

Fusese o prostie din partea lui Farrell să-l întrebe pe Shea de adresă, dar ei îi folosise. Însă ce altceva ar fi putut să facă avocatul? Acum ea avea totul de partea ei. Ştia adresa şi numărul apartamentului. Poate că nu va fi nevoie să folosească armele...

O să vadă. Nu-i era frică să folosească dispozitivele pe care le adusese. Nu avea de gînd să dea dovadă de slăbiciune. Publicul putea să facă scandal cît voia în legătură cu femeia din Idaho, care fusese ucisă de FBI împreună cu fiul ei, dar în rîndul celor din Birou se considera că lucrurile fuseseră inevitabile, că fusese vina individului ăluia – cum naiba îl chema? Webster – că îi pusese pe toţi într-o asemenea situaţie, iar Biroul nu trebuia acuzat. Dacă începe să-ţi pese de critici şi de reacţia *presei*, atunci poţi să-ţi predai insigna. Nu mai eşti în stare de nimic.

Avea să facă ceea ce trebuia să facă.

Prima acţiune va fi cea mai simplă şi cea mai directă. Avea să urce şi să ciocănească la uşă, apoi să anunţe că avea un mandat federal şi că Shea era arestat. Într-o lume perfectă, individul ar deschide uşa şi ar ieşi, cu mîinile pe cap.

Însă nu avea senzaţia că lucrurile se vor petrece chiar aşa.

În ciuda eforturilor lui Mohandas de a organiza totul, întrunirea nu avea să înceapă la ora prevăzută. Mitingurile nu începeau niciodată la ora prevăzută. Philip avea gura uscată, cu toate că mesteca întruna pastile Tic-Tac. Nu putea sta locului şi se plimba fără încetare prin cort. Allicey, care era mai înaltă decît el, îi masa umerii de fiecare dată cînd trecea pe lîngă ea.

Se făcuse nouă şi un sfert, iar lumea continua să vină în parc. Poliţia patrula, dar totul părea liniştit. Avuseseră loc două încăierări, dar fuseseră potolite imediat.

Fumul de la incendiul din Divisadero se înteţise din cauza vîntului. Era clar că vor trebui să ocolească prin nord, cînd vor începe marşul. Nu avea să ţină un discurs lung. Nu era nevoie, spusese de prea multe ori aceleaşi lucruri şi se strînsese atît de multă lume, încît se gîndi că ar fi mai eficient să-i pună pe oameni în mişcare, iar mulţimea să vorbească prin ea însăşi.

Pînă atunci îi salutase pe toţi cei care veniseră şi vorbise despre modul în care mergeau lucrurile *în realitate*. Nu prin vorbele goale de care aveau parte întotdeauna, ci prin fapte. Primarul se lăsase manevrat incredibil de uşor, iar el ar fi fost un prost dacă n-ar fi folosit ceea ce-i fusese oferit pe tavă. Auzea deja cuvintele pe care urma să le spună:

„... În ciuda tuturor *cuvintelor* pe care le-am auzit de nenumărate ori despre cooperarea municipalităţii, adevărul crunt este, dragii mei fraţi şi surori, că nici măcar această adunare paşnică, menită să arate preocuparea noastră, *disperarea* noastră pentru că nu se face dreptate pentru moartea tragică a fratelui nostru, Arthur Wade..."

Aici va face o pauză, ca să se potolească rumoarea.

„... Adevărul este că municipalitatea a declarat această adunare *ilegală*. Că nu putem desfăşura acest marş. Nu ne-a dat aprobarea. Dar eu spun că puterea noastră este aprobarea de care avem nevoie. Puterea noastră e în unitate. Iar Dumnezeu să ne judece!"

O să sune foarte bine.

Iar el îi va conduce pe străzi, pînă la primărie. Către dreptate, către furie şi către glorie.

71

LORETTA SE ÎNTOARSE din camera ei. Se îmbrăcase complet în albastru-închis: pălărie, costum, poşetă. Viaţa merge înainte. Femeia îl „dezamorsase" pe Abe, iar acum se grăbea.

Cînd ajunse în hol, se opri. Începea s-o ajungă oboseala:

– Trebuie să plec. Te rog să te dai la o parte.

Glitsky stătea în dreptul uşii:

– O să-l sun pe Wes Farrell de aici şi o să-i spun că vii cu mine, ca să garantezi personal siguranţa lui Kevin Shea.

– Mă duc la miting, Abe. Primarul mi-a cerut să duc aprobarea...

– Nu ţi-am cerut ceva, Loretta. Ţi-am spus ce-o să facem. Uită de aprobare! Îţi mai dau o şansă, deşi nu ştiu de ce.

– Ce şansă?

– Ai spus tot timpul că ai vrut doar ca Shea să fie arestat. Şi că acesta merita totuşi o oarecare consideraţie, o anumită siguranţă. Îţi dau şansa de a dovedi că n-ai minţit.

– N-am minţit. De ce aş fi minţit?

– De ce? Cariera ta s-ar sfîrşi, dacă s-ar dovedi că Shea e nevinovat, iar tu ai ştiut asta. Nu poţi să laşi să se dovedească faptul că-i nevinovat. Nu poţi să permiţi să fie arestat şi audiat. De aceea mi-ai pus beţe în roate.

– Ce prostie! N-am împiedicat pe nimeni. Nici pe tine, nici pe altcineva. Ai ajuns...

– Ştiu, ştiu. Sînt paranoic, surmenat, iraţional etc., etc. Da, aşa sînt, pentru că în halul ăsta m-ai adus.

– M-am săturat să tot aud asta! Lasă-mă să trec!

Loretta îl împingea, de parcă ar fi fost un perete. Pînă la urmă, Abe o apucă de umeri şi o împinse. Femeia se împletici şi fu gata să cadă. Îşi recăpătă echilibrul, privindu-l furioasă:

– Vorbeai de o carieră pe cale de a se încheia, Abe? A ta s-a încheiat deja!

Lui Glitsky nu-i păsă de ameninţările ei. Se sili să rămînă calm şi zise:

– Înţelege că nu te las să pleci. Ai zece secunde ca să fii de acord să mergi cu mine. După aceea nu mai ai dreptul să alegi.

Loretta se uită la el, apoi îi spuse că-i nebun.

– Mai ai şase secunde.

– De ce aş fi de acord? Şoferul mă aşteaptă în faţa uşii. Trebuie să...

– Bine. Termenul a expirat. Să nu spui că nu ţi-am acordat o şansă. N-ai vrut să profiţi de ea, spuse Abe, apoi oftă. Te arestez pentru uciderea lui Christopher Locke.

Trecu un timp înainte ca femeia să reacţioneze: o privire, o întoarcere a capului, un gest de neîncredere:

– Nu poţi... *e absurd!*

– Nu, Loretta, e adevărul.

– Ai visat asta azi-noapte? Abe, ţi-ai ieşit din minţi!

Locotenentul clătină din cap:

– Locke nu stătea întors, privind către luneta maşinii. Stătea lîngă tine, fără să bănuiască nimic.

– Eşti nebun!

Glitsky îi ignoră remarca:

– Aţi fost în vecinătatea tulburărilor stradale, dar n-aţi trecut prin mijlocul lor.

– Ba da. Cum poţi să spui...

– Pentru că eu lucrez cu probe. Nu există nici un semn care să arate că în jurul maşinii s-ar fi înghesuit mulţimea, cu atît mai puţin vreunul că s-ar fi aruncat cu pietre în automobil, că ar fi fost lovit din spate. M-am învîrtit în jurul maşinii şi m-am uitat cu atenţie.

– Atunci ţi-a scăpat ceva.

– Nu-i adevărat. Am avut semne de întrebare de cînd am controlat maşina prima oară. N-am înţeles însă ce însemna asta.

– Şi ce însemna?

– Că te-ai îndepărtat puţin de locul tulburărilor şi l-ai împuşcat pe Locke în spatele urechii. Aceasta a fost împuşcătura pe care n-a auzit-o nimeni.

– N-am făcut nimic. Nu aşa s-a întîmplat...

Glitsky nu se lăsă impresionat şi continuă:

– A fost, în acelaşi timp, împuşcătura care n-a adus nici un ciob în rană şi care a provocat arsuri de praf de puşcă în jurul acesteia. Tu n-ai ştiut de lucrurile astea. Nu-i politică, ci doar munca meticuloasă, simplă, a echipei de medici legişti. Nu-i foarte interesantă.

Loretta îşi încrucişă braţele şi clătină din cap:

– După aia ce-am mai făcut?

– Ai mers cu maşina într-o fundătură întunecoasă, în care nu exista nici un bec, ai ocolit automobilul şi ai tras un foc de armă prin geamul din partea pasagerului, care să pară tras către tine. Apoi, probabil că ai folosit ţeava pistolului pentru a face o gaură mai mare în geamul securit.

– Probabil? Doar probabil? Nu eşti sigur?

– Nu ştiu sigur ce ai folosit, dar s-ar putea să aflu. Oricum, aşa s-a întîmplat şi cu asta ai făcut altă greşeală.

Abe aşteptă. Loretta nu-l întrebă nimic, iar el continuă:

– În geamul securit exista o singură gaură provocată de glonţ. Te-ai gîndit că geamul o să se spargă din cauza împuşcăturii, dar glonţul a făcut doar o gaură mică şi nişte crăpături în jurul acesteia. Aşa că ai fost obligată să faci o gaură mai mare, prin care să fi putut trece două gloanţe. Însă nici *două* gloanţe de calibrul 25 n-ar fi făcut o spărtură cît un pumn într-un geam securit. N-ai fi reuşit să faci una de felul ăsta nici cu patru gloanţe.

Expresia ei rămase neschimbată, dar se aşeză pe banca din hol şi zise:

– O poveste fascinantă...

– Exact. Dar argumentul hotărîtor a fost altul. Dacă vrei să-l ştii...

– Te rog...

Veninul din glasul ei îl paraliză pentru o clipă. Într-un fel, fusese ceva salutar, pentru că îndepărtase orice urmă de sentiment faţă de Loretta. Simţi cum cicatricea i se întinde pe buze, ştiu că-i zîmbea încordat, cu expresia aceea despre care Flo spusese că poate provoca un coşmar oricărui ucigaş în serie.

– În dimineaţa asta a existat un moment în care toate amănuntele s-au legat între ele. Înainte de momentul acela, cunoşteam aproape totul. Nu ştiam că nimeni n-a auzit două împuşcături, dar restul îmi era cunoscut. Însă *nu voiam* să înţeleg. Astăzi am vrut să aranjez scaunul de la Plymouth. Ştii maşina. E identică aceleia în care ai mers împreună cu Locke.

Nimic. Nici o reacţie.

– Îţi aminteşti de seara aceea în care am numărat împreună pînă la trei şi am tras scaunul, ca să poţi conduce? Îţi aminteşti? În dimineaţa asta, în timp ce stăteam pe scaunul şoferului, mi-am dat seama ce nu era în regulă cu gaura provocată de glonţ în portiera şoferului. Vrei să ştii?

Tăcere.

– Glonţul ar fi trebuit să treacă *prin tine*.

În cele din urmă, Loretta întrebă, fără să vrea:

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre faptul că nu poţi să conduci, nu poţi să ajungi la pedale, dacă nu tragi scaunul foarte mult în faţă. Iar dacă scaunul era în faţă, traiectoria care unea gaura din geam cu aceea din tapiţerie arăta că glonţul te-ar fi lovit. Că ar fi trecut prin tine, Loretta. Asta înseamnă că nu stăteai pe scaun. Erai afară, pe stradă, şi ai tras un singur foc de armă în geamul securit – acea *singură* împuşcătură pe care a auzit-o toată lumea. Cea despre care ai spus că a trecut foarte aproape de tine.

– Greşeşti. Am încercat să fug de acolo. Chris fusese împuşcat. Probabil că scaunul a alunecat din cauza acceleraţiei.

Glitsky făcuse mulţi martori să recunoască adevărul şi ştia că aceştia nu mai rezistă mult, după ce încep să nege amănuntele. Traversă holul şi se aşeză pe celălalt capăt al băncii. Nu intenţiona s-o distrugă înainte ca Loretta să repare unele rele pe care le făcuse – ei înşăşi, lui Elaine, lui Kevin Shea – şi pe

care le putea repara doar ea. Avea nevoie de ea mai întîi pentru asta, apoi avea să rezolve şi restul. Aşa că îi şopti:

– L-ai ucis, Loretta! Trebuia să-l ucizi.

Femeia nu capitulă:

– *De ce* trebuia să-l ucid pe Chris Locke?

– Răspunsul cel mai simplu ar fi fost că nu mai puteai să-l stăpîneşti. Dar situaţia nu era simplă. El te şantaja, tu îl şantajai. Fiecare cunoştea secretele celuilalt.

– Despre ce?

– Despre banii pe care i-ai spălat prin intermediul restaurantului Pacific Moon.

Loretta fu şocată de faptul că Abe ajunsese să ştie acest lucru, dar se stăpîni. O trădă doar faptul că strînse din buze:

– Ţi-am explicat că a fost o afacere complet legală.

– Nu-i adevărat! Chris Locke a fost procurorul care s-a ocupat de caz. V-aţi întîlnit şi aţi devenit complici, nu-i aşa?

– Nu! Nici vorbă!

– Ca reprezentant al procuraturii, el a respins acuzaţiile, iar tu ai păstrat banii.

– Nu-i adevărat!

Loretta se ridică, dar Abe o prinse de mînă şi o ţinu locului. Femeia se aşează din nou pe bancă.

– Dar nu l-ai ucis din cauza banilor. Poate că te îngrijora faptul că Locke ştia anumite lucruri, dar dosarul fusese distrus şi toate urmele înlăturate. Amîndoi eraţi implicaţi. Puteai să trăieşti liniştită.

Loretta se uită la el, aşteptînd. Nu recunoscuse nimic.

– Ci pentru că te-a respins pe tine şi s-a combinat cu Elaine. Pentru că astfel scăpa de sub orice fel de control. Juca tare şi se folosea de fiica ta. Puteai să te descurci dacă era vorba de tine, dar fiica ta nu trebuia să îndure aşa ceva. Merita o soartă mai bună. Trebuia s-o aperi, pentru că ştiai ce-i va face Chris Locke. Ceea ce îţi făcuse şi ţie.

– Şi ce urma să-i facă?

– Să se folosească de ea, apoi s-o arunce ca pe o cîrpă, cînd ar fi devenit... inutilă.

– Nu mai avusesem de-a face cu el de ani de zile.

Glitsky dădu din cap. Era primul lucru recunoscut de Loretta.

– Nu poţi dovedi nimic. Nu l-am ucis pe Chris şi nu am spălat bani. Pentru numele lui Dumnezeu, sînt doar zvonuri!

Locotenentul se ridică, se duse la fereastra de lîngă uşă şi privi afară, stînd cu spatele spre Loretta.

Limuzina era parcată chiar în faţa lui.

Numără pînă la cincisprezece, apoi spuse, stînd în continuare cu spatele spre ea:

– Dovada este în mîna ta, Loretta. O să mă împuşti pe la spate? Şi ce-o să spui? Că ai crezut că sînt un hoţ? Sau un violator?

Apoi se întoarse.

Loretta stătea lîngă bancă, ţinînd poşeta într-o mînă, iar în cealaltă un pistol mic, îndreptat spre el. Glitsky privi arma şi zise:

– Am un prieten bun, care-i avocat. I-am lăsat o scrisoare, minţi el. În ea spun că, în cazul în care sînt ucis, să se compare glonţul care a pus capăt vieţii mele cu cel care l-a omorît pe Chris Locke. Vor avea urme identice. Iar în scrisoare sînt amintite şi cîteva dintre lucrurile despre care am discutat în această dimineaţă. Este menţionat şi numele tău.

Făcu un pas către ea şi spuse:

– S-a terminat, Loretta. S-a terminat.

Femeia lăsă încet ţeava pistolului în jos:

– Trebuia să-l omor pe Chris. O distrugea pe fiica mea... aproape că făcuse lucrul ăsta...

Glitsky dădu din cap. Ştia că spune adevărul.

– O să-ţi iau pistolul. Îmi trebuie ca dovadă.

– Să nu-ţi închipui că o să-ţi dau arma asta!

– Aş prefera să mi-o dai, dar nu contează. N-am nevoie de ea.

– Fără pistolul ăsta n-ai nici o dovadă.

Făcu un pas spre el, cu o expresie hotărîtă, şi îi spuse cu o voce joasă:

– N-ai nici un caz. Nu trebuie să ajungem la aşa ceva, Abe. Pot să arunc pistolul, să scap de el...

Abe vîrî mîna în buzunar şi scoase un reportofon. Îl avea întotdeauna la el. Rulă banda înapoi şi porni aparatul, care reproduse declaraţia ei în care recunoştea că l-a omorît pe Locke. Apoi opri reportofonul şi întinse mîna.

– Pistolul, zise el.

Loretta mai făcu o ultimă încercare:

– Abe, n-o să meargă. Alan Reston n-o să mă acuze. N-o să-l convingi să se ducă la un judecător, ca să obţină un mandat de arestare.

– Tot ce se poate. Dar am dreptul să te arestez şi fără mandat, dacă-i vorba de crimă. Iar cînd o să te predau la închisoarea districtului, presa va fi prezentă, ziariştii mă vor întreba de ce te-am arestat, iar eu le voi explica motivul. Alan Reston te va acuza sau va trebui să explice de ce n-o face. El ştie că nu poate să justifice o asemenea lipsă de acţiune. Să presupunem totuşi că nu te acuză şi scapi, în ciuda faptului că ai omorît un om. Eu mi-am făcut meseria. Acum, zise el apropiindu-se de ea cu mîna întinsă, foloseşte pistolul ăla sau dă-mi-l.

Dură un timp pînă cînd Loretta se hotărî. În cele din urmă, îi întinse pistolul, ţinîndu-l de ţeavă. După ce locotenentul puse arma în buzunar, Loretta îl întrebă:

– Ce vrei de fapt, Abe?

– Ceea ce am vrut întotdeauna. Să-mi arestez suspectul. Şi mai vreau protecţie pentru Kevin Shea.

– Eu cu ce mă aleg?

Încăpăţînarea ei îl impresionă. Femeia aceea nu abandona niciodată.

– Crezi că întotdeauna se poate face o înţelegere?

Femeia nu spuse nimic şi aşteptă o propunere.

– Crezi că o să te las să pleci, deşi ai comis o crimă cu premeditare?

– Nu ştiu ce-o să faci, Abe. O să-ţi spun ce-mi trebuie, iar tu o să decizi.

– Oricum, din punct de vedere politic eşti moartă, zise Glitsky.

– S-ar putea. Eşti teribil de prost, spuse ea, privindu-l. Puteam să avem totul.

Se auzi soneria de la intrare, urmată de un ciocănit în uşă:

– Doamnă senator?

Era şoferul limuzinei.

– Facem o înţelegere, Abe?

Alt ciocănit.

– Doamnă senator, am cam întîrziat...

– Trebuie să-ţi dai cuvîntul, Abe!

Glitsky era încă şeful departamentului Omucideri, în ciuda suspendării. Şi poliţist, trup şi suflet. Ştia că Loretta va încerca orice, inclusiv să-şi vîndă sufletul diavolului, dar acum trăia momentul dinainte de a face ceva irevocabil. Se simţea ispitit s-o lase să plece, să nu mai aibă bătaie de cap...

Avu, brusc, impresia că-i murdar, că i se face greaţă.

– O să discutăm mai tîrziu despre *posibilitatea* încheierii unei înţelegeri, *dar fără nici o garanţie*. Să fie clar. Sau mergi cu mine chiar acum la Kevin Shea, sau te duc la poliţie. Iar dacă te duc acolo, lucrurile vor scăpa de sub controlul nostru. Vei fi acuzată de asasinat şi nu vom mai putea face nimic. Sau te duc la pavilionul Kezar, unde ai putea face un pic de bine. E decizia ta, Loretta! Tu alegi.

Femeia ezită, trase adînc aer în piept, apoi traversă holul, îndreptîndu-se spre uşă:

– O să-i spun şoferului că vin cu tine.

Glitsky se duse să-l sune pe Wes Farrell.

72

CA URMARE A PATRU încăierări interrasiale şi a cinci răniri grave, petrecute în ultima jumătate de oră, Garda Naţională se instalase pe poziţii în apropierea rutei propuse pentru marş, iar camioanele cu trupe închiseseră traficul şi se înşiraseră pe străzile din jurul parcului Golden Gate. Nou-veniţii care doreau să participe la marş trebuiau să-şi lase maşinile departe şi să străbată pe jos cordoanele de pază. Sute de oameni făceau acest lucru. Grupul de corturi din parc se afla în centrul arealului, iar valul de oameni ar fi trebuit – teoretic – să se scurgă pe lîngă zonele înconjurate de frînghii.

Agentul special Simms – care preferase să nu acţioneze împreună cu poliţia din San Francisco, nici cu Garda Naţională – fusese silită să parcheze maşina la doar patru cvartale de apartamentul în care se afla Kevin Shea. Se uită la puhoiul de oameni care înainta către Kezar, la soldaţi, la traficul blocat.

Cum să treacă mai departe? Va folosi faptul că face parte din FBI. Nu voia ca oamenii ei să rişte ceva. Trebuia să-şi facă meseria, adică să-l prindă pe Kevin Shea, folosind forţa, dacă era nevoie. Dădu ordin să fie ocolite barierele care închideau strada şi să se meargă înainte, pe lîngă pavilion, către destinaţia lor. Nu-i păsa de cei care i-ar fi stat în drum. Ştia că Wes Farrell va întîmpina aceleaşi probleme, iar el nu avea nici o legitimaţie pe care s-o arate cînd va ajunge la barieră.

Încă aveau avans.

Maşina trecu pe lîngă pietoni. Cîţiva dintre ei izbiră în acoperiş, în capotă. Parcurseră două cvartale în trei minute şi jumătate, apoi fură opriţi de doi tineri, soldaţi în Garda Naţională, foarte nervoşi şi cu armele în mînă.

Simms ieşi din maşină şi le arătă insigna, apoi se prezentă. Cei doi băieţi – unul avea un ecuson negru, pe care scria „Morgan", iar pe al celuilalt scria „Escher" – se uitară unul la celălalt, iar Morgan zise:

– Da, doamnă?

– Eu şi colegii mei vrem să trecem dincolo de barajul vostru.

După o nouă consultare fără cuvinte, Morgan spuse:

– Trebuie să mi se dea aprobarea, doamnă.

Simms se enervă:

– *Eu* sînt aceea care îţi dă aprobarea, fiule! Sîntem de la Biroul Federal de Investigaţii şi ne grăbim.

– Da, doamnă.

Dar cei doi nu se mişcară.

– Ce faceţi?

– Avem ordin să împiedicăm trecerea vehiculelor pe traseul marşului.

– Mă duc să verific, zise Escher şi o luă la fugă.

Morgan făcu un gest liniştitor:

– N-o să dureze mult. Se întoarce în cinci minute.

Farrell, care cunoştea oraşul mai bine decît Simms, îşi imaginase că la miting se va strînge o mulţime imensă, de aceea o luase pe un drum ocolitor, prin Portola şi Twin Peaks, gîndindu-se că va ajunge în Ashbury, iar de acolo în parc. Restul drumului urma să-l facă pe jos. Se părea că porţiunea aceea nu putea fi străbătută decît ca pieton, indiferent pe ce cale ar fi venit.

Pagerul începu să sune în timp ce Wes trecea pe lîngă o benzinărie de pe 17th Street. Trase lîngă bordură, se duse la un telefon public şi formă numărul.

– Doamna senator va veni cu tine? Chiar dînsa?

Lui Farrell nu-i venea să creadă. Glitsky se grăbea:

– Dă-mi adresa! N-am timp.

Farrell i-o spuse, iar locotenentul adăugă:

– E chiar în mijlocul... de acolo începe marşul...

– Exact. Am auzit la radio că au închis accesul spre parc. Din ce parte veniţi?

– Dinspre Pacific Heights.

– Trebuie să o iei pe o rută ocolitoare, poate prin Judah....

Glitsky îi mulţumi şi adăugă:

– Sosim în zece minute.

– N-aş paria pe asta. Oricum, ideea ta de a fugi din apartament, înainte de sosirea federalilor...

– Da, ce-i cu ea?

– Nu cred că e posibilă. În nici un caz astăzi.

Simms discuta cu alt soldat, cu alt ecuson – Florio. Dungile de pe mîneca lui Florio arătau că avea un grad oarecare. Îi explică situaţia şi îi spuse că Garda trebuia să o lase să treacă prin parc, pentru că urma să aresteze pe cineva. Avea un mandat federal. Pentru cineva de pe lista celor mai căutate persoane. Florio întrebă:

– Kevin Shea?

Auzind numele lui Shea, atît Morgan, cît şi Escher deveniră atenţi.

Simms se uită în dreapta, în stînga, apoi la Florio şi-i spuse:

– N-am nimic de comentat. Putem să trecem pe aici?

După aceea se întoarse în maşină şi începură să înainteze printre pietoni. Morgan mergea într-o parte, Escher în cealaltă parte a automobilului, escortîndu-l.

– Ar trebui să fi ajuns deja, zise Kevin.

– Probabil că a fost prins într-un blocaj rutier.

Kevin nu se putea împiedica să nu se uite pe fereastră, trăgînd jaluzeaua într-o parte. Melanie veni lîngă el şi trase jaluzeaua la loc:

– Stai jos! Nu te ajută cu nimic dacă te uiţi.

– Nici să stau nu mă ajută cu ceva.

– Dacă stai jos înseamnă că-l aştepţi pe Wes. Va fi aici de îndată.

Kevin începu să pocnească din degete. Nu-l mai ţineau nervii:

– Ar trebui să...

Tînăra îi puse un deget pe buze, se aplecă şi-l sărută:

– Te iubesc. Ai răbdare, Wes va ajunge aici şi totul va fi bine.

Kevin se întinse să tragă din nou jaluzeaua, ca să se uite jos, în parc. Se auzi soneria de la intrarea în bloc.

– El trebuie să fie, zise Melanie, ducîndu-se spre butonul ce deschidea uşa de la hol.

Era gata să apese pe el, cînd Shea sări de pe scaun şi strigă:

– Aşteaptă!

Apoi se duse la una dintre ferestrele laterale. Trase jaluzelele şi se uită jos:

– Bine. El e. Aşa cred. Nu l-am văzut niciodată în costum.

– Kevin, cum să fie altcineva? Nimeni nu ştie că sîntem aici.

Tînărul se uită la ea şi mormăi:

– Celebrele ultime cuvinte...

Morgan şi Escher respectară ordinul şefului lor şi rămaseră să păzească vehiculul FBI, care parcase lîngă trotuar, vizavi de blocul în care se ascundea Shea.

Simms trimisese în parc un om dotat cu un telefon mobil şi cu o valiză cu echipament, ca să găsească un loc suficient de ridicat – un copac sau un stîlp de telefon – de unde să vadă bine ferestrele de la etajul al patrulea ale clădirii de peste drum. Pentru cazul în care va fi nevoie de un lunetist, pentru că Simms decisese să nu aştepte echipa de intervenţie. Aceasta venea către ei, dar nu se ştia cînd va ajunge. Era posibil ca aceasta să nu întîlnească un Florio care să fie cooperant.

Simms îi luă cu ea pe ceilalţi doi oameni şi-şi croiră drum prin mulţimea din stradă. Ajunseră în grădina din faţa blocului, apoi la uşa de la intrare. Apăsară pe butoanele soneriilor de la tot etajul întîi, iar cineva le deschise.

– Am rezolvat-o, zise Simms şi ţinu uşa, ca să intre cei din echipa ei.

În stradă, Morgan şi Escher păzeau maşina, singura care era parcată pe Stanyan. Oamenii treceau pe lîngă ea. Vocea cuiva răsună, auzindu-se la distanţă:

– A cui e maşina asta? Am mers pe jos zece cvartale, mă dor picioarele. Nu lăsau nici o maşină să treacă. Dacă asta a trecut, trebuia s-o aduc şi pe a mea.

Morgan fusese instruit să nu discute cu mulţimea, să dea doar informaţii care să faciliteze orientarea. Dar individul acela solid avea o figură prietenoasă, zîmbitoare şi venise împreună cu nevasta şi copiii ca să sprijine cauza. Nu făcea scandal.

– E a FBI-ului, zise Morgan, apoi adăugă. Au aflat că Shea e în clădirea aia. Îl vor aresta.

– Slavă Domnului! exclamă individul. Înseamnă că nu mai trebuie să mergem pînă la primărie.

După care se întoarse către mulţimea din jur şi răspîndi vestea cea bună:

– Aţi auzit? L-au prins pe Kevin Shea! Da, chiar acolo!

Între timp, în clădire, Kevin, Melanie şi Wes deciseseră că aveau mai multe şanse să scape prin mulţimea de afară, decît să aibă de a face cu agenţii FBI, înarmaţi şi care abia aşteptau să împuşte pe cineva.

În afară de FBI, nu ştia nimeni că erau în zonă. Ar fi fost doar alte cîteva figuri anonime de albi în mijlocul mulţimii, iar Wes îi asigură că acolo se aflau mulţi albi, mai mulţi decît îşi imaginau. Toţi cei care aveau o pancartă, un mesaj sau o cauză veniseră să participe la marş.

Kevin putea să-şi pună căciuliţa pentru schi. Aveau să plece de aici şi să aştepte apelul lui Glitsky, cînd vor ajunge într-un loc mai sigur.

Simms vorbi din holul clădirii cu lunetistul şi decise să-i acorde acestuia cîteva minute, ca să-şi ocupe poziţia, înainte ca ea şi ceilalţi doi să urce la etaj şi să-l aresteze pe Shea. Din cauza mulţimii, lunetistul nu reuşise să găsească locul potrivit. Simms îi spuse că mai aşteaptă încă zece minute, iar el s-o şune dacă se instala mai devreme.

Între timp, ei trei se vor împrăştia prin clădire, ca să verifice dacă existau alte ieşiri, pentru aprovizionare sau în

caz de incendiu. Urmau să se întîlnească în hol, apoi să urce la etaj şi să-l aresteze.

„... Abia am primit o informaţie neconfirmată. Kevin Shea a fost localizat într-o clădire din apropierea locului în care ne aflăm acum, lîngă pavilionul Kezar. Philip Mohandas a părăsit estrada, aproape alergînd, şi-i conduce pe participanţii la marş către ieşirea din parc. Probabil că auziţi mulţimea furioasă care strigă numele lui Shea. Vom încerca să-l urmărim pe Mohandas în timp ce..."

Glitsky pornise sirena şi girofarul. Loretta stătea lîngă el, tăcută, în timp ce se strecurau pe străduţele înguste, aflîndu-se acum în sudul parcului.

Locotenentul pornise radioul, pe lungimea de undă a poliţiei, şi ascultase ultimele rapoarte. Cumva – oare cum se poate întîmpla aşa ceva? – se aflase totul.

Iar Philip Mohandas, urmat de o mulţime estimată a fi între cinci sute şi cîteva mii de persoane, se îndrepta către blocul de pe Stanyan Street. Se anunţase că FBI-ul se afla deja în clădire, dar, conform rapoartelor, nu arestase încă pe nimeni. De fapt, nimeni nu părea să ştie ceva cu certitudine, nici dacă Shea se afla acolo, nici dacă mai era cineva cu el.

Cu excepţia lui Glitsky. El ştia că Shea e în clădire.

Continuă să se apropie. Bulevardul Lincoln era închis, aşa că merse un pic spre est, pe Irving, o luă apoi pe Judah, după care coti în Parnassus. Se opri la cîteva cvartale de Stanyan pentru că mulţimea nu se mişca, în ciuda sirenei. Se întoarse către Loretta şi deschise uşa:

– Hai să mergem!

Loretta fu imediat recunoscută, salutată şi înconjurată de o mulţime care o adora. Oamenii o iubeau pentru că venise într-un moment în care toată comunitatea se strîngea acolo. Sigur că venise, nu se putea altfel...

Bucuria celorlalţi se răsfrînse şi asupra ei. Se învioră la faţă, ochii îi deveniră strălucitori. Glitsky scosese la iveală insigna şi cu Loretta de braţ se strecura prin mulţime:

– Este doamna senator Wager! Daţi-vă din drum! Faceţi loc! Lăsaţi-o să treacă!

Atunci cînd se află care era locul spre care se îndrepta mulţimea, Florio fu sunat pe telefonul de campanie de Morgan, care ordonă ca trei sute de soldaţi ai Gărzii Naţionale să se adune în faţa clădirii şi să încerce să împiedice lumea să intre în curte.

Soldaţii se mişcară iute şi îi întrecură pe Mohandas şi mulţimea lui cu doar cinci minute. Apucară să se desfăşoare şi să-şi plaseze echipamentul.

Acum înconjuraseră locul, cu căştile pe cap, avînd în mîini bastoane şi scuturi. Ţineau mulţimea la distanţă, dar dispozitivul lor nu era sigur. Gloata se afla pretutindeni, peste tot răsunau ţipete şi strigăte. Incendiul pornit pe Divisadero se înteţise. Fumul care venea de acolo se împrăştia la mică înălţime, orbitor şi înţepător.

În depărtare răsunau sirene.

Mulţimea scanda, fără să se oprească, fără să-şi potolească furia şi insistenţa:

– Îl vrem pe Shea! Îl vrem pe Shea!

Se pregăteau să plece, cînd auziră scandările. Wes Farrell se duse la fereastra din faţă, trase un pic jaluzeaua, privi afară, apoi se întoarse:

– Nu arată prea bine.

Melanie îl ţinea de Kevin de mînă, lîngă uşă. Se răsti la Wes:

– Îmi place cînd îmi spui asemenea lucruri!

– Clădirea este înconjurată. Uită-te şi tu!

– Ce facem? întrebă Kevin.

– Să sperăm că Glitsky apare la timp, cu senatoarea.

– Vine? întrebă Melanie.

– Aşa a spus.

– Şi atunci ce-o să se întîmple?

Auzeau strigătul foarte clar. Nu se îndepărta.

– Ce facem cu FBI-ul? zise Melanie. Cred că ei...

– Ei pornesc de la premisa că sînteţi înarmaţi şi periculoşi, aşa că o să aflăm cînd au sosit cînd o să vedem nişte gloanţe trecînd prin uşă.

– Wes, eşti un izvor de ştiri bune!

– Nu le fac eu, doar vi le spun.

– *Ce facem?* întrebă Kevin, din nou.

– Vreţi să ieşim? zise Wes. Să înfruntăm ce-i afară? Nu? Atunci trebuie să aşteptăm.

Florio se uita la bărbatul transpirat, care gîfîia, în uniformă, şi care se prezentase a fi Dan Rigby, şeful poliţiei din San Francisco. Acesta, însoţit de cîţiva poliţişti în uniformă, stătea în faţa şirului de soldaţi. Florio le făcu semn să intre în curte.

– Kevin Shea se află în clădirea asta? întrebă Rigby, în timp ce se îndrepta spre intrarea în bloc. Ştiţi lucrul ăsta? Cine mai este aici? Clădirea este bine păzită?

Cînd deschise uşa, Rigby dădu peste agentul special Simms, care abia se întorsese şi se pregătea să înceapă atacul.

Şeful poliţiei îi spuse că nu putea să facă aşa ceva. Nu acum. Trebuia să aştepte sosirea întăririlor. Lucrurile puteau s-o ia razna, dacă se grăbea. Ce credea ea că o să se întîmple, dacă ieşea din clădire cu Shea şi încerca să treacă prin mulţime?

Simms se enervase teribil. Lucrurile îi scăpaseră de sub control. Venise acolo cu oamenii ei, avea mandat, putea, aşadar, să-i spună caraghiosului ăstuia de Rigby că avea să-l aresteze pe Shea şi o să vadă după aceea ce-o să se întîmple. Dar individul îi făcu scandal că nu informase poliţia locală despre intenţiile ei şi pretindea că jurisdicţia cazului îi aparţine.

– Cred, zise Rigby, că aveţi probleme mai mari decît vă închipuiţi. Cum naiba o să-l scoateţi de aici, dacă-l arestaţi? Aveţi idee ce se întîmplă afară? Şi unde este Shea acum? Avem nevoie de mai mulţi oameni, pentru numele lui Dumnezeu!

Ceilalţi agenţi ai FBI-ului şi poliţiştii municipalităţii se uitau urît unii la ceilalţi, în holul clădirii, care începuse să se umple cu locatari. Era sîmbătă dimineaţa, toţi se aflau acasă şi se treziseră.

Simms şi Rigby ieşiră afară, în curtea interioară.

– E prizonierul meu, zise Simms. O să fie problema mea.

Rigby nu acceptă ideea:

– E oraşul meu. Şi-i problema mea, indiferent dacă eşti sau nu de acord cu mine. Tot ce se întîmplă aici e problema

mea. Nu vreau să aibă loc încă o linşare, în aceeaşi săptămînă. Pentru că asta se va întîmpla, dacă vom încerca să-l ducem pe Kevin Shea prin mijlocul mulţimii.

Simms văzu ceva prin mulţime:

– Ce naiba e asta? Cineva s-a urcat pe maşina mea!

Rigby se întoarse. Philip Mohandas, cu un megafon în mînă, încerca să atragă atenţia mulţimii.

– Aduceţi-l pe lunaticul ăla aici! se răsti Rigby la oamenii săi, apoi îi zise lui Florio: Fii drăguţ, invită-l aici dacă reuşeşti.

Apoi se întîmplă altceva. Alt zgomot şi multă agitaţie în stînga. Un soldat veni în fugă:

– Domnule, îi zise el lui Florio, a venit un poliţist, fără uniformă, care spune că însoţeşte un senator al Statelor Unite...

Înainte ca soldatul să-şi fi terminat raportul, mulţimea se dădu la o parte, lăsîndu-i să treacă pe Glitsky şi pe Loretta Wager.

Simms îşi luă telefonul mobil de la curea şi-l duse la ureche. Dădu din cap, se uită spre etajul al patrulea şi zise în receptor:

– Stai pe loc!

Apoi către Rigby:

– Au ridicat jaluzelele. Omul meu poate să-i lichideze.

Se strînseseră cu toţii lîngă fîntîna din centrul curţii: Rigby, Simms, Mohandas şi asistenţii lui, Florio, Glitsky şi Loretta Wager.

Rigby se uită neîncrezător la senatoare şi la locotenentul care o ţinea de braţ:

– Ce naiba faci aici?

– Am venit să-l arestez pe Kevin Shea, îi răspunse Glitsky.

– O să arestezi pe dracu', se răsti Simms. E al meu!

– Eşti suspendat, Glitsky! Poate nu ai primit mesajul meu...

– Ce se întîmplă?

Farrell ridică din nou jaluzelele:

– Nu ştiu. S-au strîns toţi lîngă fîntînă. Glitsky a reuşit, a adus-o pe Loretta Wager cu el.

– Atunci de ce nu vine aici? De ce nu coborîm noi?

– Nu ştiu.

– Nu-i bine să coborîm, Kevin. Mai bine să aşteptăm să urce ei.

Scandările încetaseră, cel puţin în partea din faţă a mulţimii. Oamenii se agitau, simţeau că se întîmplă ceva, că în curte urma să se decidă ceva, iar acest sentiment se răspîndea înapoi, în masa de manifestanţi.

Oamenii aşteptau.

Unul dintre poliţiştii fără uniformă veni către grupul de lîngă fîntînă, apoi plecă în grabă, traversă şirul de soldaţi şi dispăru. Scandările începeau din nou, erau preluate, creşteau îi intensitate, apoi se pierdeau.

Glitsky se desprinse din grup şi merse încet, cu mîinile în buzunare, cu umerii lăsaţi. Intră în clădire şi trecu pe lîngă agenţii federali şi pe lîngă poliţişti, apoi pe lîngă locatarii curioşi şi supăraţi, care umpluseră holul.

Blocul avea patru şiruri de trepte şi, cu excepţia primului, unde se strînseseră unii dintre cei care locuiau în apartamente, restul erau pustii. Glitsky urcă liniştit, cu mîna pe balustradă. Fiecare şir avea douăsprezece trepte. Merse pe covorul uzat de pe coridor şi sună.

Uşa se deschise. Locotenentul ţinea insigna în mînă, dar nu-şi scosese arma.

– Ce mai faceţi, domnule Farrell? Clientul dumneavoastră vrea să se predea?

– Credeţi că va merge? întrebă Wes, dîndu-se din uşă.

Glitsky dădu din cap, încercînd să pară mai încrezător decît era, şi se duse la fereastră şi trase jaluzelele, acesta fiind semnalul pe care-l aşteptau cei de jos.

Melanie şi Kevin stăteau îmbrăţişaţi.

– Eşti pregătit?

El dădu din cap.

– Sînt alături de tine, zise ea, în şoaptă.

– Sînt alături de tine. Indiferent ce se va întîmpla, indiferent cum se va termina. Ai înţeles?

– Am înţeles.

Farrell îl conduse pe Glitsky la ei, discutînd detaliile legate de proceduri, de lege, de înţelegere. Venise momentul să se termine totul.

– Kevin Shea, zise Glitsky, te arestez pentru asasinat...

73

LORETTA WAGER STĂTEA pe treptele fîntînii, cu megafonul în mînă, înfruntînd mulţimea.

Lui Mohandas nu-i plăcuse ideea (lui Allicey Tobain nici atît), dar doamna senator îl convinsese spunîndu-i că marşul fusese organizat pentru prinderea lui Kevin Shea. Iar Mohandas reuşise, marşul avusese succes. Obţinuseră ceea ce doriseră. Ce se va întîmpla dacă el nu va face o introducere la discursul Lorettei, dacă ei nu vor dezamorsa explozia pe cale să se petreacă? Vor avea loc alte tulburări de stradă, alte violenţe. Cine va avea de cîştigat?

Îl luase pe Mohandas deoparte – la trei paşi de ceilalţi, dar suficient ca să-i spună ce avea de spus – şi-l întrebase dacă voia să fie pe lista celor propuşi pentru administrarea azilului Hunter's Point. Dacă nu făcea *imediat* ce i se spunea, putea să uite că discutaseră vreodată despre subiectul acela.

Loretta mai voia să lămurească un lucru – şi era un moment potrivit, ţinînd cont că şeful poliţiei se afla de faţă. Mohandas trebuia să explice că recompensa iniţială de o sută de mii de dolari *nu* fusese oferită pentru uciderea lui Kevin Shea. Zvonurile care circulau pe străzi nu aveau nici o legătură cu realitatea. Recompensa fusese oferită pentru informaţii care ar fi dus la arestarea lui Shea, doar pentru asta.

Şi asta fusese tot.

– Fraţi şi surori, începu ea, uitîndu-se la jaluzeaua ridicată. *Kevin Shea a fost arestat.*

Se auzi un urlet, o izbucnire a furiei, a uşurării şi frustrării, ce zgudui clădirea în formă de U din spatele ei, răsunînd prin curte, multiplicîndu-se într-un crescendo de zgomot ce se întindea, se amplifica, se răspîndea mai departe.

– Fraţi şi surori, zise ea din nou, iar valul de zgomot se întrerupse, se potoli, încetă. Nimeni n-a luptat mai mult decît mine ca să ajungem să trăim un asemenea moment. Nimeni n-a menţinut atenţia voastră trează, aşa cum a făcut Philip Mohandas. Dar, adăugă ea după o nouă rundă de aplauze, momentul acesta va trece.

Se opri, apoi continuă:

– Povestea nu se va termina aşa. Nici pentru noi, nici pentru Kevin Shea.

– Omorîţi-l! răcni cineva. Linşaţi-l!

Iar mulţimea începu să scandeze:

– Omorîţi-l pe Kevin Shea! Omorîţi-l pe Kevin Shea!

– Nu! strigă Loretta, iar megafonul îi amplifică strigătul. Nu!

Treptat, mulţimea redeveni tăcută.

– L-am prins pe Kevin Shea. Ascultaţi-mă! Noi l-am prins. Philip Mohandas e de faţă. Eu sînt aici şi sîntem alături de voi. Interesele voastre sînt interesele *noastre*. Nu poliţia din San Francisco l-a prins pe Kevin Shea. Nici FBI-ul. Ci noi. Noi toţi...

Răsunară strigăte. O mulţime de „omorîţi-l", dar şi alte sloganuri, iar Loretta preluă conducerea:

– Vă rog, vă implor să ne credeţi! Vom avea grijă să se facă dreptate. Dar nu se va face dreptate dacă astăzi va avea loc altă linşare! îşi ridică vocea, arătînd peste mulţime.

Urmă un cor ezitant, un murmur de „amin, amin, amin". Apoi se aşternu tăcerea, întreruptă brusc de răcnetul cuiva:

– Kevin Shea trebuie să moară!

Mulţimea se agită, apoi se potoli.

Loretta se uită în jos, către Rigby, Mohandas şi Simms. Aceştia nu aveau cum s-o ajute. Considerau că fusese ideea ei şi o lăsau să se descurce singură.

– *Nimeni* nu urăşte mai mult decît mine rasismul şi vrajba pe care le reprezintă Kevin Shea, strigă ea, apoi adăugă, ceva mai liniştită: Dar vă spun vouă că s-a terminat. L-am prins. Philip Mohandas şi cu mine vom pleca de aici împreună cu Kevin Shea şi-l vom duce la poliţie. El este prizonierul nostru. Vă promit că nici unul din noi nu se va odihni pînă cînd nu se va face dreptate. Vă dau cuvîntul meu de onoare...

„... N-o să credeţi, doamnelor şi domnilor, dar doamna senator Wager s-a dus în clădire împreună cu Philip Mohandas, iar acum se întorc însoţind pe cineva, da, acum văd limpede, el este! Este *Kevin Shea!* Cu mîinile încătuşate! Alături de el este un bărbat de culoare necunoscut – poate un poliţist –, iar în cealaltă parte se află Philip Mohandas. Doamna senator Loretta Wager îi conduce afară. În spatele lui Shea merge şeful poliţiei, Dan Rigby. Împreună cu ei vine o tînără – probabil că este Melanie Sinclair – şi un alt bărbat neidentificat, alb, în costum de culoare închisă. Doamnelor şi domnilor, mulţimea este tăcută. Grupul trece prin curte, pe lîngă fîntîna de unde doamna senator a ţinut acel discurs impresionant. Lîngă trotuar este o maşină a poliţiei, mulţimea se înghesuie, aproape că a strivit-o. După cum se vede, situaţia este foarte tensionată. Grupul se apropie de şirul de soldaţi din Garda Naţională. Auziţi strigătele de furie, de mînie, dar pînă acum mulţimea este... Soldaţii îi conduc printre oameni. Grupul este înconjurat de mulţime. Nu se află nimic între ei şi furia la care am fost martori în cursul dimineţii, mai ales în ultima jumătate de oră... Oamenii îi fac loc lui Kevin Shea şi celorlalţi. Grupul a ajuns la maşina de poliţie, uşa din spate este deschisă, doamna senator a urcat deja în vehicul. Acum urcă Shea, urmat de Mohandas. Maşina se pune în mişcare, încet, cu girofarul în funcţiune. Mulţimea îi face loc, încet... Uluitor! Cred că maşina a străbătut deja înghesuiala..."

74

ERAU DOUĂ MAŞINI. Una a poliţiei, cu Wager, Shea, Mohandas şi Glitsky, şi cea a FBI-ului, în care se aflau Simms, Rigby, Melanie şi Farrell. Cînd ajunseră la Palatul de Justiţie, treptele din faţă şi holul erau înţesate de lume. Loretta avea impresia că se strînseseră acolo carele tuturor posturilor de televiziune din emisfera vestică, jurnalişti de la toate ziarele şi revistele, reporteri de la toate posturile de radio, poliţiştii care nu erau de serviciu, funcţionari, trecători şi simpli cetăţeni. Dar nu era o gloată furioasă, ci doar o mulţime de oameni curioşi.

Din parc se anunţase că mulţimea care se strînsese pentru marş începuse să se împrăştie. Loretta se simţi răzbunată. Avusese dreptate. Avuseseră nevoie de simbolul reprezentat de Kevin Shea. Tăciunii puteau să aprindă flacăra şi altă dată, dar acum exista sentimentul că, pentru moment, criza trecuse.

Îşi mai spuse că avea parte de cea mai ciudată plimbare cu maşina. Stătea lîngă Kevin Shea şi fu şocată cînd acesta se întoarse spre ea şi îi mulţumi pentru implicarea ei, pentru curajul de care dăduse dovadă. Îi mai spusese că-i nevinovat, că încercase să-l ridice pe Arthur Wade, nu să-l tragă în jos...

Cînd ajunseră la Palat, chiar şi Mohandas păru impresionat de firea deschisă a lui Shea. În ciuda încercărilor prin care trecuse, Shea se dovedise remarcabil de amabil, cu un fel

de umor viguros şi fără a fi deloc morocănos. Se vedea că nu se sinchisea de faptul că era înghesuit între doi negri. Se părea chiar că-i face plăcere.

Nu l-au înregistrat la etajul al şaselea, ci l-au dus imediat în biroul lui Alan Reston, unde nu mai rămăsese nimic care să amintească de predecesorul procurorului-şef. Reston urmărise la televizor evenimentele din parc şi-i aşteptase. La fel ca Elaine Wager.

O discuţie condusă de Wes Farrell şi la care a participat în mare măsură locotenentul Glitsky a adus la cunoştinţa tuturor dovezile existente. Rigby a dorit să afle mai mult despre investigaţiile referitoare la ceilalţi suspecţi, adică O'Toole, Mullen, McKay, Devlin. Aşteptară cu toţii pînă cînd veniră Carl Griffin şi Ridley Banks, care spuseră tot ce ştiau.

Dar, după toate acestea, Reston nu înclina să retragă acuzaţiile împotriva lui Shea. Nu atît de curînd şi nu în baza argumentelor aduse de avocatul acestuia. Le permise lui Mohandas şi inspectorilor de la Criminalistică să se retragă, mulţumindu-le pentru cooperare, apoi, în cerc restrîns, îi anunţă pe Loretta, pe Elaine, pe Rigby şi pe Glitsky că intenţiona să-l ducă pe Shea într-un loc secret, îi timpul nopţii, şi să-l ţină sub pază pînă cînd vor prezenta dovezile în faţa unui judecător.

La ora unu şi douăzeci de minute, un gardian veni jos şi-l duse pe Shea în celula sa izolată.

Glitsky nu plecase de lîngă Loretta. Femeia pîndise să vadă vreun semn, vreo reacţie, atunci cînd Elaine intrase în biroul lui Reston, dar locotenentul o salutase din cap, ca un profesionist. Văzîndu-i împreună, Loretta îşi dădu seama că era pentru prima oară cînd toţi trei se aflau în aceeaşi încăpere. O reunire. Nu, o unire. Într-un fel, o încheiere.

Loretta ceru să discute singură cu Glitsky, în biroul lui Reston. După ce uşa se închise în urma celorlalţi, se întoarse spre el şi-i zise:

– Bine, Abe. L-am salvat pe Kevin Shea. Aşa cum ne-a fost înţelegerea.

Glitsky stătea rezemat de biroul lui Reston, la doi metri de ea. Loretta stătuse prea mult în Washington şi nu-şi dădea seama că în lumea lui Glitsky nu se rezolvă totul prin înţelegeri. Abe fusese atent ce-i spune: că după arestarea lui Kevin Shea puteau discuta despre posibilitatea unei înţelegeri. Iar asta făceau acum.

Locotenentul îşi ţinea mîinile în buzunare. Avea o figură inexpresivă. Nu-şi putea permite să-şi amintească ceea ce fusese între ei, nici să uite ce făcuse ea. Trecu pe lîngă ea, ducîndu-se la uşa biroului. O deschise, se uită la Loretta şi-i spuse:

– Noi n-am încheiat niciodată vreo înţelegere.

Elaine aştepta pe hol, chiar lîngă biroul procurorului-şef. Dorea să discute despre cele întîmplate, despre ce-o să fie în viitor, fără să-şi dea seama ce se petrece înăuntru.

Glitsky încercă să se poarte politicos şi nu plecă imediat. Discuta cu Elaine, cînd Loretta deschise uşa. Văzîndu-i, aceasta afişă o figură zîmbitoare şi veni către ei:

– Am avut nevoie să stau singură un minut, îi explică ea fiicei sale. După atîtea întîmplări...

Elaine îl întrebă pe Glitsky dacă voia să ia masa împreună cu ele. Locotenentul o refuză. Trebuia să se ducă în birou, să termine nişte lucrări. Rigby îi spusese că poate să rezolve dosarele aflate pe biroul lui, dar că nu trebuia să se considere revenit la serviciul activ. Abia marţi avea să analizeze suspendarea din funcţie şi motivele pentru care fusese luată acea măsură. Lui Rigby nu-i păsa prea mult de motive, dacă fuseseră bune sau rele. Glitsky nu respectase ordinele, iar pentru el era suficient. Locotenentul înclina să-i dea dreptate.

– Mă întîlnesc cu mama ta în seara asta, îi spuse el lui Elaine. La ora opt? o întrebă el pe Loretta.

Deodată, se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă, pentru o clipă. Îi şopti la ureche:

– *E decizia ta.*

Apoi se îndreptă şi zîmbi fără pic de veselie.

– Atunci, la ora opt. Fix.

Fix.

Loretta decise că Elaine o să se descurce. Zelul de care dăduse dovadă în urmărirea lui Kevin Shea nu îi va provoca sfîrşitul carierei, mai ales în condiţiile în care şef îi era Alan Reston. Poate că Elaine nu avea nevoie de sprijinul lui Reston. Era mai puternică decît crezuse mama ei. Îşi dăduse seama că nu avea un viitor cu Chris Locke. Poate că aşa fusese cel mai bine. Sigur, o duruse. Şi avea s-o mai doară un timp.

Dar Elaine avea un viitor. Va supravieţui. Nu se va lăsa înfrîntă. Era fiica mamei sale.

În cele din urmă, scăpară de camerele de luat vederi şi de toată nebunia de acolo şi plecară în afara oraşului, spre nord, în districtul Marin. Acolo era atît de multă linişte... Petrecură împreună toată după-amiaza, mamă şi fiică, aşa cum nu mai făcuseră de ani de zile. Luară masa fără grabă, într-un loc izolat, unde nu le deranjă nimeni, nu le recunoscu nimeni şi nimănui nu-i păsă cine erau ele.

La întoarcere, pe drumul în serpentină, se opriră şi admirară peisajul celebru, cu podul şi oraşul. Pentru prima oară în ultimele zile, nu se vedea fum.

Elaine o lăsă pe Loretta acasă, la ora cinci şi cincisprezece minute.

Fix.

E decizia ta.

Vîntul se potolise. Loretta ieşi pe balconul bibliotecii şi se uită spre podul Golden Gate. Soarele se afla la asfinţit, dar seara rămăsese călduroasă.

Purta o bluză purpurie şi pantaloni negri. Şi cercei cu perle. Făcuse rezervări la Stars şi acolo se găsise un loc, chiar şi în ultima clipă, pentru un senator. Dorea un paravan, pentru a avea un pic de intimitate în plus? Însuşi Jeremiah va fi

prezent – ar putea să vină şi să-i ofere un mic *cadeau?* Este un mare admirator al ei...

Avea de încheiat o serie de formalităţi. Terminase scrisoarea către preşedinte, mulţumindu-i pentru gestul filantropic legat de Hunter's Point şi reînnoindu-şi recomandarea ca Philip Mohandas să fie numit administrator al programului. O înţelegere rămînea o înţelegere.

Dictă cinci scrisori scurte în probleme administrative la reportofon, pregăti plicul adresat biroului său din Washington. Îl lăsă pe măsuţa de lîngă banca din hol, ca să-şi amintească să-l pună la poştă.

E decizia ta.

Se gîndi apoi la alegeri, la locul ei din Senat. Ce ironie a sorţii! În urma felului în care rezolvase lucrurile Glitsky, ea ajunsese o eroină, în ciuda agresivităţii ei de la început. Nimeni, cu excepţia lui Abe, nu ştia ce se petrecuse în culise. Ea îşi greşise socotelile, dar avusese noroc. Reputaţia îi va rămîne aproape neştirbită.

Sigur, va trebui să suporte multe critici din partea politicienilor. Îl atacase prea dur şi prea curînd pe Kevin Shea, înainte să cunoască toate faptele. Oamenii – atît aliaţii, cît şi duşmanii – îi vor pune judecata sub semnul întrebării. Dar asta nu-i va reduce şansele. Lovitura dată cu Hunter's Point îi va aduce voturile unei jumătăţi de milion de negri, care vor compensa pierderea voturilor albilor moderaţi.

Tremura, cu toate că nu se făcuse frig, aşa că intră din nou în cameră. Soarele îşi arunca razele pe podea. Avea o casă frumoasă. Petrecuse mult timp acolo. Cineva ar trebui să recunoască tot ce realizase...

Se duse la bar, luă un pahar din cristal şi-şi turnă o porţie zdravănă din coniacul pe care-l împărţise cu Abe.

Pe un raft, sub un clopot de sticlă, se afla un ceas din aur – un cadou primit de la Dana. Orele erau scrise cu cifre latine. Limbile indicau cifrele şapte şi patru. Loretta îşi dădu seama că nu-şi putea lua privirea de la ceas. Acesta nu avea o limbă pentru secunde, care să arate scurgerea timpului.

Era ora şapte şi douăzeci şi două de minute.

Instrumentele pentru curăţat – perii, vergele, cîrpe, ulei – rămăseseră pe bucata de catifea pe care o întinsese pe măsuţa de machiat din camera de toaletă de la etajul al doilea, aflată chiar lîngă dormitor. Era o cameră mică, avînd o ferestruică rotundă, plasată sus.

Loretta puse paharul cu coniac – pe jumătate gol – lîngă catifea.

Alături aşează biletul ei pentru Abe.

Unul dintre ceasurile de jos bătu jumătatea de oră. Şapte şi treizeci de minute. Deodată, Loretta îşi dădu seama că nu mai ţine minte dacă lăsase uşa din faţă descuiată, pentru ca Abe să poată intra. Era un lucru important. Nu trebuia să uite.

Aşa că se duse jos, în hol. Mai sorbi din băutură. Uşa era descuiată.

Aruncă o privire spre bibliotecă. Soarele coborîse şi mai mult, razele dispăruseră.

Abe va fi foarte punctual, cînd va veni s-o aresteze. Era sigură. Spusese: „Ora opt, fix".

Era decizia ei.

Urcă pe scări pînă în camera de toaletă şi puse paharul în locul unde îl aşezase prima dată.

Apoi luă vechiul revolver Colt al lui Dana, pe care îl păstrase întotdeauna acolo.

Biletul, scris cu cerneală roşie, conţinea următoarele cuvinte: „Abe, reaminteşte-le oamenilor că eu şi Dana obişnuiam să tragem la ţintă. Trebuie să pară că a avut loc un accident, în timp ce curăţam revolverul lui..."

Glitsky luă cu grijă foaia de hîrtie, se duse în baie, rupse biletul în bucăţele, le aruncă în toaletă şi trase apa de trei ori.

Apoi se duse în dormitor şi ridică receptorul telefonului aflat lîngă patul Lorettei. Apoi apăsă tastele 9...1...1.

LUNI, 4 IULIE

75

ELAINE WAGER SE ŢINEA dreaptă. Trecuse prin multe în săptămîna care se încheiase. Glitsky se întrebă dacă nu exista şi oarecare uşurare în comportarea ei, ca şi cum şi-ar imagina că nu i se mai poate întîmpla nimic, că supravieţuise în ciuda a tot ceea ce păţise.

Opri lîngă trotuar, apoi se aplecă şi deschise uşa din partea pasagerului. Elaine purta blugi, pantofi cafeniicu şireturi şi un pulover larg. Avea părul strîns într-un coc, la spate:

– Mulţumesc că ai venit să mă iei cu maşina. Nu trebuia.

– Ba da, zise el, apoi îi explică, văzîndu-i expresia: Nu mă refer la faptul că te-am luat cu maşina, ci că trebuia s-o văd.

– Am auzit că tu ai găsit-o...

Glitsky şofa, aşadar nu trebui să se uite în ochii ei.

– Aveam întîlnire, zise el.

– Abe, cum era, ca femeie? Sper că nu te superi că te-am întrebat...

– Minunată, răspunse el, oprind la stop. Era minunată.

Elaine dădu din cap şi închise ochii:

– Aşa a fost şi ca mamă.

Glitsky stătea aplecat pe scaunul din plastic, ţinîndu-şi coatele pe genunchi, aşteptînd, cu figura prelungă schimonosită de nerăbdare. Lîngă el, Elaine se uita la găurelele din plafonul fals.

Medicul legist, John Strout, deschise uşa cu zgomot. Se ridicară cu toţii în picioare. Cînd doctorul le făcu semn din cap, Elaine intră în morgă. Glitsky o urmă.

– Trebuie să-mi iau cîteva zile de vacanţă, zise Strout. Nu mai pot s-o duc aşa. Au ajuns aici oameni pe care-i cunosc...

– Ştii ce s-a întîmplat?

– Nimic deosebit.

– Vreau să-ţi cunosc opinia, zise Glitsky.

Avea glasul răguşit, iar acest lucru atrase atenţia medicului.

– Am cunoscut-o îndeaproape, John, îi explică el, întrebîndu-se cît de mult putea să-i spună şi decise că doctorul nu trebuia să ştie prea multe.

– Ştii la fel de bine ca mine că nu poţi să fii complet sigur într-un asemenea caz, dar voi stabili că a fost moarte accidentală. Nu cred că s-a sinucis.

– De ce?

– În primul rînd, ca urmare a ceea ce ştiu despre ultimele ei ore de viaţă. Şi-a petrecut ziua cu Elaine, care mi-a spus că totul părea nemaipomenit, mai bine decît fusese vreodată. Apoi avusese chiar în ziua aceea două succese importante. Ce naiba, Abe, femeia asta era pe creasta valului! În plus, nimeni nu face rezervare la restaurantşi după aceea se sinucide. Nici nu dictează cinci notereferitoare la afacerile din luna următoare, înainte dea se sinucide.

„Doar dacă nu plănuieşti totul cu grijă, încît fiica ta să nu afle niciodată“, îşi spuse locotenentul. Dar se mulţumi să întrebe:

– Şi din punct de vedere judiciar?

– Lucruri destul de ciudate, da... Unghiul, distanţa... Arma a fost destul de departe, încît nu există ardere provocată de praful de puşcă. N-a ţinut revolverul lîngă tîmplă sau în gură, cum se întîmplă de obicei. Dacă mă gîndesc bine, n-am avut niciodată de-a face cu o sinucidere prin împuşcare în inimă. Nu cu o armă aflată la o lungime de braţ. Abe, cred că revolverul s-a descărcat întîmplător.

Strout se uită un timp la locotenent, apoi îşi puse mîna pe umărul acestuia:

– A fost un accident, Abe. Nu trebuie să cauţi nici un vinovat.

Glitsky simţi că i se înmoaie picioarele. Probabil că discuţia sa cu Loretta, despre importanţa amănuntelor judiciare, fusese rodnică.

După un timp, se uită la medicul legist şi zise:

– Asta voiam să ştiu, John. Mulţumesc.

Judecătoarea Maria Braun, de la Curtea Supremă, se supărase destul de tare că fusese contactată de noul procuror-şef în timpul week-end-ului de sărbătoare. Aşa îi trebuia dacă nu se dusese naibii în Hawaii, în Puerto Vallarta sau în Palm Springs, aşa cum făcuseră colegii ei. Să ţină minte, pentru anul viitor...

Dar, sigur, era un caz important, iar municipalitatea nu acţionase deloc aşa cum ar fi trebuit... Dacă ea avea o sărbătoare neplăcută de 4 Iulie, aceasta nu se compara în nici un caz cu cea pe care urma s-o petreacă sărmanul Shea, dacă rămînea în închisoare.

Citise memoriul emoţionant al avocatului Wesley Farrell – îşi amintea vag că acesta ar fi un tip competent, dar nu mai ştia cum arată – şi apoi parcursese cu atenţie patru declaraţii independente care confirmau afirmaţiile avocatului, declaraţii obţinute de poliţie în urma interogării unor martori. Trei dintre aceştia – James A. O'Toole, Brandon W. Mullen şi Colin Devlin – păreau că încearcă să obţină imunitate sau o condamnare mai uşoară, dar a patra declaraţie, cea a lui Rachel Koşelnic, părea credibilă, în ciuda faptului că engleza ei era jalnică.

Judecătoarea citi şi mărturia singurului suspect care fusese acuzat pînă în momentul acela de asasinat, Peter M. McKay. Apoi declaraţia locotenentului de la Criminalistică, Abraham Glitsky. Dosarul era gros de vreo trei centimetri, iar judecătoarea îl citi în întregime. Totul părea să confirme că acest Kevin Shea nu comisese nici o infracţiune.

Judecătoarea Braun nu putea face nimic împotriva acuzaţiilor federale aduse lui Kevin Shea. Nu putea înlătura

punerea sub acuzare emisă de Marele Juriu, fără să audieze toate dovezile din acest caz. Dar aflase suficient. Cît să facă o faptă bună pentru luna aceea: să permită ca Shea să fie eliberat pe cauţiune. Nu-şi imagina că acesta ar pleca din ţară.

Farrell îl duse pe Kevin Shea acasă. Tînărul, secătuit din punct de vedere emoţional şi obosit, nu voia să iasă în oraş ca să ia masa, nu dorea să sărbătorească, nu avea chef să audă instrucţiuni privind comportarea sa pe viitor sau strategia apărării sale, dacă se va ajunge la proces. Voia doar să se ducă acasă.

Farrell îl înţelese şi nu-l bătu la cap. Kevin trecuse prin multe şi avea nevoie să se destindă. Wes se duse să ia prînzul la John's Grill, unde nimeri drept în mijlocul petrecerii de consolare, care fusese dată atît cu ocazia zilei de 4 Iulie, cît şi a călătoriei fără succes la New York a proprietarului, care se dusese în week-end ca să încerce să cumpere la licitaţie unul din cei doi şoimi maltezi care fuseseră folosiţi în film. Oferta sa ajunsese doar la treizeci de mii de dolari, cam puţin în comparaţie cu cele şase sute de mii cu care fusese cumpărat şoimul. Dar publicitatea şi vadul creat de această încercare nu dăunaseră restaurantului.

Farrell comandă cartofi copţi în nisip – cu unt, capere şi lămîie. Se săturase de mîncare congelată, comandată prin telefon sau în ambalaj de plastic. Lucrurile aveau să se schimbe. Îşi planificase ziua aceea, poate că va reuşi să-şi planifice şi restul vieţii. O să înceapă imediat: o să se ducă acasă şi o să-l ia pe Bart la plimbare (cîinele merita să i se acorde un pic de atenţie), o să curăţe camera de zi şi o să spele vasele din chiuvetă, o să facă vreo două abdomene (nu prea multe din prima zi), apoi o să-şi toarne un martini foarte sec şi o să privească artificiile, de pe acoperişul blocului.

Iar mîine dimineaţă, primul lucru pe care-l va face va fi să se tundă, apoi le va da telefon unor vechi colegi, o să-şi revizuiască CV-ul şi o să dea de ştire: se întorceala avocatură.

Glitsky ajunse în Monterey la ora unu şi douăzeci şi cinci de minute. Nat îl convinsese pe căpitanul navei să

reţină ambarcaţiunea de după-amiază pînă avea să ajungă şi Abe. La urma urmei, era vorba de cinci clienţi, fiecare plătind cîte douăzeci de dolari. Din banii lui Abe. Lui Nat îi plăcea teribil să cheltuiască. „Pentru asta există bani", zicea Nat, cu toate că nu gîndise aşa şi în tinereţe. Dar viaţa te învaţă multe...

Ceilalţi trei indivizi dornici să vadă balene nu aveau nimic împotrivă, dacă nu trebuiau să aştepte prea mult Nu aşteptaseră.

La ora două se aflau la patru mile de ţărm, în apele liniştite, sub soarele arzător. Isaac stătea cu picioarele încrucişate pe funia încolăcită a ancorei, cercetînd orizontul prin binoclu. Jacob citea un roman horror, iar Orel – micul Orel – exersa nişte mişcări de hip-hop, spre încîntarea celorlalţi pasageri, după melodiile auzite la radioul său portabil, pe care-l aşezase pe masa de lemn din centrul punţii. Nat se întinsese pe o bancă şi adormise.

Glitsky mesteca acadele cu unt, alune şi sare. Se duse la prova, după aceea la pupa. Nu avea stare. După cum, probabil, nu mai avea nici slujbă...

Nu spusese asta nimănui. Încă nu. Avea destul timp să le spună.

Nu se amăgea. Nu dorise să fie acolo, cu băieţii, cu tatăl său, cu singurii oameni care-i mai rămăseseră pe lumea aceasta. Ce însemna asta? De ce venise aici? Ca să vadă un mamifer marin gras, timp de opt, nouă secunde?

Şi oricum, nimeni nu mai avea nevoie de el. Ar fi trebuit să-i lase pe băieţi cu bunicul lor şi...

– Hei, tată!

– Da.

Tresărise. Puterea obişnuinţei. Fusese Isaac. Se uită la ceilalţi doi. Unul citea, celălalt dansa. Toţi erau bine. Se duse lîngă fiul său, care-i spuse:

– Te-am văzut plimbîndu-te de colo-colo. La ce te gîndeşti?

Întrebarea îl izbi pe Glitsky ca un pumn în coaste:

– Nu ştiu, Isaac. Cred că-mi spun că ar fi trebuit să vă văd mai des, minţi el. Ar trebui să fim împreună mai mult.

Isaac îl privi, avînd pe figură una dintre expresiile sale de adolescent.

– Nu, ăsta-i un răspuns de tată. Vreau să ştiu la ce te gîndeşti cu adevărat. Cum vezi tu lumea?

– De unde ţi-a venit în minte o asemenea întrebare?

– Am discutat cu Nat asemenea lucruri...

I se păru ciudat:

– *Eu* am discutat cu Nat asemenea lucruri.

– E tatăl tău...

– Da, e tatăl meu.

– Atunci tu de ce nu discuţi cu noi despre lucruri de felul ăsta? Despre orice se întîmplă în realitate? De cînd a murit mama, faci doar ce trebuie să faci. În privinţa noastră, la slujbă, în toate privinţele. Ca şi cum nu ţi-ar plăcea nimic.

„Bravo, înjunghie-mă şi tu", îşi spuse Abe.

– Mă gîndesc la tot felul de lucruri, zise Glitsky. La multe lucruri. La tine, de exemplu.

– Ce-i cu mine?

– De ce nu vorbeşti niciodată cu mine? De ce stai deoparte, de ce ne certăm de fiecare dată, de ce discutăm doar cînd nu vrei să faci ceva...

Fiul său de şaisprezece ani dădu din cap, în timp ce-l asculta:

– Pentru că vorbeşti cu mine doar cînd îmi spui să fac ceva. De parcă ai fi poliţist şi acasă.

– Dar sînt poliţist, Isaac. Despre ce ai vrea să discutăm?

Băiatul dădu din umeri:

– Nu ştiu. Ce-ar fi ca uneori să-mi spui: „Salut! Cum îţi mai merge?" Ceva de genul ăsta.

Glitsky se uită în sus. În faţa lui se întindea orizontul albastru, nemărginit şi pustiu. Iar el plutea pe imensitatea mării, împreună cu fiul lui cel mare, care încerca să se apropie de el. Ce naiba mai aştepta?

Îşi dădu seama că figura i se destinde într-un zîmbet şi zise:

– Salut. Cum îţi mai merge?

Chiar dacă oraşul suferise tragedii şi violenţe, moartea accidentală a doamnei senator Loretta Wager, în momentul celui mai mare triumf al ei, însemna o pierdere cumplită. Însuşi preşedintele Statelor Unite urma să vină, la mijlocul săptămînii, să asiste la funeralii. Primarul Conrad Aiken declarase o lună de doliu în oraşul Sfîntului Francisc.

Philip Mohandas propusese deja un nume nou – Parcul Memorial Loretta Wager – pentru proiectul Hunter's Point, pe care urma să-l administreze.

Preşedintele Comitetului Naţional al Partidului Democrat anunţase că moartea prematură a doamnei senator Wager punea consiliul de conducere în situaţia de a căuta un alt candidat la vicepreşedinţie, pentru următoarele alegeri generale. După eroica sa intervenţie în timpul evenimentelor survenite în timpul arestării lui Kevin Shea, nominalizarea ei fusese mai mult decît sigură. Mai adăugase:

– A fost o femeie deosebită, o personalitate marcantă, de o integritate ieşită din comun şi cu un fel aparte de a simţi ce gîndeşte omul obişnuit, care o deosebea de toţi contemporanii săi. Nu a fost în primul rînd politician, ci o persoană care respecta valorile tradiţionale şi înţelegea viaţa adevărată. Cred că, dacă şi-ar fi propus, ar fi reuşit să fie prima femeie preşedinte a Statelor Unite.

Un sondaj Harris, efectuat duminică după-amiază – a doua zi după accident – a dus la concluzia că, dacă alegerile pentru Senat ar fi avut loc în ziua aceea, Loretta Wager şi-ar fi întrecut contracandidaţii cu peste douăzeci şi patru de procente.

Kevin mergea încet, urcînd obosit treaptă după treaptă. Ajunse şi răsuci cheia în broască.

Patul fusese făcut. Ferestrele erau deschise, cu jaluzelele ridicate. Nu ştia că încăperea era atît de luminoasă. Afară, peisajul strălucea, în aerul limpede. O briză uşoară, cu aromă de flori, mişca uşor perdeaua.

Vasele – majoritatea ceşti pentru cafea şi halbe de bere – fuseseră spălate. Pe masa de lîngă fotoliu fusese aşezat un buchet mare de flori. Kevin privi încă o dată camera, apoi se

duse lîngă pat şi se aşează pe marginea acestuia, cu faţa spre fereastră.

Unde era Melanie?

Făcu baie, ca să scoată din el mirosul de închisoare. Îşi puse o pereche curată de blugi, apoi, gol pînă la brîu, se duse din nou lîngă pat şi lăsă briza să-l usuce.

Cincisprezece minute, douăzeci... Nu se clinti. Rămase acolo, aşteptînd, lăsînd să dispară o parte din coşmar.

Ştia că ea avea să vină. Ştia.

Auzi paşi pe palier. Se întoarse şi se duse spre uşă. Aceasta se deschise...

Melanie ducea o pungă din hîrtie cafenie, plină de cumpărături. Deasupra se vedea o franzelă.

Îl copleşi deodată prezenţa ei. Tînăra avea părul despletit, strălucitor. Purta o rochie galbenă, cu linii simple, dintr-un material subţire, care se mişca la bătăile inimii ei. Da, vedea bine asta.

Melanie puse punga de cumpărături pe pat, apoi se îndreptă şi-l privi în ochi. Şi-i zîmbi, plină de uşurare, de bucurie că e din nou cu el:

– Îţi aminteşti de cheia pe care trebuia să ţi-o înapoiez cînd ne-am despărţit? Nu ţi-am înapoiat-o. Credeam că o să ajungi acasă ceva mai tîrziu. Mi-am dorit să fiu aici.

– Wes m-a adus chiar acum.

Melanie rămase locului, fiindu-i frică să se apropie. Zîmbi timidă, întrebîndu-se dacă el o mai dorea.

Kevin îşi dădea prea bine seama ce era în mintea ei.

Urmă un moment de tăcere. Amîndoi erau speriaţi. Îi îngrozea faptul că ar putea strica ceva, în primele lor minute de viaţă adevărată. Conştienţi cît de mult înseamnă asta.

Melanie stătea în faţa lui, la două lungimi de braţ, cu mîinile atîrnîndu-i de-a lungul trupului...

Kevin vedea în ea ceva ce nu mai văzuse înainte, ceva ce nu crezuse că va vedea vreodată. Ea îl *văzuse* şi îl mai iubea. Asta era tot ce-şi dorea el pe lumea asta.

Melanie îl întrebă:

– Vrei să fii singur? Vrei să plec?

Kevin se duse lîngă ea şi-şi puse mîinile pe braţele ei. O simţi cum tremură.

– Niciodată, zise el, liniştit. Niciodată n-o să vreau să pleci.

Ea îl cuprinse cu braţele, lipindu-se de el. Kevin îi simţi bătăile inimii. Simţi şi bătăile inimii sale.

Băteau amîndouă la unison. Împreună. În acelaşi ritm, în viaţa cea adevărată.

În vremurile de odinioară, dar nu chiar în cele foarte îndepărtate (pentru că Little Shamrock exista din 1893), ci prin anii cincizeci, barul fusese cunoscut atît pentru mîncărurile sale, cît şi pentru băuturi.

Moses McGuire şi partenerul său din umbră, Dismas Hardy, se gîndiseră că ar fi o reclamă bună să revină la obiceiurile de altădată de 4 Iulie şi obţinuseră o aprobare din partea municipalităţii ca să vîndă hot dog şi budincă de scoici (cu zece cenţi, respectiv cu cincisprezece cenţi) pe trotuarul din faţa barului, pe Lincoln Street, vizavi de parcul Golden Gate. Atîrnaseră un drapel american uriaş de acoperişul localului, acoperind faţada clădirii pînă deasupra ferestrelor. Toată zona din faţă fusese umplută cu mese rudimentare din lemn, iar vremea ţinuse cu ei, aşa cum se întîmpla doar rareori în San Francisco.

La ora şapte seara era încă frumos şi cald. Circulaţia în ziua aceea de vacanţă era redusă pe Lincoln Street, iar Hardy şi McGuire stăteau în spatele unei tarabe, lîngă nişte vase pline cu gheaţă, în care se aflau la rece butoiaşe cu Guinness Stout, Bass Ale şi Anchor Steam. În jurul lor, atît în interiorul localului, cît şi afară, la mesele de lemn din faţa restaurantului, o mulţime de cel puţin două sute de persoane mîncau şi beau, în timp ce ascultau muzica fanfarei lui John Philip Sousa. Moses se gîndise că fanfara ar fi mai potrivită, iar Hardy fusese de acord cu el (deşi nu se omora după o asemenea muzică) pentru că McGuire deţinea trei sferturi din local.

Turnaseră bere cît de iute putuseră în orele trecute, iar apoi lucrurile se potoliseră deodată.

– Unde-i prietenul tău, Glitsky? întrebase Moses. Credeam că o să vină aici.

– S-ar putea să apară. Mi-a spus că o să se ducă la Monterey. Oricum, cu Glitsky sau fără Glitsky, treburile au mers bine.

– Se pare că a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată, îi răspunse Moses, care avea tendința să exagereze chiar și cînd nu băuse nimic, iar de data asta dăduse deja pe gît patru beri.

– Poate că a fost cea mai bună idee a ta, eu am avut altele și mai bune.

– Dă-mi un exemplu!

– M-am însurat cu sora ta.

Moses nu putea să-l contrazică în privința asta.

– Recunosc însă că am fost îngrijorat, zise Hardy.

McGuire își mai turnă un pahar cu bere neagră și întrebă:

– Din ce cauză?

– Din ce cauză! Fără nici un motiv, Moses, în ultimele zile a fost atîta liniște în oraș, încît nu există nici un motiv de îngrijorare.

Moses bău berea și clătină din cap:

– Aici nu se poate întîmpla nimic. Nu în barul meu.

– Am mai auzit melodia asta... așa ceva nu se poate întîmpla în San Francisco. Și ce crezi că s-a întîmplat?

– Diz, uită-te și tu în jur! Uită-te!

Hardy privi mulțimea. O mare de figuri, de toate felurile:

– Bine. Ce-i cu asta? Dovedește ceva?

– Cred că da. Îți amintești ce s-a întîmplat acum două zile, acum o săptămînă. Și uită-te ce-i acum! Mergem mai departe.

Hardy umblă la cepul butoiașului cu Guinness și-și turnă nectarul negru în cană. Îl bău dintr-o înghițitură, privi încă o dată mulțimea și se întoarse către cumnatul său:

– Poate că ai dreptate. Să sperăm că așa e.

În seria

JOHN LESCROART

vor apărea:

- **Guilt**
  Vina

- **The Mercy Rule**
  Decizie de grațiere

- **Nothing but the Truth**
  Adevărul și numai adevărul

- **The Hearing**
  Audierea

- **The Oath**
  Jurământul

Versiunea în limba română a titlurilor ar putea suferi unele modificări.

Undeva, pe străzile altădată liniștite ale orașului San Francisco, un tînăr fuge pentru a-și salva viața. Acuzat pe nedrept că a făptuit o crimă monstruoasă, este hăituit de mass-media, de politicieni demagogi care încearcă să-l folosească pentru atingerea propriilor scopuri și de o mînă de polițiști ajunși la disperare.
Un singur om bănuie că Shea ar putea fi nevinovat. Și, din păcate, singura speranță a lui Kevin Shea este în acest moment un avocat falit. Pentru că, atunci cînd legea dă greș, tot ce mai rămîne este nădejdea că dreptatea va învinge în cele din urmă.

„John Lescroart este unul dintre cei mai buni autori de romane polițiste ai momentului."

Larry King, *USA Today*

rao international publishing company

ISBN 973-576-702-3

9 789735 767020

www.raobooks.com